
614
879

Hvad er Livet?

En Fortælling

af

Elisabeth Martens,

udgivet af

Fred. Barfod.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1855.

„Hvad er Livet?
— Et Pust i Sivet,
Som synker ned.
Et Spil af Kræfter,
Som higer efter
En Evighed.“ —

I disse faa Ord har vor udødelige Digter besvaret det Spørgsmaal, som har beskæftiget saa mangen en Aand, det Spørgsmaal, hvis Gaade selv den mest klarøiede Filosof forgæves vil bestræbe sig for at løse. Jeg iler derfor med at sige, at, uagtet den Tittel, som nærværende Bog bærer, har det intet Dieblik været min Hensigt at indlade mig paa en alvorlig, en dybtgaaende Drøftning af den store Opgave; dertil erkjender jeg fuldtvel, at min Pen er for svag, og min Aand for ensidig. Sit Navn har min Bog kun faaet, fordi Spørgsmaalet: „Hvad er Livet?“ greb allerede i min Barndom paa en forunderlig Maade ind i min Sjæl, og har igjennem hele min øvrige Livsvandring, i Sorg som i Glæde, gjenlydt saa ofte i mit Indre. Dog — det vil selve Fortællingen vise, hvilken jeg herved overgiver i min elskede Datters Haand, — vise hende og vise dem, de være nu

faa eller mange, som hun mulig maatte ville meddele den, og som maatte have Taalmodighed til at gjennemlæse den.

—vig, d. 13. Septb. 1851.

E. M.

Med disse få ord overgav Elisabet Martens — ti dette var Anna Warners borgerlige navn — sit levnetsløb i sin datters hånd. Denne har atter overgivet mig det, for om jeg mulig måtte mene, at det var udgivelsen værd. Dette antog jeg, derom kunde jeg intet öjeblik tvivle; og da jeg fandt en forlægger, der ingen anden betingelse foreskrev mig, end at jeg på tittelbladet skulde sætte mit eget navn som udgiver bagefter forfatterindens, turde jeg ikke betænke mig på at opfylde en sådan fordring, når det kun ved siden ad måtte være mig tilladt i et par forord at nedlægge den bestemteste indsigelse imod, at man betragtede det som et forsøg af mig i allikens stil. Jeg har hværken lod eller del i denne fordringsløse fortælling, men jeg har antaget, at dens læsning kunde «fræmkalde et mildt og beroligende indtryk« i mangen sjæl, der var prøvet i livets kampe, og derfor tog jeg mig af den mig personlig aldeles ubekendte forfatterindes arbejde. Vel er jeg ikke blind for dets mangler, som jeg endog måske tildels kunde have dækket, når jeg turde have anset mig for berettiget til at bortskære en smule af dets bredde, der undertiden røber lidt af bedstemoderens snaksomhed; men betroet gods turde jeg ikke forvanske, desuden gör man hværken store eller små indsnit i et legeme, uden at arrene blive tilbage, hvilke visselig nu og da kunne bidrage sit til at give et ansigt forøget interesse, men dog i regelen ville skæmme det.

Trods sin noget vel store bredde, hvilken forfatterinden selv må have følt eller anet, siden hun taler om

«tålmodighed til at gennemlæse den,« — tror jeg virkelig, at den jævne og ærlige fortælling skal glæde enhver, som gör sig bekendt med den, og som ikke er bleven så forvænt ved de tyske og franske romaners spændende gyseligheder, at han kun finder sit nærvesystem tilstrækkelig pirret, når han ser den dødsdömte konst kæmpe med løsladte løver og tigre, ser den göre det ene bukkespring mere halsbrækkende end det andet over de gabende afgrunde.

Forfatterinden stod i sit livs aften, da hun fandt «en kær adspredelse i at nedskrive de begivenheder, hun havde oplevet, og de følelser, som havde berørt hende». Hun havde ikke indtaget nogen fræmragende plads i samfundet, og hendes navn gik ikke over andre læber end hendes nærmestes. Hun var ingen skjoldmø som Visne og Veborg, ingen «frigjort kvinde« som miss Bloomer, ja hun var ikke engang en mistress Fry eller en miss Nightingale. Hele hendes liv randt ubemærket hen i arnens krog. Men også her gives der kampe, i hvilke der hører mod og kraft til, hvis man vil gå sejerrig ud af dem, vel ikke det krigerske mod, som styrker og pryder helten, men det kvindelige mod — tålemodet, — der dog sagtens må være dobbelt så stærkt som det stolte heltemod, siden det kæmper for sejren som dette, uden tillige at kunne kæmpe for dens lavrbær.

Men den kvinde må ej alene have kæmpet for sejren, hun må også ved sin udholdenhed, sit tålemod, have vundet den, som i sit livs aften kan vidne, at livet er «prøvelse, forsagelse og resignasjon,« men er tillige «tilfredshed og lykke,» ja er tilsidst «en mild fred og en velsignet hvile.« Fræmstillingen af hendes levnetsløb må da vistnok ikke alene kunne være belærende, men tillige trøstende, ja vel endog glædelig styrkende, når den blot er jævn og sanddru og nogenlunde livlig.

Og dette tror jeg, at nærværende fortælling er. Forfatterinden har haft et åbent blik for naturen og for menneskelivet; hun har visselig kendt dem bægge og kendt sig selv med. Men hvad hun har opfattet med åben sans, har hun gengivet med ærlig troskab. Et konstværk i strængere forstand har hun vel næppe fræmbragt, men jeg mener desuagtet, at der er meget, som kaldes digtning, ja kaldes så af vore lærde tonegivere, der næppe halv så meget fortjener dette navn som det milde og fordringsløse sandhedsspråg i nærværende avtobiografi.

Da dette er min overbevisning, har det naturligvis været mig en glæde at låne den mit navn; men en endnu langt större glæde vilde det være mig, hvis den måtte bane sig en velsignelsesrig vej til enkelte af de mange, der stå tvivlrådige ved livets store gåde, og lære dem, at, når kampen er kæmpet med ære og sejren vundet, da vil »smærten fra en forsvunden tid have tabt al sin bitterhed, men glæden endnu have bevaret sin oplivende kraft», da vil «erindringen ligesom forynge» den gamle, der står nær ved livets mål, og «ungdommens solskin» vil endnu gennemvarme hende i livets aften, mens hun med frejdigt mod, ja vel med stille glæde, bier på »den engel, det himlens sendebud, der engang skal hente hendes sjæl til Gud.»

Vesterbro d. 18. novb. 1854.

Fred. Barfod.

Barndommen.

Hvor ofte har jeg ikke hørt Barndomsalderen prise som den lykkeligste Tid, og seet ældre Mennesker oplivede, ja ligesom foryngede, ved at tilbagekalde Erindringen fra deres Barndom. Mon da virkelig denne halv ubevidste, sorgløse Tilværelse skulde være den bedste her i Livet? — Jeg troer det ikke. Alle høiere og dybere Glæder ere dog fremmede for Barnesjælen, og Sorgerne, hvor kortvarige de end ere, føles, saalænge de vare, med samme Bitterhed som af den Ældre. Mon ikke den bedste Glæde ved Barndommen ligger i Erindringen om den, naar Frastanden, som forgylder Alt, har udbredt sin Farveglands over den? De mellemliggende Aar mildne saa mange bittre Timer, og lade derimod enhver Nydelse, enhver Glæde fremstaa med fordoblet Skjønhed. Dog! Jeg har aldrig kjendt en glad og lykkelig Barndom, og er derfor maaske uskikket til at forstaa, hvor rig den kan være. Naar jeg hørte Andre dvæle med Glæde ved den, kunde jeg næsten misunde dem de mange kjære og glade Minder, som skabte dem en Verden, i hvilken jeg selv var aldeles fremmed.

De første otte Aar af mit Liv henglede i landlig Ensformighed paa en Gaard i Jylland, ved Navn Skovslunde, paa hvilken min Fader var Godsforvalter. For min Erindring fra hin Tid staaer den gamle Herregaard med sine røde Mure og takkede Gavle som noget af det Største og Prægtigste i Verden. Senere har jeg gjenseet den med mere uhildet Blik og fundet en ret smuk antik Bygning, som med lidt Forandring, lidt smagfuldere Indretning, kunde blive et hyggeligt Hjem for en herskabelig Familie.

Da jeg var otte Aar gammel, mistede jeg min Fader, og mærkeligt nok! ligesaa utydelige som alle mine Erindringer før den Tid ere, ligesaa tydelig ere de Begivenheder indprægede hos mig, som stode i Forbindelse med hans Død. Det har senere saa ofte gjort mig ondt, at jeg med min bedste Villie end ikke formaaer at fremkalde Billedet af min Fader for min Sjæl, mens han endnu var rask og kraftig; jeg mindes ham kun som syg og død, rimeligvis fordi Sorgen, som hans Sygdom og Bortgang opvakte hos mig, gjorde saa stærkt et Indtryk paa mit barnlige Sind, at Erindringen aldrig senere kunde udslettes.

Ved min Faders Død forvandledes pludselig min Moders Kaar. Fra en lykkelig Kone i en sorgfri Stilling, blev hun nu, i en Alder af 38 Aar, et hjælpeløst Væsen, der næst Gud kun havde Fremmede at stole paa. Foruden mig havde hun en Søn, der var to Aar yngre, og med os to Børn, hendes eneste Rigdom i Verden, skulde hun et halft Aar senere forlade det

lille hyggelige Hjem, som var blevet hende dyrebart ved indbyrdes Kjærlighed og Lykke.

Den daværende Eier til Skovslunde var en Kammerherre v. Ranner, en Mand, der i sin Ungdom havde haft Penge nok, og havde brugt denne Ungdom saaledes, at han nu, i sit 50 Aar, var en Olding saavel i Stemning som i Udseende. Han var anden Gang gift, med en Frøken Sparre, der var en Del yngre end han, men som godt forstod at omgaaes ham. Var han hæftig og gnaven, da var hun blid og from og bar med uendeligt Taalmod det Tryk, som hans langvarige Sygelighed og mange Luner paalagde hende. — Hun havde altid viist min Moder Deltagelse og Venlighed, og det var ogsaa til hende, at hun i sin forladte Stilling nærmest satte sit Haab. Jeg husker endnu saa grant Dagen efter min Faders Begravelse, den tunge Dag, smærtelig for Enhver, som har mistet en Dyrebar. Vi Børn sad begge hos Moder og vilde paa vor Vis søge at trøste hende ved at forsikkre, at vi altid vilde være gode og artige Børn, for at vi ret kunde glæde hende; men det standsede ikke de bittre Taarer, thi hun forstod jo bedre, hvormeget vi Alle havde tabt. Denne Scene blev afbrudt ved Kammerherreindens Indtrædelse. God og venlig lovede hun Moder al den Hjælp, hun formaaede, raadede hende at flytte til Kjøbenhavn, hvor hun ved sine mange Bekjendte med Lethed haabede at kunne skaffe hende nogen Fortjeneste ved Haandarbeide, og lovede os Børn fri Skolegang. Mig klappede hun paa Kinden, kaldte mig sin egen lille Anna (jeg var opkaldt

efter hende), som hun aldrig vilde slaa Haanden af, og sagde, at jeg var hende kjær. — Hun havde altid holdt af mig, og jeg havde været Legekammerat med hendes egen Datter, den lille elskelige Mathilde. Efter dette Besøg og disse Forsikkringer syntes jeg, at alle Sorger maatte være hævede, og jeg kunde slet ikke forstaa det, naar Moder talte om vore fremtidige knappe Kaar, og hvor besværligt det vilde falde at undvære mangen Nydelse og Bekvemmelighed, som vi hidtil havde været vante til. Ja, dengang var Barnets Letsind, den barnlige Sorgløshed endnu hos mig, men den blev desværre kun altfor snart knækket.

Efter en lang og mørk Vinter, der for min Moder hensneg sig under Sorg og gjentagne Sygdomsanfald, kom endelig det Foraar, der vist imødesaaes med Længsel og Glæde af Mange, men som bragte mig og Mine Skilsmissen fra alt tilvant Kjært. Den ny Forvalters Familie længtes efter at tage Boligen i Besiddelse, og vi forlode sidst i April vort før saa lykkelige Hjem. — Alt, hvad der ikke var aldeles nødvendigt af Husgeraad og Sligt, blev solgt; vel gjorde det min Moder ondt at skilles fra saamange Ting, som ved Erindringer vare blevne hende dyrebare, — men her som altid bød den haarde Nødvendighed, thi det gjaldt jo at gjøre saa meget som muligt i Penge.

Afskedsdagen kom. I det Ord Farvel ligger der altid en forunderlig Vemod, selv naar det udsiges til almindelige Bekjendte; hvor meget smærteligere er det da ikke, naar det gjælder om at sige Farvel til det Sted

og til de Venner, der have seet og delt den Lykke, som er tabt, og som aldrig mere kan vende tilbage. Jeg var jo vel dengang formeget Barn til ret at føle Afskedens Smærte, men jeg saae, at min Moder, som jeg elskede, var saa bedrøvet, fulgte med hende til min Faders Grav, hvor jeg hørte hende bede til Gud om Kraft til at kæmpe sig igjennem Verden, og om Velsignelse for os Børn, — alt dette indvirkede paa mit bløde Gemyt, og grædende omfavnede jeg til Afsked min daglige Legekammerat, den lille Mathilde, og rullede dybt bedrøvet ud af den store Gaard, som — jeg atter skulde gjensee og atter forlade med saa forandrede Følelser og under saa forandrede Forholde.

Reisen gik først til Aarhus og derfra til Kjøbenhavn, hvor Moder efter Kammerherreinde Ranners og Fleres Raad havde leiet sig en lille Leilighed. En Broder til Fader, som var Pebersvend, havde lovet at betale det Halve af Leien, og stolende paa Gud og sine flittige Hænder haabede hun at kunne finde tarveligt Ophold for sig og sine Børn; thi paa Kammerherreindens Anmodning havde Kammerherren fastsat en lille Pension for hende, saalænge hun levede.

Den Afvexling, som følger med enhver Reise, forjog snart den meste Sorg af mit Sind. At leve i Kjøbenhavn, syntes mig, maatte medføre mange Fornøielser; at skulle gaa i Skole med andre Børn, — vel kunde Ingen i mine Tanker nogensinde blive mig saa kjær som Mathilde, men det vilde dog more mig daglig at komme sammen med Smaapiger paa min Alder; og saa

de mange mærkelige Ting, som jeg sikkert vilde komme til at see. — Min livlige Fantasi fremtryllede allerede sine Skatte og glimrende Bygninger for mig; den lovede mig det meste af hvad jeg havde hørt om i Æventyr og Fortællinger. Alle disse Tanker holdt mig vaagen, til vi om Aftenen naaede Toldboden. Jeg var næsten vred, fordi det var for mørkt, til at jeg kunde see mig ret omkring, og hvad der ængstede mig, var kun Larmen af Vogne og Mennesker derude. Dog syntes jeg, at de fleste Folk maatte være rare, venlige Mennesker; thi de toge jo saa kjærlig snart imod den Ene og snart imod den Anden; der vilde vist ogsaa nok komme En eller Anden hen til Moder og os. Men ak! der kom Ingen, og ikke et eneste Menneske i den store Stad havde en venlig Følelse for Enken med hendes to Børn, der nu stode saa ene og følte sig saa uendelig forladte. En Herre, som havde kjendt lidt til Fader, og som havde været ombord med, skaffede os omsider en Vogn, og efterat have hjulpet os selv og vort Tøi ind i den, sagde han os Farvel, og vi rullede gjennem brede Gader og forbi smukke Huse til et smalt Stræde og standsede ved et høit Hus med et temmelig tarveligt Udseende, hvor vi, efterat være gaaet op ad flere Trapper, kom ind i to smaa, ret hyggelige Værelser: vort fremtidige Hjem. — En ældre Pige, som tidligere havde været i Kammerherreindens Tjeneste, og som nu opholdt sig i Kjøbenhavn, havde modtaget vort Møblement, som var sendt forud, og hun var ogsaa nu i vor Bolig for at modtage os. Alene det at see et bekjendt Ansigt,

naar man føler sig fremmed, har noget Oplivende ved sig. Det var ogsaa Tilfældet her, især for os Børn, som hun altid havde været venlig imod. Ogsaa Moder følte en Støtte i et kvindeligt Væsen, som var saa bekjendt i den store Stad, og som lovede at staa os bi med Raad og Daad. Hun udbredte sig med megen Veltalenhed om alt det Arbeide, hun skulde forstaa at skaffe Moder for god Betaling, og troede i sin Simpelhed og Godmodighed at glæde hende med denne Udsigt til Fortjeneste, der jo lige fra hendes egen Barndom havde udgjort hele hendes Verden, og hun anede kun lidt, hvor det nedtrykkede min stakkels Moder ved ethvert Ord i den Retning at mindes om, hvor afhængig hun i Fremtiden var af andres Godhed og Hjælp.

Efter nogle faa Dages Ophold i mit ny Hjem mærkede jeg snart, hvor bittert jeg blev skuffet i Henseende til de Fornøielser, jeg havde troet, at der ventede mig. De to smaa Stuer udgjorde næsten bestandig vort Opholdssted, kun sjælden fulgte jeg med Moder ud paa Gaden, og naar jeg undtager nogle Boutiksvinduer, som havde fængslet min Opmærksomhed, havde jeg hidtil Intet seet, som svarede til mine Fantasibilleder, ja endog Slottene forekom mig som ganske almindelige Bygninger; de vare jo kun store graa Huse, som oven i Kjøbet saae temmelig smudsige ud.

Men endelig oprandt den første Glæde for mig i Kjøbenhavn. En Barndomsveninde af Moder boede i Frederiksberg By. Hun havde ofte besøgt os og søgt at formaa Moder til at komme ud til sig og tage os Børn

med. Hun var gift med en afskediget Militær, og havde to Drenge og en lille Pige. Drengene vare et ypperligt Selskab for min Broder, jeg derimod maatte ofte beklage, at den lille Marie var fem Aar yngre end jeg, noget, som i den Alder gjør en stor Forskjel. Ikke destomindre bleve vi meget glade, da den gode Tante Jette, som hun altid kaldtes af os Børn, en Lørdag Aften i Mai kom op til os, og med nogen Møie fik Moder overtalt til at følge hjem med sig for at blive Søndagen over.

Hvor var jeg ikke lykkelig, da jeg i en næt lille Droschke kjørte ud af Vesterport. Alt var begyndt at grønnes, og der var saa smukt derude; de smaa Stuer i Hjemmet begyndte at blive mig trangere, da jeg vidste, at der var saa deiligt paa Landet, og derfor nød jeg den rene, friske Luft i fulde Drag. Min kjære Moder saae saa kjærlig paa mig og ønskede vist oftere at kunne forskaffe os en saadan Glæde; men det lod sig ikke let gjøre, da hun paa Grund af sin Flid og sine afhængige Forholde var saa bunden til Hjemmet.

Vi holdt nu ved et næt lille Hus, forsynet med en ret smuk Have, hvilket var vor største Glæde. Vel var den intet imod Haven paa Skovslunde, men man var dog alligevel i det Frie og uden al Tvang!

Selv fra min tidligste Barndom veed jeg dog næsten ingen Glæde, jeg har nydt, uden der har været blandet Vemod i den; saaledes ogsaa i disse Frihedsdage. Den sidste Aften sad jeg hos Moder og de gode Ægtefolk, som vi besøgte. Der blev talt fortrolig om

Moders Stilling, om hvor hjælpeløse vi Børn vilde blive, dersom hun gik bort, — og desværre, hun følte sig ofte svag, — om hvad vi saa skulde blive til, hvad min Broder skulde bestemmes til, — kort sagt! der blev talt om alt det, som beskæftigede min kjærlige Moders Sind og Hjerte. De tænkte ikke paa, at jeg hørte og fulgte ethvert Ord, saa jeg pludselig blev sat ind i alle de tunge og sørgelige Forholde, der hidindtil havde været mig fremmede. De fleste Børn i min Alder havde maaske hurtig forglemt alt dette, men jeg var altfor alvorsfuld og holdt formeget af min Moder, til at dette skulde have været Tilfældet med mig. Denne Samtale indvirkede utrolig paa mig; den barnlige Sorgløshed, Barnets bedste Gave, forsvandt for en stor Del fra hin Aften af, og hvad der især ængstede mig, var Muligheden af at kunne miste min Moder. Jeg studerede næsten ethvert Træk, enhver Mine i hendes Ansigt, for deri at læse Sundhed eller Svaghed, Tilfredshed eller Sorg. Følgen blev, at jeg uformærket, og saa ung jeg end var, blev hendes Fortrolige. Hun savnede en Saadan, nu hun var bleven ene, thi imellem hende og min Fader havde der aldrig været en Tanke, uden at de havde meddelt hinanden den. Derfor vendte hun sig uvilkaarlig til den, der var hende nærmest, hans og hendes ældste Barn, som fra hin Aften af saa godt forstod at sætte sig ind i og dele hver en Sorg og Krænkelse, der mødte hende.

Den første Juli oprandt der en ny Epoke i mit Liv: min Skolegang. — Det blev ikke, som jeg havde

troet, i et større Pigeinstitut, men hos en ældre Dame, en Frøken Hennings, der havde en sex, otte Pigebørn, som daglig modtoge Undervisning, dels af hende selv og dels af forskjellige Lærere, der besørgede de Fag, som hun troede, at en Herre bedre kunde gjennemgaa og forklare. — Om jeg kom i denne lille Skole paa Grund af Kammerherreinde Ranners Afsky for store Pigeskoler, eller om det var, fordi hun tidligere havde staaet i Forbindelse med Frøken Hennings, veed jeg ikke, men sikkert bidrog denne Bestemmelse ikke lidet til at nedtrykke mit barnlige Sinds Friskhed og Livlighed. Inden jeg kom i Skolen, var jeg med min Moder derhenne for at præsenteres og overhøres. Dette Sidste bragte just intet glædeligt Resultat, thi vel havde jeg modtaget Undervisning først af min Fader og efter hans Død af min Moder, saavel mundtlig som ved Bøger, men om jeg end i flere Retninger havde Kundskaber, som overgik andre Børns i min Alder, saa var man dog ikke gaaet frem efter nogen egentlig Methode med mig, og med Hensyn til al Grammatik var jeg aldeles uvidende. Min Moder havde altid troet, at det var for tidligt at begynde med saadanne Sager. Jeg sporede derfor snart en vis Utilfredshed i Frøkenens Miner, som gjorde mig hel trang om Hjertet, en Følelse der ikke blev formindsket, da hun efter endt Overhøring vendte sig til Moder og sagde: „Deres Datter er betydelig tilbage, mærker jeg, men jeg vil haabe, at det hverken har sin Grund i Mangel paa Evne eller Flid, thi skulde dette være Tilfældet, vilde selv de dygtigste

Lærere og Lærerinder Intet kunne udrette. — Dog. det vil Tiden vise."

Efter at have faaet Underretning om de Bøger, der skulde anskaffes, forlode vi denne Dame, som vistnok var et Pragtexemplar af en ældre Lærerinde. Den Vane at rette og veilede indvirker ustridig paa enhver Kvinde, der i længere Tid beskæftiger sig med Undervisning, og udbreder en vis Vigtighed og Bestemthed over hendes Væsen, som altid er mig ubehagelig, da den let fortrænger den Blidhed, der klæder enhver Kvinde saa godt.

Den første Juli kom. Med bankende og beklemt Hjerte sagde jeg Farvel til min Moder og samledes for første Gang med de sex andre Pigebørn, der fremtidig bleve mit daglige Selskab i Skoletiden. De vare alle ældre end jeg. De to Ældste, den ene tretten, den anden tolv Aar, vare Døttre af en Etatsraad Bottger, kjønne og feirede Piger, rigtig opvoxende kjøbenhavnske Damer. Dem, mærkede jeg snart, at jeg ikke kunde slutte mig til, omtrent ligesaa gik det med de andre fire, som ligeledes havde enten fornemme eller idetmindste velhavende Forældre. Ved min Indtrædelse, der sikkerlig var meget forknyt og forlegen, maalte de mig alle fra Hoved til Fod, imedens de hviskede til hinanden. De oversaae vist aldeles den lille jydske Pige med det keitede Væsen. Deres Mening om min Person blev heller ikke forbedret derved, at Frøken Hennings svarede alle Lærerne, som i de første Dage spurgte, hvem jeg var: „En lille jydsk Pige, Anna Warner, som er me-

get uvidende og tilbage. Kammerherreinde Ranner har bedet mig modtage hende, da hendes Fader er død, og hendes Moder nok er uden Ressourcer." — Hvor led jeg ikke ved ethvert af disse Ord. Brede og krænket Selvfølelse drev Blodet til Kinderne og Taarer i Dinene, og jeg lovede i mit stille Sind, at, kunde Flid og Anstrængelse udrette noget, da skulde jeg ikke hvile, før jeg i Henseende til Kundskaber nogenlunde kunde maale mig med de andre Pigebørn. Dette Løfte troer jeg ærlig at have holdt. Hvor arbeidede jeg ikke med de Evner, som Gud havde skjænket mig, for at berige min Forstand, og hvor trolig stod ikke min Moder mig bi dermed! Dengang herskede der naturligvis fra min Side ubegrændset Fortrolighed imellem os; det bedrøvede hende, at hendes Barn ogsaa i den Retning skulde føle Ydmygelse, og hun stræbte ordentlig at sætte sig ind i alle sine Barnelærdomme, for igjen at kunne veilede mig. Utallige Gange nød jeg da godt af den Dannelse, hun i sin Barndom havde faaet. — Vor fælles Flid blev heller ikke uden Løn. Før et Aar var hengaaet, stod jeg lige med dem, der vare i Alder over mig, og ved den Examen, der blev afholdt hvert Aar før Sommerferien, fik jeg saa gode Karakterer, at jeg blev flyttet over flere af dem. Ved Examenen vare alle Forældrene, alle Lærerne, Præsten (en Dr. M.) og Flere tilstede; og jeg tør vel sige, at, ihvor ubetydelig end denne Begivenhed senere er forekommet mig, var den Dag sikkert den gladeste, min Moder havde haft siden Faders Død. Mine Svar og min Sikkerhed

overgik hendes Forventninger, og moderlig Stolthed og Glæde stod malet paa hendes Ansigt ved ethvert rosende Ord, som jeg modtog. Jeg var ogsaa glad, dog gjorde det mig lidt ondt at høre alle de andre Piger tale om al den Fornøielse, de skulde have i Ferien, og om de Planer de lagde for at mødes og gjøre Udflugter med hinanden. Mig derimod spurgte Ingen om, hvorledes jeg skulde have det i Ferien; de vidste jo Alle, at jeg var for fattig til at kunne deltage i de Fornøielser, som ventede dem, og brød dem vel heller ikke stort om mig. Mig skjænkede denne Ferie ikkun Frihed fra Skolen, men jeg trængte ogsaa dertil; mine aandelige og legemlige Kræfter behøvede Hvile efter saamegen Læsen, og om jeg end ikke aldeles lagde Bogen tilside, anstrængte jeg mig dog ikke, kom desuden mere i Luften, saavel under lange Aftenvandringer med min Moder og Broder, som i Besøg hos den omtalte Familie paa Frederiksberg, hvor vi Alle følte os saa vel.

Det derpaa følgende Efteraar bragte en Afvexling for mig baade i Skolen og mit øvrige Liv, thi Kammerherre Ranners Familie kom til Kjøbenhavn. Hans tiltagende Svaghed havde nu antaget en saa alvorlig Natur, at hans Læger havde tilraadet ham at opholde sig der en Tid, for at benytte varme Bade osv., som han kun kunde faa i Hovedstaden. Den ellers saa despotiske Mand adlød strax denne Lægernes Opfordring, af Frygt for den Gjæst, som er de Fleste uvelkommen, Døden nemlig, og det gik Kammerherre Ranner, som

det gaaer Mange, der have brugt og endnu bruge Tiden daarlig: de ville dog saa nødig give slip paa den. I Oktober kom han altsaa til Byen. Hvor var jeg ikke glad ved Tanken om igjen at skulle see og tale med Mathilde, hvem Afstanden maaske havde bidraget sit til at fastholde i mine Tanker som det elskeligste Væsen, jeg kjendte. Jeg lod derfor heller ikke Moder faa Ro, før hun et Par Dage efter deres Ankomst tog mig med til dem. Hæftig, som jeg altid har været, følte jeg den gladeste Forventning, imedens vi, efter at være mældte, stode nogle Dieblik alene i Forværelset; og endelig, da Mathilde og hendes Moder traadte ind, baade lo og græd jeg af Glæde, idet jeg kyssede og kjærtegnede hende. — Ogsaa hun var venlig imod mig, men dog lidt fremmed, forekom det mig; jeg var bleven saa stor, sagde hun, og saa forandret; — hun havde vel, naar hun imellem havde tænkt paa mig, forestillet sig mig aldeles, som da jeg forlod hende, og i den Alder gjør halvandet Aar jo meget. Ogsaa hun var bleven større og smukkere. Hun havde tabt den første barnlige Rundhed, men var yndig som før: det søde Smil, de skjælmske Dine og den lyse Hudfarve vare aldeles uforandrede. Hun var fornøiet over at skulle være i Kjøbenhavn, hvor hun haabede at faa det morsommere, end de i den senere Tid havde haft det paa Skovslunde, thi paa Grund af hendes Faders Svaghed og tiltagende Vanskelighed havde de maattet leve meget stille. Nu derimod skulde hun nok faa nogle ny Veninder, som hun udtrykte sig, til at more

sig med, og „Du maa ogsaa engang imellem komme til mig, Anna! ikke sandt Mama?“ — Det Spørgsmaal blev naturligvis bejaet af Fru Ranner, som viste megen Venlighed saavel imod Moder, som imod mig. Hun spurgte saa deltagende, hvordan det gik os i enhver Henseende, og roste mig for min Flid i Skolen, ja sagde endog til Moder, medens hun lagde sin Haand paa mit Hoved: „Vi faa sikkert Glæde af hende; hvem veed, om hun ikke skal pleie os begge i vor Alderdom.“ — Jeg blev lidt flov ved, at Mathilde tænkte paa ny Veninder, og at hun kun „engang imellem“ vilde see mig; men hvad der glædede mig inderlig, var, at ogsaa hun, imod al Forventning, skulde gaa i Skole hos Frøken Hennings, hvilket undrede min Moder meget, men som jeg senere godt har kunnet forstaa. Dels var deres Ophold i Kjøbenhavn jo kun bestemt til den Vinter, og desuden var det en af Kammerherrens Særheder, at en Gouvernante var ham et formeligt Huskors i en Familie. Hvergang Nogen undrede sig over, at han havde sat sin Datter i Skole, hørte jeg ham gjentage den yderst aristokratiske Sætning: „Nei, Gud fri mig for en Française! Det er en sand Plage i et Hus. Man er bestandig omgiven af Spioneri, og kan ikke engang have den Fornøielse at vise hende ud af Værelset, naar man er ked af hende, som man kan gjøre ved en Barnepige eller Tjener; for en saadan Person gjør jo Fordring paa at blive anseet for en Dame.“ — „Hun bilder sig ordentlig ind at have nydt en god Opdragelse! Jo jeg takker, for Damer der

er! Nei, naar jeg tager herfra Byen, sætter jeg min Datter i Kost hos en Familie, der har Døttre paa hendes Alder. Jeg har tænkt paa Baron W.'s, og lader dette sig ikke arrangere, sender jeg hende til England. Der er jo Pensionater nok, som passe til hendes Stilling." — Naar Kammerherreinden hørte dette, foer en Smærtensſky over hendes Ansigt, thi skulde hun miste Mathilde og vide hende saa langt borte fra sig, var jo al hendes Livsglæde fjernet; og i Sandhed, hun behøvede Noget til Oplivelse, thi det var ingen lille Byrde, der var lagt paa hendes Skuldre. Men from og stille bar hun den og syntes aldrig at tabe Modet.

Intet kan være mere forskjelligt end min og Mathildes Modtagelse i Skolen. I en smuk Ekvipage fulgte hendes Moder hende til Frøken Hennings, hvem hun bad at erindre, at det var et forkjælet Bæsen, hun betroede hende. Frøkenen besvarede denne Anbefaling med de venligste Forsikkringer, og kaldte Mathilde ved de kjærligste Navne. Hun erklærede at kunne see paa den lille Engels Dine, at det vilde blive en sand Glæde at beskæftige sig med det søde Pigebarn. Mathilde, let og glad over de ny Mennesker, hun saae om sig, og som Alle viste hende Venlighed, gik fra den Ene til den Anden og spurgte og fortalte uden Tanke om Tvang; og var det hendes indtagende Ydre, eller var det, fordi det var Kammerherre Ranners Datter, det vil jeg lade være usagt, men inden en Time var hun hele Skolens Yndling og modtog Indbydelser af Eleverne til at besøge dem. Hun, det forvænte Barn,

modtog alt dette som en skyldig Tribut, man burde yde hende, og anede kun lidet, at hendes Barndomsveninde, trods al mulig Tjenstvillighed og Flid, aldrig havde kunnet opnaa endog det Allerringeste af en saadan Tilnærmelse.

Uagtet Mathilde strax blev saa venlig modtaget i Skolen og befandt sig saa vel der, varede det kun meget kort, inden hun følte sig nedtrykt af den Tvang, hun dog i enkelte Retninger maatte paalægge sig. Især holdt det haardt for hende at overkomme de Lektier og andre Opgaver, som bleve fordrede af hende. Hun havde paa Skovslunde daglig læst lidt med Kammerjomfruen og undertiden ogsaa lidt med sin Moder; men var jeg tilbage i Kundskaber, da jeg kom i Skolen, saa var hun det endnu mere, og om end Frøken Hennings var særdeles overbærende imod hende, forlangte Lærerne dog, at hun i deres Fag skulde følges med to af de Smaapiger, der vare hende nærmest i Alder, og som i Almindelighed kunde deres Ting. Alt dette plagede hende og gjorde hende hel forsagt, men hvormeget end de større Piger ellers gjorde af hende, havde dog ingen af dem Lyst til at hjælpe hende eller gjennemgaa Lektierne med hende. Hun tyede da til mig, som ogsaa med utrættelig Flid søgte at lette hende Byrden. I de første Dage gjorde det mig ondt at see, at hun holdt sig mere til de andre Pigebørn end til mig, men hver en Tanke herover var glemt, saasnart jeg mærkede, at hun behøvede mig, og det var mig en Glæde at veilede, ja jeg kan næsten sige at

undervise, det yndige lille Væsen. Utallige vare derfor de Gange, jeg om Morgenen næsten løb hen til hende, for inden Skoletiden at gjennemgaa, hvad hun havde for til den Dag. — Udmærkede Aandsevner troer jeg iøvrigt ikke, at hun besad; hun var noget overfladisk og let, hvilket gjorde det lidt besværligt baade for hende og mig at faa Noget til at fæstne sig i Hukommelsen. Var det Gjenstande, hvori der var lidt Fortællende, som kunde more hende, da var det en sand Fornøielse at beskæftige sig med hende; men med de tørre og mere alvorlige Læregjenstande var det et temmelig trættende Arbeide, thi da det kedede hende, fløi hendes bevægede Sind og flygtige Tanker til ganske andre Ting. Ihvormeget Barn jeg vel endogsaa var dengang, fremkaldte dog den Følelse, at jeg var til Gavn for hende, en hidtil ukjendt Omhed hos mig. Jeg søgte, saavidt jeg formaaede, at fjerne ethvert ublidt Ord, enhver Anstrængelse fra hende; hun, det smukke og glade Barn, syntes jeg, skulde have det saa godt, at Livets Tryk ikke berørte hende.

Uden sønderlig Afvexling hengik saaledes to Aar af mit Liv, i hvilke jeg omhyggelig passede min Skolegang, tiltog i aandelig og legemlig Udvikling og var min Moder og Broder til lidt Hjælp og Opmuntring hjemme. Foruden den Tid jeg læste med Mathilde, kom jeg endnu temmelig hyppig hos Kammerherre Ranners. Fruen satte megen Pris paa min Omhu for Mathilde, og denne lønnede mig som oftest med Venlighed og Taksigelser for min Hjælpsomhed. Naar

vi vare ene sammen, var jeg næsten altid tilfreds og fornøiet hos hende, vare derimod flere af vore Skolekammerater nærværende, følte jeg mig ofte lidt tilovers, og det nedtrykte mig, at jeg saa lidt kjendte til de Fornøielser, som de Andre toge Del i.

Efterat Kammerherre Ranners havde taget Ophold i Kjøbenhavn, havde hans Befindende saa meget bedret sig, at de tilbragte et Par Maaneder af Sommeren paa Skovslunde. Dels af Godhed for mig, men dog vel mest for Mathildes Skyld, bad Fru Ranner Moder, om jeg maatte følge med dem og tilbringe min Sommerferie hos dem. Det var en svær Prøve for min barnlige Kjærlighed, men den vandt dog tilsidst Seier. Jeg vidste jo, at det vilde have været et stort Savn for Moder at undvære mig, og hende vilde jeg dog helst fornøie, og desuden var min Garderobe just ikke i den ønskeligste Forfatning til en saadan Udflugt; men at fuldstændiggjøre den vilde medføre en Bekostning, som Moders Indtægter ikke vilde kunne taale. Jeg, som delte alle hendes Bekymringer, vidste kun altfor godt, at den strængeste Sparsommelighed var aldeles nødvendig. — Mathildes Fraværelse var mig imidlertid et stort Savn, og med inderlig Glæde gjensaae vi hinanden, da hun vendte tilbage.

Er der i min Barndom nogen Fornøielse, jeg har nydt med ublandet Glæde, da er det den, som Tante Jette forskaffede mig, da hun tog min Moder, min Broder og mig selv med sig paa Komedie. Det var min trettenaars Fødselsdag. Jeg havde saa ofte hørt

de andre Elever i Skolen tale om denne Forneielse, som de oftere toge Del i, saa jeg havde betragtet den som noget ganske Overordentligt, men tillige næsten Uopnaaeligt. Intet kan derfor lignes ved min Glæde og Overraskelse, da jeg tidlig om Morgenen fik en Billet fra den omtalte Tante, hvori hun indbød os Alle. Jeg var næsten i en Febertilstand, da Tiden nærmede sig, at vi endelig skulde træde ind i det store Hus, som jeg i saa lang Tid havde seet hen til som til det forjættede Land.

Om Formiddagen paa denne store Dag var jeg i Skole, og var naturligviis ikke seen til at fortælle, at jeg om Aftenen skulde „i Theatret". Jeg havde saa ofte været næsten undseelig ved at maatte tilstaa, at jeg aldrig havde været der, saa det var med ikke ringe Stolthed og Glæde, at jeg nu kunde mælde, hvad der ventede mig. Ja, har den, der opvoxer i trange Kaar, kun sjælden hvad der kaldes Fornøielser, saa nyder den ogsaa de faa, der skjænkes, i langt rigere Maal end det forvænte Barn, der tager Del i Alt, før det ret forstaaer at sætte Priis derpaa.

Indtrædelsen i Komediehuset nedslog lidt mine Forventninger, thi det havde jo dengang som endnu noget Mørkt og Tarveligt ved sig; tillige forundrede mig den knappe Plads i Logerne. Men saasnart det brusende Orkester lod sine rige Toner strømme til mit Øre, var al Skuffelse tilende, jeg beundrede og glædede mig, og da Tæppet hævede sig og lod mig betragte Skuepladsen og de Spillende, var min hele Sjæl Be-

undring og Henrykkelse. Det var først et alvorligt Stykke og derefter et lille muntert Lystspil. Begge Dele behagede mig lige meget, jeg græd med de Bedrøvede og lo med de Glade og kunde ikke begribe den Rolighed, hvormed de øvrige Tilskuere saae derpaa; ja min egen søde Moder, som jeg ellers altid stemte med, ogsaa hun forbausede mig. Tiden fløi kun altfor hurtig, og Forestillingen var forbi, men i min Erindring stod endnu længe Alt, hvad jeg havde seet, i de lyseste Farver. Ingen Stilling i Verden forekom mig dengang saa lykkelig som en Skuespillerindes; uden at fatte det Store i deres Konst, omgav jeg deres Person og Kald med et ubeskriveligt Trylleri. — Saasnart jeg kom i Skolen den følgende Dag, meddelte jeg naturligvis de andre Pigeborn min Henrykkelse over det Sete. De forundrede dem ordentlig over, hvorledes jeg, som kun havde været der een Gang, havde lagt Mærke til meget, som de selv aldrig havde seet, hvor ofte de end havde været der. Ogsaa for dem priste jeg det Misundelsesværdige ved at være Skuespillerinde, og sagde, at i Mangel deraf, syntes jeg, at det maatte være en ganske deilig Fornøielse at spille Komedie hjemme, indbyrdes. Denne Idee gjorde strax megen Lykke; der blev holdt Raad om, hvad man skulde spille, og hos hvem af deres Familier der bedst kunde indrettes et lille Theater. Den næste Dag kom Anine Kølner, hvis Fader var Auditør, og fortalte med megen Glæde, at hendes Forældre havde tilladt, at hun til sin Fødselsdag i næste Maaned maatte lade et Theater indrette hos

dem, hvilken Efterretning naturligvis blev modtagen med megen Jubel; og man søgte nu ved forenede Bestræbelser at finde et let og morsomt Stykke. Da vi gik fra Skolen, vare vi alle hos en Leiebibliothekar for at faa nogle at gjennemlæse, og saa derefter vælge. Omsider blev der da efter en lang Raadslagning bestemt, at der skulde gives et toakts Stykke og nogle Tableauer, og nu skred man til at uddele Rollerne. Jeg ventede i flere Dage paa at modtage min; det faldt mig ikke ind, at jeg ogsaa ved denne Leilighed skulde tilsidesættes, thi jeg havde jo ikke alene givet Ideen dertil, men ogsaa hjulpet i andre Retninger. Endelig, det var en Lørdag, kom Anine i Frikvarteret med Rollerne, og gav enhver sin, — men jeg fik ingen. Jeg var virkelig i en Spænding, da Mathilde tilsidst spurgte: „Hvad skal Anna være?" — og hørte det korte Svar af Anine: „Ingenting i mit Stykke, vi omgaaes jo aldrig." — Senere have Livets Sorger ofte hvilet paa mig, og min Sjæl har følt langt dybere Smærter, men — i det Øieblik var den Ydmygelse og Bedrøvelse, som denne Tilsidesættelse fremkaldte, næsten for stor for mig. Taarerne kom mig i Øinene, og mit Hjerte saaredes ved denne Krænkelse. Men snart vandt min Stolthed Seier; jeg vilde ikke, at de skulde see, hvor ondt det gjorde mig; jeg taug stille og søgte at være mild og venlig, som sædvanlig, men længtes meget efter at komme hjem og ved min kjærlige Moders Bryst udgyde de Taarer, som jeg her maatte kæmpe for at holde tilbage. — Hun blev næsten urolig over min Hæf=

tighed og spurgte om Grunden til den. Jeg fortalte den og kunde ikke tilbageholde en vis bitter Følelse mod Anine. Men da talte min Moder saa smukt og fromt til mig om det Sindelag, hvormed vi skulle bære saavel Livets smaa Tryk som dets store Sorger, og forestillede mig, at Byrden aldrig blev os for tung, naar man kun bar den med et fromt og kristeligt Sind, uden Bitterhed mod Verden og Menneskene, thi det var en uædel Følelse, som maatte bekæmpes. Bevæget og oplivet ved hendes Kjærlighed lovede jeg at bestræbe mig for ei alene at lade være at yttre, men heller ikke at føle nogen Utilfredshed med min fortrykte Stilling og dens mangfoldige Ydmygelser. Saavidt jeg formaaede, søgte jeg vistnok at holde dette Løfte, men at det gav mig en mørk og sørgelig Livsanskuelse, stod det ikke i min Magt at forhindre.

Den følgende Uge taltes der i Skolen næsten ikke om andet end den sig nærmende Forestilling, hvilket jo var meget morsomt for dem, der skulde deltage i den, men rigtignok ikke for mig; og endelig, da Dagen kom, følte jeg mig saa fattig ved at sidde hjemme. Men Moder lønnede mine Bestræbelser for at være god, ved at være kjærligere imod mig end nogensinde, og saaledes blev min Bedrøvelse mig let at bære. — At alle de andre Piger i Skolen lærte at dandse den Vinter, var mig ogsaa en lille Sorg. Det var en Bekostning, som ikke var saa ganske ubetydelig og ikke aldeles nødvendig, saa det gik hermed, som med at lære Musik, at jeg maatte give Afkald derpaa og vidste godt, at det

maatte være saa; men hvor er den trettenaars Pige, der ei føler lidt Savn ved ikke at kunne tage Del i de Fornøielser, som alle hendes Jævnaldrende nyde og som hun derfor daglig maa høre omtale? — Efter endt Dandseundervisning blev der arrangeret Baller hos de fleste af Børnenes Forældre. Ogsaa Fru Ranner vilde gjerne opfylde Mathildes Ønske, og lade hende faa et Børnebal, men Kammerherrens Helbredstilstand var saa slet, at Vinteren gik hen, uden at de turde tænke paa Sligt. Først da han i Mai Maaned, i Selskab med sin Læge, reiste til Badet i Ems, kunde det lade sig gjøre, og jeg blev naturligvis indbuden med de Andre.

Da det var første Gang, jeg var til Bal, skulde jeg ved denne Leilighed have en ny Dragt, og min gode Moder sørgede kjærlig for, at jeg ikke skulde staa altfor meget tilbage for de andre Pigebørn. Det var en hel Begivenhed i vort lille Hjem, at der skulde pyntes en Baldame, om hun end var i Miniatur, og det var med ingen ringe Glæde, jeg betragtede mig selv i Speilet, da min Paaklædning var fuldendt. Jeg forekom mig selv saa stor i denne Puds, og Moder kunde ikke lade være at fortælle mig, at jeg saae meget næt ud, hvilket min Broder bekræftede, en Yttring, som jeg maatte sætte dobbelt Pris paa, da han var i yderlig slet Lune, fordi han ikke selv var inviteret. — Glad og fornøiet sagde jeg Farvel til Moder. Hun glædede sig paa mine Vegne til, at jeg sikkert skulde more mig, hvilket jeg heller slet ikke drog i Tvivl, og fuld af de største Forventninger naaede jeg omsidder Kammerherre Ranners

Gaard, som allerede i lang Frastand skinnede mig imøde med alle sine oplyste Vinduer. Min Broder fulgte mig til Porten, hvor Tjenere og Vogne krydsede hverandre, og det gjorde mig ret ondt, at han ikke ogsaa kunde være delagtig i Aftenens Glæder; men det stod det jo ikke i min Magt at forandre. — Da jeg kom ind i Forværelset, bemærkede jeg, at der endnu kun var kommet meget Faa, en Opdagelse, der glædede mig, thi jeg var lidt beklemt ved at komme ene ind iblandt de Mange, af hvilke jeg kun kjendte Enkelte; men jeg trøstede mig med, at jeg dog vilde træffe mine Skolekammerater. Saasnart jeg havde lagt Tøiet, kom Mathilde mig meget venlig imøde og førte mig ind i Salen, som var glimrende oplyst og smukt dekoreret med Foraarets rigeste Blomsterflor; — men hvad der i mine Tanker var smukkere end alt det Øvrige, var Mathilde selv, der glad og yndig svævede om som en Lysalf, i sin hvide Kjole og med det smukke Haar i fyldige Krøller. Jeg kunde ikke dølge min Beundring, og hun tog imod min Kompliment som Noget, hun altfor ofte hørte gjentage, men tilføiede til min Glæde, at ogsaa jeg var kjøn iaften, hvilket satte lidt Mod i mig, og det kunde jeg behøve; thi Alt omkring mig forekom mig saa stort og smukt, at min egen lille Person næsten blev ubetydeligere end ellers.

Endelig var hele det unge Selskab samlet. Med Undtagelse af Bøttgers Døttre vare Damerne alle ukonfirmerede, men ikke destomindre vidste mange af dem at komportere sig som routinerede Baldamer, og meget i

deres Underholdning og Væsen forbausede mig. Det var en hel fremmed Verden, der oplodes for mig, men som jeg ingenlunde befandt mig vel i. Paa den senere Tid især havde jeg i Skolen særdeles godt kunnet underholde mig med de andre Piger; man lod endog til at finde Fornøielse i at tale med mig og spurgte mig ofte til Raads i Henseende til Læregjenstandene; jeg kunde derfor slet ikke forstaa, hvorfor jeg følte mig saa underlig fremmed her, endog imellem mit daglige Selskab. Men de vare her ganske anderledes end ellers; som Toilettet havde forandret det Ydre, saa forandrede Stedet og Omgivelserne deres Væsen og Konversation. Man lo og talte uden Ophør, spøgte med hinanden om at gjøre Lykke, om hvem der var charmeret i den eller den; kort sagt, jeg stod hel forbauset imellem dem Alle og ærgrede mig hemmelig over mig selv, at jeg, uagtet jeg ikke stod tilbage for dem i Kundskaber og Forstand, dog saa aldeles var udelukket fra al fælles Underholdning og Spøg. Som en Følge deraf længtes jeg naturligvis meget efter, at Dandsen skulde begynde, og da Musikken endelig lod sig høre, forsvandt for et Øieblik alle pinlige Følelser, og jeg glædede mig til at more mig; Moder havde jo forsikkret mig, at det vilde blive Tilfældet. — Mathilde aabnede Ballet med en Kadet, som jeg senere erfarede var Ballets Helt. Det var et smukt Par. Nu fulgte Par efter Par, — men med en vis ængstlig Følelse mærkede jeg nok, at jeg ikke kom til at dandse dengang. Jeg vilde ikke lade mig forknytte heraf, to andre Smaapiger delte samme Skæbne, vi gik

da ind i Salen for dog at see paa de Dandsende, og hvor gjerne jeg end før havde villet være med, glemte jeg det snart over den Fornøielse, det var mig at see paa de Andre. At see Børn og ganske unge Folk dandse har altid forekommet mig ligesaa smukt og naturligt, som det har været mig uskjønt og unaturligt at see gamle, stive Folk arbeide sig frem i Dandsens Takt; der udfordres nødvendigvis Ynde og ungdommelig Friskhed til at tage sig ud og more sig ved denne Fornøielse; er der først Rynker i Panden og Alvor i Sindet, ere ogsaa Dandsens Glæder forbi. Dog — til min Debut i Terpsikores Rige! den var just ikke glimrende.

Saasnart Dandsen var endt, kom Damerne rundt om mig og fortalte med stor Glæde, hvormange Dandse de vare engagerede til samt af hvem, og hvorledes de havde maattet intriguere for at undgaa den eller den. Mathilde var optaget for hele Aftenen og kom hen til mig og spurgte mig, om jeg havde Nogen til næste Dands, hvilket jeg lidt undseelig benægtede, hvorefter hun beklagede det til de Omstaaende. Dette saarede mig, og jeg svarede, at jeg brød mig ikke om at dandse, da det morede mig at see paa de Andre. Denne min Nøisomhed lo man meget af og sagde, at det nok gik mig ligesom Ræven med Rønnebærrene. Jeg var nær ved at svare lidt skarpt, men holdt mine bittre Ord tilbage og ønskede blot, at jeg sad vel hjemme i min lille Dagligstue, hvor jeg dog var fri for saarende Hentydninger. — Den næste Dands begyndte, og jeg sad endnu ved Væggen og havde allerede belavet mig paa

at beholde en stadig Plads der som Tilstuer, da et nært ungt Menneske kom hen til mig og engagerede mig. Glad men forlegen fulgte jeg med ham, og vi stillede os op imellem de Øvrige. Jeg var hel ængstlig, inden jeg første Gang havde dandset ud, thi i det Øieblik forekom det mig næsten som den vigtigste Ting i Livet, om jeg kunde dandse ligesaa let og smukt som alle de Andre, og egentlig lært det havde jeg jo aldrig.

Dog, denne Frygt forsvandt snart, min Kavaler var en ypperlig Dandser, som med Sikkerhed førte mig om i den valtsende Kreds. Mit Hjerte slog af Glæde og Bevægelse, og hvad der meget bidrog til denne Glæde, var, at han talte saa livlig og behagelig til mig, mellem hver Gang vi dandsede ud. Først spurgte han, om jeg holdt af at dandse, og om jeg ofte havde været paa Bal i Vinter. Hvor flov jeg end var derved, seirede dog min Sandhedskjærlighed, og jeg svarede ganske undseelig, at det var første Gang og første Dands jeg dandsede paa noget Bal. Dette Svar lod til at forundre ham i høi Grad, og han spurgte derpaa, om jeg ellers ikke opholdt mig i Kjøbenhavn. Jeg fortalte da med faa Ord om mit første Hjem i Jylland, og hvor meget hellere jeg vilde tilbringe mit Liv paa Landet end i den store larmende Stad, hvor jeg følte mig saa fremmed. Disse Anskuelser søgte han at modarbeide, og der opstod en meget livlig Samtale imellem os, som bidrog sit til, at denne første Dands kun syntes mig at være altfor kort. Den var tilende, længe førend jeg ønskede det.

Hvor heldig jeg havde været ved at faa denne Kavaler, fik jeg først rigtig at vide, da den var tilende, og de andre Piger flokkede sig om mig for at spørge, hvorfra jeg kjendte ham; men da jeg erklærede, at jeg den Aften saae ham for første Gang, steg deres Forundring til det Høieste. Ingen af dem kunde begribe, at jeg fik en Dands med en voxen Herre, som jeg slet ikke kjendte, og som dertil var saa smuk og elskværdig som Arnold Heiden. Første Gang i mit Liv var jeg i det Dieblik Gjenstand for Misundelse, og jeg veed ikke, om det var, fordi det var noget Nyt for mig, eller om det var, fordi det smigrede min Forfængelighed, men jeg maa tilstaa, at det glædede mig, og jeg var i mit Hjerte ham taknemmelig, som havde fremkaldt denne Følelse. Arnold Heiden var, om end ikke smuk, saa dog et ualmindelig næt Menneske, dengang omtrent tyve Aar; han var Landskabsmaler og, som jeg senere erfarede, en af de unge Konstnere, af hvem man ventede noget mere end Almindeligt.

Foruden denne unge Maler vare senere paa Aftenen nogle flere unge Herrer komne til for at deltage i Ballet. Enhver veed sikkerlig, hvor meget voxne Herrer blive paaskjønnede paa et Børnebal, og heller ikke her forsømte deres Nærværelse at gjøre Dandsen langt mere pikant for en Del af de største Damer. Mig glædede det forsaavidt, som der derved blev lidt Overflod paa Kavalerer, saa jeg den øvrige Del af Aftenen bestandig var med i Dandsen, og følgelig morede mig meget godt.

Da Klokken var Et, blev Ballet hævet, og Enhver skulde tage til Sit. Men nu indtraf en Omstændighed, der en Del forstyrrede det glade Indtryk, som den senere Del af Aftenen havde gjort paa mig. Jeg var nemlig den eneste af alle de unge Baldamer, der var kommen tilfods til denne Stads. Det var intet Øieblik faldet hverken Moder eller mig ind, at der kunde være Tale om, at der behøvedes Vogn. Veir og Føre vare gode, og ellers, naar jeg besøgte Ranners, fulgte altid en Tjener mig hjem, og det samme, ventede jeg, skulde blive Tilfældet den Aften. Jeg blev derfor ikke lidet forundret, da jeg hørte Tjenerne mælde den ene Vogn efter den anden, og saae dem begynde at tage Afsked. Endelig kom da Flere med det Spørgsmaal, som jeg længe havde forudseet og ængstet mig for: „Er Deres eller Din Vogn ikke kommen endnu?“ Min Stolthed lod mig omgaa Sandheden, og jeg svarede: „Nei, endnu ikke.“ — Det begyndte at tømme i Salen, og jeg blev hel beklemt ved, hvordan jeg skulde slippe ubemærket bort, da jeg uventet fik den Hjælp, jeg høiligen behøvede. Det var det tidligere omtalte ældre Fruentimmer, som modtog os den første Aften i Kjøbenhavn. Hun var ved særlige Leiligheder til Hjælp hos Kammerherrens, og altsaa ogsaa den Aften; hun havde bemærket min Forlegenhed og rimeligvis gættet Aarsagen til den, da hun godt kjendte vore Omstændigheder, og hun havde for megen Godhed for mig til at ville udsætte mig for den Latter, som det vist vilde opvække, naar jeg tilsidst maatte ud med Sandheden. Hun sagde derfor ganske skjødesløst:

„Aa, Frøken Leth! De kjører jo lige forbi Warners; hvis De har Plads, saa gjorde De vist Anna en Tjeneste, naar De tog hende med; hendes Vogn bliver saa længe borte, jeg er bange, at hendes Moder bliver urolig for hende.“ — Denne Begjæring blev med Fornøielse indrømmet, og jeg kunde gjærne have omfavnet Jomfru R., fordi hun hjalp mig ud af en Forlegenhed, som i dette Øieblik forekom mig som en Begivenhed af yderste Vigtighed. Ja, I Lykkens forkjælede Børn, I vide kun lidt, hvor utallige de Tryk og Sorger ere, som Fattigdommen fører med sig, især for dem, som vor Herre har givet et pirreligt Gemyt. Et saadant har jeg desværre altid haft, og derfor bleve de anførte og mange andre Ydmygelser ikke uden en mægtig Indvirkning paa mig, hvilket første Gang yttrede sig i tydelige og bestemte Udtryk ved den Examen, som fandt Sted i Skolen den følgende Sommer, hvad jeg kortelig skal søge at gjengive.

Iblandt de Gjenstande, i hvilke vi hos Frøken Hennings havde Lærere, var ogsaa Dansk, som blev drevet med stor Grundighed. Til Stiløvelse fik vi forskjellige Opgaver, som vi maatte udarbeide hjemme. Det samme var Tilfældet ved Examenerne, og til den, jeg nu vil omtale, havde vor Lærer, maaske aldeles tilfældig, givet os som Opgave: „Hvad er Livet?“ — Tilfulde at besvare denne Opgave formaaer sagtens intet Menneske, og allermindst halvvoxne Pigebørn; han havde vistnok heller ikke forlangt dette, han havde vel blot villet give os Leilighed til at bruge vor Forstand til

Eftertanke og vise vore Fremskridt i Retskrivning. — At udvikle hvad Livet er, faldt paa en Maade aldeles ikke vanskeligt for mig; jeg kjendte, saa at sige, dog kun een Side deraf, og det var den, jeg fremstillede, men det var ingen lys Side af Livet. Nøiagtig erindrer jeg nu ikke, hvordan jeg udtrykte mig, dog husker jeg endnu, at jeg kaldte Livet en Prøvestand, der kun skulde gjennemvandres for at berede Mennesket til en bedre Tilværelse, og at, uagtet Gud i sin Kjærlighed havde sendt enkelte Glæder til at oplive os paa vor Vandring hernede, vare Sorgerne dog saa langt overveiende, at det kun var ved Haabet om en bedre Verden hisset, at vi bevarede Modet til at kæmpe os frem. Jeg fremstillede tillige som et af Beviserne paa Guds Godhed, at han i den trange og sørgelige Tilværelse her i Livet saa ofte ret levende mindede os om, at der venter os en saligere Tilstand efter Døden. „Hvorhen længes vel vor Sjæl i de stille, milde Sommeraftener, naar vort hele Væsen er gjennemtrængt af Beundring for Skaberen? Den længes efter Hvile hos Gud, der er ei Sorg eller Smærte, der er ei Livets smaalige Tryk, der skulle vi samles med Alt, hvad der er Godt og Helligt, og med de Kjære, som gik forud. Ja, for at naa dette Maal er det, at vi skulle taale og lide, arbeide og aldrig blive trætte, og ei forsmaa den lille, maaske tilsyneladende unyttige, Virkekreds, der er bleven os anvist. Den mindste af Guds Frembringelser har jo sin Bestemmelse her i Verden, har sin beskikkede Gjerning at udrette; saameget mere har ogsaa ethvert

Menneske sin Plads at udfylde, vi, som ere hans ypperste Skabninger, skabte i hans eget Billede. Men den Tanke, at vi ere skabte i Guds Billede, og at han seer i Kjærlighed ned til os Alle, den skal være vor Trøst, naar Livets mange Tryk og Ydmygelser synes at ville kue og kvæle al Livslyst og Glæde hos os. Ja, atter og atter maa vi bede til Gud om en levende Tro og et saligt Haab, thi kun derved kunne vi faa Kraft til at leve og Mod til at dø." —

Den første Del af Examen gik aldeles som de andre Aar. Jeg glædede Moder, som var nærværende, ved min Fremgang i det forløbne Skoleaar, og fik gode Karakterer. Nu kom vi op i Dansk, altsaa ogsaa frem med vore Stile, som bleve gjennemlæste og rettede i deres Paasyn, der havde skrevet dem. Jeg havde temmelig ligegyldig hørt paa de to første, der bleve gjennemlæste, og nu kom Turen til mig. Det faldt mig ikke ind, at der var noget Ualmindeligt ved min Stil dengang, saa jeg forholdt mig aldeles rolig, da Læreren og Dr. M. begyndte at gjennemsee den, men blev lidt forundret, da de, efterat have læst det Første af den, kaldte mig hen til sig. Dr. M. bad mig svare ærlig, om Ingen havde hjulpet mig med den. Dette kunde jeg med god Samvittighed benægte, thi Moder vidste ikke engang, hvad Opgaven var iaar; hun havde paa den sidste Tid været meget beskæftiget med andre Ting. „Da forundrer det mig," sagde Dr. M., „at see en saadan Livsanskuelse af en Pige paa fjorten Aar. Er det virkelig Deres Mening, da beklager jeg dem;

thi intet Barn kommer til at betragte Livet i det sørgelige Lys, uden at der er særegne Omstændigheder, der have fremkaldt det." — Han spurgte mig nu, hvem jeg var, og da han hørte lidt nærmere om mine Forholde, talte han saa venlig og smukt til mig, at det var mig umuligt at skjule min Bevægelse. Mathilde, det gode, kjærlige Væsen, der ikke havde givet sig Tid til at høre rigtig, hvorom Talen var, men som saae mig græde, troede, at jeg havde faaet Skjænd eller daarlig Karakter, og spurgte derfor hel ængstlig, hvad der var iveien. „Er din Stil daarlig? var der mange Feil i den?" — Dr. M. svarede paa alle disse Spørgsmaal: „Nei, tværtimod! Warners Stil er meget god. Jeg vilde ønske, jeg kunde sige, at den indeholder en feilagtig og forkert Opfattelse af det store, vigtige Spørgsmaal, men desværre! det kan jeg ikke. Dog haaber jeg til Gud, at De, kjære Anna, altid vil bevare det fromme og troende Sind, som røber sig i den; thi da vil De sikkerlig ogsaa finde nogle Blomster i Livet, som De er bestemt til at plukke." Med disse venlige Ord rakte han mig min Bog tilbage, og en anden af Eleverne kom saa frem med sin.

Som man kan indsee, havde min Moder med den største Interesse været Vidne til alt dette, og saasnart jeg kunde, ilte jeg hen til hende. Ogsaa hun var bevæget, men den Kvindelighed, der altid var udbredt over hende, tillod intet rørende Optrin for de Nysgjerriges Blikke. Hun rakte mig blot Haanden og saae mig ind i Øinene; men jeg forstod hende saa godt, som om

hun havde brugt mange Ord. Der tales saa ofte om det Øiensprog, der kan vexles imellem Elskende, som om de vare de Eneste, der kjende denne Maade at meddele sig paa, og det ere de dog ingenlunde; ogsaa en Moders Ømhed kan lægge en ubeskrivelig Veltalenhed i det stille Dyb.

Paa Grund af, at Mathilde var den Yngste i Skolen, var hun ogsaa den Sidste, der kom frem med sin Stil. Ogsaa denne maa jeg i Korthed omtale, thi den var i alle Henseender en fuldkommen Modsætning til min. Havde jeg med Lethed ladet Pennen løbe og skrevet flere Sider fulde, saa sporede man i hver Linie hos hende, at hun kun med den største Anstrængelse havde faaet en enkelt Side beskreven. Var min Anskuelse af Livet for mørk, saa var hendes derimod særdeles lys. Hun skrev iblandt Andet: „Næsten enhver Dag, man lever, bringer os noget Godt og Glædeligt, naar vi blot forstaa at nyde det, og ikke imellem blive forstyrrede i vore Fornøielser ved Tanken om, at der er en Tid, da alt dette faaer Ende. Ja, Døden kan med Rette kaldes Livets Fjende; thi den gjør Ende paa en Tilværelse, der ellers vilde være saa lykkelig.“ — Ogsaa Dr. M., troer jeg, lagde Mærke til Kontrasten, som viste sig i vore Svar, og han sagde til Mathilde, idet han saae hende ind i det smukke Ansigt: „Jeg vil ligesaa inderlig ønske, at Deres Livsanskuelse aldrig maa blive formørket, som jeg troer og haaber, at Annas engang maa blive lysere.“

Et Par Dage derefter var jeg hos Mathilde. Iblandt Andet kom vi til at tale om Examen, og hun bad mig fortælle sig Grunden til, at jeg den Dag pludselig var bleven saa bevæget. Jeg gjengav nu i Korthed, hvad der var skrevet og sagt, og hun hørte med den største Forundring, hvad min Stil indeholdt. „Hvorfor skrev Du dog saadan! det mener Du da ikke?" sagde hun. Jeg kunde jo kun svare, at det var min virkelige Mening, men det kunde hun slet ikke forstaa. „Nei!" sagde hun, „Livet er mig lyst og smukt; men veed Du, hvad der undertiden blander Sorg i min Glæde? — Det er en vis uhyggelig Frygt for Døden. Der er noget saa Rædsomt, synes mig, ved den Tanke, at vi engang skulle kaldes bort fra Livet, som vist Alle nødig ville forlade." Hvad jeg svarede herpaa, erindrer jeg ikke ganske, men jeg blev hel veltalende for at forsone hende med Tanken om Døden, og søgte at overbevise hende om, at den for Mange var en velkommen Gjæst, for hvis Komme de takkede Forsynet som for en Naadegave. Dette erklærede hun for en Umulighed; men jeg mærkede, at dette Emne angreb hende, og søgte derfor at dreie Samtalen hen paa andre Ting, hvad ogsaa med Lethed lod sig gjøre, da det var imod hendes flygtige Natur at dvæle ret længe ved en Gjenstand, især naar den var hende ubehagelig.

Dog varede det ikke længe, inden den tause Gjæst, som hun frygtede saa meget, banede sig en Vei over hendes eget Hjems Dørtærskel.

Den Badereise, hvortil Lægerne havde sat deres sidste Haab i Henseende til Kammerherre Ranners Helbredelse, havde ikke gjort den forønskede Virkning. Først i September kom han tilbage til Kjøbenhavn, i en langt slettere Tilstand, end da han forlod Byen. Det var kun med Besvær, at han havde udholdt Hjemreisen, og efter en Maaneds uafbrudt Sygeleie sluktes endelig det Livslys, der i længere Tid havde brændt saa svagt. Saasnart jeg erfarede Kammerherrens Død, var min første Tanke, hvordan Mathilde havde det, og jeg bad ret indstændig om at maatte ile til hende; men i de første Dage vilde Moder ikke have det. Endelig fik jeg dog Tilladelse dertil. Min hele Sjæl var lutter Deltagelse, jeg tænkte mig Mathilde ligesaa bedrøvet, som jeg var, da jeg mistede min Fader, og alle Erindringer herom vare ved dette Dødsfald med fornyet Styrke vaagnede hos mig. Jeg vilde trøste hende og være saa venlig imod hende; det vilde dog sikkert gjøre hende godt. — Med alle disse sørgelige Tanker gik jeg ind i Huset og op ad Trappen, hvor der just ikke herskede Dødens Stilhed, men en Travlhed og et Liv, som forundrede mig. Jeg blev ført ind i Dagligstuen, hvor Alt var som sædvanlig; men da Mathilde kom ind i den sorte Dragt, da var min Bevægelse saa stor, at jeg kun kunde græde og kjærtegne hende. Saasnart jeg havde beroliget mig lidt, mærkede jeg, at hun betragtede mig næsten med Forundring. „Hvor Du er bedrøvet," sagde hun; „er der tilstødt Dig Noget?" — Jeg svarede, at al min Sorg var den Deltagelse, jeg følte for hende,

og at jeg havde længtes saa inderlig efter at see hende. Denne Længsel, sagde hun, havde hun ogsaa følt. Hun var saa meget ene i disse Dage, da hendes Moder havde en Del at ordne til den forestaaende Begravelse, der skulde foregaa med al mulig Stads. Til min store Forundring vedblev hun nu vidtløftig at fortælle, hvordan det Hele skulde gaa til. Han skulde bisættes i Kjøbenhavn og saa føres til Jylland, til deres Familiebegravelse. Denne Meddelelse endte hun med de Ord: „Bare det var forbi!" — „Ja, det kan jeg begribe," sagde jeg; „det bliver en sørgelig Dag for Dig og for Din Moder." „Ja vist! Dog er det ikke derfor, jeg mener, men der er en underlig Angst over mig ved at være i Huset med et Lig. Aa! lad os gaa ind i mit eget Værelse, det er længere borte derfra;" — og hun pegede paa Sovekammerdøren. Jeg fulgte hende og søgte af bedste Evne at betage hende den unaturlige Frygt; men forgæves. Der manglede den Magt, som overvinder Alt, endogsaa Dødens Rædsel, nemlig Kjærligheden. Havde hun elsket sin Fader, da havde Sorgen været den stærkeste Følelse, og om end den bedste Del af den Hedengangne havde forladt hende, vilde hun dog med Omhed have værnet om det, der endnu var tilbage. Dog, han havde jo ikke været en Familiefader, der havde bragt Glæde og Velsignelse i Kredsen, som omgav ham, men meget mere det Modsatte; hvor kunde hans Tab da fremkalde nogen dyb og inderlig Sorg. Det var kun en rystende Begivenhed, som for Øieblikket havde virket nedslaaende paa alle hans Omgivende.

Ret længe kunde imidlertid denne Stemning ikke vare, thi i mange Retninger blev det endog en Lettelse, at han var borte, især for hans Kone, der vel havde været utrættelig i sin Blidhed og Godhed imod ham, men som dog i den sidste Tid næsten aldeles var nedbøiet under det Kors, som Herren havde lagt paa hende.

Den første Vinter efterat hun var bleven Enke, tilbragte hun endnu i Kjøbenhavn, og Mathilde og jeg omgikkes som sædvanlig; men saasnart Foraaret kom med sin mildere Luft, og det første Grønne begyndte at udfolde sig, reiste de begge til Skovslunde, som i Fremtiden skulde være deres stadige Opholdssted. Før de forlode Kjøbenhavn, blev der antaget en Lærerinde til Mathilde, der skulde fuldføre hendes Uddannelse. Jeg behøver ikke at sige, at det var med megen Sorg, at jeg paany tog Afsked med min Barndomsveninde; hun var jo min daglige Glæde og Opmuntring. Ogsaa hun var bedrøvet, men det vidste jeg altfor vel, at hos hende var den Sorg, som enhver anden Følelse, hurtig forbigaaende; imidlertid røbede hendes Breve, uagtet al deres Barnagtighed, ofte Savn og Længsel, — Følelser, som jeg delte med hende. Ogsaa Kammerherreinden savnede jeg. Det var en Dame, som jeg altid saae op til med dyb Agtelse og inderlig Hengivenhed; et venligt Ord af hende satte jeg usigelig megen Pris paa, og det var heldigvis ikke sjældent, at et saadant blev mig til Del.

Skildringen af en Barndom bliver let ensformig, især naar den er hengleden i smaa Kaar som min. Jeg vil derfor ikke trætte med en nærmere Omtale af de Aar, der

gik hen inden min Konfirmation. De bleve tilbragte i en temmelig sløvende Rolighed, skjønt jeg ikke lod mine Aandskræfter hvile, men arbeidede af yderste Evne for at udvide mine Kundskaber. Det var jo ved dem, jeg skulde bane mig en Vei gjennem Livet, og at dette ikke var let, vidste jeg kun altfor vel. — De fleste unge Piger imødesee med Længsel deres Konfirmation; de sige da Barndomsalderen Farvel, og træde ind i de Voxnes Tal, hvilket næsten altid imødesees med lyse Forventninger. Om dette Sidste end ikke var Tilfældet med mig, havde dog Skolelivet heller ikke noget videre Tiltrækkende for mig, og jeg var derfor meget tilfreds med at begynde at gaa til Præsten, da jeg var sexten Aar. — Saa snart Dr. M. saae mig og hørte mit Navn, kunde jeg see, at han erindrede mig fra de tidligere omtalte Examener. Han viste en Interesse for mig, hvilken jeg troer, ikke blev formindsket, mens han oftere maatte beskæftige sig med mig; men altid, naar der i Religionsundervisningen var Anledning dertil, talte han saa smukt om, hvor sikker en Støtte den besad, der havde en levende Tro at holde sig til, og om hvor rigt Livet var paa Glæder for Enhver, der med et noisomt og erkjendtligt Sind forstod at paaskjønne Guds Godhed. Saadanne Yttringer, som jeg godt mærkede, mest vare henvendte til mig, og som altid bleve fremførte i et smukt og veltalende Sprog, kunde ikke andet end fremkalde en Bevægelse hos mig, som jeg dog paa det omhyggeligste søgte at skjule, thi kun Faa af de andre unge Konfirmander vilde have kunnet forstaa, at hans Ord

saaledes formaaede at gjøre Indtryk paa mig; men de vare vel ogsaa tilfredse og glade i Sindet, jeg derimod var alvorlig og nedtrykt, og desværre, — det er en sørgelig Sandhed, at det bedrøvede og ængstede Hjerte søger lettest til Gud.

For mig var denne Vinter, da jeg daglig og alvorlig beskæftigede mig med Religionen, et nyt og kjært Afsnit i mit Liv. Med en herlig Guds Ords Tjener ordnedes mange uklare Tanker i min Sjæl, og der tændtes et Troens Lys derinde, som mit Livs mange Tilskikkelser vel kunde formørke, men Gud være lovet, aldrig udslukke.

Med Andagt og inderlig Overbevisning aflagde jeg mit Løfte, og med usigelig Omhed sluttede min Moder mig i sine Arme og ønskede mig Lykke og Velsignelse. Der var intet Selskab, ingen Anretning hos os i den Anledning, men jeg tør dog sige, at i vort lille tarvelige Hjem feiredes der en Fest, som Guds Øine betragtede med Tilfredshed; thi der var Fred i Sindet og Harmoni i Sjælene.

Første Gang at være Gjæst ved Herrens Bord maa nødvendig opvække en høitidelig Stemning, i det mindste var det Tilfældet med mig. Jeg kan sige, som der staaer i Psalmen:

„Min Sjæl i Andagt brændte,
Jeg knælede og bad
Og Jesu Navn bekjendte." —

Og om det var Sværmeri, der bevirkede det, eller om det virkelig var saaledes, veed jeg ikke, men det forekom mig, som om min Faders Aand var hos mig i

denne Time, og var Vidne til den Pagt, som jeg sluttede med min Gud og Frelser. Jeg følte mig saa uendelig rig; det var mig, som om saavel min guddommelige som min jordiske Faders Kjærlighed omsvævede mig, som vare de enten dalede ned til mig, eller havde paa Englevinger løftet mig op til sig.

Barndomsalderen var nu tilende, og jeg havde modtaget de Kundskaber, som ved Undervisning bleve mig til Del, men endnu var der meget tilbage for mig at lære. Hele Livet er jo paa en Maade en fortsat Skolegang, hvorved vi skulle lære at bekæmpe vore mange hæftige Følelser og kue vore mange forskjellige Tilbøieligheder. Det var mig undertiden svært, meget svært, ja, mangen Gang burde jeg vist have handlet hel anderledes; — dog! det vil bedst kunne bedømmes, naar jeg har meddelt saavel de glædelige som sørgelige Begivenheder, der mødte mig i mit følgende Liv. —

Ungdommen.

Ungdom! I det blotte Ord ligger der en Friskhed, en Livsfylde, der bringer Hjertet til at banke; det er Forhaabningernes og de søde Drømmes Tid. Blander Sorgen end imellem lidt Vemod i Sjælen, atter og atter hæver Illusionen sig dog i Sindet og bygger favre Luftkasteller, som vel engang styrte sammen, men som dog glæde, saalænge de vedblive at danne sig i vor livlige Fantasi. — Ja! Ungdommen kan være rig og skjøn; derom er jeg overbevist, og det er denne Overbevisning, der har fremkaldt dette Udbrud til dens Lovprisning. Kjender jeg end ikke selv til en saadan glad og sorgløs Tilværelse, saa var der dog i min, som vist næsten i ethvert Menneskes Ungdom, Timer og Dage, da Lykke og Glæde som Solglimt have oplivet og forfrisket Sjæl og Hjerte, og i hvilke jeg har følt, at det er herligt at være ung.

I det første Aar efter min Konfirmation lærte jeg forskjellige kvindelige Færdigheder. Fru Ranners Godhed imod mig blev ikke sløvet ved Fraſtanden, hun sparede ikke, naar det gjaldt at lade mig lære noget, der

i Tiden kunde skaffe mig en bedre Tilværelse. Senere underviste jeg nogle Timer hver Formiddag hos en Familie, der havde to Smaapiger; det var dog altid en lille Indtægt for mig, og desuden vænnedes jeg derved lidt til at taale de underordnede Forhold, som desværre næsten altid blive et Fruentimmers Skjæbne, naar hun skal arbeide for Betaling; og det var jo min Bestemmelse her i Livet. For Moder var det en stor Glæde at have mig hjemme, vi stemte saa godt overens, og det oplivede hende at have mig om sig. Derfor holdt det haardt at afbryde dette Samliv, og det vilde vel heller ikke være skeet saasnart, dersom ikke Fru Ranner havde blandet sig deri. Men da hun i mit nittende Aar kom til Kjøbenhavn, og hørte, hvor besværligt det var for Moder at udrede de forøgede Udgifter, som min Broders Uddannelse forvoldte hende, saa tilraadede hun alvorlig, at jeg skulde ud iblandt Fremmede. Hun troede, at det vilde være godt for mig, dels fordi hun vel vidste, at Grenen bøies bedst, mens den er ung, dog maaske endnu mere fordi hun syntes, at jeg saae saa bleg og afkræftet ud. Jeg havde paa den senere Tid jo vel ogsaa anstrængt mig over Evne, og den bestandige Stillesidden kunde mit unge Legeme ikke udholde. — Strax da Moder og jeg hørte hende tale om, at jeg skulde bort fra Hjemmet, forekom det os Begge saa tungt at skulle skilles, saa vi søgte at bevise os selv, at det ikke lod sig gjøre. Men det varede ikke længe, før Fornuften seirede over Hjertets Stemme, og vi indsaa, at Fru Ranner havde Ret, og at det

burde være saa. Men nu kom det an paa at faa en Plads, som passede for mig. Ogsaa derfor vidste Fru Ranner Raad. En ældre Bekjendt af hende, en Fru v. Orten, som hvert Foraar opholdt sig en Tid i Kjøbenhavn, havde netop truffet hende i Byen og yttret Misfornøielse med den unge Pige, der for Øieblikket var hos hende. Det, mente Fru Ranner, vilde ret være et Sted for mig. Fru v. Orten var Enke efter en Godseier, som var død for mange Aar siden. Hun beboede endnu Gaarden, som laa i det sydlige Sjælland, var en Kone over de Tresindstyve, almindelig agtet, men tillige bekjendt som meget stolt af sin gamle Adel. Hendes Mand havde været yngre end hun og i aandelig Henseende temmelig slet begavet, men var af adelig Familie og Besidder af omtalte Gaard, og hun skjænkede ham sin Haand og en ikke ubetydelig Formue. De havde kun to Børn, en Søn og en Datter, ret hvad man skulde tro, maatte være Ønskebørn, og dog vist grumme lidet efter Ønske. Sønnen, som var den ældste, havde studeret og var bleven juridisk Kandidat, men Glæden herover blev aldeles forstyrret, da han meddelte Moderen sin Forlovelse med en Datter af en Grosserer i Kjøbenhavn.

Dette borgerlige Parti var naturligvis Anledning til megen Utilfredshed. Først søgte man at hæve Forlovelsen, men da hans Kjærlighed var stærkere end alle Bønner og Forestillinger, erklærede Moderen, at hun aldrig vilde modtage den unge Pige som sin Svigerdatter, og at hendes Søn tabte en stor Deel af hendes

Kjærlighed. Da Sønnen var tredive Aar, skiftede hun med sine Børn, og lod ham udbetale hans Fædrenearv, for at Datteren i Tiden kunde beholde Gaarden, at ei en borgerlig Pige skulde blive Herskerinde der. Man sagde, at hun forhen havde hængt ved denne Søn med megen Kjærlighed, men hendes Stolthed var dog stærkere end Kjærligheden, thi fra hans Forlovelse af saaes de kun sjælden, og naar de vare sammen, var Forholdet fremmed. Han skal have lidt meget derved, og saasnart han fik sin Del af Arven, kjøbte han sig en Eiendom i Sverrig, og søgte der hos sin unge Kone Erstatning, for hvad han havde tabt i Hjemmet. Han troede, at det vilde være bedre saavel for Fru v. Orten som for ham at være langt fra hinanden, thi det Fremmede, som var indtraadt i deres Forhold, følte de ligefrem mest, hvergang de gjensaaes. — Den Datter, som Moderen nu med fordoblet Kjærlighed sluttede sig til, tilfredstillede vissellig heller ikke en forfængelig og ærgjærrig Moders Forhaabninger. Havde hun været smuk og elskværdig, kunde hun jo maaske ved et fornemt Ægteskab have spredt ligesaa megen Glands over Familien, som Sønnens Forbindelse i deres Tanker havde nedværdiget den, — men heller ikke den Glæde skulde Fru v. Orten have. Hendes Atalia var snarere styg end smuk, og besad for Fremmede et i høi Grad frastødende Ydre og Væsen, hvilket dog mest havde sin Grund deri, at hun kun for meget faa Undtagelser fandt det Umagen værd at vise den Aand og Konversation, som hun dog virkelig besad. Hun

hørte til en Klasse Damer, som dengang vare langt sjældnere end nu, saadanne nemlig, som aldeles vilde hæve sig ud over den Skranke, der er sat for Kvindeligheden, som vilde være uafhængige saavel af Selskabslivets Tvang som af alle de utallige andre Baand, der hæmme en Kvinde, naar hun paa en eller anden Maade vil gaa udenfor det Almindelige. Og dette var Formaalet for Frøken v. Ortens Ærgjærrighed. Hun var vistnok begavet med ualmindelige Evner, og Selvkjærligheden hjalp til at forøge dem i hendes egne Tanker. Især troede hun sig i Besiddelse af Talent for Billedhuggerkonsten, dog var det først som voxen Pige, hun blev enig med sig selv om, at det var til den Konst, hun fornemmelig følte sig kaldet. Hun meddelte strax sin Moder denne Opdagelse og fremviste nogle Forsøg paa Modellering. Fru v. Orten modtog ingenlunde denne Meddelelse med Glæde, og søgte først ret alvorlig at faa Datteren fra en saadan Idee; men da hun altid var vant til at faa sin Villie, og desuden troede sig kaldet til noget Stort, maatte Moderen finde sig deri og trøste sig med Haabet, at det gamle, adelige Navn maaske engang skulde blive baaret af en berømt Konstnerinde. — Det gjaldt nu om, at det raa Geni kunde faa Leilighed til at blive veiledt og udviklet, og dette var længe et Tvistens Æble imellem Moder og Datter; thi den sidste vilde sætte sig ud over Alt og ganske paa samme Maade som en Mand tage Del i den almindelige konstneriske Undervisning; og naar Moderen forestillede hende, hvormegen Opsigt det vilde gjøre, at

det endog vilde være upassende, saa svarede hun, at Verdens Dom om hendes Jeg var fra nu af aldeles ligegyldig for hende: det var kun som Dommer over hendes Værker, at hun herefter vilde bryde sig om den ydre Verden. Hvad det Passende eller Upassende angik, da kunde der ikke være Tale derom; det var hendes Aand, der søgte at udvikle sig og forædles, og hvor Aanden ene beherskede et Menneske, maatte alt smaaligt Pedanteri forsvinde. Dog, i dette Punkt var Fru v. Orten ubøielig. En stræng, maaske gammeldags Anskuelse, af hvad der var sømmeligt for et Fruentimmer, var stærkere end alle Datterens Indvendinger. Det blev derfor bestemt, at de hvert Aar skulde tilbringe en Tid i Kjøbenhavn, og der skulde hun i Hjemmet modtage Veiledning af den Tids dueligste Konstnere. Dette var vistnok et Arrangement, som forvoldte ikke ringe Bekostning, men de havde jo Raad dertil, og desuden, hvad gjør man ikke i Haabet om at erhverve sig et berømt Navn!

Under disse Ophold i Byen var det, at Kammerherreinde Ranner og Fru v. Orten oftere kom sammen. Fru Ranner havde altid anerkjendt den Forstand og sjældne Dannelse, som Fru v. Orten var i Besiddelse af, og troede tillige at spore en ædel og retsindig Tænkemaade, hvori hun fandt en sikker Borgen for, at hun med Venlighed og Overbærelse vilde omgaaes en saa ung Pige som mig, om jeg end stod i et tjenende Forhold til hende. Efter nærmere at have drøftet dette Anliggende med Moder og mig, blev det da

bestemt, at jeg skulde præsenteres for Fru v. Orten, for, dersom jeg fandt Naade for hendes Øine, til Efteraaret at tiltræde den Plads, som da blev ledig hos hende. Det var en Mellemting af Husjomfru og Selskabsdame, jeg skulde være; — til den egentlige Husholdning havde hun Piger og Tjener, men jeg skulde have lidt Opsigt med det Indvendige i Huset, dertil sy, hvad der faldt for, visse Timer om Dagen spadsere med Frøkenen, og andre bestemte Timer læse høit for dem begge. — Dette syntes mig at kunne være passende Beskæftigelser, og da dertil kom et ret godt aarligt Honorar og, hvad der lokkede mig mere end alt det Andet, Udsigten til hvert Aar at tilbringe en Tid i Kjøbenhavn, saa troede jeg, at det var min Pligt at gjøre, hvad jeg formaaede, for at blive antaget. Og dog, hvor var det ikke svært at bestemme sig til at forlade det kjære Hjem! Var det end yderst tarveligt, saa havde jeg det dog der saa ubeskrivelig kjærligt og fredeligt ved Samlivet med min dyrebare Moder og kjære Broder. Vi delte hver Tanke med hinanden, hvor vilde vi ikke Alle savne disse fortrolige Meddelelser, og hvem skulde nu give mig Raad og Veiledning? Hver Dag, der gik, syntes jeg, bragte mig Tilfælde, hvori jeg trængte til at støtte mig til min Moder.

Da jeg begav mig hen til Kammerherreinde Ranner, for, ledsaget af hende, at gaa til Fru v. Orten, kan jeg ikke nægte, at i Baggrunden af min Sjæl laa der et svagt Haab og et stille Ønske, at hun ikke vilde synes om min Person. Men Haabet og Ønsket

glippede som saamange andre i Livet; thi enten hun nu virkelig fandt Behag i mit Udvortes, eller det var Fru Ranners Anbefaling, der bestemte hende, efter meget faa Spørgsmaale om mine forskjellige huslige Egenskaber erklærede hun, at der fra hendes Side Intet var i Veien for, at jeg kunde blive antaget, og da jeg jo selv havde søgt at komme til hende, var der vel heller Intet, som jeg havde at indvende. Det var en let Plads at udfylde for Enhver, der brød sig om at opfylde sine Pligter.

Hvordan jeg var tilmode under denne Præsentation og disse Yttringer, vilde jeg vanskelig kunne sige. Hjærtet bankede af mange forskjellige Følelser, og det holdt haardt at trænge Taarerne tilbage, som hvert Dieblik vilde bryde frem. Da hun tilsidst sagde, at jeg vist Intet kunde have at indvende, o! da syntes jeg, at jeg havde tusinde Indvendinger; thi hun forekom mig saa kold, saa afmaalt. Det gøs i mig at tænke mig daglig at skulle leve sammen med og staa under denne gamle Kone, som saae saa kold og stræng ud. — Jeg troer, at den gode, venlige Fru Ranner anede noget af det, der bevægede sig i mit Sind, thi hun sagde saa kjærlig til mig: „Betænk Dig nu vel, lille Anna, inden Du svarer. At være hos Fremmede er noget hel andet end at være hos din egen Moder; men jeg troer, at Du er en fornuftig Pige, som vil gjøre, hvad Du formaaer, for at Fru v. Orten kan blive tilfreds med Dig. Detvil glæde baade din Moder og mig at høre, hvor godt Du opfatter din Stilling.“ — Derpaa henvendte

hun sig til Fru v. Orten: „Ja, De maa vide, at Anna er i Grunden dygtig forvænt, thi hun er baade sin Moders og min Kjæledægge. Men det er jeg slet ikke bange for: De kommer nok ogsaa til at holde af hende, og viser man Anna Venlighed, da er hun et hengivent og kjærligt Væsen; det har jeg haft saa mange Beviser paa." — Om det var disse Ord, eller om det virkelig rørte Fru v. Orten at see mig saa bevæget, det vil jeg lade være usagt, men hun forandrede nu betydelig sit Væsen imod mig. Hun rakte mig venlig Haanden og sagde: „Vær ikke saa forsagt! det bliver nok godt med os To. Siden Fru Ranner siger, at hun holder af Dem, kommer jeg ogsaa nok til at lide Dem. Altsaa?" — Endnu et Øieblik betænkte jeg mig, — mine Tanker vare hos min kjærlige Moder, som vilde savne mig saa meget, — men jeg samlede alt mit Mod og svarede: „Ja! det er altsaa afgjort, at jeg til Efteraaret indtager den omtalte Plads hos Dem, som jeg, saavidt jeg formaaer, skal søge at udfylde saa tilfredsstillende som muligt i enhver Henseende."

Der blev nu talt om andre Ting, men jeg kan gjerne sige, at jeg intet hørte deraf; mine Tanker dreiede sig udelukkende om den Beslutning, der var taget, og som var af en saa afgjørende Vigtighed for mig. Jeg længtes efter at komme hjem til Moder, som jo var den Eneste, der kunde sætte sig ind i mine Følelser.

Da jeg kom ud paa Gaden med Kammerherreinden, talte hun saa venlig til mig, og bad mig ikke være forknyt; det vilde være Synd for min Moders Skyld.

Det blev nok godt, thi Fru v. Orten var en rar Kone, og jeg burde søge at see Alting i det bedste Lys. Jeg besluttede ogsaa at gjøre, hvad jeg kunde, for at synes tilfreds, naar jeg kom hjem til Moder, og kom ogsaa ind med et fornøiet Ansigt og meddelte hende, hvad der var skeet; — men for en Moders Øie, som Kjærligheden gjør klarseende, er det vanskeligt, ja næsten umuligt, at skjule noget. For mig var det idetmindste umuligt. Det varede kun faa Øieblikke, inden vore Taarer blandede sig sammen, og vi talte aabent og fortrolig om den Skilsmisse, som vel endnu var fjern, men som dog forestod.

Den sidste Sommer i Hjemmet anseer jeg iøvrigt for et af mit Livs Lyspunkter, thi den Omhu og Kjærlighed, jeg dengang var Gjenstand for, nød jeg ligesom dobbelt, da jeg vidste, at jeg saasnart skulde undvære den. Jeg følte ret, hvor kjær jeg var dem, som jeg elskede, og i Erkjendelsen af sin Lykke er det først, man tilfulde nyder den. Min Broder besad et let og muntert Sind, og jeg havde undertiden frygtet for, at han manglede varm Følelse, men ved denne Leilighed opdagede jeg med Glæde, at jeg havde taget feil ad hans Karakter; thi al Letsind og Kaadhed forsvandt ved Tanken om det Savn, som min Bortreise vilde fremkalde, og han var lutter Kjærlighed og Omhyggelighed imod Moder og mig. Dertil var han utrættelig i at udmale lyse Billeder af Fremtiden, for ved dem at forjage den alvorlige Stemning, som var over os Alle. — Desuden gjorde saavel Moder som de faa Venner, jeg havde, Alt, hvad der

stod i deres Magt, for at jeg i denne sidste Sommer kunde nyde, hvad der tilbød sig af Fornøielser. Hidtil havde der kun været liden Tale om slig Adspredelse; jeg modtog derfor med sand Skjønsomhed, hvad der nu blev mig til Del.

Nogle Udflugter omkring i Kjøbenhavns deilige Omegn vare mig til stor Glæde. Dens Skjønhed overraskede mig. Jeg havde nu levet ti Aar i Byen uden at ane, hvor yndig Naturen er, som omgiver den. Den Friskhed og Ro, som det milde Foraar er saa rigt paa, indvirker uvilkaarlig paa Sindet; den Almagt og Godhed, som Skaberen viser i Stort og Smaat, indgyder Tillid og Haab, og vore egne Bekymringer forekomme os saa smaa i Modsætning til den Storhed, der omgiver os, at vi næsten undsee os over, at vore Tanker med Sorg og Uro dvæle ved dem. — Jeg opholdt mig ogsaa oftere et Par Dage ad Gangen hos Svensens paa Frederiksberg („Tante Jette"). Moder opmuntrede mig altid hertil og sagde, at det var bedre, at vi gradvis vænnede os til at undvære hinanden, da det jo dog snart skulde være saaledes. Hos disse gode Mennesker befandt jeg mig immer saa vel. Datteren var nu snart en voxen Pige og meget vakker; vi kunde i flere Retninger saa godt more os med hinanden. Desuden var der et Fortepiano, hvorpaa hun spillede meget godt. Hun sang ret næt, og det morede hende, naar jeg sang med. Jeg havde arvet lidt af min Moders Stemme; vel var den noget udannet, men mit skarpe Gehør hjalp mig at gjøre den reen og temmelig klar.

Tillige kunde jeg, næsten uden at kjende Noder, blot ved Hjælp af mit Øre, akkompagnere mig selv til de fleste lettere Sange. Dette var mig en stor Fornøielse. Jeg kunde gjerne i flere Timer høre Musik, og havde jeg haft Leilighed dertil, havde jeg vist med megen Iver og Interesse kastet mig over denne Konst; men som min Stilling var, maatte jeg lade mig nøie med den Smule Veiledning, Cousine Marie var saa god imellem at give mig.

Med hvilken Glæde modtog Moder mig ikke, hver- gang jeg saaledes havde været borte i nogle Dage. Hun vilde ei lade mig mærke, hvor meget hun savnede mig, men jeg vidste det kun altfor godt og tænkte paa, hvorledes vel Vinteren skulde gaa for os begge. De sidste Maaneder før min Afreise til Hjorthøi, Fru v. Ortens Gaard, tilbragte vi næsten udelukkende i hin- andens Selskab. Informationerne sagde jeg af, dels fordi jeg havde en hel Del at bestille, mest dog for stadig at kunne leve sammen med hende; thi jo nærmere det kom Efteraaret, jo karrigere blev jeg paa hver Time. Det gik mig som Gnieren med Skatten: jeg havde In- tet at undvære.

Dagen før jeg skulde reise, kom Fru Ranner og Mathilde til Kjøbenhavn. Det var mig en stor Glæde at see dem, især den sidste, som i fire Aar havde været fraværende, og i den Tid havde forandret sig betydelig. Hun var jo nu en voxen Pige, snart 16 Aar, frisk og yndig som den lyse Foraarsdag. Naar jeg skulde be- skrive hende, vilde det være mig vanskeligt at sige, hvad

der mest frembragte den Skjønhed, som strax med Velbehag fængslede Blikket; thi det var ikke alene Trækkenes smukke Form, det var tillige Smilets Ynde, Oiets Skjælmeri og Teintens Friskhed, som i Forening dannede det søde, skjønne Væsen, der saae saa glad og elskelig ud, at man kunde have Lyst til at standse Tiden for altid at bevare hendes Roser paa Kinden, hendes Livsglæde i Sindet. — Mod mig var hun meget venlig og beklagede, at jeg skulde reise saa snart, thi hun og hendes Moder bleve nogle Dage i Byen. De vare komne dertil for at gjøre Indkjøb til hendes forestaaende Konfirmation. Dette Indkjøb beskæftigede hende meget, derimod troer jeg nok, at det kedede hende, naar jeg med Beklagelse talte om min Adskillelse fra Moder.

Det kunde ikke andet end gjøre mig ondt, naar jeg gjorde Sammenligning imellem den Fremtid, der laa nærmest for hende og for mig. Vi skulde nu paa en Maade Begge prøve Verden, — men hvor forskjellig! Hun skulde tumle sig i Selskabslivets Verden, hvor Alle vilde bære hende paa Hænderne; jeg derimod skulde ud i Livets alvorlige Skole, hvor vistnok Mange vilde lægge Stene paa min Vei, men Faa eller Ingen bortrødde dem. Dog, naar jeg saae dette fine, smukke Pigebarn, spurgte jeg ikke mere, hvorfor det skulde være saa. Hun var jo en sart Blomst, der vilde knækkes ved en ublid Berøring, jeg derimod en tarvelig Plante, der skulde være til Nytte i Verden.

Den sidste Aften i Hjemmet! — O hvor klart og tydelig mindes jeg ikke enhver Smaating, som knytter

sig til Erindringen om den. Hvor bedrøvet var Sindet, hvor sygt var Hjertet ved Tanken om, at ethvert Minut, der svandt, røvede lidt af den korte Tid, vi endnu havde at tilbringe med hinanden. Hvormeget syntes man, at der endnu var at sige, og dog taug Læben! Hjertet var rigt, men Ordene faa, — thi vilde man udtale sig, røbede man jo den Bedrøvelse, man saa gjerne vilde skjule for hinanden. Ja! I Mødre og Døttre, som Gud forunder den Lykke at kunne leve bestandig med hinanden, søger et Øieblik at sætte Eder ind i den Smærte, en Adskillelse fremkalder hos dem, der elske hinanden, og folder da Hænderne og takker Gud, at I ei skulle prøve den, thi den er sværere, end I kunne tænke Eder. Og I, som modtage et saadant Væsen i Eders Huse, der har forladt et kjært Hjem, en dyrebar Moder, aabner med Venlighed Eders Hjerter for hende! Hun trænger dertil, mere end den Fattige til Almissen, som I maaske med rundelig Haand uddele; thi hun føler Sjælens Trang, og den gnaver Hjertet og gjør Sindet sygt og modfaldent.

Jeg vil ikke videre omtale Afskeden fra mine Kjære. De, som have følt noget Saadant, kunne tænke sig, hvor svært det faldt os Alle at sige det sidste Levvel. Dog, det blev overvundet som saa meget Andet i Verden, og jeg kom afsted og kjørte ene i et koldt, mørkt Efteraarsveir henad den ujævne Vei til mit fremtidige Hjem. Det var mig næsten kjært, at jeg havde en temmelig lang Reise at foretage, thi derved fik jeg Tid til at faa lidt Ligevægt i Sindet, og jeg følte

fuldtvel, at jeg fra nu af maatte bestræbe mig for at beherske og dølge, ihvad der end boede i mit Indre; thi for Fremmede er det kedeligt og ubehageligt at see et bedrøvet og forknyt Ansigt; det fremkalder Misfornøielse og ikke Deltagelse.

Da jeg nærmede mig mit Bestemmelsessted, begyndte jeg med Interesse at betragte enhver Gjenstand. Jeg vilde saa gjerne see et venligt og smukt Landskab omkring mig; det forekom mig, at et saadant vilde indgive mig Haab om at tilbringe glade Dage i de ny Omgivelser. Men Efteraaret er for det meste en uheldig Aarstid at betragte en ny Egn paa, og der var just ikke Meget, der oplivede mit Blik. Dog mærkede jeg snart, at det var en skovrig Egn af Sjælland. Det var dog altid Noget, og da jeg spurgte min Kudsk, en Karl der fra Gaarden, om Hjorthøi laa smukt, svarede han meget ivrig: „Josses, ja! det er en prægtig Eiendom, med prægtige Jorder til. Det sidste Aar avlede Forpagteren idetmindste saa og saamange Tønder Rug. Det forstaaer sig da, det var jo ogsaa i merglet Jord" osv. — Og saaledes vedblev han ustandselig at udmale, til hvilket Eldorado jeg kom, uden at jeg dog fik det at vide, der interesserede mig mere end Forpagterens Høst og Driftsmaade, nemlig om Egnen var smuk. Snart saae jeg dog med Overraskelse en vakker, gammeldags Herregaard ligge foran mig, omgiven af Skov og med en lang Allee, som førte op til den. Det Hele imponerede mig og overgik langt mine Forventninger. Hovedbygningen bestod af to Etager med en smuk, høi

Façade samt to kantede Taarne ved Siderne; en Bro over Gravene, som omgave den, forbandt den med Borggaarden. Kort sagt, det var en rigtig gammel Herregaard, som nu, belyst af Fuldmaanens klare Skin, saae baade ærværdig og stolt ud, men — som jeg med Bekymring bemærkede, kun lidet venlig og hyggelig. Vi holdt endelig stille ved Foden af en høi Stentrappe; en Tjener kom ud og hjalp mig af Vognen og tog sig af mit Tøi. Jeg gik med beklemt Hjerte op i en lang Entree, lagde mit Reisetøi fra mig og nølede lidt med at gaa ind i Dagligstuen ved Siden ad, i Haab om, at dog Nogen vilde tage imod mig. Omsider kom der en Pige og sagde, at Herskabet var derinde. Jeg tog da Mod til mig og bankede paa, uagtet jeg hørte Nogen spille paa Fortepiano. Det var Frøken v. Orten, som aldeles ikke lod sig forstyrre af min Indtrædelse; Fru v. Orten derimod kom mig imøde, gav mig Haanden og spurgte om Veir og Vei og deslige, og meente, at jeg sikkerlig trængte til Thee. De vare selv færdige med Aftensmaaltidet, men hun aabnede Døren til Spisestuen, og idet hun bad mig betjene mig selv og tage for mig, hvad jeg behøvede, trak hun sig tilbage. Hvad jeg behøvede var kun Lidet; den legemlige Trang var aldeles fortrængt af den Spænding, den Bevægelse, der beherskede min Sjæl. Det var hel forunderligt paa et saa aldeles fremmed Sted og i saa forandrede Forholde at skulle sidde ganske alene og tilberede og nyde det første Maaltid. — Da det var tilende, viste Fru v. Orten mig mit Værelse, som vendte ud imod Haven, og som

var for stort til at være hyggeligt for et enligt Menneske, mindst for mig, der hidtil havde været glad ved at dele et lille Kammer med min Moder. Dog mærkede jeg snart, at det vilde blive mig det kjæreste Sted paa hele Hjorthøi. Jeg ordnede mine medbragte Sager og søgte at gjøre Alt saa hyggeligt som mulig og give det et hjemligt Præg, hvortil min Moders Portræt ikke bidrog lidet. Hun vilde jo saa gjerne glæde mig, saavidt hun formaaede, og havde derfor hemmelig ladet sig male, for ved Afskeden at kunne berede mig denne Glæde. Hun fik ogsaa sin Hensigt opnaaet, thi det var en Overraskelse, som jeg satte uendelig Pris paa. Jeg havde lovet hende, at, naar jeg saae paa hendes kjære, milde Træk, skulde jeg føle mig trøstet og ved fornyet Mod; og dog, — da jeg nu første Gang tog det frem og saae paa det dyrebare Billede, kunde jeg ikke længer holde Taarerne tilbage; de brøde frem og lettede mit bedrøvede Sind.

Da jeg igjen kom ind i Dagligstuen, gav jeg Fru v. Orten et Brev fra Kammerherreinde Ranner, som denne havde medgivet mig; vistnok en venlig Anbefaling. Hun læste det og sagde: „Fru Ranner lader til at have megen Godhed for Dem, og beder mig endelig, at *jeg maa tage mig rigtig af Dem*. Hun glemmer nok, at vi leve paa Landet, hvor unge Piger slet ikke behøve den Opsigt som i Kjøbenhavn. Her er sandelig Intet at risikere, naar man ikke selv giver Anledning.“ Herpaa svarede jeg Intet, thi jeg mærkede altfor vel, hvorlidt Fru Ranners gode Hensigt var forstaaet. Det

var ikke min Moralitet, hun ønskede beskyttet, men det var de utallige andre Tilfælde, hun sigtede til, i hvilke jeg vilde kunne trænge til en venlig Støtte.

Frøken Orten var endelig færdig med sit utrættelige Spil, som jeg senere erfarede, udgjorde hendes Beskæftigelse hver eneste Aften paa en bestemt Tid. Hun kom nu og satte sig hos os Andre, efter ganske let at have gjengjældt min Hilsen. Jeg vil meddele det første Indtryk, hendes Ydre gjorde paa mig. — Meget fordelagtigt kan jeg ikke sige, det var, thi hun havde en lille, temmelig fyldig Figur; dertil et rundt Ansigt med en styg Opnæse og en ingenlunde lille Mund. Hvad der hjalp paa det Hele, var et Par store, klare Oine, som røbede Aand og Kløgt, og disse, i Forening med en ret frisk Hudfarve og hvide Tænder, gjorde, at hun ikke var fuldkommen styg, men snarere som Folk er flest. Mindre genial end hun kunde vist Ingen see ud, dersom hun ikke i Dragt og Frisure havde søgt at skabe det, som Naturen havde nægtet hende. Hun bar saaledes en vid og temmelig kort Kjole, et Slags Blouse, med vide og hængende Ærmer. Til Hverdag vare disse Kjoler af mørkt, uldent Toi, men til Stads af sort Silke. Om Halsen havde hun en udfaldende, tæt Krave, som Drengene bære, og naar dertil kommer, at Haaret var skilt paa den ene Side af Panden, med nogle forvirrede Krøller foran og Flætninger i Nakken, saa kan man nok tænke sig, at det var et ganske aparte Ydre, som næsten havde noget Latterligt ved sig, især da hun i Gang og Manerer søgte at tilegne sig noget vist

Mandhaftigt, som ingenlunde klædte eller passede sig for hendes lille Person. — Hvad der saavel den første Aften, som ofte siden, var mig en sand Plage, var det utaalelig stirrende Blik, hvormed hun i længere Tid kunde sidde og betragte mig. Først var det hele min Person, der blev underkastet denne Beskuelse, men senere var det kun mine Hænder. Jeg havde ret hvide og veldannede Hænder, og om det var disses Form, der tiltrak sig hendes Opmærksomhed, — maaske fandt hun dem værdige til Modeller, — eller hvorfor det iøvrigt var, det veed jeg ikke, men det generede mig meget saaledes at blive seet paa Fingrene, og jeg blev uvilkaarlig keitet i enhver Bevægelse, saasnart jeg mærkede, at jeg blev saaledes betragtet. I Regelen talte hun kun lidt, naar jeg var tilstede, og heldigvis tilbragte hun næsten hele Formiddagen i sit Attelier, en Helligdom, jeg ikke var værdig at betræde; om Eftermiddagen spadserede hun en lang Tur, om Aftenen spillede hun, og den øvrige Tid blev der læst høit. Dette var min Forretning, dog blev jeg den første Aften fritaget, da Fru v. Orten antog, at jeg var træt, derimod læste hun høit i en af Walter Scotts Romaner, jeg troer „Stjernetyderen", men mine Tanker fulgte kun lidt med Læsningen den Aften; de fore saa vide omkring og dvælede meest i den kjære Kreds, som jeg havde forladt. Tidlig gik jeg til Ro, og snart seirede Trætheden over alle Tanker, og den velkomne, venlige Søvn kvægede baade Sjæl og Legeme.

Hvor det er underligt at vaagne op, naar en eller

anden vigtig Begivenhed er indtruffen, som Søvnen for nogen Tid har forjaget fra vort Sind. Er det en lykkelig Begivenhed, hvor deiligt er det da ikke at tilbagekalde i Erindringen den Glæde, der udbreder en vis let og fornøiet Stemning over os, endogsaa inden vi ret faa vore Tanker samlede; er det derimod en Sorg, der har ramt os, hvor tungt er det da ikke atter at mærke de sørgelige Minder hæve sig i vor Sjæl. De udbrede, næsten inden man er rigtig opvaagnet, en vis nedtrykt Stemning over os. Saaledes var det ogsaa med mig, da jeg aabnede Øinene meget tidlig den næste Morgen, og saae mig om paa det fremmede Sted. Trods min bedste Villie hvilede der en vis Nedslagenhed over mig, som ingenlunde blev formindsket ved bestandig, saavel den første Tid som senere hen, at blive rettet og belært, og det just ikke paa den venligste Maade. Ethvert Hus har jo saa sine egne Skikke, og det var ikke saa let for mig at sætte mig ind i en Husholdning, saa aldeles forskjellig fra den Tarvelighed, som jeg var vant til. Her bar Alting Præget af en vis stiv Fornemhed, forenet med en stræng Sparsommelighed. Ligesaa storartet som Hovedbygningen var udvendig, ligesaa store og høie Værelser indesluttede den, og alt Møblementet var gammeldags, men smukt efter den Tids Mode, da det blev anskaffet. I mine Tanker manglede der Hygge overalt, undtagen i et lille Kabinet, som stod i Forbindelse med Havesalen. Det var om Sommeren pyntet med en Mængde Blomster og Slyngplanter, som i Forening med en hel Del Bas=

reliefs, Buster og Statuer, gave det en Ynde og Skjønhed, som de øvrige Værelser manglede. Om nogle af disse Frembringelser i Billedhuggerkonsten vare af Frøken v. Ortens Arbeide, veed jeg ikke, men jeg troer det næppe, thi da jeg engang spurgte hende derom, svarede hun ligesaalidt derpaa, som paa meget Andet, naar hun i det Øieblik ikke følte sig oplagt til at tale. At jeg yderst sjælden henvendte mig til hende, kan man da nok indsee. — Da vi første Gang skulde spadsere sammen, ængstede jeg mig ordentlig for saadan i længere Tid at skulle være ganske ene med hende; thi hvad skulde vi tale om? — Men denne Bekymring kunde jeg have sparet mig, thi saasnart vi, det vil sige: Hun selv, hendes Hund og jeg, kom udenfor Havedøren, travede hun af med en saadan Fart, at det var mig en Umulighed at følge hende; derimod løb jeg saa smaat i en lille Afstand bag efter. At man paa den Maade kan nyde Naturen og dens Skjønhed, begriber jeg vel ikke, men en god Motion var det unægtelig, især da vi ofte fortsatte i et Par Timer. Dette blev hver evige Dag gjentaget, uden Hensyn til Veiret eller Føret. Den første Dag det regnede, spurgte jeg, om vi skulde spadsere; jeg haabede dog engang imellem at blive fri. Men det Haab opgav jeg for bestandig, da hun med den største Forundring spurgte: „Og hvorfor skulde jeg ikke gaa idag?" — Den hele Vinter skete der ikkun tre Gange Undtagelser paa Grund af Sneveir, ellers var det i Dagens Orden, at, saasnart vi havde spiist, kaldte hun: „Warner! Diana!" — og dermed, uden at vexle

flere Ord, stormede vi afsted. — At disse Spadsereture ingenlunde vare nogen behagelig Del af min daglige Beskæftigelse, kan sagtens Enhver indsee; der var noget saa underordnet i det Hele. Især pinte det mig paa den Maade at blive opfordret til at følge hende, navnlig naar nogen Fremmed var tilstede, og flere Gange havde jeg Lyst til at yttre min Misfornøielse med at blive behandlet aldeles paa samme Maade som hendes Hund, men jeg huskede paa den gamle Vise: „Min Søn, om Du vil i Verden frem, saa buk!“ — og jeg taug og kuede den saarede Selvfølelse, som vilde bryde ud i bittre Ord. Og det forstaaer sig! for hende vare Diana og jeg jo ogsaa til eens Nytte paa Turene: han løb et Stykke forud, jeg et Stykke bagefter. — Det kunde nu aldrig falde hende ind at udtale sig til mig, om hvad der muligvis kunde opvække hendes Opmærksomhed underveis. Naar vi kom hjem, fortalte hun oftere sin Moder Et og Andet, der havde forundret eller interesseret hende, men til mig sagde hun Intet, og om jeg havde seet eller bemærket det, tænkte hun ikke paa. — Man spørger maaske: „Var denne Kvinde ond?“ Der har været Dieblikke, da jeg har troet det, men ihvor mange bittre Timer hun end har voldet mig, erkjender jeg dog nu, at denne Dom var altfor haard. Hun var saa uendelig blændet af sig selv; deri troer jeg egentlig, at hendes største Feil bestod. En forkjælet Opdragelse havde næret og forøget den Selvkjærlighed og Forfængelighed, som vare Grundtrækkene i hendes Karakter; hendes Aand og Villie skulde tidligere været bøiede, saa

hun ei var opvoxet i den skadelige Vildfarelse om sin egen Ufeilbarhed, der nu var bleven saa stærk, at hun ingen Mening erkjendte uden sin egen. Den Forstand, hun virkelig besad, og det Geni, hun troede at besidde, vurderede hun langt over Fortjeneste; hun troede sig hævet saa høit over andre Kvinder, at hun ikke engang fandt det Umagen værd at søge at lære dem at kjende ved at udvexle Tanker og Meninger med dem; de kunde jo dog ikke forstaa hende. At jeg var en aldeles ubetydelig Person, som der ikke kunde være Tale om at underholde sig med, faldt ganske af sig selv. Det Eneste, som jeg troer, hun misundte mig, var min høiere og smækkrere Figur; den maalte hun ofte fra Hoved til Fod og ærgrede sig vist i sit stille Sind over at besidde et saa almindeligt Ydre. Enhver Dame, der paa nogen Maade havde udmærket sig i Verden, kjendte hun nøie af Beskrivelse, og talte altid en Del om deres Høide og Udseende. Meget grundig troer jeg dog ikke, hun var underviist, thi engang, netop i de første Dage jeg var kommen, læste jeg høit, og der forekom et temmelig langt, fransk Digt, som jeg læste op, men ikke oversatte. Hun spurgte nu: „Hvad var det?" Dette Spørgsmaal var nok henvendt til Moderen, men da jeg havde Bogen, forekom det mig rimeligere, at jeg besvarede det. Jeg gjengav det derfor flydende paa Dansk, hvilket lod til at forundre hende meget, og med en vis Misfornøielse sagde hun: „Har De læst den Bog før, siden De veed, hvad det er for et Vers?" — Med en lille Triumf svarede jeg nei, men tilføiede, at jeg Gud skee

Lov forstod lidt mere Fransk, end der behøvedes til at oversætte den Bagatel. Siden kom hun aldrig i min Nærværelse med slige Spørgsmaal.

Jeg har nu givet en temmelig detailleret Beskrivelse af den ene af mine Omgivende, som jeg saa gjerne vilde have fremstillet i det sande og rette Lys; jeg vender nu mine Tanker og min Pen til en Fremstilling af Fru v. Ortens Person og Væsen. — I den første Tid jeg tilbragte paa Hjorthøi, havde jeg naturligvis langt mere med hende at gjøre, og at tilfredsstille hendes Fordringer var i lang Tid det, der mest beskæftigede mine Tanker, thi det var sandelig ikke saa let, som hun ansaae det for. Ligesaa overbærende som hun var imod Datteren, ligesaa vanskelig var hun imod mig, især i den første Tid, inden jeg blev mere hjemme og lærte bedre at kjende, hvorledes hun ønskede det; og mange Taarer har hun fremkaldt over Smaating, der ikke vare værd at spilde et Ord paa. Det ensomme, ensformige Liv, uden tilstrækkelige Gjenstande at sysselsætte Tanken med, havde vænnet hende til at betragte enhver Ubetydelighed som en Sag af den yderste Vigtighed, som, hvis den blev forsømt, var en stor, en utilgivelig Forseelse. I Regelen levede de meget stille, Fru v. Orten var for stolt til at kunne omgaaes andre end nogenlunde fornemme Folk, og dem var Egnen ikke rig paa, men de Faa, der var, bleve udentvivl ofte bortskræmmede af Frøken Ortens frastødende, undertiden endog uartige Væsen. Dog bleve imellem alle Egnens Honoratiores indbudne til Middag. Det var en Begivenhed, for hvilken jeg første Gang

ængstede mig meget, thi de enkelte Gange der havde været Nogen, var Fru Orten altid saa misfornøiet med mig, og havde altid lydelig udtalt sin Dadel i de Fremmedes Paahør, hvad der krænkede mig dybt og bedrøvede mig meget. I mit Samliv med min Moder havde jeg været vant til at modtage Venlighed og at gjengjælde den med Hengivenhed, hvilket ogsaa havde kunnet være Tilfælde, i disse ny Forholde. Jeg vilde saa gjerne holde af de Mennesker, jeg nu skulde leve sammen med, men at det ikke kunde skee med Frøken Orten, kan man let indsee, og desværre! heller ikke for Fru v. Orten kunde jeg føle Hengivenhed. Det var saa underligt: naar vi vare ene sammen, saa kunde hun oftere tale saa fortrolig og venlig med mig, at jeg ligesom følte mig hendragen til hende med Agtelse og Beundring for hendes klare Aand og kraftige Sjæl, og i saadanne Timer var hun mig kjær. Hvor gjerne vilde ikke mit kjærlige Hjerte slutte sig til hende med Tillid og Interesse! Men kom der i det samme nogen Fremmed, da var jeg atter den tjenende unge Pige, der blev irettesat og behandlet meget underordnet. Det saarede mig og nedrev aldeles den venlige Følelse, som for et Dieblik havde behersket mig. Stoltheden var en stærk Følelse hos mig, og den krænkede hun saa ofte, hvad jeg desværre vanskelig glemte. Jeg havde den Svaghed, at jeg ikke kunde udstaa Benævnelsen „Jomfru", der lød saa underordnet i mine Øren; og jeg bad Fru og Frøken Orten ei at kalde mig saa. Altsaa, til daglig Brug, naar vi vare ene, blev jeg aldrig kaldt andet

end Anna eller Warner, men kom der Fremmede, kunde jeg være vis paa, aldrig at blive omtalt eller tiltalt med anden Benævnelse end „Jomfruen". Det var i sig selv en Smaating som saameget andet, men vort Liv bestaaer af talløse, smaa Begivenheder, der ligesom de smaa Stene danne den store Bygning. Hos mig veed jeg, at de utallige smaa Krænkelser, som jeg ikke her skal enkeltvis opregne, dannede en Skillevæg imellem mig og den Kvinde, som jeg ellers i mange Retninger saa godt kunde harmonere med, og som saa let kunde have vundet et hengivent Hjerte. — Behøver jeg at sige, at jeg ingenlunde følte mig tilfreds eller glad iblandt disse Mennesker? Modsætningen mellem mit Hjem og min Moder og dette store, kolde Huus og disse hjerteløse Mennesker, var altfor stor og smærtelig til ikke at nedtrykke mit varme Hjerte. Jeg vilde saa nødig tabe Modet, og dog var der mange, mange Timer, jeg var nær ved at synke sammen af Længsel og Forsagthed. Mit første Brev til Moder var formelig et Studium. Jeg vilde ikke røbe mine skuffede Forventninger, eller hvor længselsfuld og bedrøvet jeg var, thi det vilde have fremkaldt Sorg hos hende, uden at hun dog kunde forandre, hvad der engang var skeet. Med Overveielse af hver Sætning var Brevet næsten færdigt, og jeg troede, at det var, som jeg ønskede det, men da jeg gjennemlæste det og vilde slutte med det sidste Farvel, brøde Taarerne frem og fremkaldte forræderske Pletter paa Papiret, der talte den Sandhed, som det Øvrige skulde skjule, og jeg kunde ikke andet end

bede hende ret snart skrive mig til; jeg trængte til kjærlige, oplivende Ord. — Saasnart det var hende muligt, kom det med Længsel ventede Svar. Skjælvende af Bevægelse aabnede jeg det med en Iver, som ingen Elskerinde skulde have skammet sig ved, thi jeg vidste jo, at det indeholdt saamegen Venlighed. Ja, hvor Meget kunne ikke nogle beskrevne Sider indeholde, naar det er Kjærligheden, der har dikteret, og med taarefyldte Oine læste jeg dette milde, hjertelige Sprog, der gjorde min Sjæl saa godt. Al min Umage for at fremhykle Tilfredshed kunde jeg have sparet mig; Moder kjendte min Sindsstemning ligesaa godt, som om jeg aabent havde udtalt mig for hende. Hjertet har sit eget Frimurersprog, som af de Indviede kan læses i de mindste Tegn, der for enhver Anden vilde være uforstaaelige. Saaledes gik det idetmindste her, og Følgen blev, at jeg senere fandt min Trøst ved i lange Breve at meddele Moder enhver nok saa lille Begivenhed, og hos hende søge Raad, naar jeg behøvede dem. Paa denne Maade vare vi aldrig rigtig adskilte, men meddelte hinanden Alt; og naar jeg læste disse smukke Ord, som løde saa venlig, drømte jeg mig for nogle Oieblikke i mit lille Hjem, ved hendes Side, drømte, at hun selv hviskede mig Trøst og Haab i mit Øre, og med fornyet Mod søgte jeg at finde mig i den Ligegyldighed og Kulde, hvormed jeg saa ofte blev behandlet.

Min Barndom og Ungdom vare vel tilbragte uden synderlig Fornøielse, men jeg havde dog bevæget mig imellem forskjellige Mennesker; det var derfor hel un-

derligt for mig nu at leve saa aldeles ensomt og saagodtsom aldrig udtale mig for Nogen. Ene med Fru Orten talte jeg undertiden om forskjellige Gjenstande, men aldrig om mig selv og mine Kjære, og det var det, jeg længtes efter. Naar de toge ud en enkelt Gang, blev jeg altid hjemme, og de Faa, der kom, mærkede snart, at Fru Orten helst saae, at man ikke viste mig nogen Opmærksomhed. Jeg stod paa den Maade saa ene, som man vel kan staa. Jeg troer imidlertid, at det imellem faldt Fru Orten ind, at det var et trist Liv for en ung Pige; hun opmuntrede mig derfor meget til at søge mig lidt Omgang i Egnen, hvor jeg kunde finde Adspredelse og Fornøielse. Foruden Forpagteren nævnede hun mig Møller A., Forvalter B. osv.; der vilde jeg sikkert være velkommen; hendes andre Jomfruer vare komne der. Maaden, hvorpaa denne Opfordring blev rettet til mig, var mig ubehagelig og betog mig Lysten dertil; det var desuden meget rimeligt, at jeg kun vilde finde liden Fornøielse hos de Folk, som hun antog, bedst passede for mig. Idetmindste mærkede jeg snart, at det ikke var Tilfældet med den ene af de Familier, hun havde givet mig Anvisning paa, Forpagter Iversens nemlig. Jeg havde oftere truffet dem i Haven og paa Spadsereture, og de havde altid hilst mig og venlig tiltalt mig, ja flere Gange opfordret mig til at besøge dem. Jeg gjorde derfor endelig Alvor deraf, men jeg mærkede snart, at her var ikke megen aandelig Nydelse at vente. Det var ældre Folk, som kun havde to Sønner, men ingen Døttre. Den ældste Søn var for Tiden i

Kjøbenhavn, for at gaa paa Veterinærskolen, hvilket i Fremtiden skulde skaffe ham Erhverv som Dyrlæge, en Livsstilling, der blev omtalt af Faderen som den misundelsesværdigste i Verden. Han var uudtømmelig i at udmale, hvor godt det var at have lært denne Videnskab, som han udtrykte sig, især for en Landmand, og dette havde han alt fra sin Søns Barndom oplært ham til at blive. Den samme Livsbestemmelse havde nok ogsaa en lang, klodset Dreng, som endnu var hjemme, men som Faderen ikke troede, kunde være saa heldig at lære den omtalte Videnskab, da han var saa overmaade tykhovedet og „enfoldig til at læse,“ en Ytring, som jeg intet Dieblik betvivlede Sandheden af; thi noget mere Dorsk og Dvask kan man ikke godt forestille sig. Det lod til, at, hvad han manglede i Aand, skulde erstattes ham i Legeme, thi dette udviklede sig saaledes i Størrelse og Høide, at hans hjemmegjorte Klædningsstykker havde deres Nød med at blive opslidte, imedens de endnu nogenlunde vare istand til at indeslutte hans kolossale Former; og jeg har en Anelse om, at han tilbragte en Del af sin fagre Ungdom i et Slags Spændetrøie. Dog, jeg dvæler altfor længe ved denne haabefulde Yngling, som ikke ret ofte vil blive nævnet af mig, men hvis latterlige Skikkelse ved flere Leiligheder har fremkaldt et ungdommeligt Smil hos mig, hvorfor jeg næsten er ham taknemmelig, da det ellers kun hændtes saa saare sjælden. Hr. Iversen var en driftig, arbeidsom Mand, som jeg har den Agtelse for, man skylder Enhver, der udfylder den Stilling, hvori han er sat; og

jeg har ofte moret mig ved at see ham omgiven af hans Arbeidsfolk, lede Arbeidet med Orden og Liv og være Sjælen i det Hele. Men jeg kan ikke nægte, at der holdt jeg ogsaa mest af Manden, thi i Selskab med Damer vilde han gjerne være vittig og behagelig, og det smagte imellem vel meget af Plathed og Raahed. Hans Kone var vist et hjertensgodt Menneske. De havde haft en Datter imellem begge Sønnerne, der var død som voxen, og denne Sorg var endnu i frisk Erindring, idetmindste talte hun særdeles meget derom; men denne Tale var i Længden ikke videre oplivende, og det var jo Liv, jeg trængte til. Og dog — havde dette Konversationsemne ikke afvexlet med et, der var endnu mere ubehageligt, troer jeg næsten, at jeg undertiden havde tilbragt nogle Timer med disse Mennesker. Men hvad der for en stor Del bortskræmmede mig fra dem, var den ulyksalige Lyst, de havde, til at udforske og omtale den Ortenske Families daglige Liv og enhver lille Begivenhed, der indtraf oppe hos „Herskabet", som de kaldte dem. Det forekommer mig saa simpelt og stygt, at udbasune til Fremmede, hvad der foregaaer i den engere Familekreds. Den, der lever daglig sammen med en Familie, kommer dog paa en Maade i et fortroligt Forhold til den, og det synes mig et Misbrug heraf, naar man fortæller til Andre enhver Yttring, enhver Begivenhed, der indtræffer. Der er intet, der saa let lærer os at kjende Folk, som det daglige Samliv, især naar det tilbringes i Ensformighed; jeg havde derfor ikke tilbragt ret lang Tid paa Hjorthoi, før jeg saa

temmelig kjendte Fru og Frøken v. Ortens Karakterer, men det var mig ikke muligt at give denne Kundskab til Pris for al Verden. Jeg holdt ikke af disse Mennesker og havde heller ikke Grund dertil, men naar Hr. og Madam Iversen begyndte at henlede Samtalen paa dem, dels for at udfritte mig, om jeg var tilfreds, dels for at fortælle, hvad de vidste, saa var det dog, som om jeg med en Følelse af Hengivenhed vilde skjule deres Feil og Svagheder og fortie, hvad Uret de havde tilføiet mig. Det var mig endog ubehageligt, naar Hr. Iversen paa sin raa Maade spøgte over „vor Frøken", som han kaldte hende. I hans Tanker var hun forstyrret i Hovedet, og det nyttede slet ikke, at jeg vilde bevise det Modsatte. Han havde altfor ofte seet hende sidde paa Marken med en Klump Leer og lave saa en lille Hest, og saa en lille Ko, saa ingen skulde nogensinde faa ham til at tro, at hun havde sin Forstand. Det kunde være Arbeide for en Mursvend, men ikke for en Frøken, der kunde have det fint og fornemt. At det ikke kunde nytte til ham, den raa Kraft, at tale om Geni og Konst, det indsaae jeg vel, og søgte derfor at dreie af, saa ofte Samtalen fik den Retning, og det var meget ofte; thi de andre „Jomfruer" havde nok daglig aflagt en nøiagtig Rapport over Alt, hvad der passerede, og det samme havde man sagtens ventet af mig; men forgæves, da Tavshed efter mit Begreb hører med til den Troskab, man skylder sine Foresatte.

Hvad jeg med Glæde hørte, var, at der om Sommeren pleiede at være flere Fremmede paa Hjorthøi i længere Tid,

for det maatte dog give lidt Liv i Huset, hvilket det kunde trænge til. Derved vilde jeg tillige faa noget mere at tage vare, og det ønskede jeg ofte. Jeg var jo vant til Arbeidsomhed og besad et ungt, sundt Legeme, hvis Kræfter jeg ofte ønskede Leilighed til at benytte; men Ensformigheden blev kun sjælden afbrudt, og det pinte mig meget, inden jeg blev vant dertil.

Omsider havde da de to første Maaneder henskeget sig, og den kjære Jul var forhaanden, en Høitid, der i Almindelighed festligholdes langt mere paa Landet end i Kjøbenhavn. Det var den første Jul, jeg tilbragte adskilt fra min Kjære, og med Længsel og vemodige Følelser ønskede jeg ofte, at jeg kunde have tilbragt blot nogle faa Timer hos dem. Det vilde have været den største Juleglæde, jeg kunde tænke mig. Men derom kunde der jo ikke være Tale, og saavel Moder som jeg søgte ved lange, kjærlige Breve at finde Erstatning, for hvad vi maatte undvære. — Tilberedelserne til Julen bragte lidt Liv og Travlhed i Huset, Tiden gik hurtigere end ellers, og jeg følte i de Dage, at jeg dog formaaede at udrette Noget, naar der blot gaves Leilighed dertil. Første Juledag pleiede Fru v. Orten altid at have alle sine Bekjendte i Egnen til Middag, og da var alt saa elegant og overdaadigt som muligt. Den samme store Begivenhed forestod ogsaa denne Jul, og bragte megen Virksomhed i Køkken og Fadebur. Uagtet jeg vel ikke havde noget med den egentlige Anretning at gjøre, var jeg dog lidt ængstlig ved Tanken om denne Stads; hvorlidet havde jeg ikke ogsaa Begreb om, hvordan det

skulde gaa til ved en saadan Fête, og jeg yttrede denne Frygt for Fru v. Orten. I det Dieblik var hun saa venlig stemt, at hun sagde: „Spørg bare mig, lille Anna, jeg skal aldrig blive træt af at veilede Dem!" Det var jo et herligt Løfte, som jeg dengang beroligede mig ved, i Haab om, at det vilde blive indfriet. Jeg blev ogsaa overrasket og godt stemt imod hende ved at see den Maade, hvorpaa hun helligholdt Juleaften. Hun havde nemlig den Skik, at alle Fattige paa Godset og Gaarden samledes den Aften i en stor Strygestue, hvor der blev dækket et mægtigt Bord, som var rigelig forsynet med et godt Aftensmaaltid; og efterat hun selv havde oplæst en Julepsalme for dem, satte Store og Smaa, Gamle og Børn sig om Bordet, og gjorde sig tilgode med Retter, der vist sjælden bleve dem til Del; og var der Nogen, der havde Syge hjemme, fik de deres Portion tilsendt. At see dette Bevis paa Følelse og Hjertensgodhed hos Fru v. Orten gjorde et saare behageligt Indtryk paa mig; jeg havde saa ofte draget i Tvivl, om hendes Sjæl besad den Blidhed og Kjærlighed, som jeg sætter saa megen Pris paa hos en Kvinde; men nu havde jeg seet dem skinne frem, og det vilde jeg erindre, naar jeg imellem syntes, at hun var haard og ukjærlig. Med dette gode Forsæt og med mange venlige Tanker sluttede jeg min Juleaften, mere freidig i Sind, end jeg hidtil havde været, thi var der kun varme Følelser hos Fru v. Orten, haabede jeg nok, at vi kunde lære at forstaa hinanden.

Meget tidlig vaagnede jeg næste Morgen; en Sol=

straale faldt ind igjennem Vinduet, lige paa min Moders Portræt. Det forekom mig, som om hun med sit milde Blik ønskede mig en glædelig Jul, et venligt Godmorgen. Al hendes Godhed og Kjærlighed imod mig stod i dette Øieblik saa levende for mig, og fyldte min Sjæl med Taknemmelighed saavel imod hende, som endnu mere imod Ham, der havde skjænket mig ei alene denne Velsignelse, men saa mangen anden god Gave, og som nu atter lod en levende Juleglæde træde ind i mit Sind. Ja! alle Jordens Smaaligheder vare for en Stund forglemte. Med et rørt Hjerte hævede jeg min Sjæl til Gud, Alkjærlighedens Fader, og ene i mit Kammer feirede jeg i den tidlige Morgenstund den Glædesfest, der forener saa utallige Menneskers Tanker i Tak og Tilbedelse. Med Sind og Hjerte venlig stemt imod Enhver, ønskede jeg Fru og Frøken v. Orten en glædelig Jul. Det er altid forekommet mig saa smukt, at man hilser hinanden med dette Ønske, men af mine daværende Omgivende lod det ikke til at blive opfattet saaledes; thi jeg fik kun et ganske kort — „Tak!“ uden at de saameget som ønskede mig det Samme. Fru v. Orten begyndte strax at tale om, hvad der endnu skulde gjøres, inden de Fremmede kom, og jeg mærkede desværre snart, at den blide Stemning fra igaar var aldeles forbi. Om hun havde sovet daarlig, drømt ubehagelig, eller der iøvrigt var kommet Noget iveien, det veed jeg ikke, men at det var en slem Dag for mig, erindrer jeg tydelig. Alt var forkert, hvad jeg saa foretog mig; jeg skulde tage mange smukke Gjenstande frem at ser=

vere med, som jeg endnu aldrig havde seet, eller endog blot vidste, hvor de opbevaredes; men hver Gang jeg spurgte om Noget, mærkede jeg tydelig, at det herlige Løfte fra Dagen iforveien nu var aldeles forglemt; thi alle hendes Svar vare vredladne og bittre. Saalænge vi vare alene, gik det endda an, men jeg imødesaae unægtelig med et beklemt Hjerte de Fremmedes Ankomst, thi det vilde saare mig meget, dersom de skulde høre alle de Irettesættelser, jeg fik. Jeg undgik derfor med den største Omhu at vække hendes Missfornøielse, og fandt mig med et tilfreds Ansigt i, aldeles at blive overseet af hele det ærede Selskab. Men ganske at slippe for nogle halvhøie, just ikke blide Paamindelser, var umuligt, saalidt som jeg kunde afværge de medynksfulde Miner, hvormed hun henvendte sig snart til Fru H., snart til Frøken K., alle ledsagede af Yttringer som: „— temmelig trættende!“ „— lidt ubehjælpsom“ osv. Jeg søgte desaarsag at være saa lidet tilstede som mulig, thi jeg følte mig saa forsagt og tilovers. Ved Middagsbordet fik jeg Plads ved Siden ad en Kandidat Thorsen, som jeg oftere havde truffet hos Kapitain Svensens paa Frederiksberg. Han gjenkjendte mig naturligvis og hilste mig artig fra vore fælles Bekjendte, hvem han nylig havde besøgt, og han havde da været sammen med min Moder. Alt dette interesserede det mig at høre, og det gjorde mig godt at træffe En, der ikke blot værdigede mig Opmærksomhed, men talte med mig om min Moder. Følgelig opstod der en ret livlig Samtale mellem os. Men det kunde Fru v. Orten ikke

ret længe være Vidne til uden at forstyrre den. Ellers kunde hun ikke godt lide, at jeg deltog i Opvartningen, det havde man jo Tjenerne til, men i det Øieblik var hun utrættelig i at give mig Vink om at række det, flytte det, kort sagt, hun var uudtømmelig i at finde Midler til at tilintetgjøre den Samtale, der for et Øieblik førte mig i Berøring med en af Selskabet. Det forekommer maaske utroligt, at en fornuftig gammel Kone kunde vise en saadan Smaalighed, men mærkeligt var det, hvorledes det Smaa og Store var blandet i denne Aand. Desværre for mig, var jeg kun altfor ofte den, der maatte lide under hendes Stolthed; thi denne Følelse var det ustridig, der fremkaldte alt det Haarde og Uvenlige hos hende, og som saa ofte tilbagetrængte hendes Væsens ædlere Dele.

Jeg vilde ønske for Selskabet, at Tiden maatte være gaaet bedre for det end for mig, thi den Aften hensneg sig kun langsomt, og med Glæde saae jeg den sidste Vogn kjøre ud af Gaarden. Jeg var træt paa Sjæl og Legeme. Men endnu stod der en Dyst tilbage. Alle de Ting, som vare brugte, skulde endnu samme Aften gjemmes og sættes i Orden. Det havde været en let Sag, naar blot ikke Fru v. Orten havde forfulgt mig overalt med sine Raad, Irettesættelser og Bemærkninger, hvilket gjorde mig i den Grad keitet, at jeg kom til at knække et Glas, maaske en Skat af et Par Marks Værdi. Men nu brød Uveiret løs, som havde trukket sammen hele Dagen, og da jeg for første Gang søgte at retfærdiggjøre mig, kom Fru v. Orten i en saadan

Ekstase, at hun sikkerlig sagde langt flere haarde Ord, end hun havde haft isinde. „Jeg begriber ikke Fru Ranner, at hun kunde anbefale mig Dem," sagde hun saaledes; — „det var ingen Dame, jeg ønskede i mit Hus, til at konversere og gjøre Honnør; det var en flink, huslig Pige. Men nutildags ere alle Mødre lige ufornuftige, de opdrage deres Børn saa" — Videre kom hun ikke. Da hun begyndte at ville dadle hende, som stod høiest i min Agtelse og Kjærlighed, kunde jeg ei tie længer. Jeg afbrød hende og sagde: „Sig hvad Ondt, De vil, om mig, men sig Intet om min Moder; hun er det Bedste, det Ædleste, jeg kjender." Hvor gjerne havde jeg ikke tilføiet, at hun ret snart kunde fritages for min Person, som hun var saa utilfreds med; Stoltheden tilhviskede mig at sige det, men Tanken paa min Moder og Fru Ranner bandt min Tunge; kun skyndte jeg mig i al Hast at sige Godnat for i Ensomhed at kunne udgyde de Taarer, der nu trængte sig frem. Hvor forladt og ulykkelig følte jeg mig ikke dengang! Alt mit Mod var borte, jeg kunde kun græde for derved at lette mit bedrøvede Sind; jeg havde Ingen at støtte mig til, Ingen kunde sige mig et oplivende Ord, og det var Jul! Overalt i Familiekredse var der Liv og Munterhed, hvormeget opoffredes der ikke, for at de Unge skulde glæde sig i disse Høitidsdage, og jeg derimod! — jeg forlangte kun Fred og Venlighed, men ikke engang dette kunde blive mig til Del. Min Skjæbne forekom mig i dette Øieblik saa tung; alle mine gode Forsætter fra den forrige Aften og mine venlige Følelser

for Fru v. Orten vare aldeles forjagede; det forekom mig saa ufatteligt, at den Samme, der vilde, at selv den Fattige og Syge skulde glædes ved Julen, kunde nænne at fremkalde saa bitter Sorg hos mig, der dog intet Ondt havde gjort, og som saa gjerne vilde gjøre, hvad jeg formaaede, for at hun kunde være fornøiet med mig. Og da jeg ikke kunde indsee, at jeg havde nogen Uret at bebreide mig, saa fremkaldte denne Dags Hændelser en bitter Følelse i mit Sind, som ikke gik nær saa hurtig, som den var kommen.

Da vi næste Dag samledes ved Thebordet, bar mit Ydre vist endnu Præget af den Smærte, der havde hvilet over mig, og det fremkaldte maaske et Slags Selvbebreidelse hos Fru v. Orten, som yttrede sig i en langt blidere Tone imod mig end ellers; og da der idetsamme kom en Indbydelse fra Forpagterens til at tilbringe Aftenen der, opmuntrede hun mig paa det Venskabeligste til at modtage den. Jeg svarede, at jeg slet ikke var i Humør til at komme i Selskab, men dette kaldte hun Barnagtighed; jeg skulde ikke tage mig Alting saa nær, thi det var jo nødvendigt, at hun rettede mig, naar jeg bar mig forkeert ad. I det Selskab om Aftenen vilde jeg vist more mig, og Enhver trængte jo imellem til Fornøielse. Ingen ønskede mere end hun, at jeg udenfor Huset kunde finde lidt Adspredelse, thi den Omgang, hun og hendes Datter havde, kunde naturligvis ikke passe for mig. Denne Tale blev sluttet med et Haandtryk og en venlig Mine, saa det var vist en Scene, der aldeles skulde have ud-

slettet det ubehagelige Indtryk fra den foregaaende Aften, men det lykkedes ikke tilfulde. Jeg kunde ikke andet end smile ironisk ved at høre, at jeg ikke kunde harmonere med det Selskab, der kom i hendes Hus; jeg stod altsaa langt tilbage for disse keitede Smaapiger, der med deres røde Hænder toge sig hel ynkelige ud i deres smagløse Pynt, og som jeg kun havde hørt tale om Veir og Vei og Frøken Edelers ny Kaabe, der var hele Egnens Modejournal. I mine Tanker vare disse Damer kun hævede over mig derved, at de endnu havde Forældre, der sørgede for dem, jeg derimod kæmpede mig selv igjennem Verden. — Uagtet jeg ikke ventede mig megen Fornøielse, benyttede jeg dog den omtalte Indbydelse og tilbragte unægtelig en ret rar Aften hos de simple men hjertelige Mennesker. Bestod Selskabet end ikke af Egnens fineste Folk, saa herskede der dog en Livlighed og Munterhed, som viste, at man følte sig vel i hinandens Selskab og morede sig, og det er dog vel egentlig i den Hensigt, at man samles. Hvad der ikke bidrog lidt til Tilfredsheden i den Iversenske Familie, var, at den ældste Søn var kommen hjem til denne Høitid og havde medbragt en Kjæreste, der vist i alle Henseender var efter Forældrenes Ønsker. De Unge havde i længere Tid kjendt hinanden, fra en Herregaard i Nærheden, hvor hun oftere havde været i Besøg; i Kjøbenhavn var Bekjendtskabet fornyet, da hun ligesom han var kommen til den store Stad for at lære noget til Erhverv, at sy Handsker nemlig. Hun havde en Onkel, der drev denne Profession, og da det havde

skaffet ham et godt Udkomme, havde hun med Glæde modtaget hans Tilbud om at lære Konsten af ham. Det forekom mig næsten rørende at høre disse to unge livsglade Mennesker tale om deres fremtidige Existens; de udmalede i de lyseste Farver, hvorledes de skulde hjælpes ad, hver paa sin Maade, for at erhverve sig et taaleligt Udkomme. Det var ingen sværmerisk Kjærlighed, heller ingen tilkæmpet Resignation, der fremkaldte disse Billeder af deres Fremtid, nei, det var den Nøisomhed, som desværre kun saa Faa besidde, og som jeg næsten misundte dem. Jeg var nær ved at skamme mig over mine Fordringer til Livet og Menneskene, naar jeg hørte dette Pigebarn tale. Ogsaa hun havde tumlet om i Verden iblandt Fremmede og ikke altid haft det godt, men hos hende var intet Mismod og ingen Bitterhed, det havde kun lært hende at sætte dobbelt Pris paa den Lod, der nu var bleven hende til Del. — Havde jeg betragtet den Kreds, jeg den Aften befandt mig i, med et kritisk Blik, vilde der vistnok været meget, som havde berørt mig ubehagelig, thi Tonen var livlig, men ligesaalidt fin, som den var raa. At blive gjort lidt af, gjør imidlertid saa godt; det bringer os til med Venlighed at oversee, hvad der maaske ellers vilde støde den finere Sands. Denne Aften var i den, som i enhver anden Henseende, en fuldkommen Modsætning til den foregaaende, thi her var jeg næsten afgjort. Det var noget Nyt for dem Alle, at jeg var der, jeg maatte hjælpe at arrangere Lege, jeg maatte lede Sangen, kort sagt, her blev jeg ligesaa meget lagt

Mærke til, som jeg i Fru v. Ortens Selskab havde været overseet; og det maa være Egenkjærligheden, der gjør det, thi hvor langt behageligere er det dog ikke at være den Første end at være den Sidste i en Kreds. — Jeg havde lidt Umage med at frigjøre mig for Deltagelse i det utidige Kysseri, som fandt Sted ved Pantelegene; Forpagteren kaldte det Tærteri, som jeg sagtens havde lært af vor Frøken, og meget lignende maatte jeg høre; men i det Kapitel var jeg ubønhørlig. I mine Tanker kunde kun Kjærlighed tillade en slig Berøring. Iøvrigt var jeg munter, som jeg ikke længe havde været, og dandsede med den tykke Forpagter og hans haabefulde yngste Søn med et ligesaa fornøiet Ansigt, som om det havde været de gentileste Kavalerer; thi her herskede endnu den gode gamle Skik, at ogsaa de Ældre blandede sig i Munterheden og deltoge i de Unges Glæde.

Da jeg den Aften kom hjem og i Speilet saae mit Ansigt ligesaa oplivet som mit Sind, da følte jeg ret levende, hvor herligt det er at være ung. Forekommer end Livet os imellem at være mørkt og sørgeligt, saa formaa vi dog saa ofte at afkaste den Stemning, saalænge vi besidde den kjære, velsignede Ungdom Fred over den, I Unge, som endnu besidde denne Skat! den er Livets Foraar, som bringer friske, yndige Blomster.

Nyaarsaften har altid vakt en alvorlig og høitidelig Stemning hos mig, og dette var i en endnu høiere Grad Tilfældet i Aar; thi det var jo første Gang, jeg var iblandt Fremmede, og vemodig Længsel fyldte mit Sind. Jeg mærkede, at min Sindsstemning

den Aften harmonerede med mine Omgivendes, og det stemte mig mildere imod dem. For første Gang blev Sønnen i Sverrig omtalt; Fru v. Orten tilbagekaldte i Erindringen forskjellige smaa Omstændigheder fra de tidligere Aar, naar han var kommen hjem til Jul eller Nyaar. Hun blev hel oplivet ved at tale derom, men holdt pludselig inde og saae saa alvorlig og bedrøvet ud. I det Øieblik ønskede jeg, at jeg havde været hendes Datter, jeg vilde da have benyttet en saadan bevæget Stemning til om mulig atter at forsone disse Mennesker, der vist begge savnede hinanden saare meget. Men hos Frøken Orten troer jeg ikke, at der opstod en saadan Tanke, hendes eget Jeg beskæftigede hende upaatvivlelig altfor meget, til at nogen anden Ting ret kunde interessere hende.

Jeg var fra min Barndom vant til at gaa i Kirke med min Moder hver Nyaarsdag, og uagtet jeg nu var ene, overholdt jeg dog denne Skik. Jeg følte Trang til at høre Guds Ord, og i Forening med Flere at hæve min Sjæl til Gud. En frisk, nordisk Vinterluft ombølgede mig, idet jeg alene og tilfods gik ad en snæver Sti igjennem Mark og Skov til den lille Landsbykirke, der i Afstand saae saa venlig ud. En enkelt bleg Solstraale skinnede paa de frusne Marker og lod utallige glimrende Draaber funkle som Diamanter. Dette i Forening med Rimen, der var falden om Natten, udbredte en imposant Skjønhed over det hele Landskab. Det var med et Slags Ærbødighed, at jeg traadte ind i den tause, dybe Skov; alt var Fred

og Stilhed, kun hist og her fløi en ensom Krage fra den ene pudrede Gren til den anden, for ligesom at minde mig om, at jeg ikke var den Eneste, der aandede varmt i den ellers saa kolde Natur. Denne Ensomhed og Stilhed indgød mig ingen uhyggelig eller nedslaaende Følelse, tværtimod følte jeg mig saa fri og let, da jeg med Ungdomskraft og freidigt Sind hurtig ilede mit Maal imøde. Guds Storhed viste sig i hans Værk rundt omkring mig; jeg saae og følte, at Alt, Stort og Smaat, var i hans Haand, og der var det i en kjærlig og naadig Varetægt. Med Tak og Tilbedelse hævede min Sjæl sig til ham, jeg kunde ikke andet, jeg maatte standse, og idet Kirkeklokkerne lode i det Fjerne, brød jeg ud i Bøn for Alt, hvad mit Hjærte havde kjært, og bøiede uvilkaarlig mit Knæ. — At jeg derefter med et modtageligt Sind traadte ind i Kirken, behøver jeg vist ikke at sige, men hvor det er sørgeligt at maatte tilføie, at denne Stemning ingenlunde blev forhøiet, men tværtimod formindsket, ved den Gudstjeneste, jeg nu tog Del i. Jeg kom vist for tidlig, thi Præsten og Degnen gik endnu en Tidlang efter min Ankomst, ganske ugenerte op og ned ad Kirkegulvet, og passiarede høit og livlig med hinanden, men paa ingen Maade om hellige Gjenstande. Dette berørte mig strax ubehagelig. Derefter kom Degnens Oplæsning i Kirkedøren. Hermed skulde vi jo berede vore Hjerter til Andagt, men om det end mulig gjorde den tilsigtede Virkning paa nogle af de Tilstedeværende, maa jeg dog tilstaa, at det paa ingen Maade var Tilfældet med mig; thi det

forekom mig utilgiveligt saadan at opramse den smukke Indledning, uden alt Udtryk eller Høitidelighed, blot som Noget, der skulde gjøres. — Flere af Nyaarspsalmerne ere jo smukke, ogsaa de her afsungne vare det. Jeg havde gjennemlæst dem hjemme og ordentlig glædet mig til at blande min Stemmes Klang med Andres, og synge til Gud Herrens Ære. Men Enhver, der for første Gang bivaaner en Gudstjeneste i en Landsbykirke, hvor man naturligvis sang uden Orgel, kan da nok indsee, at min musikalske Sands vaandede sig under det, som kaldtes Sang. Jeg kunde ikke engang gjenkjende Ordene, og vilde derfor see i Bogen hos de Koner, der stode mig nærmest, om det ogsaa var den rette Psalme, jeg havde slaaet op; men med Forundring saae jeg, at jeg derved ikke kunde komme til noget bestemt Resultat, thi begge de Kvinder, der stode foran mig, sang af fuld Hals, men hver af sin Psalme, og rakte mig begge meget tjenstvillig deres Bog, for at jeg kunde see, hvilken der var den rette. Ja, hvor man ofte tager feil af, hvad der er det Rette og Rigtige her i Livet! men her gjorde det vistnok Intet, thi Vorherre veier næppe Ordene, naar kun Stemningen er from og andagtsfuld, og det var den dog maaske i dette Tilfælde. — Jeg var næsten vred paa mig selv, fordi mit Øie var aabnet for alle Manglerne ved denne Gudstjeneste; jeg vilde glemme alt Andet for Prædikenen. Kirken var jo fuld af Tilhørere, det var jo et godt Tegn, Præsten besad maaske en Veltalenhed, der kunde give mig Erstatning, for hvad jeg hidtil havde

savnet. Men nei! atter Skuffelse. Det var vistnok en jævn og sund Tale, hvori hvert Ord blev udtalt høit og tydelig, saa man i enhver Henseende kunde forstaa, hvad der blev sagt, men for mig var dette ikke nok. Der var Intet, der havde berørt mit Hjerte, Intet, der havde fængslet min Aand, da efter en tre Kvarter lang Prædiken Præsten sagde Amen. Der var Intet sagt, som jeg ikke ligesaa godt kunde have sagt mig selv, ja, jeg er dristig nok til at tilføie, at jeg bestemt kunde have sagt noget, der besad lidt mere Liv, lidt mere Kraft. Jeg synes, at netop paa Nyaarsdag maa det være let at holde en Prædiken, som kan opbygge og tilfredsstille Tilhørerne, thi hos de Fleste er der dog paa denne Dag en alvorlig og høitidelig Stemning, og en ubevidst Trang drager os hen til Gud, som holder de kommende Tilskikkelser i sin Haand.

Utilfredsstillet begav jeg mig paa Hjemveien, og i min daværende Sindsstemning fandt jeg det næsten overflødigt, at man hele Verden rundt havde bygget Huse, der kaldtes Gudshuse. Var han ikke overalt? og var hans Hus ikke langt skjønnere og mere majestætisk bygget, idet han selv havde dannet Træernes stolte Søiler og Himmelens umaadelige Hvælving; og der tonede der en Sang til hans Pris, langt mere harmonisk end den, jeg nys havde hørt.

Lidt efter at jeg var kommen hjem, kom Posttasken, hvilket jo paa Landet er en hel Begivenhed. Mig bragte den dengang intet Brev, uagtet jeg halvt om halvt havde ventet det. Jeg blev derfor lidt skuffet. Til

Fru v. Orten derimod indeholdt den flere. Efterat have kastet et flygtigt Blik paa dem alle, brød hun med en vis Hæftighed Seglet paa et, der ved forskjellige Poststempler viste, at det havde passeret en længere Vei. Jeg formodede strax, at det kom fra Sverrig, en Formodning, der blev bestyrket, da jeg bemærkede den afvexlende Sindsbevægelse, som hendes Ansigt røbede under Læsningen. Det var sjældent at see nogen Forandring i det ellers temmelig strænge Ydre, men nu bævede næsten enhver Muskel i hendes Træk, et vemodigt Smil spillede et Øieblik paa hendes Læber, og derpaa kom Taarerne i de mørke Øine. Men som om hun skammede sig ved, at Nogen skulde see en saadan Svaghed, reiste hun sig hurtig og gik ind i det næste Værelse, og da hun kort efter kom ind igjen, var hun aldeles som sædvanlig. Først ved Middagsbordet sagde hun let henkastet: „Det er sandt, Atalia, jeg skal hilse Dig fra Din Broder; jeg havde nu Brev fra ham. Han har faaet sig en Søn, som han gjerne vilde kalde Valdemar efter Eders Fader. Jeg har isinde at skrive ham til i Eftermiddag." — Frøken Orten lod til at forundre sig over, at han fik saa hurtig Svar, men yttrede ellers intet om denne Gjenstand. Da vi kom hjem fra vor sædvanlige Spadseretur eller rettere Væddeløb, havde Fru v. Orten fuldendt et langt, tætskrevet Brev, men da jeg næste Dag spurgte, om hun ikke skulde have noget med Postbudet, svarede hun: „Det haster ikke." — Flere Dage senere saae jeg hende, efter at have gjennemlæst det Skrevne, rive det istykker

og derpaa i al Hast skrive nogle faa Linier, som bleve afsendte. Man siger ofte, at man skal betænke sig vel, inden man foretager sig Et eller Andet, ja, man skal endog sove derpaa, inden man tager sin Beslutning. At det i mange Tilfælde kan være klogt og besindigt, tvivler jeg slet ikke paa, men at der ofte blev udrettet meget Godt og Smukt ved at lade Øieblikket raade, derom er jeg overbevist. Hos Kvinden især er Hjertet en fortræffelig Raadgiver, og det er snarraadigt; men følge vi det, og lade den kolde Forstand blive borte, udrette vi ofte en god og kjærlig Gjerning, som bliver til Velsignelse for os selv og Andre. Saaledes ogsaa her, i det sørgelige Forhold imellem Moder og Søn; havde hun fulgt Hjertets Stemme, der strax talte saa høit, at det tilbagetrængte alt andet, saa havde hun sendt ham det Brev, som den varme, moderlige Følelse havde tilsagt hende, og som maaske havde nedbrudt den unaturlige Skillevæg, som utidig Stolthed havde reist imellem dem; men ved Betænkning og Nølen fik Hovmodets Djævel atter Overhaand, og nogle kolde, fremmede Linier bleve sendte til ham, der dog var hendes Hjerte saa kjær, og det Forhold, der pinte dem begge, blev uforandret.

Kort efter det her Omtalte indtraf den sjældne Begivenhed, at Fru og Frøken v. Orten modtoge en Indbydelse til Middag hos Herredsfogdens, saa jeg blev ene næsten hele Dagen, hvorover jeg slet ikke følte mig utilfreds.

Det er ofte behageligere at være i sit eget Selskab

end i Andres. Jeg gjorde mig ogsaa Alt saa hyggeligt som mulig, og søgte den bedste Underholdning, jeg dengang kjendte: skriftlig at underholde mig med min Moder. Heri blev jeg afbrudt ved Postbudet, der imod al Forventning bragte mig et Brev. Det var fra Mathilde Ranner. Efterat have tilbragt nogen Tid paa Hjorthøi, havde jeg tilskrevet hende og hendes Moder, men først nu kom Svaret, og det blev unægtelig modtaget med Glæde. Indholdet var omtrent saalydende: Hun havde længe haft isinde at takke mig for mit Brev, men havde opsat at skrive, til hun havde faaet Noget at fortælle mig, og det var rigtignok Tilfældet nu, thi saadan en Jul som den iaar havde hun endnu aldrig oplevet. Herefter fulgte en glimrende og udførlig Beskrivelse af alle de Baller og Selskaber, hun havde taget Del i, og ved hvilke hun naturligvis havde moret sig ganske mageløst. Derefter en Meddelelse, om hvad hun havde haft paa ved de omtalte Fester, med hvem hun havde dandset, kort sagt, det var et Billede af en ung, smuk og fornem Dames Liv, som med Ungdom og Livsfriskhed nyder de Glæder, der i rigt Maal bydes hende, og som er beundret og afholdt, hvor hun viser sig. Til Slutning bad hun mig endelig snart at skrive samt gjøre Gjengjæld med at fortælle hende, hvordan jeg havde moret mig, og hvor jeg havde været, thi hun var overbevist om, at man i Sjælland forstod ligesaa godt at more sig som i Jylland. „Fortæl mig endelig," bad hun, „om Du har en eller flere Tilbedere; det aner mig, at Du

forstyrrer Hovederne paa Landjunkerne der i Egnen. Frøken v. Orten kan Du da snart stikke ud, for hun er igrunden rædsom. Sig mig, om I holde meget af hinanden, — nei! dertil har Du vist for god en Smag, Du er og bliver nok min Veninde. Gid Du var her, hvor vi saa skulde snakke." Med nogle venlige Hilsener fra hendes Moder og hende selv var Brevet sluttet. — Med Glæde havde jeg modtaget og aabnet dette Brev, og med Interesse havde jeg gjennemlæst det, men jeg maa tilstaa, at dets Indhold ingenlunde fremkaldte nogen glad Stemning hos mig. Jeg misundte hende ikke, nei, det fornøiede mig, at hun var saa lykkelig; men Modsætningen imellem hendes og min Ungdom fremtraadte i det Dieblik altfor levende for mig, til ikke at fremkalde en Forsagthed og Bedrøvelse, jeg ikke strax formaaede at beherske. Jeg var jo endnu knap nitten Aar, var altsaa ung, og higede efter Liv og Munterhed, — og hvorledes sneg Tiden sig hen for mig! Dagene svandt just ikke i de venligste Omgivelser, og det var dog det Hele; ingen Glæde, ingen Fornøielse kvægede Sind og Hjerte. Hvor lidet kjendte hun dog de Forhold, hvorunder jeg levede. Hun spurgte, om Frøken Orten og jeg holdt meget af hinanden; — en saadan Yttring vilde hin vist næsten ansee for en Fornærmelse: jeg var jo af en langt simplere Natur end hun, den Høitbegavede. Jeg skulde beskrive Baller og Selskaber, som jeg havde deltaget i; jeg skulde forrykke Hovederne paa Landjunkerne; det forekom mig næsten som bitter Ironi. Jeg, den Oversete, den Tjenende, om min Per=

son og min Glæde kunde der jo ikke være Tale. Selskabet hos Forpagterens var min Julefornøielse, og det var altsaa af dette, jeg skulde give Frøken Ranner en Beskrivelse. Nei, fra nu af var vort Liv endnu mere forskjelligt end tidligere, og om vi end holdt af hinanden, der kunde i Fremtiden kun findes faa Foreningspunkter imellem os. — At disse Betragtninger fremkaldte Taarer, kan jeg ikke nægte; jeg var endnu for ung til at være aldeles resigneret; dog søgte jeg omsider at samle det sunkne Mod igjen og faa mere Ligevægt i Sindet. Jeg gik mig en Tur i den store Have. Naturen har altid haft en mægtig og beroligende Indvirkning paa mig; den mildnede ogsaa denne Gang min Sorg, og jeg bebreidede mig næsten min før saa hæftige Knurren mod min Lod i Verden; jeg lovede Bod og Bedring. — Jeg syntes, at jeg følte Trang til Mennesker, og da jeg ingen andre havde, gik jeg op til Forpagterens for at sige de Forlovede Farvel, da jeg vidste, at de en af Dagene atter skulde reise til Kjøbenhavn. Paa Trappen mødte jeg en Pige, der bragte den Besked, at hele Familien tidlig om Morgenen var kjørt til en Mølle i Nærheden af Roskilde, hvorfra Sønnen og hans Kjæreste næste Dag toge videre. — Lidt ked af Ingen at have truffet, gik jeg tilbage til Dagligstuen. Skrive mere til Moder vilde jeg ikke, dertil var jeg for nedslaaet; lidt raadvild saae jeg mig omkring, og mit Blik faldt paa det aabne Fortepiano. Jeg kunde ikke modstaa min Lyst, det var maaske næsvist, men i det Øieblik gjorde jeg mig ingen Betænke-

ligheder, men satte mig til Instrumentet og lod dets Toner blande sig i Harmoni med min Stemme, hvilket gjorde min Sjæl og mit Øre godt. De, som have lært Musik og have Anlæg derfor, eie dog en Skat, som vi Andre ofte maa savne; for mig har den et ganske eget Trylleri, det er, som om min Sjæl hævede sig med Tonernes Klang over al Livets Smaalighed. Saa tarvelig den Musik end var, som jeg formaaede at frembringe, den oplivede mig dog i min Enlighed; i det store Værelse syntes jeg, at min Stemme lød saa godt, og jeg ønskede ret inderlig, at det oftere maatte være mig tilladt at nyde denne Fornøielse. Men derom kunde der jo ikke være Tale, jeg maatte nøies med hver Aften at høre paa, hvad Frøkenen gav tilbedste, og underlig nok, hendes Musik glædede mig sjælden. Hun havde vist af Naturen meget lidet Anlæg for Musik, hvad hun naturligvis ikke vilde erkjende, men spillede lutter store, svære Koncertnummere, som sikkert langt overstege hendes Kræfter; og hun var utrættelig i at gjentage de Passager, som faldt hende vanskelige. Jeg troer, at hun undertiden i en hel Time kunde vedblive at øve sig paa et eneste Løb, en eneste Kadence. Det var vistnok en meget priselig Udholdenhed, men Ingen vil undres over, at jeg blev ked deraf, inden det endnu var rigtig lært, og paaskjønnede ikke det Smukke, som det maaske indeholdt. Naar hun imellem sang lidt, fornøiede det mig mere; hendes Stemme var vel svag og ikke meget omfangsrig, men i bløde, smaa Schweitzermelodier lød den dog ret smukt.

Uheldigt var det derimod, naar hun gav sig af med nordiske Kæmpeviser, og dem holdt hun meest af, thi i dem laa en Mandighed og Kraft, som hun beundrede, men som hun rigtignok ikke formaaede at gjengive. Heri som i saameget Andet var det, som om Naturen selv satte sig imod den Retning, som hun vilde give sit hele Jeg.

For enhver Uge og Maaned der gik hen, var jeg glad og taknemmelig, thi det bragte mig jo nærmere den lykkelige Tid, da jeg atter skulde see mine Kjære i Hjemmet. Vi havde alt begyndt at tænke lidt paa Garderoben til denne Reise, og jeg arbeidede med Lyst og Iver, mens Tankerne vare beskæftigede med den Glæde, der ventede mig. Frøken Ortens eiendommelige Toilet gav mig ellers en Del Hovedbrud, thi det var en Art Skræddersyning, som hidtil havde været mig fremmed. Fru v. Orten anvendte al sin Overtalelse, for at Datteren dog, saa længe de vare i Byen, skulde klæde sig lidt mere som andre Folk, men det var forgæves. I dette Punkt var hun urokkelig, og Gud veed! hun tog sig dog aldrig mere uheldig ud, end netop paa Kjøbenhavns Gader, og det var ikke sjældent, at Gadedrengene gjorde hende og hendes korte Skjørter til Skiver for deres bekjendte Indfald. Men det var hende naturligvis ligegyldigt, hun hævede sig jo over meget meer end det. En Dag, som jeg saaledes sad og syede og byggede Luftkasteller, kom Fru v. Orten ind med et utilfreds Ansigt og sagde: „Det er meget ubehageligt, jeg har faaet Brev fra den Mand, hos hvem jeg

boer i Kjøbenhavn, at han i Vinter har taget det Værelse i Brug, som jeg hidtil havde til min Jomfru, og han kan paa ingen Maade overlade mig det, naar vi komme til Byen. Jeg er virkelig derved sat i en slem Forlegenhed, thi jeg har intet andet Sted at lægge Dem, og det vilde ikke være godt for mig at undvære Dem i de to Maaneder, vi pleie at blive derinde." Den sidste Yttring blev naturligvis henvendt til mig, men jeg kunde bogstavelig ikke sige et Ord: Hjertet sad mig i Halsen, som man siger, af Frygt for, at jeg skulde blive derhjemme og derved miste det, der hele Vinteren havde holdt mit Mod vedlige. — Imedens alle disse mørke Forestillinger gik igjennem mine Tanker, tog Fru v. Orten atter Ordet med det Spørgsmaal: „Hvor boer Deres Moder? det var vel ikke muligt, at hun kunde og vilde logere Dem, mens vi ere derinde? naturligvis skal jeg nok erstatte hende det." Den Overgang, som dette Spørgsmaal fremkaldte hos mig, var saa stor, at jeg næsten ikke kunde skjule min Henrykkelse. Tænk! jeg skulde efter endt Dagværk hver Aften være hos hende og min Broder, — vi skulde have det som før i Kjærlighed og Fortrolighed! Det var en Glæde, som min Sjæl næppe kunde rumme. Saa rolig som muligt, men med bankende Hjerte, nævnede jeg min Moders Bopæl i Reverentsgaden, der jo var nær ved Kongens Nytorv, hvor Fru v. Ortens Leilighed laa, saa i den Henseende kunde der vist intet være iveien; den Gade igjennem kunde jeg jo sagtens gaa Morgen og Aften, og fra Moders Side vilde der næppe

komme Indvendinger. Hermed var Fru v. Orten meget tilfreds, men bad mig dog snart at skrive til min Moder, thi før hun fik hendes Svar, turde hun ikke være fuldkommen vis paa hendes Samtykke. Endnu samme Dag skrev jeg, men jeg spurgte rigtignok ikke derom; nei jeg vidste altfor vel, at hun modtog denne Efterretning med lige saamegen Glæde som jeg.

Midt i Marts brøde vi endelig op og begave os paa den meget omtalte Reise. O, hvor langt anderledes var jeg nu ikke tilmode, end da jeg sidst kjørte samme Vei, og igrunden var min Stilling i Familien dog ingenlunde behageligere, end jeg dengang tænkte mig den; men nu var alt det Trykkende forglemt ved den blotte Tanke om, at jeg samme Aften skulde være i en kjærlig, en længe savnet Havn.

Først henad Aften naaede vi den store, larmende Stad. Ellers kan jeg ikke sige, at jeg holder videre af Kjøbenhavn, men nu hilste jeg ethvert bekjendt Skilt, som havde det været en kjær Ven. — Da vi kom til Fru v. Ortens Bolig, var der en betydelig Forstyrrelse. Vi havde rigtignok ladet en Pige og en Del Proviant gaa nogle Dage forud for os, men ikkedestomindre var der endnu meget at ordne, forandre og udpakke, saa det varede flere Timer, inden jeg kunde slippe afsted, og det holdt unægtelig haardt for mig at holde mine Tanker ved mit Arbeide; thi saavel de som min hele Person higede et andet Sted hen. Omsider vare mine Forretninger for den Aften endte, og glad var jeg, men mindre glad var Tieneren, som fulgte mig, thi det

ulykkelige Menneske løb pustende og stønnende bagefter, belæsset med en Reisesæk, som naturligvis gjorde ham det endnu besværligere at følge mig, der, bevinget af Længsel og Glæde, med ubeskrivelig Lethed ilede til Maalet for mine Ønsker. — Det var silde, men min Moder og Broder vare endnu oppe, skjøndt de havde begyndt at opgive Haabet om at see mig den Aften, og bleve derfor dobbelt glade, da jeg kom. Ja, hvor man dog kan være rig i en lille tarvelig Stue, naar der kun er Kjærlighed og Harmoni, og det var her i fuldeste Maal. Hvor krydsede Spørgsmaal og Svar hinanden, hvor let og fortrolig gik ikke Samtalen, og vi bleve ikke trætte af at betragte hinanden, men læste i de kjære Træk hver Tanke, hver en Følelse, der boede i Sjælen. — Hvad der var min Moder til stor Glæde, var det blomstrende Udseende, jeg havde faaet, siden hun sidst saae mig; den friere Luft og den overordentlig gode Motion, som jeg daglig fik, havde været gavnlige for min Helbred og, som min Moder syntes, tillige for mit Ydre. Hun var hel stolt af sin Datter, men det var vel den altforblændende Moderkjærligheds Skyld. Det var naturligt, at vi først meget sent kom til Ro, og næste Morgen maatte jeg jo huske paa min afhængige Stilling, og paa bestemt Klokkeslet være paa min Post. Men jeg var let om Hjertet, og Alt, hvad jeg foretog mig, gik med Lyst. Var Fru v. Orten imellem noget uvenlig, saa tænkte jeg paa Lønnen, der ventede mig om Aftenen, og tog mine Skjænd med et bodfærdigt Sind og mildt Ansigt. Jeg mærkede snart,

at de i Byen førte et langt mere selskabeligt Liv end paa Landet. De havde en ret smuk Leilighed, mere moderne møbleret end Hjorthøi, og hveranden Mandag var der et temmelig stort Selskab. Ogsaa paa andre Dage i Ugen saae man ikke saa sjælden Gjæster. Deres Omgang bestod dels af nogle af Fru v. Ortens Ungdomsbekjendte, dog mest af Skjønaander, formodentlig for Frøkenens Skyld. At jeg saaledes havde en hel Del at tage vare, falder af sig selv, dog troer jeg, at man antog den aandelige Næring for den vigtigste i denne Kreds, thi i Regelen gik det meget tarvelig til. Det morede mig ordentlig at lægge Mærke til Frøken v. Ortens Væsen derinde, thi det var i høi Grad forskjelligt, fra hvad det var paa Landet, idetmindste naar hun var sammen med sine Konstvenner, som hun ønskede at behage; saa kunde hun næsten være elskværdig. Den berømte Billedhugger S. kom daglig og underviste hende, desforuden var der Flere, der imellem rettede hendes Modelleringer, thi af dem havde hun ikke alene medbragt en hel Ladning, men forøgede hver Dag deres Tal. Undertiden stod Døren til hendes Arbeidsværelse aaben, og det interesserede mig da altid at høre Billedhuggernes Bedømmelser og Rettelser af hendes Frembringelser. Mig forekom det, som om de just ikke høstede megen Ros, men snarere Dadel; især hørte jeg bestandig Klage over Mangel paa Symmetri, over Usikkerhed i Stillingerne og mere sligt, som jeg ikke nu formaaer at gjengive, da man altid udtalte sig i Konstsproget, hvis Terminologi er fremmed for mig som

for andre Lægfolk. Dog forstod jeg nok til at blive bestyrket i min Formodning, at der ingen Konstnerinde boede i vor lille Frøken, og at, dersom det ikke havde været en indbringende Elev, og hendes Hjem paa Landet saa behageligt et Opholdssted, havde en saa udmærket Mand som Professor S. vist ikke værdiget hende saamegen Tid og Interesse. Han og hans Frue pleiede nemlig hver Sommer at tilbringe en længere Tid paa Hjorthøi, og at Kjøbenhavnere ansee det for et stort, et næsten uundværligt Gode, at ligge paa Landet om Sommeren, vide vi jo Alle.

At jeg i Byen, saavelsom paa Landet, indtog en meget ubetydelig Plads i Selskaberne, behøver jeg næppe at fortælle; men jeg veed ikke, hvoraf det kom: i de nærværende Selskaber pinte det mig mindre. Der følte jeg, at jeg var iblandt Folk, som jeg i flere Retninger virkelig stod tilbage for, og det var maaske det, der gjorde mig det lettere; desuden kunde jeg ofte more mig blot ved at høre paa deres Underholdning, naar de forskjellige, begavede Mennesker vare samlede. Det var unægtelig et rigere Stof, der her var Gjenstand for Samtalerne, end ved Juleselskabet paa Hjorthøi; der blev talt om Konst, Litteratur, Musik og mange andre skjønne Ting, som havde fælles Interesse, og hvortil de forskjellige Individer havde helliget deres Liv.

Iblandt de mange Konstnere, som kom i Mandagsklubben, var ogsaa den unge Maler Arnold Heiden, som jeg havde dandset med hos Kammerherre Ranners. Uagtet han var meget forandret, gjenkjendte

jeg ham strax, han derimod ikke mig; men det var jo heller ikke rimeligt, at han skulde kunne erindre alle de Pigebørn, han den Aften og ellers havde dandset med. Desuden havde fem Aar fremkaldt en langt større Forandring hos mig end hos ham. Han var nu anerkjendt som en duelig Konstner, og da han dertil var en kjøn ung Mand med en livlig Konversation, saa var han vel seet i alle Selskaber, altsaa ogsaa hos Fru v. Orten, især da hun havde erfaret, at han var af gammel Adel og havde det lille „von" foran sit Navn. Ja, den Svaghed forlod hende da heller ikke iblandt dem, som Konsten havde adlet; hun satte megen Pris paa at omgaaes, med hvad der var Fornemt, hvortil hun jo ogsaa havde været vant fra sin Barndom, da saavel hele hendes Familie som samtlige hendes ældre Bekjendte vare fornemme eller adelige Folk. — Ikke sjælden modtoge de Indbydelser til Middags= eller Aftenselskaber, og det var naturligvis til stor Glæde for mig, thi saa kunde jeg tilbringe Tiden enten i mit Hjem, eller sammen med Moder hos en eller anden af de faa Bekjendte, vi havde.

Min Broder kunde jeg desværre ikke ofte være sammen med, thi efter sin Konfirmation var han kommen i Huset hos en Skibsbygger, for at lære dennes Profession. Han lod til at være tilfreds med sin Fremtids=Bestemmelse, men var meget bunden, hvad dog i flere Henseender kunde være ret godt, da Kjøbenhavn er et farligt Sted for unge Mennesker, der have baade Tid og Lyst til Adspredelser. Med min Moder og

Tante Jette levede jeg saa meget mere, og ved det afvexlende Liv gik Tiden hurtig og godt, saa jeg følte ret, at jeg havde Aarsag til at glemme mangen mørk og ensom Time paa Hjorthøi for disse lykkelige Foraars-Maaneder. Jeg besluttede da og, at jeg ikke for det Første vilde tænke paa nogen Forandring af Plads, hvilket i den slemme Vinter ikke saa ganske sjælden havde været min Hensigt.

Den første Maaned af vort Ophold i Byen var allerede forløben paa den beskrevne Maade, og jeg ønskede at kunne fastholde Tiden. Fru v. Orten derimod, troer jeg, glædede sig over enhver Uge, der gik. Det brogede Liv trættede hende, hun var jo en gammel Kone, der var vant til Ro. En Aften, da vi imod al Sædvane vare ene, mældte Tjeneren „Maler v. Heiden", og jeg blev glad derover, dels fordi han altid behandlede mig meget artig og næt, dog mest fordi det morede os Alle at høre ham tale, og Fru v. Orten var netop den Aften i en vredladen Stemning, saa hun trængte til Adspredelse. Han pleiede ellers aldrig at komme uindbuden, men blev desuagtet meget hjertelig modtagen. Han bragte Fru v. Orten Øhlenschlægers: „Axel og Valborg", som netop var udkommen i de Dage og var Gjenstand saavel for Beundring som Kritik. Fru v. Orten havde hidtil hverken kunnet faa den tilkjøbs eller tillaans, saa efterspurgt var den, og det havde Heiden hørt hende beklage. Som altid meget opmærksom, havde han vidst at opspore et Exemplar af den, som han nu overlod hende i de to

Dage, han selv havde faaet Lov til at laane den. Hun takkede ham forbindtlig for hans Artighed, men tilføiede: „Dennegang kan jeg desværre ingen Nytte have af Deres Godhed, thi mine Øine ere for svage til at kunne taale vedholdende Læsning, og min Jomfru er saa forkølet og hæs, at hun nok ikke formaaer at læse høit; saadan gaaer det næsten altid, naar man meest behøver Folk, saa kommer der noget iveien.“ Det var mig ubehageligt, at han skulde høre denne uvenlige Yttring, og jeg skyndte mig at forsikkre, at jeg nok kunde læse, naar de blot vilde bære over med, at Hosten imellem afbrød mig. „Maa jeg nu komme med et Forslag?“ sagde Heiden; „jeg vil nødig være paatrængende, men synes De ikke, Fru v. Orten, at vi kunde ordne det Hele meget let, dersom De tillod mig at blive her i Aften og paatage mig det behagelige Hverv at læse Bogen for Dem?“ Der blev gjort Indvendinger imod denne store Opoffrelse, men tilsidst gik man ind paa Forslaget, og Forelæsningen begyndte. — Hvor Mange have ikke fundet sig tiltalte og opløftede af den sjældne Skjønhed og Kraft i Axel og Valborg, og dog tør jeg sige, at Ingen har glædet sig mere ved den end jeg, da jeg hin Aften hørte den første Gang forelæst. Heiden havde en smuk, en klangfuld Stemme, som i Forening med en god Diktion bidrog sit til at fremhæve den Rigdom, som selv den ubetydeligste Replik indeholder. Jeg opfattede ethvert Ord, fuld af Beundring og Interesse, og jeg kunde ikke tænke mig, at der kunde gives forskjellig Mening om Stykket. Men herom

blev jeg snart overbevist. Da Bogen var læst, drak vi Thee, og det Læste blev naturligvis omtalt. Fru v. Orten var langtfra saa tilfredsstillet som jeg; hun fandt, at det var et altfor sværmerisk og blødagtigt Sprog, der vexledes mellem Axel og Valborg; det forekom hende unaturligt i Forhold til den Kraft og Uslebenhed, som Tiden førte med sig. Dersom det havde været i det glødende Italien eller det livlige Frankrig, var det en anden Sag, men her i vort kolde Norden, her var det overdrevent, ja unaturligt. — Med sin sædvanlige Takt hørte Heiden stiltiende denne Recension tilende, men tog saa med Iver til Gjenmæle. Han var ligesom jeg ganske indtagen af enhver af de skildrede Karakterer og talte især med Varme imod den Yttring af Fru v. Orten, at sværmerisk og øm Kjærlighed ikke skulde kunne findes ligesaagodt i de tidligste Tider, under raa og lovløse Forholde, som i de mere forfinede og dannede. „Tro dog ikke," sagde han, „at det er Civilisationen, der skaber Kjærligheden; det er jo en Guddomsgnist, som er nedlagt i Menneskets Bryst, og som vaagner til Liv, ei ved Læsning, ei ved Kultur, men ved Møde med en beslægtet Sjæl. Og er den engang vakt, da veed den at give sig Udtryk i Ord, Blik og Miner, ligesaagodt hos Naturbarnet i dets Uvidenhed, som hos den mest omhyggelig Dannede; deri ere vi Alle lige. Ja, Frue, tillad mig, jeg maa ligeledes protestere imod Deres Yttring, at det var en anden Sag, om det havde været i Italien eller Frankrig, men i det kolde Norden var det overdrevent og una-

turligt. De gjør virkelig os Nordboer stor Uret, dersom De troer, at vi staa tilbage for Sydens Børn i Hjertets Varme og Troskab. Besidde vi end ikke det glødende Liv, som vist ofte forvexles med den sande, rene Følelse, saa paastaaer jeg dog, at i en nordisk Mands Bryst findes Omhed og Varme, som De aldrig vil finde bedre noget andet Sted; og at det samme er Tilfældet med de nordiske Kvinder, er jeg overbevist om, men det er et Spørgsmaal, som De, mine Damer, maaske allerbedst kunde besvare." — Med Interesse havde jeg fulgt Gangen i denne Samtale; Kjærlighed var endnu en lukket Bog for mig, men hvor er den nittenaars Pige, der ei har dannet sig et Begreb om det Følelsens Væld, som ligger skjult i Hjertets Gaade. Ogsaa mig havde denne Gjenstand beskæftiget, og jeg havde ubevidst dannet mig et Slags Begreb derom, hvilket unægtelig stemmede meget godt med Heidens Fremstilling. Jeg var saa vant til at høre Disputer uden at turde yttre nogen Mening, om jeg end i mit stille Sind tillod mig at have en saadan, saa det glædede mig at høre mine egne Tanker omtrent blive udtalte af en Anden. Samtalen udspandt sig endnu en Tid, dog uden at Frøken Orten indlod sig videre paa den; i Følelsernes Rige, troede jeg, at hun var temmelig fremmed, eller vilde give sig Mine deraf; hendes Konst, mente hun vel, burde være hende nok. At Varmen var noget afkølet hos en Kone paa tresindstyve Aar, er jo rimeligt, og Fru v. Orten erklærede selv, at hun vist var meget udygtig til at disputere om Kjær-

lighed; det var noget, der hørte Ungdommen til. „Ja De har Ret, Frue," sagde Heiden, „vi bør i saa Henseende appellere til Dem, Jomfru Warner." — Disse Ord, som vare henvendte til mig, bragte mig Blodet til Kinderne, men jeg tog Mod til mig og svarede, at, skulde man kun dømme om de Ting, man havde Erfaring i, saa var det omtalte Emne en Gjenstand, hvorom jeg aldeles ingen Mening kunde have; men efter den Idee, jeg havde dannet mig om den omhandlede Følelse, var den en Magt saa dyb og inderlig, at den paa en vis Maade maatte forædle det Væsen, i hvilket den boede, selv om der manglede det den finere Dannelse. Naturligvis afpræger og udtrykker den sig forskjellig hos de forskjellige Individer og Karakterer, som den berører, og mest levende og opoffrende yttrer den sig vistnok hos Kvinden; hos hende er Kjærlighed det Første, hos Manden er det Æren, hvad vi jo ogsaa fik et Vidnesbyrd om i det omhandlede Digterværk. Axels og Valborgs Kjærlighed forekom mig saa smuk og rørende, og efter min Anskuelse var den skildret aldeles sandfærdig; kun forstod jeg ikke, at den Kvinde, der som Valborg kunde opmuntre sin Elskede til at gaa i Kamp for en jammerlig Konge, at hun kunde blive saa overvældet af Smerte, da hun saae ham dræbt, at ogsaa hun døde. Den Forening af Kraft og Svaghed i een Sjæl forstod jeg ikke, og tvivlede paa, at den fandtes, ligesom jeg i det Hele tvivlede om, at Sorg formaaer at dræbe. Det var sikkert ofte en Trøst, hvis man turde tro, at Døden kunde

dale ned til den Bedrøvede, men desværre, et Menneske kan udholde Meget. — Herimod indvendte Heiden endnu Adskilligt, men Fru v. Orten, som sagtens længe havde ærgret sig over min Dristighed, stod nu op fra Bordet, og gjorde derved en Ende paa Disputen. — Hvad jeg her har fremsat, røber vist ingen sønderlig Veltalenhed fra min Side, thi jeg mindes ikke længer de dengang brugte Udtryk, men jeg erindrer ret vel, at jeg var tilfreds; jeg bildte mig ind at have talt ret godt og fornuftig, og det morede mig dog engang at have taget Bladet fra Munden, som man siger. Jeg brød mig i det Øieblik ligesaalidt om Frøkenens spodske Smil som om Fru v. Ortens bistre Miner; det forekom mig, at Heiden fandt Behag i min Underholdning, og hans Mening satte jeg Pris paa.

Endnu engang før vi forlode Kjøbenhavn, bidrog Heiden til en ret behagelig Aften i det Ortenske Hus. Vi vare, ligesom forrige Gang, alene. Det var nogle faa Dage før Hjemreisen, og vi havde adskillige Ting at ordne. Klokken var over ni, da Maler v. Heiden blev mældt, og skjøndt det sildige Besøg fremkaldte Forundring, blev han imidlertid modtagen. Saasnart jeg saae ham, kunde jeg see, at noget Usædvanligt var hændet; thi han saae særdeles fornøiet ud. Han gjorde en hel Del Undskyldninger for sit maaske upassende Besøg, men da han netop var kommen forbi, og havde seet Lys i Salen, og deraf sluttet, at vi vare hjemme, kunde han ikke andet end gaae et Øieblik op, for at meddele os den Glæde, han samme Dag havde haft:

at modtage et længe attraaet Reisestipendium. Man lykønskede ham naturligvis, og Fru v. Orten yttrede usædvanlig venlig sin Glæde over hans Held, idet hun spurgte, hvor længe han blev borte. „Ja, Frue," svarede han, „det kommer an paa, hvor stor en Økonom jeg forstaaer at være; thi Stipendiet er paa 300 Rdlr., saa mere end et Aar bliver jeg næppe borte, og maaske endog kortere." — Saavel Fru v. Orten som Frøkenen tilkjendegave den største Forundring over, at det ei var mere; det undrede dem, at det gjorde ham saa fornøiet, thi dermed skulde han da ikke komme langt. „Det er ligesom man er vant til at betragte Sagen", svarede Heiden; „for den Rige er 300 Daler vel kun Lidt, men for en ubemidlet Konstner er det saare Meget." Det Udtryk „ubemidlet" skar vistnok Fru v. Orten i Sjælen, da det var hendes Stolthed imod, at komme i Berøring med Nogensomhelst, der led af Verdens Tryk; hun søgte derfor at modsige ham, kaldte ham overdreven beskeden, talte om hans fornemme Familieforholde, og troede vist derved at skulle standse ham i en mulig videre Fremstilling af hans pekuniære Stilling; men det lykkedes ingenlunde. Heiden gav tværtimod en Skildring af sin fornemme Families liden Omsorg for ham. Hans Fader havde været Militær, men var død, medens Sønnen endnu var Dreng. Det Lidet, han efterlod sig, var utilstrækkeligt til hans Opdragelse, hvorfor han kom i Huset hos en Onkel, som havde flere Børn, deriblandt tre Sønner, med hvilke han blev opdragen og undervist. Men hvad det vil sige, at være en fattig Slægt=

ning i et rigt Hus, havde han tilfulde faaet at føle, thi for hver Velgjerning, han havde modtaget, havde han haft mange bittre Timer. Saasnart som mulig stræbte han altsaa at sørge for sig selv. Allerede i sin tidligste Barndom havde han følt en afgjort Lyst til Malerkonsten, hvilket ofte havde været Skiven for hans elskværdige Fættres Spot, og da han endelig med Bestemthed erklærede Onklen, at det var hans Forsæt at vælge denne Konst til sit Livs Maal, saa fremkastedes der for ham et Bjerg af Indvendinger, hvilke han imidlertid alle beseirede. Dog var det kun i Vrede, at Onklen tilstod ham Understøttelse i fem Aar, dersom han troede, at han i det Tidsrum kunde drive det saa vidt, at han kunde sørge for sig selv; i modsat Fald var det hans Ønske og Forlangende, at han skulde gaa den diplomatiske Vei, hvilket var en langt mere passende Stilling for en Adelsmand. At han uagtet den mest anstrængende Flid ikke kunde komme meget vidt som Konstner i det bestemte Aaremaal, er let at begribe, især da han blev for knapt understøttet til at kunne gjøre blot en eneste lille Reise; han havde derfor fra sit 21 Aar indtil nu kæmpet sig frem under meget besværlige Forholde og følt mange Ydmygelser, som undertiden truede med at kue Geniet og den ungdommelige Kraft. Nu, da det var vel overstaaet, takkede han Gud derfor, da han netop troede, at hans Konst var bleven ham kjærere ved de Offre, den havde kostet ham. Og nu den Glæde med Stipendiet! „Den føler jeg," sagde han, „med hele min Sjæl, fordi Lysten til en Reise i lang Tid har opfyldt

mig med en mægtig Længsel, som jeg nu kan tilfredsstille. Tænk Dem! jeg skal see Rhinegnene og Schweitz!" — Han vedblev med glad Begeistring at udmale den Nydelse, der forestod ham, men brød pludselig af med Bøn om Tilgivelse for den Egenkjærlighed, der havde ladet ham tale Saameget om sig selv. Han havde følt Trang til at meddele sig, og den Deltagelse, han troede at have fundet her, havde tilskyndet ham til at ile herhen. „Thi ogsaa i den Henseende", sagde han, „er jeg fattig. Jeg har Ingen, der bryder sig om mig, eller idetmindste ingen rigtig fortrolig Ven, med hvem jeg kan dele Ondt og Godt. Dog haaber jeg med Tiden at blive rigere."

Fru v. Orten kom med nogle forbindtlige Yttringer, og antog det umuligt, at en saa begavet Aand kunde kues af smaalige Tryk. For hende var det ogsaa umuligt at forstaa, thi hun var opfødt og havde henlevet sit Liv i Overflod. Jeg derimod forstod saa godt, hvad han mente, jeg kunde ikke andet end føle en vis Interesse for ham samt ønske ham Kraft og Evne til at naa Maalet for hans Stræben.

Ved denne Samtale var Tiden gaaet meget hurtig, og det var blevet temmelig sildigt, inden vi brøde op. Vor Tjener var netop den Aften hos en Slægtning paa Amager, hvor han havde faaet Tilladelse til at blive Natten over; en Pige skulde desaarsag følge mig hjem. Da vi kom ud i Entreen, og Heiden opdagede min kvindelige Ledsager, spurgte han meget artig, om han ikke maatte ledsage mig hjem. Han fandt det uhygge-

ligt for en Dame at gaa ene med en Pige saa silde paa Aftenen. Jeg fik næppe aabnet Munden for at svare, før Fru v. Orten tog Ordet og protesterede ivrig imod, at han skulde have den Uleilighed at følge hendes Jomfru hjem. En Pige i min Stilling maatte vænnes til at stole paa sig selv, det vilde vist saare sjælden blive Tilfældet, at jeg kunde faa en chevalier servant. Disse Ord i en spydig Tone saarede mig, og jeg svarede ham ganske kort Tak for hans Artighed, idet jeg tog mit Tøi paa for at slippe bort saasnart som mulig. Ikkedestomindre havde Heiden i al Hast taget Afsked, og stod paa Gaden i samme Øieblik som jeg, bød mig sin Arm og talte saa hjertelig til mig, spurgte om mine Familieforholde, og priste mig lykkelig, da jeg nævnede min Moder og Broder, at jeg eiede saa nære Slægtninger. Det var en Skat, sagde han, som kun Vorherre kunde tage fra os.

Den Gade, jeg skulde igjennem, var snart tilbagelagt, og jeg bød ham Godnat, idet jeg ønskede ham en lykkelig og behagelig Reise. Han svarede, at han gjerne vilde give mig det samme Ønske, men at ikke Alt var behageligt i min daværende Stilling, havde han for længe siden troet at see. — Imod al Sædvane var Moder i Seng, da jeg den Aften kom hjem, og jeg skyndte mig derfor til Ro; men Søvnen vilde ikke indfinde sig saa hurtig, som den ellers pleiede. Heidens Fortælling om hans Barndom og Ungdom, hans Fremstilling af den Reise, der ventede ham, og Fru v. Ortens Uvenlighed imod mig i hans Paahør. Alt dette gik atter

igjennem mine Tanker og fremkaldte mange forskjellige Følelser hos mig. Ligesom jeg havde kunnet opfatte det Pinlige i hans tidligere afhængige Stilling, saaledes havde han maaske ogsaa bemærket, at jeg befandt mig i trykkende Forholde; hans Yttring ved Afskeden havde jo været et Bevis derpaa. Det var vel ogsaa det, der havde fremkaldt den Artighed og forbindtlige Tone, hvormed han altid behandlede mig. Den første Gang han saae mig, paa Kammerherre Ranners Bal, havde han jo allerede ved at dandse med mig befriet mig fra den nedslaaende Følelse af at være tilovers. Hvad var Bevæggrunden til denne hans Opmærksomhed? Mit Ydre var ingenlunde paafaldende smukt. Nødig vilde jeg indrømme det, men det var rimeligvis et Slags Medlidenhed, der bragte ham til at engagere den oversete lille Pige. Var det den samme Følelse, der senere havde yttret sig i hans hele Opførsel imod mig? — Tanken derom var mig pinlig, min Stolthed taalte ikke, at Nogen skulde beklage eller ynke mig, og mindst af Alle maatte han gjøre det. Jeg lod ethvert Ord, vi havde talet sammen, passere Revue for mine Tanker, og bebreidede mig selv ikke at have svaret benægtende paa hans sidste Yttring. Han troede maaske, at min Aand var trælbunden og kunde finde sig i Alt, og han havde saaledes maaske ingen Agtelse for mig. Ja, der er ingen Grændse for de Overdrivelser, hvortil man kan føres, naar man i søvnløse Timer giver Fantasien frit Spillerum, især naar man bilder sig ind at have Grund til Selvbebreidelse. — Med det Forsæt at

være ganske anderledes, naar jeg næste Gang saae ham, faldt jeg omsider i Søvn. Da jeg vaagnede næste Morgen, forekom det Hele mig af langt mindre Betydning. Jeg fortalte Aftenens Hændelser til min Moder, og hun behandlede det som en ren Bagatel, der ikke engang var værd at spilde en Tanke paa. Denne hendes Betragtningsmaade, i Forening med lidt Travlhed ved Indpakningen samt Bedrøvelsen ved Afskeden fra Hjemmet, fortrængte ogsaa hurtig Erindringen om hin Begivenhed.

Den bedste Tid af et helt Aar vidste jeg nu at være forbi for mig, og det kunde jo ikke andet end bevirke Bemod i mit Sind; dog frembragte den smukke, opvaagnende Natur et Haab i min Sjæl om et bedre og gladere Liv i den tilstundende Sommer paa Hjorthøi, end det, jeg havde ført i den lange, mørke Vinter. Som jeg oftere har yttret, var jeg meget modtagelig for Naturens Paavirkning, og det syntes mig, at Ingen, som forstaaer at nyde de Glæder, den tilbyder, kunde komme til at føre noget aldeles tomt eller glædeløst Liv. At dette Haab ikke blev skuffet, erkjendte jeg snart. Det var herligt for mig i min kraftige Ungdom at kunne bevæge mig frit og uden Tvang i den friske Luft. Paa min Anmodning overlod Fru v. Orten mig et lille Stykke Jord i Haven, hvori jeg saaede og plantede, som jeg selv havde Lyst. Dette morede mig, og hvad jeg nedlagde i Jorden, skød næsten altid frem med en saa udmærket Frodighed, at det fremkaldte Gartnerens store Misundelse. Han sagde ofte: „Det er da nogle farlig velsignede Hænder, De har at plante med.“ Naar

jeg hørte ham sige dette, kunde jeg ikke lade være at ønske, at der i flere Retninger maatte hvile Velsignelse over min Gjerning, saa jeg ikke maatte findes at være en unyttig Arbeider i Livets store Urtegaard.

Frøken v. Ortens daglige Spadsereture vare nu som oftest Morgenvandringer; men heldigvis blev jeg ikke sjælden fri for at ledsage hende, da det ret blev Sommer. Hun sad nemlig nu ofte ude paa Marken og modellerede Heste, Føl eller Kvæg, og saa maatte Tjeneren bære hendes Apparater ud til hende og paa bestemt Tid afhente dem. Jeg gik derimod ofte alene lange Ture i de smukke Skove, der omgive Gaarden, især om Aftenen. Da var der en Fred og en Stilhed over det hele Landskab, der burde mildne enhver Sorg og lette enhver Byrde; og dog fremkaldte netop disse milde Foraars- og Sommeraftener saa ofte en vemodig og bevæget Stemning hos mig. Jeg følte mig saa ene i det store Rum, der omgav mig, Længsel bemægtigede sig mig, jeg higede efter noget Mere, uden at kunne forklare, hvad det var, og ikke sjælden fyldtes mine Øine med Taarer, hvis Aarsag jeg ikke kjendte. Fra min Barndom havde jeg lidt Hang til Sværmeri, det, troer jeg nok, blev en Del forøget ved det ensomme og indesluttede Liv, jeg førte, og især derved, at jeg saa ofte og saa ene søgte den Trøst og Opmuntring i Naturen, som jeg ikke fandt paa noget andet Sted. — Det Værste, som den kjære Sommer bragte, var de overordentlig lange Dage. For dem, der have Meget at tage vare, er det jo en velsignet Ting, men det var ingenlunde Tilfældet

med mig; et eller andet Haandarbeide udgjorde næsten al min Beskæftigelse hele Dagen; saalænge vi ingen Fremmede havde, fordrede Husvæsenet kun liden Opsigt, og Fru og Frøken v. Orten tilbragte ofte efter Bordet flere Timer i Haven. Imidlertid var jeg aldeles overladt til mig selv, og kunde benytte Tiden, som jeg selv vilde. Paa den Tid af Dagen fandt jeg det for varmt til at tumle i mit lille Anlæg, jeg fik derfor omsider det heldige Indfald at opfriske min Børnelærdom i Maling. I Skolen havde jeg altid været ret flink deri, og jeg besluttede nu at forsøge, om jeg kunde komme ud af at male Blomster efter Naturen. I Førstningen faldt det mig lidt vanskeligt, men ved Øvelse gik det bestandig bedre. Til min Moders Fødselsdag sendte jeg hende et lille Oliemaleri med en Bouquet Roser, som lod til at glæde hende ligesaameget, som det havde været mig kjært at male det til hende.

Først i Juli kom vore Sommergjæster, den foromtalte Professor S. med Kone. Tilberedelserne til deres Ankomst satte lidt Liv i Huset, inden de kom; derimod kan jeg ikke sige, at deres Nærværelse bidrog synderlig til at gjøre det daglige Liv behageligere, idetmindste ikke for mig. Fru v. Orten var altid mere uvenlig imod mig, naar Nogen hørte derpaa, og saavel Hr. som Fru S. behandlede mig ganske som en almindelig Husjomfru. Dertil kom den Ubehagelighed, at Fru v. Orten og Fru S. havde flere fælles Bekjendte og Venner fra tidligere Dage, og naar de sad og talte om dem og deres Familieforhold, og jeg netop kom ind i det Samme,

blev enten Samtalen afbrudt eller fortsat hviskende, hvilket var mig lige utaaleligt. Jeg er overbeviist om, at det, de talte om, ofte var Noget, som hele Verden gjerne kunde høre, men det var nu engang saadan en Vane. Da dette var gjentaget nogle Gange, satte jeg mig ind i mit eget Værelse, men det vilde Fru v. Orten ikke: jeg skulde være nærværende, dersom der var Noget at gaa efter, jeg maatte bestandig være ved Haanden.

Imod sine Gjæster var Fru v. Orten en behagelig og forekommende Værtinde, som gjærne vilde more dem, men da hun nok indsaae, at Egnens Folk ikke videre godt kunde harmonere med Professoren og hans Kone, saa slap vi for disse Middagsselskaber, der vare min Skræk. Derimod kjørte de oftere ud og besaae en eller anden smuk Egn, drak Thee i Skoven eller nøde lignende Glæder, som Naturen kunde skjænke dem. Undertiden var jeg med, og uagtet det jo ikke var mig det behageligste Selskab, var det dog altid en lille Afvexling, og næsten overalt i Omegnen var der noget Nyt eller Smukt, som det fornøiede mig at see. — Midt i August var der paatænkt en lang Udflugt, som Fru v. Orten efter megen Overtalelse havde indvilliget i. Det var til en Slægtning af Fru S., som eiede en Gaard i det sydvestlige Sjælland, i Stevns Herred. Fru v. Orten havde undertiden besøgt denne Familie, medens hendes Mand levede. Det var Ungdomsbekjendte af hende, men i de sidste Aar havde de ikke seet hverandre. I Aar var Indbydelsen atter bleven fornyet med dobbelt Varme, og efter Fru S.'s Forlangende skulde Turen da gaa

for sig og medtage tre til fire Dage. — Aftenen før Afreisen kom der et Brev til Fru v. Orten fra en Fætter af hende, en Justitsraad Crohm, hvem hun i flere Aar hverken havde seet eller hørt fra. Han havde nu solgt sin Gaard ved Aarhus, hed det, og havde i den Anledning opholdt sig med sin Datter i Kjøbenhavn for at ordne nogle Pengeanliggender, Salget betræffende. Han var Enkemand, og da den ny Eier, en Udlænding, allerede opholdt sig paa Gaarden, havde han troet det rigtigst at tage sin Datter, en Pige paa atten Aar, med sig til Hovedstaden. Da han ikke havde betænkt, at det var en meget ubehagelig Tid at være i Byen paa for et Menneske, der var vant til Landet, men han nu havde lært at indsee dette, og hans Forretninger dog altid vilde opholde ham der en otte, ti Dage endnu, saa bad han Fru v. Orten ikke blive vred, fordi han en af de følgende Dage sendte hende det omtalte Pigebarn, som slet ikke kunde trives i den trykkende Byluft. Han haabede selv at kunne afhente hende, før han atter forlod Sjælland. — Dette uventede Besøg fremkaldte megen Tale frem og tilbage, thi Fru v. Orten fandt det upassende, at de Alle reiste bort, naar man ventede en hidtil ukjendt Slægtnings Besøg. Omsider blev det dog bestemt, at Turen uforstyrret skulde foregaa, og jeg, som blev hjemme, skulde modtage den ventede Gjæst saa godt som mulig. Jeg fik i den Anledning en Mængde Instruxer, hvorledes jeg havde at forholde mig. Jeg havde næsten glædet mig til at være Eneherskerinde paa Hjorthøi i nogle Dage, og blev derfor ikke

videre fornøiet over den Forstyrrelse, som den unge jydske Dame bragte i mine Planer. Desuden var det jo uvist, hvorledes hun vilde behandle mig; men jeg havde bestemt hos mig selv, at ganske underordnet af hende vilde jeg ikke være; det gjaldt om, fra først af at være paa sin Post.

Alle disse Tanker kunde jeg have sparet mig, det mærkede jeg, saasnart jeg havde vexlet nogle Ord med hende. Det var en lille, godmodig og venlig Pige, ligesaa forlegen ved det første Møde, som jeg havde troet at blive det. Hun var ingenlunde kjøn, men ret tækkelig, dog savnede Fru v. Orten vist ofte det Noble, som burde være udbredt over Alt, hvad der i ringeste Maade stod i Forbindelse med hende. Meget snart bleve vi bekjendte med hinanden, og hvad der bidrog meget til at fremkalde et venskabeligt Forhold mellem os, var, at hun var en meget god Bekjendt af Mathilde Ranner, hvem hun hyppig havde omgaaedes, da hendes Faders Eiendom grændsede op til Skovslunde Gods. Det Venskab, jeg fra min Barndom af havde næret for Mathilde, var ingenlunde kølnet ved Adskillelsen; det mærkede jeg nu ret levende, idet jeg atter fik lidt udførligere Underretning, om hvad der angik hende. Det var med inderlig Glæde, jeg hørte Frøken Crohm omtale hende, thi hun var næsten uudtømmelig i sin Ros, saavel over hendes Ydre, som hendes Elskværdighed. „Hende i en Balsal", sagde hun, „det er noget af det Yndigste, man kan tænke sig; hun er som skabt til at dandse." Jeg ønskede af ganske Hjerte, at hun

let og glad maatte dandse Livet igjennem. Ogsaa om Fru Ranner talte Frøken Crohm med Venlighed; kun undrede hun sig over, at denne ikke anvendte mere paa sin smukke Datters Toilette. I Almindelighed var hun næsten tarvelig klædt. Ligeledes dadlede hun, at der intet Bal havde været paa Skovslunde; næsten alle Egnens Familier havde haft Baller i Julen, og Mathilde Ranner havde overalt været Primadonna; man havde derfor ogsaa ventet, at Kammerherreinden havde arrangeret et saadant. Pladsen dertil var jo ganske ypperlig, og om Raad kunde der naturligvis ikke være Tale, da Alle vare enige i, at Fru Ranner maatte lægge Penge op med den strænge Økonomi, som hun førte. — Denne Meddelelse forundrede mig, dog var jeg overbevist om, at en saa ædel Sjæl som Fru Ranner aldrig kunde henfalde til smaalig Havesyge; der maatte sikkerlig være en eller anden fornuftig Grund til denne Sparsomhed. Frøken Crohm, som ret ungdommelig lod Munden løbe, fortalte ogsaa, hvor Mange der vare forelskede i Mathilde, og hvorledes de intriguerede for at komme til Skovslunde og fortsætte det flygtige Bekjendtskab osv. Det interesserede mig at høre dette, og jeg ønskede meget gjerne at vide, om hendes unge Hjerte endnu var forblevet urørt ved al den Kourtiseren. Jeg haabede og ønskede det, thi af de Personer, Frøken Crohm beskrev mig, forekom Ingen mig god nok til hende. „I den Henseende," vedblev hun, „er Mathilde mig ubegribelig, ja næsten kedsommelig, thi hun er ens imod Alle, det vil sige venlig og elskværdig, og dertil

saa glad og naturlig, at man alligevel ikke kan andet, end holde af hende." — „Det er kedeligt," blev hun ved, „at den Herre, der har kjøbt Faders Gaard, er forlovet, for det syntes jeg ellers var en rigtig Mand for Mathilde. Han er fra Leipzig, kjøn, livlig og ganske aparte, hvilket jeg nok troer vilde behage hende; men en Forlovelse kan jo gaa overstyr, det har man da før seet." — Jeg kunde ikke ganske dele denne Anskuelse, thi mig forekom Billedet af den omtalte Tydsker meget ligt en Æventyrers, og det Slags Folk har jeg en stor Afsky for. Det var mig ret en Glæde at høre, at Mathilde og hendes Moder endnu med Venlighed omtalte mig, og ved at høre Frøken Crohm tale om disse kjære Mennesker, var det, som om mit Forhold til dem fornyedes, og jeg følte Længsel efter atter at gjensee dem. Da jeg yttrede dette, sagde Frøken Crohm: „Følg med Fader og mig, naar vi reise hjem, og tilbring en Tid af Sommeren hos os og hos Ranners?" — Det var jo en meget artig Anmodning, men som jeg var fri for at benytte. Fru v. Orten vilde vistnok tage det værste Ansigt paa, naar jeg kom med en saadan Ansøgning. I det Hele taget troer jeg, det vilde have ærgret hende, dersom hun havde seet, hvor fortrolig og hjertelig hendes Niece allerede den første Aften behandlede hendes „Jomfru," men denne Ligefremhed var det, som fremkaldte den tilfredse og fornøiede Stemning, hvilken jeg følte i de fire Dage, vi vare alene; thi at være uafhængig og uden Tvang er en herlig Ting, og jeg længtes derfor slet ikke efter de Bortreistes Hjemkomst, der atter bragte

mig i det gamle Forhold. Dog maa jeg erkjende, at de fjorten Dage, som Frøken Crohm tilbragte paa Hjorthøi, staa i venlig Erindring hos mig, thi om jeg end ikke i dybere Forstand stemmede med hende, ligger der dog en Sandhed i det Ordsprog, at „lige Børn lege bedst“. Det var til Opmuntring og Fornøielse for os Begge, naar vi spadserede, spøgte eller talte med hinanden, og jeg saae nødig hendes og Faderens Afreise. Hun var venlig og næt imod mig, og har oplivet nogle Dage af mit Liv; det var alt nok til at fremkalde min Interesse for hende, og den har jeg bevaret i de mange Aar, vi ikke have gjenseet hinanden. Hun fandt hurtig en Havn i Forbindelse med en ung, agtet Mand; hun var en af disse rolige, lette Karakterer, der hvile, imedens vi Andre stride.

Med samme Glæde som man paa Landet hilser Vaaren og det friske Grønne, med samme Vemod seer man ogsaa Efteraaret nærme sig og Løvet visne; idetmindste var det Tilfældet med mig, og jeg gruede tit for den sig nærmende Vinter. Dog gled den saa nogenlunde taalelig hen uden at medføre nogensomhelst overordentlig Begivenhed. — Naar jeg lader mine Tanker dvæle ved dette Aar af mit Liv, forekommer det mig som en forunderlig sløvende Tilværelse, der Intet frembød, som er værd at meddele. Hvad der udgjorde min Afvexling, var Breve fra Hjemmet, mere eller mindre morsomme Selskaber hos Iversens, en mere eller mindre behagelig Sindsstemning hos Fru v. Orten; — men at detaillere disse Smaabegivenheder vilde kede baade mig og

mine Læsere. Jeg vil derfor lige saa hurtig glide hen over dette Tidsrum, som jeg med Sneglefart listede mig igjennem det, og jeg vil atter tale om det, der udgjorde mit Lyspunkt — Foraarsbesøget i Kjøbenhavn. Om den Glæde, jeg fandt i Samlivet med mine Kjære, vil jeg dog ikke videre yttre mig, thi saa rigt som Familielivet end er for de Paagjældende, saa trættende er det sikkerlig for alle Andre.

Frøken v. Orten bragte denne Reise visselig ikke ringe Skuffelse med Hensyn til hendes saakaldte Konst. Hun havde arbeidet med utrættelig Udholdenhed, og studeret Anatomi og Gud veed hvad, og bragte nu sine Frembringelser for erfarne Blikke, for, som hun haabede, at blive rost og beundret; men dette Haab blev bitterlig skuffet, thi saavel Professor S. som en anden Billedhugger dadlede dem meget, talte om Hastværksarbeide uden Smag, uden Sikkerhed, kort sagt, de yttrede uden Forbehold deres Utilfredshed. Hvor meget jeg end har imod, at Kvinder indlade sig paa Sligt, især naar de ei have noget afgjort Geni derfor, gjorde det mig dog næsten ondt for Frøken v. Orten at see det Indtryk, som denne Dom gjorde paa hende. Idet Døren lukkede sig efter de nævnte Konstnere, var det, som om hun glemte Alt over sine skuffede Forhaabninger; hun bøiede sig ret kvindelig op til sin Moder, og for første Gang saae jeg Taarer i hendes Oine. Hun forekom mig i dette Øieblik saa forandret, saa elskværdig, at jeg ønskede, hun altid var saaledes; men det var kun nogle Minutter, at hendes Mod var

brudt. Snart hævede hun atter det lille Hoved og den lille Næse med den sædvanlige Selvtillid, og foresatte sig vist hellere at forsøge Alt, end opgive den Konst, som hun endnu haabede skulde bringe hende Berømmelse. Fru v. Orten delte denne Anskuelse, og da Professor S. næste Gang kom, talte hun længe ene med ham. Efter hans Raad skulde Frøken v. Orten nu, foruden den tidligere Undervisning, tillige veiledes i Tegning; det, troede de, vilde give hendes Haand mere Sikkerhed. Da Heiden var en Bekjendt af dem og en ualmindelig duelig Tegner, anmodedes han om at paatage sig dette Hværv, hvilket han beredvillig gjorde. — I den Tid, der var bestemt til Undervisningen, profiterede jeg Intet af hans Nærværelse, thi den henrandt altid i Frøkenens Arbeidsværelse, men derimod var det ikke sjældent, at han efter endt Lektion modtog Fru v. Ortens Indbydelse og tilbragte Aftenen med os. Han medbragte uvilkaarlig en livlig og hyggelig Stemning, og fortalte dertil saa interessant om sin nu tilendebragte Reise, at jeg glemte alt Tryk og følte mig saa let og glad, som om ogsaa jeg havde vandret ved Rhinens Bredder og paa Schweitzes Bjerge. — Dette forekommer maaske noget overdrevent, men jeg var ung og dertil i Besiddelse af en meget levende Fantasi; desuden troer jeg, at kun Faa forstaa saaledes at gjengive, hvad de have seet og oplevet, som han, og dersom han formaaede saa godt at fremstille Billeder paa Lærredet, som han forstod ved sin Veltalenhed at fremtrylle dem for Sjælen, da havde denne hans første Reise sikkerlig bragt rige

Frugter. — Men denne første Udflugt til fremmede Lande havde næret en mægtig Længsel hos ham efter at flyve længere bort; især stode Italien og Rom som Maalet for al hans Higen, alle hans Ønsker. Han udbrød næsten med Begeistring: „Ja, det maa naaes, hvad jeg saa end skal opoffre! Tid, Anstrængelse, Intet skal jeg spare, naar jeg blot maa betræde Italiens Jordbund før min Død!" I det Dieblik ønskede jeg mig blot lidt af Fru v. Ortens Rigdom, den skulde været anvendt paa dette Ønskes Opfyldelse; men hende faldt det vist aldrig ind. Evne og Villie følges saa sjælden ad; og dog troer jeg, at hun allerede nu følte et Slags Godhed for Heiden. Hun var altid ret hjertelig imod ham, og da han engang yttrede Beklagelse over, iaar at maatte renoncere paa alle længere Udflugter, spurgte hun ham meget venlig, om han ikke, i Mangel af Andet, kunde have Lyst til at tilbringe nogen Tid af Sommeren paa Hjorthøi. Der var jo en smuk Omegn, som vel kunde frembyde lidt Udbytte for ham, og havde han Lyst, kunde han derude fortsætte hendes Datters Undervisning. Denne Opfordring tog han meget gjærne imod, og underlig nok, jeg blev saa glad ved Tanken om at see ham blandt Sommergjæsterne paa Hjorthøi, thi mig selv ubevidst var hans Selskab blevet mig kjært. Min tidligere Beslutning at forandre min Opførsel imod ham havde jeg aldeles forglemt; det vilde desuden have været et utidigt Snærperi, thi han behandlede mig altid med den største Agtelse, og jeg veed ei selv, hvoraf det kom, men i hans

Nærværelse var jeg mindre forsagt, mindre ubetydelig end ellers. Han vidste uformærkt at fremkalde en større Selvtillid hos mig; jeg troede, han mente mig det godt, og alene i den Tanke følte jeg et Slags Støtte.

Ligesom det foregaaende Aar forlode vi Kjøbenhavn i Mai Maaned, og Alt bragtes da igjen i den sædvanlige jævne Gang. I mit lille Anlæg hilsede jeg med Glæde de Planter, jeg med Omhu havde pleiet den sidste Sommer. Jeg inddelte min Tid paa bedste Maade for at faa de lange Dage til at gaa, og forsømte heller ikke mine Pensler og Farver; det morede mig at see, hvorledes Øvelsen forbedrede mine Arbeider. Sidst i Juni ventede vi Heidens Besøg. Fru v. Orten havde faaet Brev fra ham, hvori han underrettede hende om, at, dersom det var hende beleiligt, vilde han efter nogle Dages Ophold paa Vallø indtræffe en Dag i den følgende Uge. I den Tid gaves der ikke saa mange og saa magelige Postbefordringer som nu, en Vogn fra Hjorthøi skulde derfor møde ham ved en Kro nogle Mile borte.

Aftenen før den Dag, han havde bestemt til sit Komme, gik jeg som sædvanlig, og tumlede i mit Blomsteranlæg; jeg vilde, at det skulde være saa næt og rent som mulig, naar vor Fremmede kom. Rød og varm af det uvante Arbeide, var jeg aldeles fordybet i min Beskæftigelse, da jeg med Et hørte Fodtrin tæt ved mig, og en bekjendt Stemme raabte „Goddag, goddag, Miss Warner!“ — Med Overraskelse saae jeg Heiden staa for mig, og, var det Undseelse over den

underlige Situation, hvori han traf mig, eller var det Glæde, der drev Blodet til Kinderne og bragte Hjertet til at banke? Jeg vil lade det være usagt, men rødmende bød jeg ham Haanden til Velkomst, og søgte at komme mig af min Overraskelse. I Forening med nogle Venner havde han gjort en Udflugt til en Herregaard to Mile herfra, og havde derfra, ret paa Konstnervis, taget Fod i Haand og begivet sig paa Veien til det Maal, han nu havde naaet. Nogle Dages Ophold paa Landet, mest under aaben Himmel, havde meddelt hans Ansigt en mørkere Kolorit, som, forekom det mig, klædte ham særdeles godt. Som han der stod foran mig, med den høie, kjække, ranke Figur, det mørke Haar og de udtryksfulde Øine, var han unægtelig en ualmindelig kjøn ung Mand, der vel kunde bringe et ungt Pigehjerte til at slaa en Smule hurtig.

Det er mig umuligt at forklare, hvori det bestod. men med Heiden kom der en anden Tone i den ellers saa stive Kreds; der var Samliv og fælles Underholdning, hvilket bragte Tiden til at gaa hurtig og behagelig. At Ingen følte det i den Grad som jeg, vil jeg nok antage, thi jeg var i flere Retninger som en hel anden Person, naar han var nærværende, og fik jeg end imellem et dadlende Blik og et Par vredladne Ord af den naadige Frue, saa gjenvandt jeg dog snart mit sjunkne Mod ved den overordentlige Artighed, hvormed Heiden altid behandlede mig. Det vil være vanskeligt at beskrive, hvori den egentlig bestod, men jeg

vil dog Tid efter anden antyde den. Han henvendte f. Ex. altid Talen ligesaavel til mig som til de Andre, spurgte om min Mening angaaende vor Læsning og hans udkastede Skitser, kort sagt, stillede mig lige med de andre Damer og sig selv. Hvad jeg ogsaa troer, kom af en vis Delikatesse, var, at han aldrig kaldte mig „Jomfru", men enten Miss Warner, eller ved senere Bekjendtskab Miss Anna. Det var, som om han anede, at Benævnelsen „Jomfru" saa ofte var brugt i en overlegen Tone, at den blotte Lyd var mig ubehagelig. — Ogsaa i den dræbende Punktlighed, hvormed Tiden var inddelt, vidste han imellem at bringe lidt Forstyrrelse, hvilket jeg slet ikke havde noget imod. Som oftest anvendte Frøkenen og han det meste af Formiddagen til deres Arbeider samt til Undervisning; om Eftermiddagen vare vi derimod samlede, enten ved Læsning eller Musiceren. Vel spillede han ikke, men han sang ret smukt, i Særdeleshed med et udmærket Foredrag, saa det var mig ofte en stor Nydelse at høre ham synge alene, eller i Forening med Frøken Orten. Aftenen var mig dog den kjæreste Tid, thi saa gik vi, det vil sige Frøkenen, Heiden og jeg, lange Ture i den deilige, milde Sommerluft. Fru v. Orten, der selv var for svag til disse lange Vandringer, havde med sin strænge Følelse, for hvad der var passende, overdraget mig det Hværv, at være Frøkenens bestandige Ledsager, hvilket jeg med Glæde paatog mig, thi det var ingenlunde nogen ansvarsfuld, men en meget behagelig Forretning. Frøken v. Orten havde vist tænkt, at jeg,

ligesom paa Vinterpromenaderne, skulde have løbet bag efter, imedens hun og Maleren i fuld Fart gjennemstrøge Mark og Skov i livlig Samtale; men denne Forventning blev der intet af. Strax den første Gang, vi gik ud sammen, satte Heiden sig bestemt imod den forcerede Marsch. Det var en bagvendt Maade at nyde Naturen paa, sagde han spøgende, og blev hun ved med dette Væddeløb, maatte han give tabt, og renoncere paa hendes Selskab. Dette, troer jeg, hjalp, idetmindste forandrede hun Tempoet, og vi gik herefter og talte ret gemytlig med hverandre. Hvor en Skovsti var for smal, til at vi alle Tre kunde gaa ved Siden ad hinanden, var det ikke sjældent, at Heiden lod hende gaa forud, og blev tilbage for at følge med mig. — Vakte dette Glæde hos mig? — Ja, unægtelig! Disse utallige Smaabegivenheder, der for Andre ere Intet, ere Meget for den, hvis Hjerte ubevidst er blevet berørt af Kjærligheds Magt, og — saaledes var det — min Sjæl, min Tanke var uvilkaarlig bleven knyttet til den Mand, hvis gode og elskværdige Egenskaber min Fantasi fordoblede, hvis Feil min Kjærlighed dækkede. — Ungdommen er ikke Reflektionernes Tid, og det er deri, den har sin bedste, sin skjønneste Skat; thi kommer først den Alder og den Stemning, da man reflekterer over Alt, saa har man for stedse taget Afsked med Sorgløshed og med ublandet Glæde. Derfor priser jeg atter og atter Ungdommen, den glade og livalige Tid, da Hjertet slaaer varmt, og Sjælen bæver af Glæde, uden ængstlig at spørge: Hvordan vil alt

Dette ende? Var det dog ikke klogere at tænke saaledes? eller at handle anderledes?

Idet jeg nu lader Ungdommens Glæder og Ungdommens Sorger passere forbi mit Blik, hæver der sig i min Erindring saamange forvirrede Billeder, at det vil være vanskeligt at danne et taaleligt Hele deraf. Jeg vil dog gjøre et svagt Forsøg derpaa, kun maa man ikke forlange, at jeg skal fortælle, hvordan og hvorledes den Følelse opstod, der bandt mit Hjerte til ham. — Jeg veed det ikke selv! Med fuldkommen Ungdommelighed hengav jeg mig til den Glæde og Lykke, som jeg følte i Selskab med ham, uden nogensinde at tænke over, hvad der fremkaldte denne hidtil ubekjendte Sjælstilstand. Jeg var let og glad; — det var mig nok. Dog desværre, selve Livets bedste Blomst er ikke fuldkommen; ogsaa i det, der kommer Himlen nærmest, har Jordens Svaghed blandet en Draabe af Bitterhed; thi hvorlænge er Hjertet tilfredsstillet med at give? — Kun saare kort. Er først Bevidstheden, at man elsker, vaagnet i os, o, da begjærer den unøisomme Menneskesjæl Noget til Gjengjæld, for hvad den giver. Saasnart jeg kom til et Slags Besindelse og mærkede, hvordan mine Tanker stedse dreiede sig om ham, kom uvilkaarlig det Spørgsmaal: Gjengjældes denne Hengivenhed? Er Du ham kjær? Eller er alt Dette Taabelighed at drømme om? — O, hvilken Lykke ligger der ikke i det lille Ord Ja! naar man med dette tør besvare sine kjæreste Ønsker; men hvilken Smærte, naar

Tvivlen baner sig Vei til vor Sjæl. Hvo har elsket, og ei kæmpet imellem Tvivl og saligt Haab? Sikkerlig Ingen! Jeg forstaaer idetmindste ingen inderlig Kjærlighed, uden at den er forenet med Frygt for at miste sin Gjenstand. Er Kjærlighed Livets Rose, da er Tvivlen dens Torne, og de saarede mig ikke sjælden, men Smærten, som de forvoldte, formaaede ofte et Blik, et Ord, ligesaa hurtig at forjage, thi et elskende kvindeligt Hjerte er paa engang nøisomt og fordringsfuldt. — Naar jeg skal meddele mit Livs Roman, hvor lidet vil da ikke det Hele maaske forekomme Andre, og dog forekom det mig, at der laa en hel Verden af Lykke i de Smaabegivenheder, hvori jeg troede at læse Gjenkjærlighed. — Den første Gang, jeg mig selv bevidst følte Kjærlighedens Trylleri, var en Aften i Juli. Jeg stod i den store Havesal og ordnede nogle Blomstervaser, thi det var mit sædvanlige Lørdagsarbeide at pynte alle Værelserne med friske Blomster, og overbevist om, at hele Husets Personale var paa en Spadseretur, gav jeg efter for min tilfredse Stemning og sang ret af Hjertenslyst den ene Melodi efter den anden. I det store, rummelige Værelse lød min Stemme godt; det glædede mig, og uden andre Tanker end min egen Fornøielse istemte jeg tilsidst min Yndlingssang „Min Trøst.“ Min Moder havde lært mig den, og til den knyttede sig vist dyrebare Minder for hende, idetmindste har jeg aldrig hørt hende synge nogen Sang med det smukke, rørende Udtryk som denne. Om jeg uvilkaarlig havde tilegnet mig noget af hendes Foredrag, veed jeg ikke,

men idet jeg havde endt det sidste Vers, kom Heiden ind og udbrød: „Hvor De dog synger den Sang nydelig! Det er da umuligt, at Naturen kan have lært Dem hver en Tone?“ (Disse Ord vare Omkvædet til det sidste Vers). Hel undseelig over at han havde været Tilhører, svarede jeg ham, at, havde jeg virkelig sunget denne Sang smukt, var det unægtelig mest Naturen, jeg havde at takke derfor, thi min Stemme var desværre saa godt som aldeles udannet, baade hvad Flid og Konst angik. Det Lidet, jeg havde lært, kunde jeg takke min Moder for, der ofte havde fordrevet de lange Vinterafteners Kedsomhed ved at synge med sine Børn. Dette lod til at forundre ham. Han spurgte ogsaa, om jeg ikke spillede paa Fortepiano, hvilket jeg ligeledes maatte benægte, thi det Lidet, jeg ved Hjælp af mit Gehør kunde præstere, kunde vel ikke kaldes Spil. Deri vilde han dog ikke give mig Ret, men paastod, at det netop var et Bevis paa, at jeg havde Anlæg for Musik; og han vedblev nu at bede mig om at sætte mig til Klaveret, indtil jeg endelig gav efter, dog kun paa den Betingelse, at han skulde tage Følgerne paa sig. De første Akkorder greb jeg med en vis Forlegenhed, men Musikken har altfor megen Magt over mig, til at denne Følelse ret længe kunde være fremherskende. Han bad mig synge „Min Trøst“ engang endnu, saa vilde han sekundere. Jeg gjorde, som han bad mig, og aldrig før havde Sangens Toner saaledes vugget min hele Sjæl i Henrykkelse. Jeg tænkte intet Øieblik paa Foredraget, det kom af sig selv; hans og

min Stemme smæltede sammen, snart i rige, kraftige, snart i bløde, sørgmodige Toner. Jeg sang som aldrig før; mit hele Væsen udaandede sin Fred og Lykke i Harmoni med ham. Ogsaa han glædede sig ved at synge med mig, det mærkede jeg tydelig; han kunde ikke blive ked deraf, han foreslog den ene Sang efter den anden, som han kunde sekundere til, og jeg glemte baade Tid og Alt, og nød i rigeste Maal den Glæde, som Øieblikket skjænkede mig. — Under Slutningen af en Sang vare Fru og Frøken v. Orten traadte ind; de vare hede og trætte af en lang Spadseretur, hvorpaa de forgæves havde troet at træffe Heiden, naar han gik hjem fra den Høi, hvor han for Øieblikket tog en Skitse. Om det var denne uheldige Spadseretur, eller det var min Dristighed at spille, der fremkaldte Fruens vrede Miner, vil jeg lade være usagt, men et Uveir trak op, det var tydeligt nok. Dog vare næppe de første Ord undslupne hende, før Heiden tog Ordet og beklagede meget, at han var gaaet ad en Sti over Marken og derved gaaet feil ad dem. „Men," tilføiede han, „det tilgiver De mig nok, naar De hører, hvilken Opdagelse jeg har gjort, siden jeg kom hjem: hverken mere eller mindre, end at Miss Anna synger ganske nydelig. Vi have sunget lidt sammen, og jeg glæder mig til, at vi nu herefter kunne synge Terzetter og flerstemmige Sange med hverandre alle Tre." — Denne Meddelelse lod ingenlunde til at forbedre Stemningen. Fru v. Ortens Ansigt beholdt sit strænge Udtryk, og hvad der næsten forundrede mig mere, var, at see Blo=

det stige Frøkenen til Hovedet, idet hun med den haanligste Betoning sagde: „Ih Gud, kan Jomfruen synge! Det har jeg aldrig anet, og ønsker heller ikke i Fremtiden, at mit Instrument skal have den Ære at blive benyttet til slige musikalske Underholdninger.“ Det var saa uvant at høre saadanne Yttringer af hende; hun havde altid behandlet mig med en mageløs Overlegenhed, men egentlig haarde Ord havde jeg aldrig før hørt af hende. Jeg blev derfor som himmelfalden; dog antog jeg, at det var af Omhu for sit Instrument, at hun tog det saa fortrydelig op, og lovede derfor ikke oftere at gjøre mig skyldig i denne formentlige Forbrydelse.

Overgangen fra Lykke og Harmoni til Bedrøvelse og Bitterhed er undertiden meget brat. Jeg vaagnede idetmindste meget pludselig af en livsalig Drøm til en trykkende Virkelighed. Jeg troer, at Heiden anede denne Overgang, thi efter at have sagt Frøkenen, at han alene var Skyld i, at Fortepianoet var blevet benyttet, sagde han sagte til mig: „Men jeg fortryder det ikke; det maa De endelig heller ikke gjøre.“ Ordene vare ganske almindelige, men mig forekom det, at de havde en aldeles eiendommelig Betoning, der bragte mit Hjerte til at banke hæftig, og som aldeles lod mig glemme al Ydmygelse, al Uvenlighed. — I de første Dage efter det her Fortalte søgte Heiden ufortrøden at faa mig til at tage Del i de musikalske Øvelser, men Frøken v. Orten vidste saa snildt at modarbeide dette, at der aldrig blev noget deraf. Engang sagde hun endog, at det var hende imod at synge sammen

med en saa udannet Stemme. Efter dette Svar opfordrede Heiden mig ikke oftere til at synge med dem ved Klaveret, men derimod var det ikke sjældent, naar vi sad om Aftenen i Skoven eller Haven, at han bad mig begynde en Sang, og saa sang vi alle Tre i Chor; og hvor udannet min Stemme end var, saa morede det mig dog at høre den lyde langt blødere og fuldere i den frie Luft end Frøkenens, der til Trods for al dens regelrette musikalske Dannelse var og blev en Ubetydelighed.

At læse høit var en af mine daglige Forretninger, men siden Heiden var kommen, var det ikke sjældent, at han paatog sig dette Arbeide, hvad jeg meget gjærne saae. Digte af Göthe og Schiller vare den Læsning, vi for Øieblikket mest beskæftigede os med, og da Heiden havde medbragt et Exemplar af Schillers Wallenstein, og Fru v. Orten havde et andet, saa foreslog han, at jeg skulde tage den ene Bog og oplæse alle de kvindelige Roller, saa vilde han paatage sig alle Herrernes. Dette Forslag vandt Bifald, og vi læste altsaa dette Digt paa den angivne Maade. Men hvor det var forunderligt for mig at læse det varme, glødende Sprog i Teklas Replikker, som han besvarede ved at oplæse Max's Parti, hvilket han meddelte et saadant Liv, at jeg aldeles henreves af det deilige Sprog og min egen Følelse, og ligesom bævede af forskjellig Sindsbevægelse. Jeg troede ofte at mærke, at Heidens Blik hvilede paa mig, idet jeg gjengav Teklas varme, ædle Kjærlighed, og dette forøgede naturligvis min Forvir-

ring, som jeg dog troer, at jeg ret godt forstod at skjule; men at Kjærligheden har sit Sæde i Hjertet, det følte jeg ret tydelig i disse Dieblikke, thi naar hans og mine Dine mødtes under den omtalte Oplæsning, da fornam jeg den varme Følelse fra mit Hjerte gjennemstrømme hele mit Væsen. Et nyt, et rigere Liv var vaagnet i mig, og udbredte et ubeskriveligt Trylleri over hele min Tilværelse. — Som man vel kan tænke sig, var jeg saa beskæftiget med Tanken paa ham og med min nærværende Lykke, at jeg ikke gav mig Tid til at tænke over, om Fru eller Frøken v. Orten anede, hvorledes det stod til med mig. Den Første talte rigtignok imellem om, at jeg paa den senere Tid havde mistet min før saa gode Hukommelse med Hensyn til de huslige Forretninger, men det troede jeg kun var saadan en almindelig Bebreidelse; og Frøkenen, tænkte jeg dengang, var altfor optaget af sit eget Jeg til at opdage Sligt. Men det varede ikke ret længe, inden jeg kom paa andre Tanker angaaende hende. — En Søndag Formiddag havde jeg i mit Værelse sat mig paa min sædvanlige Plads foran Vinduet, for at male, og en Bouquet forskjellige Blomster laa foran mig. Jeg havde for Dieblikket en Foræring til Mathilde Ranner iværk, som bestod af et lille rundt Bord, hvorpaa den omtalte Bouquet blev afmalet. Arbeidet gik rask fra Haanden, idet Tankerne dvælede ved kjære Gjenstande. Jeg havde fuldendt en lille halvudsprungen Rosenknop, og kom uvilkaarlig til at sammenligne den sig nu udfoldende Blomst med et ungt Hjertes drømmerige Liv:

Rosens Skjønhed og Hjertets Lykke vare endnu lige skjulte Skatte, som kun Solens Varme og Guds Velsignelse formaaede at udvikle. Denne Roses Blomstring havde jeg tilintetgjort ved at afplukke den; det gøs igjennem mig ved at tænke paa, hvor Lidet der behøvedes for at tilintetgjøre den Blomsts Liv, med hvilken jeg et Dieblik havde sammenlignet mig. Jeg lagde uvilkaarlig Haanden paa mit nu saa varme Hjerte, og bad til Gud for dets glade Drømme, at aldrig nogen ukjærlig Haand maatte tilintetgjøre dem. Et alvorligt Træk, som disse Tanker havde fremkaldt, hvilede vistnok endnu over mit Ansigt, da Heiden, ved at pusle med Espaliererne under mit Vindue, fik Die paa mig, thi han sagde idetmindste: „Jeg gjør mig virkelig ingen Samvittighed af at afbryde Dem i Deres Skriveri, for det er bestemt et Forretningsbrev, da De seer saa alvorlig ud.“ Jeg blev overrasket, ved at han tiltalte mig, og tillige undseelig over, at han skulde faa at vide, at jeg gav mig af med at male. Jeg reiste mig derfor hastig, men det var for silde; han havde allerede seet mine Farver og Pensler, og idet han satte Foden paa Espalieret, bad han mig om Tilladelse til at betragte mit Arbeide lidt nøiere. At sige nei syntes mig uhøfligt, men det var ikke med nogen ringe Spænding, at jeg saae ham afvexlende betragte Maleriet, Bouquetten og mine Farver. Da endelig Dommen lød, hvor blev jeg glad ved at høre ham rose det, som jeg havde anseet for ubetydelige Forsøg. „De smigrer mig vist, for at opmuntre mig til at arbeide videre,“

sagde jeg; „De kan umulig synes saa godt om denne Bagatel.“ Dette forsikkrede han imidlertid, bad mig vise ham mine andre Malerier, og bedømte ogsaa dem gunstig; dog dadlede han, hvad Feil der fandtes, og viste, kort sagt, megen Interesse for mine stakkels Arbeider, der hidtil havde været fordømte til ligesaa ubemærket en Tilværelse som deres Skaberinde. — Ligesom mit eget Jeg i mine Tanker var blevet forædlet ved den Opmærksomhed, han viste mig, saaledes forekom mine smaa tarvelige Stykker mig nu at besidde fordoblet Værd, siden hans Oine med Tilfredshed havde hvilet paa dem. Den Rosenknop, jeg lige havde fuldendt, roste han meget, og jeg tydede det i det Oieblik som et godt Varsel for mit Hjertes Blomst, og følte mig saa uendelig lykkelig. — Unægtelig var det en underlig Situation: han udenfor mit Vindue, jeg indenfor, og begge livlig samtalende og ivrig beskæftigede med mine Malerier, men at der kunde være noget Upassende deri, faldt mig aldeles ikke ind, og jeg er overbevist om, at han heller ikke tænkte derpaa. At Fru v. Orten var af en anden Mening, fik jeg snart at vide.

Ved Middagsbordet sagde Heiden: „Jeg maa ret være Miss Warner taknemmelig for hendes overdrevne Beskedenhed, thi ellers havde jeg rimeligvis aldrig haft den Fornøielse at gjæste Hjorthøi.“ Dette, sagde Fru v. Orten, var en Gaade, som hun ikke formaaede at løse. „Nei!“ vedblev Heiden, „det vilde ogsaa være umuligt for Dem, thi De veed ikke, at Miss Anna maler ganske nydelig. Hændelsesvis opdagede jeg det

idag og indseer nu, hvor aldeles overflødig min Nærværelse som Lærer er her i Huset, thi Frøkenen kunde vist ingen bedre Veileder ønske sig end Miss Anna. Heldigvis har hun fortiet dette Talent, og jeg har saaledes været den, der hidtil har haft den Fornøielse, men jeg veed ikke, om jeg nu kan vente mig min Afsked?" — Disse sidste Ord vare i en spøgende Tone henvendte til Frøken Orten, men jeg troer ordentlig, at det forbausede Heiden at see det Udtryk, der i det Dieblik hvilede over hendes Ansigt. Hun blussede, jeg veed ikke om af Vrede eller Stolthed, og svarede i den spydigste Tone: „Jeg tage imod Undervisning af Jomfruen! Det var dog vel galt! Jeg forsikkrer Dem, at De Intet har, at være hende taknemmelig for. Men det er mærkeligt, som Jomfruen forstaaer at udfolde sine skjulte Talenter for Dem. Saa opdager De, at hun synger som en Nattergal, og nu at hun maler til Fuldkommenhed. Det er jo en hel Skat, vi eie i vort Hus, men som vi Lægfolk ikke vide at paaskjønne." — Behøver jeg at sige, at Hjertet svulmede i mig af saaret Selvfølelse, ved at høre mig saaledes omtalt? Et bidende Svar svævede mig paa Læberne, men før det fik Luft i Ord, tog Heiden til Gjenmæle, thi jeg var ikke den Eneste, der opfattede det Saarende i hendes Yttring. „Hvad De der siger, Frøken v. Orten," sagde han, „indeholder mere Sandhed, end De selv aner; Deres Hus indeslutter maaske en Skat, større end nogen af os veed, thi vi kjende den ikke. Tilfældet, ingenlunde Miss Warners egen Medvirkning,

har ladet mig være saa heldig at opdage nogle hidtil skjulte Fortrin; hvem veed, om der ikke findes langt flere, som Beskedenheden dækker saa godt, at der skal Tid og Umage til at finde dem! Jeg veed nu ikke, om De, Frøken, har isinde at gjøre Dem den Uleilighed? mig vilde det interessere!" — Jeg kunde ikke andet end hæve mit Blik med Tak op til ham; Taarerne stode mig i Dinene, ikke over Krænkelsen, den var forglemt, men det var Glæde og Stolthed, der bevægede mig; thi han havde forsvaret mig, han havde i Andres Paahør yttret sin Interesse for mig. O, det var en Lykke, som min Sjæl næppe kunde rumme!

Fru v. Orten, der var for klog til ikke at mærke, at hendes Datter i Hæftighed havde ladet sig henrive til at sige Ting, der maatte nedsætte hende i Heidens Dine, søgte at dreie Samtalen fra denne Gjenstand, og sagde ligesom formildende: „Det er jo rart, at Anna har den Adspredelse at male lidt; det morer hende maaske, og saa er det jo nok." Herefter fulgte en Pause, under hvilken Maaltidet blev tilende, og jeg er vis paa, at vi Alle i Tankerne gjennemgik, hvad der var talt. Mig bragte det et overveiende behageligt Resultat; derimod kom Frøkenen vist til den Erkjendelse, at hun havde forløbet sig, og dette i Forening med Iversyge over det Bifald, Heiden havde tildelt mig, frembragte en ingenlunde mild Stemning hos hende, som sikkerlig for første Gang bevægede hende til at ophidse Fru v. Orten imod mig. Idetmindste havde Heiden næppe forladt Værelset, og Fruen og jeg vare blevne ene, før

en lang Straffeprædiken begyndte, hvori det Upassende i min Opførsel ved at underholde mig med Heiden igjennem Vinduet, blev fremstillet i de stærkeste Farver. Dersom jeg selv ingen Følelse havde, af hvad der var passende, sagde hun, var det hendes Pligt at sige mig, at min Opførsel i den senere Tid slet ikke havde været som den burde, og at hun for Fremtiden maatte bede mig passe lidt bedre paa mig selv. At unge Herrer morede sig, hvor der gaves Leilighed, det vidste man jo nok, saa jeg maatte endelig ikke være saa taabelig at sætte mig Noget i Hovedet. — Mere af samme Slags fulgte i ustandset Strøm, og da hun endelig holdt op, gik ogsaa hun ud af Stuen, og overlod heldigvis mig selv i Ensomhed at ordne de mange Tanker og Følelser, der strømmede ind paa mig og bevægede mit Hoved og Hjerte. — Den Yttring, „at unge Herrer morede sig, hvor der gaves Leilighed," var det Første, der trængte ind paa mig og forlangte Svar. Var det for at more sig, at Heiden viste mig denne Interesse? og havde min Opførsel givet ham Anledning til at betragte og behandle mig som et saadant Legetøi? Atter og atter gjennemgik jeg i Tankerne hvert Ord, hver Mine, som var vexlet imellem os, og med Stolthed og Glæde følte jeg min Samvittighed hviske, at jeg Intet, aldeles Intet havde at bebreide mig. Han maatte have Agtelse for mig, og han havde jo heller aldrig, hverken i Ord eller Gjerning, viist det Modsatte. Erkjendelsen heraf bragte Beroligelse til mit Sind, men derfra gik min Tanke ret naturlig over til at udgrunde, hvad der fremkaldte

en saadan Hæftighed og Bitterhed hos Frøken Orten. Jeg havde altid tidligere anseet hende for et temmelig roligt Væsen, der kun levede og aandede for sin selvvalgte Bestemmelse, og nu med Et viste hun en hel ny Side af sin Karakter, som ingenlunde var elskværdig. Aarsagen til denne Forandring fremkaldte først forskjellige Gisninger hos mig, men paa engang ledte en instinktmæssig Følelse mig paa den Tanke, at jeg sikkerlig ikke var den Eneste her, som Heiden havde gjort Indtryk paa. Dette synes maaske usandsynligt, men et Kvindehjerte er ofte ubegribeligt; hvor Mange have ikke væbnet sig med en, som de indbildte sig, uovervindelig Kulde, og dog, naar den Rette kom, vare de svage og glemte alle forudfattede Beslutninger. At Frøken Orten hørte til disses Tal, derom er jeg overbevist; hun havde ofte talt i en spottende Tone om Kjærlighed osv., og havde vist troet, at hendes Konst vår og blev hendes Alt paa Jorden. Amor i Marmor var den eneste, hun respekterede, men han, den skjælmske Gud, vidste at hævne sig. Da jeg nu sad og tænkte derover, blev det mig mere og mere tydeligt, at det var Iversyge, der havde røbet sig i de bidende Yttringer, saavel da Heiden roste min Sang, som nu han omtalte min Malning. Altsaa troede hun sikkert at see en Rivalinde i mig, og det var dette, der gjorde hende saa uvenlig imod mig! I min daværende lykkelige Stemning spurgte jeg slet ikke mig selv, om jeg havde noget at frygte af hende; hun var elleve Aar ældre end jeg, næsten styg, og dertil saa underlig aparte. Alt dette,

syntes jeg, var mere end nok til at afskrække en Mand fra at fatte Kjærlighed til hende, og at Heiden kunde gjøre det, forekom mig umuligt. Desuden — Tanken svimlede næsten af Glæde og Henrykkelse over det Bevis paa Interesse, som han saa nylig havde givet mig ligeover for hende.

Nu, da jeg engang havde faaet Øinene aabnede for Frøken Ortens Tilbøielighed for Heiden, kunde jeg ikke begribe, at det ikke for lang Tid siden var faldet mig ind, saa tydelig, syntes jeg nu, at hun røbede sig; men om han lagde Mærke dertil, det vidste jeg ikke ret. Jeg troede længe, at han ansaae Sligt for umuligt, og desuden haabede jeg, at hans Tanker vare for meget beskæftigede med andre Ting, til at han skulde lægge Mærke til alle de Smaabegivenheder, hvorved hun røbede sin forandrede Sindstilstand. Maaske var det fordi jeg betragtede hende med et partisk Blik, men det forekom mig, at det klædte hende forunderlig ilde at være forelsket; det var saa modsat hendes sædvanlige Ukvindelighed, at det nødvendig maatte fremkalde noget Fremmed, ja næsten Latterligt hos hende, og jeg vil ikke sige mig fri for, mangen Gang med ungdommeligt Letsind at have moret mig i mit stille Sind over at see hendes uskjønne Skikkelse gjøre de mest fortvivlede Anstrængelser for at blive indtagende. I Underholdning forstod hun godt at fængsle ham, thi ogsaa hun havde reist en Del og fortalte livlig, hvilket lod til at interessere ham; i det hele taget var hun jo godt begavet, saa i aandelig Henseende kunde der nok findes Foreningspunkter.

Sommeren gled uformærket hen, idetmindste nærmede Heidens Besøg sig sin Ende, og derved tabte den naturligvis for en stor Del sin Tillokkelse for mig. Dagen til hans Afreise var allerede bestemt, da Frøken Orten, for at forlænge hans Ophold, foreslog, at de i den følgende Uge skulde reise et Par Dage til Møen. Han kunde ogsaa der tage nogle Skitser, saa Reisen blev ikke Tidsspilde for ham. Fru v. Orten, som nok begyndte at ane Datterens Interesse for ham, anvendte ikke videre Overtalelse, men ikke destomindre blev det, som Frøkenen havde bestemt. En Reise, om end nok saa lille, havde altid noget Tiltrækkende for Heiden, og han indvilligede altsaa i at udsætte sin Hjemreise i otte Dage. Frøkenen, som vist vilde, at disse sidste otte Dage ret skulde være Glandspunktet i hans Ophold paa Hjorthøi, var utrættelig i at finde paa Afvexlinger til hans Morskab. Saaledes foreslog hun Dagen før Møensreisen, at vi Alle skulde tage til et Skovbal, som afholdtes et Par Mile borte i en meget smuk Egn. At tage Del i Ballet, troer jeg ikke, hun tænkte paa, men vi skulde see den landlige Fest, de der forsamlede Mennesker, kort sagt, Heiden skulde mores. Fru v. Orten havde en Del Indvendinger derimod, men som det sædvanlig gik, Frøkenen bekæmpede dem alle, og da Veiret var ganske deiligt, blev Turen til min store Glæde bestemt. Jeg skulde nemlig, Gud veed af hvad Grund, ikke med til Møen, og var altsaa glad ved at komme med til denne Fornøielse. I Almindelighed gik jeg temmelig tarvelig klædt, Fru Orten ønskede det saaledes, men

den Dag fik jeg Lyst til at klæde mig lidt festlig. Vi skulde jo til Bal, altsaa fandt jeg, at en hvid Kjole var en passende Dragt; desuden vil jeg tilstaa, at mit Toilette og mit Ydre nu vare blevne Gjenstande af større Vigtighed for mig. Jeg valgte derfor, hvad jeg troede klædte mig bedst, men tænkte mindst paa, at denne Dragt skulde fremkalde saa stor Forundring og Bevægelse, som den gjorde. Fru v. Orten fandt, at det var mærkeligt, at jeg vilde pynte mig saaledes, og Frøkenen erklærede med den største Iver, at hun ikke kunde udstaa hvide Kjoler. Heiden spurgte, hvad hun da havde imod dem. „Aa," svarede hun, „naar jeg seer en Dame i en hvid Kjole, dømmer jeg altid, at hun er forfængelig; og desuden er der noget Romantisk og Fantastisk ved en saadan Dragt, som jeg ikke kan lide." Heiden fandt, at disse Grunde ikke vare tilstrækkelige. „Lidt Forfængelighed," sagde han, „anseer jeg ikke for nogen Feil, allermindst hos Damerne, som den forskjønner; og fordi en Dragt er romantisk eller fantastisk, taber den Intet i mine Øine; thi der er saa lidt Roman og Fantasi i Verden, at vi endelig maa holde paa det Lidt, der er, selv om det kun er i Klæderne, ellers faaer det Tørre og Materielle aldeles Overhaanden. Jeg for min Part synes, at til en varm Sommerdag hører der hvide Kjoler og Fuglesang, naar Alt skal være fuldstændigt."

Denne Yttring fremkaldte en hel Omvæltning i Frøkenens nylig udtalte Anskuelser; hun stod taus og grundede, og jeg er vis paa, at hun i Tankerne ord=

nede en hvid Dragt, hvori hun haabede at blive fortryllende, men naturligvis paa den sædvanlige uheldige Vis, med vide Ærmer og udfaldende Krave. Det var, som om Heiden anede hendes Tankegang og vilde spare hende Uleiligheden ved at ugle sig saaledes ud; thi han tilføiede i det Samme: „Det vil da sige for ganske Unge, og dertil en høi, slank Figur, som f. Ex. Deres, Miss Anna. Jeg veed aldrig, at Noget har klædt Dem saa godt som denne Dragt.“ Mig glædede denne Kompliment, men Frøkenens Øine lynede, og hun ønskede vist intet hellere end at kunne transportere sine elleve Aar og sin overflødige Fyldighed over paa mig; men mine to Fortrin i den Retning maatte hun lade mig beholde, uden at det kunde nytte, at hun vilde fornægte dem.

Som jeg allerede har sagt, var Veiret smukt, da vi strax efter Middag begave os paa den omtalte Tur. Igjennem en smuk, skovrig Egn gik Veien til den Kjøbstad, hvor vi toge ind, og hvor vi, efter at have glædet os ved Stedets Seværdigheder, pudsede os lidt, for at blande os imellem de Mennesker, der i brogede Masser strømmede ud af Byen til den i Skoven indrettede Dandseplads. Jeg havde hele Tiden ønsket, at vi skulde tage Del i Ballet, men da jeg paa Veien yttrede Ønsket herom, sagde Fru v. Orten: „Det kommer ganske an paa, hvad Selskab der findes; at De kan have Lyst dertil, er jo rimeligt, men jeg vil vide, hvad for Folk der er, inden jeg blander mig i Selskabet.“ Som en Følge af denne, maaske yderst priselige Forsigtighedsregel, stode vi en Tidlang og saae paa Selskabet, som forekom mig

saa fortræffeligt, at jeg syntes, det var en hel Lidelse for mig unge Menneske at skulle staa udenfor den indesluttede Rundkreds, hvor de mange Par svingede sig i munter Dands efter den brusende Musik. En Tidlang formaaede jeg at holde mine Fødder i Ro og min Taalmodighed vedlige, men da en ny Dands skulde til at begynde, vilde jeg netop til at tage Mod til mig og spørge, om Fruen ikke fandt Selskabet udsøgt nok, til at vi maatte træde op paa Pladsen, da Heiden, som dengang saa ofte gættede mine Ønsker, kom mig i Forkjøbet ved at sige: „Nei, det Stykke Arbeide er jeg ikke gammel nok til! Enten maa De, bedste Frue, indvilligede i, at vi Alle tage Del i Ballet, eller ogsaa ansøger jeg om, at vi spadsere hen i en anden Del af Skoven; thi saadan at være Tilskuer ved Dands, det er for drøit for en ellers ivrig Balkavaler." Da Forslaget kom fra den Kant, blev det bevilliget, og vi kom ind paa Pladsen, til stor Glæde for mig, og med endnu større Glæde modtog jeg Heidens Begjæring om at dandse den nu begyndte Dands med ham. — Jeg har engang hørt en gammel Mand sige, at, naar man paa et Bal vilde putte Fingrene i Ørene og betragte de Dandsende, vilde man faa et Skuespil at see, der mindede om et Galehus; han havde selv engang gjort det, og siden den Tid faaet Modbydelighed for Dandsen, som han udmalede i de stærkeste og mest uskjønne Farver. At der af den Ældre og Ikkedeltagende kan findes nogle Skyggesider ved den, kan vel være, men at der for den Unge er udbredt et ubeskriveligt Trylleri over

denne Fornøielse, har jeg aldrig følt mere levende, end da jeg denne Aften valsede rundt med — ham. En mild og deilig Aftenluft omgav mig, Skovens Kroner og Himmelens Blaa hvælvede sig over den forsamlede Mængde og mig, som glad, ja lykkelig, for første Gang følte en dyrebar Arm lede mig igjennem den hvirvlende Dands. Mit Hjerte slog af Lykke og Taknemmelighed; Guds Øie i en Stjerne tittede igjennem det tætte Løv ned til mig, og jeg sendte uvilkaarlig et taknemmeligt Suk mod den til Alkjærlighedens Ophav, der lod mig nyde disse livsalige Øieblikke. — Hvor en Menneskesjæl kan rumme Meget paa engang, baade Alvor og Munterhed, Lykke og Vemod! Hos mig afvexlede disse Indtryk hurtig som Lynet, og denne Aften indeholdt mere for mig end hele Aar baade før og senere. Og hvad skete der da? Intet, her at meddele. Jeg dandsede den Dands og en Vals til med Heiden, og saa med nogle fremmede Herrer, og dog betragtede jeg disse Timer som et Vendepunkt i mit Liv, thi jeg troede at læse Gjenkjærlighed i hans Blik, som var mit Hjertes Ideal. Da vi stode i den første Dands, sagde han til mig: „Nu har jeg atter opdaget et Fortrin hos Dem, Miss Anna, De dandser jo fortræffelig!" „Det glæder mig," svarede jeg, „men forresten er det ikke første Gang, at vi dandse sammen." Herover forlangte han en nærmere Forklaring, thi „han havde jo aldrig før været paa Bal med mig." Jeg fortalte ham da om Ballet hos Ranners, hvor jeg havde seet ham første Gang, og hvor han havde dandset med mig. Først kunde han slet ikke er=

indre, at han nogensinde havde været til Bal der, men da han fik husket sig lidt om, sagde han: „Aa jo, De har Ret! Det var den Vinter, da jeg med nogle andre unge Malere var saa udbuden, at vi næppe kunde overkomme det.“ Det forekom mig underligt, at, hvad der for mig havde været en vigtig Begivenhed, og næsten havde gjort Epoke i mit Liv, havde for ham været saa ubetydeligt. at han næppe kunde mindes det. Da jeg yttrede Noget herom, og om hvor meget det Bal havde beskæftiget mig, sagde han: „Ja, men dengang var jeg saa overmaade ung; dette Bal derimod, det vil jeg ikke saa let glemme.“ Disse faa Ord, ledsagede af et varmt Blik og en eiendommelig Betoning, vare nok til at nære mine søde Drømme. — Da Frøken Orten hørte, at Heiden engagerede mig til den anden Dands, sagde hun: „Have De isinde at dandse sammen hele Aftenen?“ „Nei,“ svarede Heiden, „det er jeg bange for, at Miss Anna blev ked af, men da jeg ingen andre Damer kjender, og De, min Frøken, rimeligvis ikke vil dandse med mig, saa vil jeg itide bede hende om en Dands endnu.“ Han fik næppe udtalt, før Frøkenen sagde: „Hvoraf slutter De, at jeg ikke vil dandse med Dem? Vals kan jeg ikke lide, den er ugratiøs, men en Kontredands eller Française dandser jeg gjerne.“ Som man vel kan tænke sig, engagerede Heiden hende strax til en saadan, saa snart den blev opført, men det var unægtelig et morsomt Syn at see den sælsomt klædte Dame bevæge sig i Dandsen med nogle ganske eiendommelige Trin. Hun tænkte sig vist som en rigtig Borgfrøken,

der traadte en Dands med sin Ridder, thi hun kneisede og førte sin lille Person med en Anstand, der næsten var latterlig. Da hun gik op i Dandsen, havde hun et rødt Langshawl paa; det vilde jeg tage af hende, men hun afslog det, og knyttede det derimod som et Skjærf paa den ene Side, hvilket i Forening med den tidligere beskrevne Frisure bidrog sit til at hendrage Alles Blikke paa hende. Hun gjorde formelig Opsigt, og hende troer jeg det var kjært; Heiden derimod generte det vist, han var sikkerlig glad, da den Historie var forbi, og en Vals begyndte, hvori han atter førte mig, der unægtelig tog mig en hel Del bedre ud.

Da det var bestemt, at de skulde reise temmelig tidlig næste Dag, og Fru v. Orten desuden var træt, forlode vi Ballet langt tidligere, end jeg ønskede. Det var jo første Gang, at jeg tilfulde nød Dandsens Glæder, hvad Under, at jeg ikke saa let kunde blive tilfredsstillet. Men var jeg den Eneste i vort lille Selskab, der tænkte saaledes? Jeg veed det ikke, men jeg troede at føle, da vi sidste Gang dandsede rundt, at hans Arm holdt mig fastere, og at hans Haand trykkede min, da vi holdt op. Gjengjældte jeg dette Haandtryk? Jeg troer det. Det kom ufrivillig, og det var vist tilgiveligt. Naar Hjertet raader, o, da tier Fornuften, og det er sødt og velsignet at følge et elskende Hjertes Tilskyndelse.

Paa Hjemturen sad naturligvis, som altid naar vi kjørte, Fru og Frøken v. Orten i det midterste Sæde, og Heiden og jeg i det bagerste. Dennegang havde jeg intet imod at være en underordnet Person, thi det skaffede

mig den Plads, der unægtelig var mig den kjæreste. Frøkenen tillod for øvrigt ingen videre Underholdning imellem os, thi hun talede uden Ophør, dels om Dagens Tildragelser, dog mest om den imorgen forestaaende Reise, som hun glædede sig saa særdeles til, og som jeg troer, at hun var fornøiet over, at jeg ikke skulde tage Del i. Heiden spurgte, om jeg havde været paa Møen, og da jeg benægtede det, sagde han: „Det er ret kedeligt, at De ikke kan tage med imorgen." Den sidste Yttring blev næsten hvisket, men desuagtet havde Frøkenen opsnappet Ordene, thi hun ansporede enhver Nerve, for at høre hver en Stavelse, der blev vexlet imellem os; og hun svarede ganske stødt: „Nei, paa den Udflugt maa De undvære Jomfruens Selskab; Moder har hende jo for at gjøre Nytte, ikke for at more hende." Det Saarende i dette Svar berørte mig aldeles ikke, jeg vidste jo nu Grunden til hendes Bitterhed imod mig, og var desuden altfor lykkelig i dette Dieblik til at bryde mig videre om hendes onde Lune. — Aftenen var smuk og stille, men dog noget kølig, vi vare jo allerede langt henne i August Maaned, og ved en temmelig stor Sø, som vi kom forbi, trak det noget koldt. Det var, som om Heiden kunde føle, at en ublid Vind berørte mig, thi uden at vexle mange Ord derom, trak han min Kaabe tættere om mig, og bad om Tilladelse til at binde mig et Esjcharp, han havde, om min Hals. Hvor saadanne smaa Tegn paa Omhu gjøre Sjælen godt! Jeg var nu saa uvant til at modtage Sligt, og skjønnede derfor maaske dobbelt derpaa.

I de glade Timer flyver Tanken paa altfor hurtige Vinger; hvor gjærne vi end ville, formaa vi dog ikke at standse den et Sekund i dens rastløse Flugt. Saaledes kunde jeg ei heller forlænge denne Aftens Fred og Nydelse, men Tiden gik, og Veien blev tilbagelagt, længe før jeg ønskede det. Idet Vognen holdt ved Trappen, sagde Fru v. Orten gabende: „Gud skee Lov, at vi nu ere hjemme! Den Hjemtur har forekommet mig saa lang i Aften.“ Hvor forskjelligt! Men det var jo rimeligt: Alderdom og Ungdom have saa lidet tilfælles. — Man sagde hinanden Godnat, og Fru v. Orten bad os endelig ikke at sove for længe næste Morgen, men huske paa Reisen. At sove var det, jeg for Øiblikket følte mindst Trang til, thi alt i mig var Liv og Glæde. Da jeg saae mit Billede i Speilet, blev jeg overrasket, ja, jeg vil være oprigtig, behagelig overrasket; en Afglands, af hvad der boede i min Sjæl, havde udbredt sig over mit hele Ydre og meddelt mig en eiendommelig Ynde. Ungdom og Lykke ere to kostelige Goder, der vel kunne forskjønne den, hos hvem de have taget Sæde. En uvilkaarlig Trang drog mine Tanker til Alkjærlighedens Fader, og mit Hjerte var saa rigt paa Haab og Tak, at det maatte udøse sig i Bøn til ham. Jeg gik hen til det aabne Vindue. Alt var Fred og Stilhed; de utallige Stjerner blinkede fra deres ophøiede Bane ned til mig, de forekom mig klarere og mere funklende end nogensinde. Min Sjæl følte tilbedende Guds Storhed og Kjærlighed, og det gjorde mig saa tryg, saa tillidsfuld. Det Spørgsmaal: „Hvad er Livet?“ lød atter

i min Sjæl, men hvor forskjellig besvarede jeg det ikke nu! Min Tilværelse forekom mig i denne Time saa rig, saa lykkelig; det Nærværende bragte mig kun Glæde, og Fremtiden lovede mig Opfyldelsen af mine kjæreste Forhaabninger. Livet syntes mig en kostelig, en uvurderlig Gave, hvorfor vi aldrig noksom kunde takke Gud. Jeg følte selv, hvor forandrede mine Anskuelser vare, og erkjendte ret vel, hvem der havde fremkaldt Forandringen, men denne Bevidsthed bandt om mulig mit Hjerte endnu fastere til ham. — Omsider lagde jeg mig til Ro, men Søvnen vilde ikke indfinde sig; Balmusikken lød i mine Øren, og hans Ord klang atter i min Sjæl og forjoge aldeles den Hvile, jeg søgte. Tilsidst hensank jeg i en halvdrømmende Tilstand, hvoraf jeg blev vækket ved de første Solstraaler, der trængte ind i mit Værelse. Det var tidligt, men jeg længtes efter Guds fri Luft, og listede mig derfor sagte igjennem de andre Værelser ud i Haven. Morgenen forekom mig deilig; en let Vind afkølede min hede Pande, og jeg gik en lang Tur igjennem Skoven, hvor der endnu herskede den dybeste Stilhed. Paa Hjemveien mødte jeg en enkelt Arbeidsmand, der gik til sit Dagværk, og som hilste mig med et „Guds Fred!" Denne Hilsen er nu for en stor Del gaaet af Brug, men mig forekommer den saa overordentlig smuk. Hvad kunne vi ønske hinanden, som er bedre end Guds Fred? Sandelig, have vi den i Hjertet, da ere vi stærke i Livets Kampe.

Enten af Vane, eller fordi det Sted var mig kjært, rettede jeg tilsidst min Gang hen til mit Blomster-

anlæg, og efter at have puslet lidt der, satte jeg mig paa Bænken og betragtede den ret smukke Udsigt, som laa foran mig. Dog, Tankerne dvælede ikke ret længe ved Omgivelserne, de droges atter til den sædvanlige Gjenstand, og min Parasol skrev mangt et A og H i det tørre Grus. — „Hvad ridser De der for Runer?" hørte jeg paa engang Heiden sige tæt ved mig. Forvirret stod jeg op, og udslettede i Hast de skrevne Bogstaver. Efterat vi Begge havde priset den deilige Morgen og vexlet nogle ganske almindelige Bemærkninger, vilde jeg fjerne mig, men Heiden, som gættede min Hensigt, sagde: „Det er endnu for tidligt at gaa ind, der er Ingen oppe." Det havde maaske været rigtigere og klogere af mig at have modstaaet denne Begjæring om at blive, men, som jeg allerede har sagt, jeg tænkte den Gang ikke paa, hvad der var rigtigt eller klogt, men adlød den Følelse, der tilskyndede mig til at nyde hans Selskab. Jeg satte mig altsaa igjen paa Bænken, og han tog Plads hos mig. Samtalen gik livlig om forskjellige Gjenstande, tilsidst sagde han, idet han betragtede mine Blomster foran os: „Det har ofte moret mig at lægge Mærke til, hvilke Blomster De dyrkede i Deres lille Anlæg, og jeg skulde let have gættet, at det var en ung Pige, der havde plantet dem. De forundrer Dem maaske over min Skarpsindighed, men det skal jeg let forklare Dem. Jeg har nu engang dannet mig et eget Begreb om næsten enhver Blomst; alle dem, som mangle Duft, dem sammenligner jeg med Klogskab, Stolthed, Forstand og andre saadanne kolde, solide Ting.

som vel ere gode at eie, og som kunne være til megen Nytte i Livet, men som aldeles mangle den Poesi og Ynde, der boer i et duftende Blomsterbæger. Om De end ikke har tænkt derover, saa har De dog maaske følt noget Lignende, og denne Samling af Levkoier, Reseda og Roser vidner om, at de, jeg kalder Følelsesblomster, ere Dem de kjæreste; og det er i mine Tanker, som det skal være. Fornuft og Fornuftblomster kunne vi pleie, naar vi blive ældre, Ungdom og Poesi bør derimod følges ad." Jeg svarede herpaa, at, hvad Blomster angik, havde jeg rigtignok aldrig tænkt paa, enten de tiltalte Følelsen eller Fornuften, men havde kun valgt dem, der behagede mig mest. Forresten troede jeg at maatte give ham Ret i, at, saalænge man var ung, raadede Hjertet langt oftere end Fornuften, men om det altid var bedst saaledes, det betvivlede jeg meget; jeg haabede da med Tiden at blive langt fornuftigere. Denne sidste Yttring sagde jeg leende, men han optog den slet ikke saaledes, tværtimod svarede han ganske alvorlig: „Aa nei, Anna, det maa De ikke! Bliv, som De er, og værn om den Følelse og Poesi, der nu boer i Deres Sjæl. Livet maa endelig ikke gjøre Dem ligesaa beregnende og klog som alle Andre; naar jeg kommer igjen, maa jeg i Deres Blomster læse den samme Følelse som nu. Især maa De pleie Rosen; det er Kronen iblandt Blomsterne, som Kjærligheden er den bedste blandt alle Følelser." — Idet han sagde dette, brød han en Rose af, som endnu sad i Blomstring, strøg Tornene af og rakte mig den. Med indre Bevægelse havde jeg lyttet

til ethvert Ord; det alvorlige Udtryk i hans Stemme var gaaet over til en ubeskrivelig Blidhed, som mægtig berørte min Sjæl. Idet han rakte mig Rosen, kunde jeg ikke andet end hæve mit Blik op til ham, men det var knap et Sekund at vore Oine mødtes; Varme og rig Følelse straalede mig imøde fra Sjælens Speil og bragte mig til rødmende at sænke mit Blik, idet mit Hjerte slog af Glæde, ja Lykke. Uvilkaarlig trykkede jeg Rosen, hans kjære Gave, til mit Hjerte, og Gud veed, hvad det næste Oieblik havde bragt, hvis ikke en Tjener paa en yderst prosaisk Maade havde brat gjort Ende paa denne Scene. Han kom nemlig meget ilfærdig for at søge mig, da Fru v. Orten alt i nogen Tid havde ventet mig ved Thebordet. Jeg vaagnede herved atter til den tørre Virkelighed, idet jeg i største Hast ilede op til Huset. Heiden fulgte mig, indtil vi nærmede os Havestuen, da gik han ad en Sidegang, og jeg troede ogsaa heri at læse Kjærlighed: han vilde ei fremkalde fordoblet Vrede imod mig, og det vidste han vel vilde blive Tilfældet, naar Fru og Frøken Orten saae, at jeg havde forglemt Tiden i hans Selskab.

Som jeg havde ventet, modtog Fru v. Orten mig med en Strøm af Bebreidelser, men uagtet jeg forekom mig ikke at være saa skyldig, som hun udmalede det, hørte jeg dog taalmodig paa denne Irettesættelse; mine Tanker vare altfor behagelig beskæftigede, til at uvenlige Ord kunde fremkalde Bedrøvelse hos mig. — Efterat de sidste Reisetilberedelser i største Skyndsomhed vare tilendebragte, sagde de Farvel, og lode mig ene tilbage.

Hvor usigelig gjerne havde jeg ikke fulgt med paa denne Reise. Jeg syntes i det Øieblik, at min Lykke da vilde været fuldkommen. Hans Kjærlighed forekom mig nu utvivlsom, hans Blik mere end hans Ord havde røbet den, og kun den kedelige Afbrydelse havde forhindret ham fra endnu tydeligere at udtale sig. Det syntes mig haardt og unaturligt, at vi i et saadant Øieblik skulde skilles. Frøken Orten stod for mig som min Lykkes Forstyrrer, og jeg følte et Slags Bitterhed imod hende. — Dog varede det ikke ret længe, at min Sjæl rummede disse nedtrykkende Følelser, thi snart seirede Haab og Glæde over alt Andet. Det var jo kun for nogle Dage, at jeg var adskilt fra ham, og naar vi atter saaes, vilde da den afbrudte Erklæring blive fortsat? Ja, sikkerlig! Ingen Tvivl plagede mig; jeg gjentog utallige Gange, saavel hvad han havde sagt, som hvad jeg ventede, at han skulde sige, og Hjertet svulmede af Glæde ved Tanken om al den Lykke, der ventede mig.

De tre Dage, der vare bestemte til Reisen, gik over al Forventning hurtig; den Drømmeverden, hvori jeg levede, lod Tiden flyve afsted. Jeg havde mange Gange talt Timerne til deres Hjemkomst, nu kunde jeg tælle Minutterne. Med Uro og Længsel lyttede og ventede jeg, men forgæves; med dræbende Langsomhed sneg Tiden sig hen; det blev Aften, det blev Nat, der kom Ingen. Det øvrige Personale i Huset fandt det saa rimeligt, at de kunde have forlænget deres Ophold paa Møen, og bad mig endelig gaa til Ro, men det var

mig umuligt. Min Fantasi fremstillede mig alle de skrækkeligste Billeder, og en feberagtig Spænding bemægtigede sig mig. Jeg tilbragte en søvnløs og sørgelig Nat. Tilsidst begyndte Skinsygens Dæmon at tage Bolig i min Sjæl, og jeg følte min Tillid til ham at vakle. Elskede han mig, saa maatte han jo længes og paaskynde Hjemreisen; Fru v. Orten higede vistnok efter at komme i Ro, altsaa var det kun Frøkenen, der kunde ønske at forlænge deres Fraværelse fra Hjemmet, og hvad Magt kunde hendes Ønske have for ham, naar hans Hjerte hængte ved mig? Maatte det ikke være ham dobbelt kjært at bekæmpe Indvendinger, da han vidste, hvad Løn der ventede ham? Saaledes vedblev uden Ophør det ene Spørgsmaal at krydse det andet, og fremkaldte den mest pinlige Tvivl. — Med de første Solstraaler og det oplivende Dagslys forsvandt lidt af den ophidsede Sindsstemning, som min Fantasi havde gjort mig til Bytte for, og jeg gjorde ham næsten Afbigt for enhver dadlende Tanke, jeg havde næret; jeg søgte atter at samle det sjunkne Mod. Da saa det blev Aften, sad jeg længe paa min Bænk i Haven, og saae længselsfuld henad Veien, for om mulig at opdage de Ventedes Ankomst, og omsider, da jeg saae en Støvsky noget borte, kunde jeg ei længer forholde mig rolig, men gik dem imøde, overbevist om, at de vilde standse og give mig Plads i Vognen. Men i denne Forventning blev jeg skuffet. De tilraabte mig Godaften, kjørte videre og lode mig, overrøget af Veigruset, gaa bagefter. — Denne Modtagelse var ingenlunde, som

jeg havde haabet og ventet, dog vilde jeg ikke lade mig forknytte heraf. Ad en Sti skød jeg Gjenvei, og ved at gaa igjennem Haven, naaede jeg Gaarden før de Kjørende. Mine Fødder ilede hurtig afsted, thi Længsel bevingede mine Fjed. Jeg syntes, jeg havde et Slags Krav paa Glæde til Gjengjæld for den Bekymring og Uro, jeg havde følt, og om ingen Anden vilde vise mig Venlighed, var jeg dog overbeviist om, at Heiden vilde gjøre det, og det var jo ogsaa det, som mit Hjerte meest begjærte. Mild og venlig modtog jeg Fru og Frøken v. Orten og spurgte om Anledningen, til at de havde forlænget Reisen, hvilket havde foruroliget mig meget; men til Svar fik jeg nogle faa vrantne Ord af Fruen, som var træt og søvnig. Frøkenen derimod udbredte sig med stor Veltalenhed over den mageløs deilige Reise, om hvor stor en Nydelse det havde været for Heiden og hende at see den smukke, den store Natur; al saadan Skjønhed blev dobbelt følt, naar man var To, der forstode at opfatte hver Enkelthed, og som gjensidig kunde meddele hinanden hvert et Indtryk, hver en Opdagelse. „Ja,“ vedblev hun, „det var da for Heidens Skyld, vi maatte lægge den Dag til, thi han kunde ikke løsrive sig, og havde Moder ikke drevet paa Hjemturen, var De vist kommet til at vente en hel Maaned paa os, thi Heiden og jeg kunde aldrig blive trætte af det friske, rige Liv i den deilige Natur.“ — Denne Meddelelse gjorde naturligvis intet behageligt Indtryk paa mig; al Længsel, al Tanke om mig havde altsaa Reiselivet og Frø-

ken Ortens Selskab formaaet at forjage; det var altsaa blot, naar han var hos mig, at han viste mig Interesse. Denne Tanke var mig smærtelig, den fremkaldte endog nogen Bitterhed imod ham. Jeg svarede derfor, maaske med nogen Kulde i Betoningen, at det glædede mig, at de havde moret dem saa fortræffelig, men at det sikkerlig havde været Uret, hvis de vare blevne længer borte, da ei at underrette mig derom, thi den Tid, man tilbringer i Uro og Venten, er lang og pinlig, især naar man fandt sig saa ene som jeg. Idet jeg sagde dette, søgte mit Blik forgæves hans; det forekom mig, at han undgik at see mig i Oinene, og han sagde heller ikke et Ord, der kunde have formildet det Svar, som Frøken Orten gav mig. Og Gud veed, det kunde trænge til at formildes, thi det var haarde, uvenlige Ord, hvormed hun næsten spottede over min overdrevne Omhu, som hun kaldte aldeles overflødig. — Da Alle vare til Ro, og jeg kom ind i mit Kammer, kunde jeg endelig give efter for alle de smærtelige Følelser, der stormede ind paa mig. Det var formeget for mit varme, tillidsfulde Hjerte, og mine Taarer brøde frem og randt ustandset, medens jeg atter i Tankerne gjennemgik alle de skuffede Forventninger, som denne Aften havde medført. Det var første Gang, jeg havde følt det Slags Smærte, og jeg maatte derfor have Tid til at gjenvinde Haab og Kraft. Dog omsider hævede det unge, forhaabningsfulde Sind sig atter, og jeg længtes blot efter næste Morgen: saa vilde han nok være ligesom før, ædel og hjertelig. Der var maaske indtruffet

Noget, der havde forstemt ham, det vilde han sikkerlig imorgen meddele mig, og Alt vilde da blive godt. Med rørt Hjerte takkede jeg Gud, som havde bevaret ham for alle de Farer, jeg havde ængstet mig for, og bad atter og atter om hans Kjærlighed og Lykke. — Vederkvæget paa Sjæl og Legeme begyndte jeg næste Dag mine Smaaforretninger, haabende og ventende et forandret Udtryk i hans Ansigt; men den Dag og de følgende to listede sig hen, og han vedligeholdt det samme høflige, men fremmede Forhold imod mig. Vi talte undertiden sammen, men kun om ligegyldige Ting; han viste mig sine Skitser fra Møen, men jeg fik næppe kastet et Blik paa dem, før Frøken Orten aldeles bemægtigede sig Konversationen. Hun talte om de Steder, som vare tagne af, og om dem, han næste Gang maatte tage, kort sagt, hun udbredte sig med Veltalenhed saavel om den endte Reise, som om dem, de i Fremtiden skulde gjøre sammen. Hun var klog nok til at have mærket, at hans Reiselyst udgjorde en af hans stærkeste Tilbøieligheder, og hun søgte derfor at fængsle ham paa denne Maade. Dog forekom Heiden mig ingenlunde at være glad, der laa undertiden endog et sørgmodigt Udtryk over hans Ansigt, og naar jeg saae dette, følte jeg ofte Trang til at bede om, at jeg maatte dele enhver Sorg, enhver Glæde med ham, og saaledes vise den Kjærlighed, der boede i mit Bryst; men Selvfølelsen og den Kvindelighed, der gudskelov aldrig forlod mig, afholdt mig fra ethvert saadant ubesindigt Udbrud.

Morgenen, da han skulde reise, var kommen. Vog=

nen holdt alt for Døren, da jeg traf ham alene i Dagligstuen. Jeg havde et Brev i Haanden, som han havde lovet at besørge til min Moder. Med beklemt Hjerte rakte jeg ham det, og vilde atter forlade Værelset, da han nærmede sig mig, og for første Gang i lang Tid lod han sine Øine hvile paa mig. „De seer saa alvorlig ud, Miss Anna," sagde han; „er det fordi jeg reiser?" Min første Tilskyndelse var at svare: „Ja, jeg vil savne Dem," men det længe saarede Hjerte indgav mig det Svar: „Jeg er altid forstemt, naar Nogen reiser herfra til Kjøbenhavn, og jeg maa blive hjemme; thi jeg længes saa meget efter min Moder og hendes Kjærlighed." „De ønskede altsaa," sagde han, „at være i dette Brevs Sted, der ved min Haand skal overgives til Deres Moder?" Idet han sagde dette, lagde han sin Arm paa min, og hans Stemme klang som Musik i min Sjæl. Et Svar, kjærligt og oprigtigt, svævede paa mine Læber, da Frøken Orten i det samme med stor Hæftighed rev Sovekammerdøren op, og sagde: „Er De her, Anna? De maa endelig løbe om til Sovekammervinduet; Moder har ladet et Pengebrev flyve fra sig ned i Haven, og hun veed ei engang, hvad det indeholdt." Jeg nølede en Smule, og var overbeviist om, at hun havde spillet en lille Komedie for at forhindre Heiden fra at tage Afsked med mig. Da Fru v. Orten nu ogsaa kom til og bad mig gaa i det omtalte Ærinde, nødtes jeg imidlertid til at sige Heiden et flygtigt Farvel, og ilede ned i Haven. Hurtig opsamlede jeg de faa Sedler, der vare benyttede som Middel for at

fjerne mig, og da jeg hørte Rummelen af den bortkjørende Vogn, ilede jeg hen til min Bænk for derfra endnu en Gang at see ham. Som om han anede min Nærværelse her, vendte han strax Blikket derhen, og saasnart han opdagede mig, udstrakte han Haanden, ligesom for at bede Kudsken at holde, men i det næste Dieblik lod han Haanden synke, og tilraabte mig blot et Levvel! De raske Heste ilede hurtig afsted, og snart forsvandt det sidste Spor af ham; han drog bort, ledsaget af mine bedste og varmeste Folelser. — En ubeskrivelig Tomhed udbredte sig efter hans Afreise over hele min Tilværelse; jeg følte mig ene og nedtrykt, og den forestaaende Vinter forekom mig uendelig lang. Det var imod Foraaret, at alle mine Længsler higede, saa skulde jeg i Kjøbenhavn atter gjensee ham. Om end langsomt skred Tiden dog hen, og saa længe der ikke var Snee paa Jorden, gave mine Blomster mig nogen Adspredelse; han havde jo paalagt mig at pleie dem, især Roserne, og denne Bøn var mig hellig. Som jeg fredede om mit Hjertes Følelser, fredede jeg ogsaa om disse Planter, der skulde være dets Talsmænd. Naar han næste Sommer kom til Hjorthøi, skulde han see, at intet Ord af ham var gaaet mig af Minde.

Hvad der var mig imod og ofte fremkaldte Mistillid hos mig, var, at Frøken Orten ikke sjælden modtog Brev fra Heiden, og kort efter at han var reist, sagde hun engang til sin Moder, at hun maatte skrive til ham angaaende nogle Kommissioner. Derimod havde Fru v. Orten en hel Del Indvendinger; hun vilde

hellere overtage denne Korrespondence selv, sagde hun, da hun ikke fandt det passende, at de vexlede Breve med hinanden. Men denne Paastand fandt Frøkenen saa latterlig, saa smaalig, og hun vedblev med sin sædvanlige Halstarrighed at kæmpe for sin Mening, indtil hun fik sin Villie, og skrev ikke alene dennegang, men oftere. — De første Breve, hun fik fra ham, troer jeg, vare meget korte, men senere opdagede mit skinsyge Blik med Sorg, at de bleve betydelig længere. Engang spurgte Fru v. Orten, da hun sad og læste et saadant: „Hvad kan Heiden dog have at skrive saa meget om til Dig?" „Aa," svarede hun, „vi have utallige Foreningspunkter; vore Aander samstemme saa godt!" At dette Svar ikke var mig behageligt, kan man let indsee, dog dannede det unge Haab snart igjen de Drømmebilleder, som Tvivlen for et Øieblik havde forstyrret.

Med en Lyst og Glæde, som jeg aldrig før havde kjendt, gjorde jeg dette Foraar Tilberedelser til vor Kjøbenhavnsreise. Jeg var næsten vred paa mig selv, fordi Længselen efter min Moder ikke længer var den fremherskende Følelse hos mig. Naar jeg modtog hendes lange, altid lige kjærlige Breve, gjorde jeg mig ofte Bebreidelser, fordi mine Tanker i den senere Tid langt sjældnere dvælede hos hende. Jeg besluttede da, at hun atter skulde indtage den vante Plads i min Sjæl, men Hjertets Magt og Følelsernes Retning forstaaer Ingen at boie efter sin Villie. — Allerede i Marts ankom vi til Kjøbenhavn, thi jeg var næppe den Eneste, der higede efter Hovedstaden, og Frøken Orten var jo

utrættelig, naar hun vilde sætte sin Villie igjennem. De første Dage tilbragte jeg i en besønderlig Spænding; ved ethvert Besøg, som Tjeneren kom for at mælde, ventede jeg at høre Heidens Navn, men flere Dage hengik i forgæves Venten. Frøken v. Orten var ogsaa i de første Dage forekommen mig urolig, men senere forsvandt denne Stemning; jeg formodede derfor, at hun havde hørt Grunden til hans Udeblivelse, og ønskede saa ofte, at jeg turde spørge hende om den; men hvergang jeg vilde prøve derpaa, blev jeg saa forvirret, at jeg tabte Modet. Endelig en Aften, da flere Konstnere vare forsamlede hos Fru v. Orten, hørte jeg Heiden blive omtalt, og lyttede naturligvis med megen Interesse til. Man beklagede ham, fordi han var gaaet glip ad et temmelig betydeligt Reisestipendium, som han havde gjort sikker Regning paa, og som han ogsaa havde været langt mere berettiget til end den, der var blevet ham foretrukken. „Thi Heiden er," vedblev Professor S., „unægtelig en saare talentfuld og dygtig Maler, som med lidt Opmuntring vist kunde blive noget Ualmindeligt; men denne Tilsidesættelse vil virke hæmmende paa hans Kræfter, thi han trænger og længes efter at kjende Livet og Konsten i fremmede Lande, og lider imellem af en vis Modløshed, som ikke sjælden indfinder sig, naar en begavet Aand maa kæmpe sig gjennem smaa Kaar." — O, hvor mange Aar af mit Liv havde jeg ikke i dette Dieblik givet, naar jeg dermed havde kunnet tilveiebringe den Sum, der behøvedes for at tilfredsstille hans Trang, hans Længsel efter Reiser og

konstnerisk Studium! At være fattig syntes mig nu smærteligere end nogensinde. Skulde denne rige Sjæl, denne begavede Aand nedkues og maaske gaa tilgrunde for de usle Penges Skyld? Det forekom mig uretfærdigt, ja grusomt. Mit Bryst hævedes urolig af Harme og Smærte, men midt i al denne Bevægelse kunde jeg dog ikke lade være at iagttage Frøken Orten, for at see, hvad Indtryk Samtalen vel gjorde paa hende, og med Forundring læste jeg ingenlunde Sorg i hendes Ansigt, men snarere Tilfredshed. Et Minut tænkte jeg: „Aa, mon hun ikke i dette Dieblik opgiver al sin Fusken i Konsten for hemmelig at tilsende ham de mange Penge, som derved vilde spares;" men det var kun et Minut, jeg nærede saadanne Tanker, thi hun havde ham vel kjær, men at opoffre Noget for Nogen var hende endnu noget fuldkommen Fremmed. — Af samme Samtale erfarede jeg ogsaa, at Heiden med nogle flere Malere var taget til Bornholm, hvor de havde isinde at opholde sig i længere Tid for at aftage en Del Vinterprospekter. Altsaa vilde det jo vare flere Uger, inden jeg gjensaae ham! Min Længsel havde antaget en anden og dybere Karakter, siden jeg tænkte mig ham forstemt og nedtrykt, og mange vare de kjærlige, oplivende Ord, som jeg i Tankerne drømte om at ville sige ham, naar han kom tilbage; men kun i Tankerne og mine Drømme kom jeg til at være hans Trøst og Opmuntring. — Først i Mai kom han til Kjøbenhavn, men der hengik flere Dage, inden han kom til Fru v. Orten. Endelig en Aften mældte da Tjeneren det kjære

Navn, der vakte mere eller mindre Bevægelse hos os Alle. Fru v. Orten troede nemlig at have Grund til at være lidt stødt over hans længe opsatte Besøg, og modtog ham derfor usædvanlig koldt og fremmed. Han mærkede det strax, og efter at have hilst ganske almindelig paa Frøkenen og mig, sagde han: „Jeg anede det, Frue, at ogsaa De vilde være ugunstig stemt imod mig, thi De anseer mig rimeligvis for en uduelig og daarlig Person, som hverken fortjener Deres Agtelse eller Velvillie; men tro mig, De tager dog i nogle Henseender feil. Den Recension over mine Arbeider og min Person, som S . . . bladet indeholder, er fremkaldt af Overmod, og den er hverken billig eller sandfærdig.“ Fru v. Orten erklærede som vi Andre, at hun slet ikke kjendte den Recension, hvortil han sigtede, og bad ham endelig forklare sig noget nøiere. „Er det virkelig muligt,“ udbrød han, „at der gives tre Mennesker i Kjøbenhavn, som ikke have læst den Artikel! Den og jeg ere for Øieblikket Konversationsthemaet i Byen, men naar De have læst den, ville De bedst kunne indsee, at det langtfra er nogen behagelig Offentlighed, som jeg derved har vundet. Jeg har iøvrigt Artiklen hos mig, og overgiver den i Deres Hænder med det Haab, at De kjender mig nok til at kunne see, at den er uretfærdig.“ „Anledningen til det Hele,“ vedblev han, „kan jeg i Korthed fortælle Dem: Landskabsmaler v. W . . . . l og jeg søgte begge et Reisestipendium. Da det var mig en Sag af yderste Vigtighed, forsømte jeg Intet for at erholde det, og hvor jeg henvendte mig og sagde, at

v. W....l var min Konkurrent, fik jeg det Svar, at jeg i alle Henseender var mere berettiget end han. Kun hos Etatsraad D. fik jeg ikke Adgang, da han stedse nægtede sig hjemme. Som De veed, er han en Onkel til W....l's Forlovede, og har en temmelig vigtig Stemme imellem dem, der bortgive Stipendiet; dog havde jeg aldrig troet, at Etatsraad D. skulde kunnet paavirke dem saameget, at jeg blev forbigaaet. Jeg levede derfor stadig i den Overbevisning, at jeg var nær ved at see et af mine kjæreste Ønsker opfyldt, og havde allerede gjort adskillige Forberedelser til Reisen. Da den Dag kom, der var bestemt til den endelige Afgjørelse, gik jeg aldeles ubekymret til F's. Kontoir, for at høre Besked. Paa Trappen mødte jeg W....l, der med et særdeles fornøiet Ansigt tilraabte mig: „Spar Dem kun Uleiligheden at gaa videre; De har saamænd slidt Trapper nok for Stipendiet, som De dog ikke faaer." Hans sædvanlige plumpe Maade at udtrykke sig paa berørte mig i dette Øieblik dobbelt ubehagelig, og jeg bad ham, maaske noget mut, om han i Hast vilde forklare sig en Smule nøiere. „Med Fornøielse," svarede han; „den hurtigste og sikkreste Maade at forklare Dem det Passerede paa, vil vist være at vise Dem dette." — Med disse Ord rakte han mig et Brev fra Etatsraad D., som indeholdt en i behørig Form affattet Skrivelse, hvorved han blev meddelt det ofte omtalte Stipendium. Jeg blev som himmelfalden, og jeg tilstaaer, at næst efter Skuffelse var Vrede den fremherskende Følelse hos mig. Af Naturen hæftig, reves jeg for et Øieblik hen

og gav min Forbittrelse Luft i nogle vistnok ubesindige Yttringer om Forbindelser, der forstode at udrette Mere end Fortjeneste og Dygtighed, kort sagt, jeg vil indrømme, at jeg forløb mig; men det tjener til min Undskyldning, at han bestandig irriterede mig ved at svare i en overmodig og hoverende Tone. I Vrede skiltes vi, og faa Dage efter reiste jeg til Bornholm, mindst ventende, at det Første, der skulde byde mig velkommen, naar jeg atter vendte tilbage, var denne lumpne og skammelige Kritik. Nogle Stykker, som jeg i Aar har paa Udstillingen, vare brugte som Anledning til den jammerlige Hævn. Havde han blot sat sit Navn under Artiklen, havde hans velbekjendte Udygtighed berøvet Kritiken dens værste Braad, men dertil var han, eller rettere hans fornemme Raadgivere, altfor kloge, thi den er, som De vil see, kun undertegnet „en Konstkjender". Han er nu i Italien, og altsaa undsluppen den Revange, som jeg muligvis ellers vilde have fordret af ham." — At dette var en Begivenhed, der maatte saare og fornærme ham, maatte vi Alle indrømme, og Fru v. Orten talte virkelig ret hjertelig til ham i den Anledning. Hun bad ham endelig ikke tage sig den Sag saa nær, at det kunde indvirke paa hans fremtidige Virksomhed som Konstner. „Ja, bedste Frue," svarede han, „at det ikke skulde indvirke paa min konstneriske Virksomhed, er utænkeligt. For at tilveiebringe de 800 Rbd., som jeg gik glip ad, maatte jeg jo afsætte flere Stykker, og det vil ikke let blive mig muligt, da jeg ikke kan faa nye og fremmede Prospekter, og de Stykker, jeg i Aar

har paa Udstillingen, og som jeg havde temmelig sikkert Haab om at afhænde, ere ved denne Historie blevne saa omtalte og bekjendte, at Folk ere blevne kede af dem og bange for dem. Men desuagtet maa De ikke tro, at jeg har tabt Modet; det var kun i det første Øieblik, at denne Stemning fik Overmagten; nu vil jeg om mulig anstrænge mig dobbelt. Det er nu ikke længer min Konst alene, men tillige min krænkede Æresfølelse, der fordrer Opreisning. En Ærgjærrighed, der forhen var mig fremmed, er nu vakt, og vil ikke lade mig Ro, før den er tilfredsstillet." Han talede senere om de Landskaber, han havde taget af paa Bornholm; han mente nok, de maatte gjøre Lykke, dersom de ikke bleve betragtede med Fordom, fordi de kom fra hans Haand. Næsten over enhver Gjenstand yttrede han sig med en vis Bitterhed, som jeg aldrig før havde sporet hos ham, thi dette sidste Stød havde indvirket mægtig, men desværre næppe gavnlig, paa hans hele Karakter. I det mindste forekom han mig saa kold og stræng, at jeg ofte maatte sukke: „Hvor forandret!" — Ogsaa i hans Forhold til mig viste der sig en stor Forandring; han var altid høflig, men saa fremmed, at det ofte forekom mig som en Drøm, at det var det samme Menneske, der ifjor havde røbet saamegen Venlighed og Hengivenhed for mig, og til hvem jeg havde knyttet mine skjønneste Forhaabninger. Maaske venter man da og finder det rimeligt, at ogsaa mit Hjerte lidt efter lidt vendte sig fra ham; — nei, desværre det var ikke Tilfældet! Hvormegen Sorg og hvorliden Glæde han

end nu fremkaldte hos mig, min varme, inderlige Kjærlighed tilhørte ham dog uforandret. Om jeg end ikke længer drømte saa deilig som før, mine Tanker dreiede sig dog bestandig om ham, thi det Kvindehjerte, der engang er berørt af denne Trolddomsmagt, formaaer ei atter saa let kan løses af dens Trylleri. — Min trofaste, kjærlige Moder bemærkede naturligvis min alvorlige og forandrede Sindsstemning. Hun yttrede sig ofte med Bekymring derom, og jeg følte tit, naar jeg var bedrøvet, den mest levende Trang til at kaste mig i hendes Arme, for ved hendes Bryst at udgyde de Taarer, jeg kun med Anstrængelse holdt tilbage. Vi havde jo altid tidligere delt enhver Tanke med hinanden, derfor var det mig dobbelt svært nu at skulle skjule Noget for hende. Havde hun blot anet lidt af det virkelige Sammenhæng og var kommet mig imøde, da vilde min Fortrolighed sikkerlig have været let at erholde, men hun betragtede mig endnu i mange Retninger næsten som et Barn, og gjorde mig aldrig noget Spørgsmaal, men antog, at mit daarlige, mit forsagte Udseende nærmest hidrørte fra, at jeg ikke følte mig vel i Byluften. Hun glædede sig over, at det nu gik mod Sommeren, der ifjor havde bragt mig saa megen Glæde.

Ogsaa nu gav Heiden Frøken v. Orten Undervisning i Tegning, og ikke sjælden tilbragte han, ligesom forrige Aar, Aftenen ene med os; men for mig havde hans Nærværelse for en stor Del tabt sit Trylleri, ja det var mig tit endog smærteligt at see den, som det forekom mig, fortrolige Maade, hvorpaa han

og Frøken Orten omgikkes hinanden. Indbydelsen til at besøge Hjorthøi i Løbet af Sommeren udeblev da heller ikke, dog forekom det mig, at Fru v. Ortens Opfordring til ham var ligesaa lunken, som Frøkenens var indstændig. Da vi alt sad i Vognen for at reise fra Kjøbenhavn, gjentog hun endnu engang den Bøn, at han endelig maatte besøge dem. „Ja," svarede han, „jeg haaber og ønsker, at det ikke maa vare ret længe, inden jeg maa aflægge Dem et Besøg." Dette var unægtelig en ganske almindelig Yttring, men desuagtet greb en forunderlig Anelse min Sjæl; jeg grublede længe over den Betydning, disse Ord kunde indeholde, og min Aand hvilede ikke, før jeg havde udfundet det, der mest kunde saare mit syge Hjerte. Og dog maatte jeg med Glæde erkjende, at Udtrykket i hans Stemme ingenlunde havde været, som jeg tidligere havde hørt det.

Idet Tankerne uophørlig arbeidede, kom jeg omsider til det Resultat, at, var det virkelig hans Hensigt at optræde som Frier til Frøken v. Orten, da var det Beregning og ei Kjærlighed, der drev ham. Træt af at arbeide sig frem i trange Kaar, mismodig og krænket over Tilsidesættelse, havde han maaske endelig taget den Beslutning at opoffre sin Frihed for sin Konst. Var denne Formodning rigtig, da forekom hans hele Opførsel mig ikke længer gaadefuld, men hvordan vilde hans Liv blive, hvis denne Forbindelse nogensinde kom istand? O, jeg kunde ei udholde Tanken herom! Han, den sjælfulde, ædle Mand, hvorledes vilde han kunne udholde en Forening med hende, som ——. Ja, jeg var

vistnok i disse Dieblikke meget uretfærdig i min Dom. Man siger, at Kjærlighed gjør blind; det er vel muligt, men jeg paastaaer, at Skinsyge gjør det i endnu høiere Grad, thi hvor er vel den, der har anerkjendt en Fuldkommenhed hos en Medbeilerinde! Den Tanke, at hun kunde have fremkaldt Kjærlighed hos ham, faldt mig aldrig ind, og deri laa dog altid lidt Trøst for mig.

Omtrent sex Uger efter vor Hjemkomst bragte Posten et Brev til Frøken v. Orten, som jeg strax kunde see, kom fra Heidens Haand. Uagtet hun oftere havde korresponderet med ham, fremkaldte Synet af dette Brev dog strax en smærtelig Følelse hos mig, og mange pinlige Tanker fløi igjennem mit Hoved, medens hun læste det. Da hun havde læst den første Side, reiste hun sig og gik ind i sit Værelse. Det varede temmelig længe, inden hun atter lod sig see, men da troede jeg at bemærke et glad, men bevæget Udtryk i hendes Ansigt. Hun gik hen til Fru v. Orten, lagde mod Sædvane sin Arm om hendes Hals og bad hende gaa lidt ud med i Haven, da hun gjerne vilde tale med hende. Fru v. Orten saae forundret og alvorlig paa hende og sagde: „Aa ja, naar jeg bliver færdig med denne Patience" (hendes daglige Tidsfordriv); „det haster vist ikke saa meget." Frøkenen gjorde en utaalmodig Bevægelse, men maatte vente en god Tid, før Fru v. Orten skød Kortene mellem hinanden, og sagde: „Det vil dog ikke gaa op, lad os saa gaa en Tur!" Sikkerlig vare hendes Tanker ogsaa langt fra at være beskæftigede med Kortene; en Anelse om Brevets Indhold havde ogsaa berørt hende, og det

vistnok ikke paa nogen behagelig Maade. Dette Parti var langtfra efter hendes Ønske; hun havde et langt stoltere og ærgjærrigere Maal. Dog, hvad er Skuffelsen af et ærgjærrigt Ønske imod Tilintetgjørelsen af et elskende Hjertes sidste Forhaabninger? Jeg havde, saalænge Fru og Frøken v. Orten vare tilstede, tilkæmpet mig en taalelig Fatning, men næppe havde de forladt Værelset, før Taarer brøde frem, og Smærten næsten overvældede mig, saa jeg næppe kunde samle en Tanke. — Al min Kraft var brudt, og jeg gav efter for alle de forskjellige Følelser, der gjennemstrømmede min Sjæl. Omsider begyndte Tankerne paany at ordnes, og Fornuften søgte at faa en Smule Herredømme over det stakkels varme Hjerte. Gud, som i sin Visdom sender Sorgen, er jo ogsaa hos os med Lægedom, naar vi kun ville og kunne modtage den. Det var mig umuligt at henvende nogen egentlig Bøn til Gud; dertil var mit Sind for ophidset; jeg kunde kun sukke: O, Gud, er det muligt, da tag denne Smærte fra mig! Og han hører jo hvert Suk, hver Klage, der opsendes til ham, og han lod ei heller mig uden Trøst. Jeg beroligedes lidt efter lidt, og tilsidst begyndte endog det utrættelige unge Haab at tilhviske mig, at det Hele maaske var en ugrundet Sorg; det var maaske en anden Anmodning, som Heiden igjennem Datteren vilde have bragt til Fru v. Orten, et Pengelaan f. Ex. — Denne Tanke greb jeg med ligesaa megen Begjærlighed som den Skibbrudne en Planke.

Havde jeg i Enrum kæmpet en Kamp med mig

selv, saa havde Fru og Frøken v. Orten sikkerlig ikke kæmpet mindre hæftig med hinanden i den lange Tid, som forløb, inden de atter kom ind i Dagligstuen, thi de bare begge Spor af Sindsbevægelse, og Frøkenen havde endog fældet Taarer. Men Fru v. Orten var altfor meget Verdensdame til ikke at kunne beherske sig selv saa godt, at Ingen let skulde mærke, hvad der skjulte sig bag dette tilsyneladende rolige Ydre. Nogle faa Timer efter at Heidens Brev var kommet, fik vi Besøg af Herredsfogden med Familie, hvilken Visit sikkerlig var os Alle høist uvelkommen, men Fru v. Orten konverserede dem med det mildeste Ansigt, og takkede dem ved Afskeden meget venskabelig for det heldige Indfald at komme af dem selv. Ja, Selskabslivet er igrunden et Slags Skuespil, hvor mangen En med blødende Hjerte maa spille en munter Rolle! Frøkenen gjorde sig ikke den Uleilighed at paalægge sig nogen Tvang, thi efter at have vexlet nogle faa, just ikke meget venlige Ord med de Ankomne, sagde hun, at hun havde nogle Breve at skrive, og forlod Værelset og blev borte, til de toge Afsked. Breve troer jeg forresten ikke hun skrev, idetmindste gik der flere Dage, uden at der blev sendt Heiden noget Svar. Dette gav Anledning til allehaande Tanker hos mig; undertiden troede jeg, at min levende Fantasi havde lagt Betydning i ganske almindelige Hændelser, og denne Tanke oplivede mig; dog forekom det mig, at Stemningen imellem Moder og Datter var bleven betydelig forandret siden den omtalte Dag, thi noget af den Strænghed, den kolde og

bydende Tone, som Fru v. Orten tidligere kun havde brugt imod mig, udtalte sig nu ikke sjælden imod Datteren, der optog enhver saadan Yttring med en ellers uvant Blidhed; ja, hun var endog venlig imod sin Moder, noget, der ellers var saa fremmed for hendes Væsen. Hun havde vel mærket, at med sin sædvanlige Stridbarhed kom hun ingen Vegne, og vilde nu forsøge, om hun havde mere Held paa denne Maade. — Jeg iagttog naturligvis med Opmærksomhed alt dette, og haabede og stolede paa Fru v. Ortens Ubøielighed. Endelig en Dag, da hun om Morgenen kom ind i Dagligværelset, satte hun sig til at skrive. Jeg saae altfor godt, at det var et Brev, der kostede Overvindelse; jeg kunde ligesom see, hvor Tankerne arbeidede og Nerverne vare spændte; og jeg jublede i Hjertet, thi jeg troede, det var et Afslag, der kostede hende saamegen Anstrængelse. Da hun var færdig, lagde hun selv Brevet i Posttasken; det var for at Datteren ikke skulde vide noget derom. Ogsaa dette ansaae jeg for en Bekræftelse af mit Haab, og var i de to følgende Dage lettere i Sind end i lang Tid. Vel gav Fru v. Orten Ordre til en Del usædvanlige Tilberedelser i Husholdningen, men det fremkaldte ingen Bekymring hos mig. Mine Blomster, som i den senere Tid vare noget forsømte, bleve nu atter pleiede med Omhu; det var jo endnu muligt, at de kunde blive en Tolk imellem ham og mig. — Den tredie Dags Eftermiddag stod jeg alene i Spisestuen, da jeg hørte en Vogn komme op ad Gaarden. At faa Fremmede var ingen Begi=

venhed, der ofte indtraf, derfor fremkaldte Lyden af en Vogn altid et Slags Forventning; men mindst af Alt havde jeg ventet, at see en tilstøvet Reisevogn med en Herre paa, i hvem jeg strax gjenkjendte mine Tankers kjære Gjenstand. Efter Overraskelsen var Glæden den næste Følelse, men det var kun for et Dieblik; Overbevisningen om, hvor feilagtige mine sidste Formodninger havde været, indfandt sig snart og fyldte mit Bryst med usigelig Smærte. Jeg stod som fastnaglet til Vinduet, stirrende ned paa ham, og idet Vognen holdt, saae han op, men dreiede hurtig Hovedet bort, da han opdagede mig. Det var dog ingenlunde med en glødende Elskers Hast, at han sprang af Vognen, heller ikke bar hans Ansigt noget Udtryk af Lykke; langsomt og rolig skred han op ad Trappen. Tjeneren skulde bede ham gaa ind i Havesalen, der vare Fruen og Frøkenen. Senere fik jeg at vide, at først en Time før Heidens Ankomst havde Fru v. Orten meddelt Datteren den Glæde, der ventede hende, samt at hun endelig havde givet efter for hendes Bønner. — Hvor lang eller hvor kort den Tid var, der hengik, inden jeg atter saae noget til Familien, er det mig umuligt at sige; naar vi lide og kæmpe, er det, som om Tiden stod stille for os. Mit Hoved svimlede, og mit Hjerte slog, som om mit Bryst ei kunde rumme al den Smærte; og dertil denne Uvished og Venten! Det var næsten uudholdeligt! Da der endelig blev ringet med en Klokke, foer jeg sammen og skjælvede. En Tjener kom og sagde, at der skulde serveres Thee, men at Fruen gjerne vilde tale med mig; hun

var i Havesalen. Jeg maatte altsaa ikke længer være alene med min Sorg, jeg skulde nødes til at være Vidne til deres Lykke; o, det forekom mig for haardt, ja næsten umuligt! Og han, hvorledes vilde han see paa mig, hvis han bemærkede min Sindsbevægelse? Maaske med Medlidenhed, og hun med Triumf! — Denne Tanke berørte min Stolthed, og gjengav mig en Kraft og Selvbeherskelse, som jeg for kort Tid siden vilde have troet umulig. Jeg søgte altsaa at fatte mig, og da Tjeneren atter bad mig komme ind til Fruen, fulgte jeg hans Opfordring. — Da kun en Dør adskilte mig fra ham, og jeg hørte hans Stemme, da syntes alt Modet at ville forlade mig, men jeg knugede Haanden imod det bankende Hjerte, som for at bringe det til Ro, og traadte ind. Heiden og Frøkenen stode i et Vindue. Han nærmede sig mig noget forlegen, for at hilse, men Fru v. Orten traadte imellem os og sagde: „Ja, Anna, vi have faaet en kjær Gjæst, thi De seer her et Par lykkelige Forlovede.“ Jeg besvimede ikke, jeg blegnede maaske ikke engang, men det var i dette Øieblik, som en kold Haand greb om mit Hjerte, som dræbte den al Glæde og Varme i mit Bryst. Hjertet slog endnu hæftig, men koldt; Sjælens Solskin havde forladt mig. Jeg fremstammede en Lykønskning, og da Heiden rakte mig Haanden, samlede jeg alle mine Kræfter, for at betvinge den Skjælven, der rystede mit hele Legeme. Fru v. Orten havde kaldt dem et lykkeligt Par Forlovede; dette Udtryk klang atter og atter i mine Øren, men hos Heiden syntes jeg ikke at kunne finde Tegn paa Lykke. Han var

meget talende, særdeles opmærksom, men der forekom mig at være en vis Nervespænding udbredt over ham. Frøkenen derimod straalede af Glæde, og jeg troede tillige af Triumf; det var med et Slags Skadefryd, at hun imellem saae paa mig. — Thedrikningen forekom mig at vare en Evighed, thi jeg længtes efter at blive ene for at kunne give de Følelser Luft, der hvert Dieblik truede med at bryde frem. Saasnart det var mig muligt, forlod jeg de Øvrige, og gik ned i Haven og derfra ud i Skoven; jeg trængte til Guds fri Luft, thi mit Bryst var saa usigelig beklemt. Jeg havde jo saa ofte tænkt paa Muligheden af en Forbindelse imellem Heiden og Frøken Orten, og bildte mig endog imellem ind at være halv fortrolig med denne Tanke; men desværre, nu følte jeg kun altfor godt, hvor lidt forberedt jeg dog i Grunden havde været. Min Forstand havde troet derpaa, men mit Hjerte havde bestandig tvivlet. — Den Haabløshed, som nu var i min Sjæl, fremkaldte mange forskjellige Virkninger paa mig, og med Undseelse maa jeg tilstaa, at, ihvor høit jeg end havde elsket ham, vare Vrede og Bitterhed dog i det første Dieblik de fremherskende Følelser. Hans Opførsel imod mig forekom mig utilgivelig; hvorfor havde han søgt at vække Forhaabninger hos mig, naar han vilde, at de siden skulde tilintetgjøres? Hvorfor disse venlige Ord og varme Blikke? Var det kun for at more sig med den unge, lettroende Pige? Var han kommen for at beile til Frøkenen og hendes Penge, hvorfor havde han da ikke for længe siden viist sin Hensigt? Saa havde han dog

handlet ærlig; nu derimod havde han ikke alene af jammerlige Hensyn knyttet et Væsen til sig, som han ikke elskede, men havde tillige søgt at tilliste sig et rigt Hjertes Kjærlighed, for senere at forkaste den. — Saaledes vedblev jeg i Tankerne at fremstille hele hans Opførsel i de mørkeste Farver, indtil jeg havde ophidset mig selv i den Grad, at jeg ikke længer formaaede at dømme uhildet om Noget. Ustandset fortsatte jeg min Gang, jeg vidste ikke selv, hvorhen mine Fødder bare mig, min Uro og mit rastløse Sind dreve mig bestandig fremad. Tilsidst begyndte de legemlige Kræfter at svigte mig, og jeg sank ned ved Foden af et Træ og trykkede min hede Pande mod dets Stamme. Endelig mærkede jeg, at det var silde, stod derfor atter op og naaede omsider Gaarden.

Imod al Sædvane sad de endnu i Havesalen. Jeg kunde høre Frøkenens Stemme og kunde ikke bekvemme mig til at gaa ind, thi maaske kom jeg og forstyrrede en tête à tête. O, den Tanke jog som et Stik igjennem mit Hjerte. Varsom, som en Forbryder, listede jeg mig langs med Muren til Køkkentrappen, og kom ad denne Vei ubemærket ind i mit Værelse. Uagtet Alt, hvad jeg den Dag havde lidt, havde endnu ingen Taare vædet mine Kinder. Mit hele Væsen var rystet i sin Grundvold, men det var ei ved det Slags Sorger, som jeg kalder ædle eller rene, og som medføre Blidhed i Sindet. Da jeg nu stod ene her i den stille Aften, og mit Blik tilfældig faldt paa min Moders Billede, o, da smæltede det Haarde i min Sjæl, og jeg græd

som aldrig før. Hvor længtes jeg nu efter hende, hvis milde, rolige Træk smilede mig imøde! Havde jeg kunnet hælde mit trætte Hoved op til hende, og høre hende tilhviske mig Trøst og kjærlige Ord, da havde jeg ikke været nær saa ulykkelig, thi jeg følte mig saa ene og forladt. Dog, at græde ud letter Byrden, og jeg begyndte atter at samle mig saameget, at Tanken paa min himmelske Trøster fik Overhaand i min Sjæl. Jeg saae de utallige Kloder paa Himmelrummet, som han holder i sin Haand, og erkjendte hans Almagt og Visdom, men følte tillige, hvor ringe et Atom et Menneskeliv er. Hele Livet er jo kun en stakket Vandring imod Evigheden, men denne Vandring, følte jeg, kunde være svær. „Hvad er Livet?" lød det atter i min Sjæl. „Kamp og Strid," var nu mit Svar, og dengang var jeg dog næppe 21 Aar! Jeg gruede for den lange Vandring, som jeg rimeligvis endnu havde tilbage, og bad til Gud, at hans Fred maatte dale ned i min Sjæl. Et Stjerneskud glimtede i det samme paa Himlen. Man siger jo, at det Ønske, man nærer, naar man seer et saadant, skal man faa opfyldt. Det Ord har ingen Betydning, det veed jeg vel, men jeg saae ligefuldt et Trøstensord fra Gud i Stjerneskuddet, og takkede ham inderlig derfor.

Er Tanken om Gud bleven ret levende hos os, forsvinder uformærket det Haarde og Bittre af vort Sind. Saaledes ogsaa nu. Efterhaanden som jeg i Tankerne gjennemgik de Yttringer og smaa Begivenheder, hvortil jeg havde knyttet mit Haab, maatte jeg erkjende, at den Dom, jeg nylig havde fældet over ham, var meget uret-

færdig. Hvad var vel det Hele? Ikke et Ord, ikke et Løfte havde han brudt, og det Lidet, han havde sagt, var vistnok et ufrivilligt Udbrud af den Følelse, han dengang nærede for mig. Jeg saae nu, eller troede at see, hvorledes han en Tidlang havde kæmpet imellem Fornuft og Følelse. Fra Møensreisen antog jeg at kunne regne, at Tanken om en Forbindelse med Frøken Orten var bleven ham klar. Den Morgen de reiste, havde han jo sagt mig, at Kjærlighed var det Første i Livet, og da han kom tilbage, hvor fremmed og koldt havde han ei da behandlet mig, lige indtil det Dieblik, da han skulde tage Afsked. Da seirede Følelsen endnu engang over den kolde Beregning, og havde hun, min onde Engel, ikke vidst at forstyrre denne Samtale, saa havde Alt maaske faaet et ganske andet Udfald. Men Intet er et Tilfælde. Alt kommer jo fra Gud, altsaa var det hans Villie, at hun skulde være glad i denne Stund, og jeg bedrøvet. Dog, den Tanke, at han ei var nogen uværdig Gjenstand for min Kjærlighed, at han havde gjengjældt og maaske endnu gjengjældte mine Følelser, var mig en ubeskrivelig Trøst. Jeg begyndte allerede at glemme mit eget Jeg, for at tænke paa, hvordan han var tilmode ved denne Forbindelse. Det var jo, som om det skulde saa være; den Skuffelse med Stipendiet og Krænkelsen ved hans Arbeider havde ligesom drevet ham fremad til det, der nu var skeet, men som ingenlunde var nogen misundelsesværdig Lykke. Jeg kjendte hende saa godt, og ansaae det for umuligt, at hun kunde formaa at gjøre ham lykkelig; han tviv=

lede sikkerlig ogsaa selv derom, men opoffrede sin huslige Lykke for den Konst, der nu var Gjenstand baade for hans Kjærlighed og Ærgjærrighed. Om jeg end ikke kunde forstaa en saadan Beslutning, beklagede jeg ham dog i mit Hjerte, og foresatte mig ei at gjøre ham Byrden sværere ved at udvise Bitterhed eller Sorg; thi havde jeg endnu en lille Plads i hans Hjerte, saa maatte det at see mig lide være en stadig Bebreidelse for ham. Jeg bad derfor saa inderlig til Gud om Kraft og Evne til at kunne bekæmpe mig selv.

Ret megen Søvn bragte Natten mig ikke, men mit Forsæt tro anvendte jeg den næste Morgen Alt, hvad jeg formaaede, for at udslette Sporene af den foregaaende Dags Sindsbevægelse. Ganske lykkedes det dog nok ikke, thi da jeg kom ind til Thebordet, sagde Fru v. Orten: „Er De syg, Anna? De seer saa daarlig ud." Blodet foer mig til Kinderne, og jeg svarede, at jeg idag led af en stærk Hovedpine. Det er det sædvanlige Paaskud, naar man er i slet Lune, men hos mig var det ingen Usandhed, thi det bankede i mine Tindinger, som om mit Hoved skulde briste, og det smærtede ikke mindst, naar jeg hørte det venlige Du blive vexlet imellem Heiden og Frøken Orten, eller saae disse fortrolige Tilnærmelser, som det indtraadte Forhold tillod. Det var iøvrigt Synd at sige, at de generte med utidige Kjærtegn; han især var meget tilbageholdende, men alligevel var der dog ofte Noget, der gjennemisnede mig. Traf det imellem, at Heiden og jeg bleve alene, kom der en ubeskrivelig Tvang over os

begge; vi, som før saa godt havde kunnet underholde os med hinanden, sad nu tause og forlegne, og havde næppe ti Ord at vexle. Mon ikke den samme Byrde tyngede os begge, som vi gjerne ønskede at borttage, men hverken vilde eller kunde?

Frøken v. Ortens Modellering blev nu saa godt som aldeles forsømt, derimod tegnede de endnu sammen og gik næsten hver Aften lange Ture med hinanden. Min Ledsagelse var nu overflødig, jeg gik derfor imellem alene ud, thi Naturen og den fri Luft vare mig uundværlige. Men med et tungt Sind at vandre ene omkring i Mark og Skov, opliver ikkun lidet. Alt omkring mig aandede Liv og Fred, kun i mit Bryst var der Uro og Mørke. Og naar jeg saa paa min ensomme Vei hørte Lyden af hviskende Stemmer, og saae tæt ved mig en Mand og en Kvinde sidde i livlig Samtale, enten paa en Bænk eller ved Foden af et Træ, o, da jog en Smærtens Pil igjennem mit Bryst, og som dreven af Furier ilede jeg forbi dem, der havde dræbt al min Livslyst, min Glæde.—Her at beskrive alle de forskjellige Maader, paa hvilke jeg blev saaret, vilde være trættende, jeg vil derfor kun tilføie, at jeg desværre ingenlunde optog alle disse Prøvelser med det blide Sind, som jeg havde bedet om. Ofte var jeg uvenlig, ja bitter imod ham, og det bedrøvede ham, det mærkede jeg; men desuagtet kunde jeg ikke altid betvinge mig. At Fru v. Orten heller ikke følte sig saa ganske vel tilmode ved denne Forlovelse, troede jeg ofte at bemærke. I den første Tid roste hun bestandig Heiden, naar vi

vare alene; hun ventede maaske, at jeg vilde komme med Indvendinger, saa hun kunde faa Leilighed til at forsvare ham, og med det samme overbevise sig selv om, at hendes Datter havde gjort et heldigt Parti; men da dette Konstgreb ikke lykkedes, kom hendes sande Mening ikke sjælden frem, og den var ingenlunde Tilfredshed: Han var jo vel af Adel, men af yngre Adel; det var ingen gammel Familie, der stod i mange Forbindelser, tværtimod var han endog fortiden temmelig venneløs og maatte alene skaffe sig frem ved sin Konst. Kort sagt, hun syntes ofte at ville sige, at han havde gjort et godt Parti osv., hvilket tydede paa, at hun ogsaa troede, at der fra hans Side var lidt Beregning med i Spillet.

En Aften kort efter Forlovelsen sad vi Alle i et Lysthus i Haven og drak Thee, da Iversen og Kone kom forbi for at gaa ud i Marken, hvor der herskede Travlhed med Høhøsten. Den Nyhed, at Frøken Orten var bleven forlovet, var som en Løbeild gaaet over hele Gaarden, og da Forpagteren saae hele Familien samlet, benyttede han Leiligheden til at komme med sin Lykønskning. Fru v. Orten, som imod Sædvane var meget naadig stemt, spurgte, om de havde Lyst til at drikke en Kop Thee med, og denne Opfordring modtog han meget villig, idet han erklærede, at han troede, at Thee igrunden var en langt sundere Drik end Øl, for „det blæste saa fælt op.“ Af denne Yttring mærkede jeg strax, at Manden ligesaa lidt valgte sine Udtryk, naar han var i Selskab med Herskabet (som han altid benævnte dem), som naar han var i sin egen Stue,

og jeg sad derfor hele Tiden i en vis Frygt for, at han skulde komme med en eller anden plump Vittighed i Anledning af Forlovelsen; thi han havde altid drillet mig med den unge Maler. Da imidlertid hele Theakten var tilende, uden at han videre havde omtalt det frygtede Emne, var jeg alt bleven beroliget, og sad meget taalmodig og hørte paa Madam Iversens uudtømmelige Sorg over hendes salig Datter, som nu netop havde været 24 Aar, og som vist ogsaa havde været forlovet, og Gud veed hvad mere af samme Slags, da Iversen med Et henvender sig til mig og siger: „Ja, lille Jomfru, dengang blev De snydt, men det kan jo gaa bedre en anden Gang.“ Jeg, som gættede hans Mening, søgte at dreie Samtalen hen paa noget Andet, men Fru v. Orten sagde: „Hvad mener De dermed, Hr. Iversen, har Warner haft noget Uheld?“ — „Aa nei, ikke videre, gode Frue,“ svarede Forpagteren, „men jeg maa ærlig tilstaa, jeg havde meget for ventet, at der var blevet et Parti af Maleren og Jomfruen, end af ham og Deres Datter; i Alder havde de jo ogsaa passet bedre sammen.“ Dette Svar, og især Hentydningen til hendes Alder, fornærmede Frøkenen, og hun sagde meget stolt: „Den Formodning, Hr. Iversen har været i, viser bedst, hvor uvidende De er om Forholdene.“ Tonen og Ordet „uvidende“ saarede Manden, der var vant til at være et Orakel i sit eget Hus, og han tog noget djærvt til Gjenmæle: „Aa, veed De hvad, lille Frøken, jeg er slet ikke saa uvidende, som De troer, for der er mange Flere end jeg, der har

været af den Mening. Men Maleren er ikke saa tosset! Han veed nok, at der skal males mange hundrede Alen Lærred over, inden man kan kjøbe en Gaard som Hjorthøi." Til al god Lykke kom han ikke videre; et Hølæs, som kom ned over Marken, havde alt længe vakt hans Opmærksomhed, og da det i det samme væltede i en Hulvei, udbrød han meget ivrig: „Jeg troer Fanden plager Mads, kjør han ikke udenfor Slusen!" Og med disse Ord satte han over Bænken ud af Haven, og skyndte sig hen til den uheldige Mads. Madam Iversen, som indsaae, at hendes Mand havde opført sig temmelig uhøflig, søgte at gjøre hans Forseelse god igjen, ved i det Uendelige at takke for „Thevand," og efter mangfoldige Knix fjernede hun sig da ogsaa, efterladende os Alle mere eller mindre ubehagelig berørte af det Passerede. En Pause indtraadte, vistnok pinlig for os Alle, og jeg begyndte at pakke Thetøiet sammen for at slippe bort, da Frøkenen omsider udbrød: „Hu ha, hvor den Mand dog er raa! Jeg haaber da, Moder, at vi ikke oftere skulle udsættes for hans Plumphed?" — „Aa," svarede Fru v. Orten smilende, „det Slags Spøg kan man jo lee ad. Iversen ængster sig allerede for at miste Forpagtningen; han troer maaske, at Heiden med det Første skal være Herre her, og det gjør ham ærgerlig i Sindet. Men den Sorg kan han da spare sig, for saalænge jeg lever, bliver Hjorthøi i mine Hænder." Disse sidste Ord bleve sagte i en bestemt, næsten stræng Tone, og dermed reiste hun sig og gik ind i Huset. Ogsaa jeg gik ind, men kunde

fra mit Vindue see, at Heiden og Frøken Orten endnu længe bleve siddende i livlig Samtale; dog var Frøkenen den, der mest førte Ordet, thi Noget maatte der jo virkes, for at der kunde blive lagt en Plan for Fremtiden, og Heiden kunde kun med Overvindelse berøre dette Punkt, da hans Selvfølelse krympede sig under Afhængigheden. — Men var han passiv, saa var Frøkenen aktiv; idetmindste kunde jeg mærke paa Fru v. Orten, at hun ofte var utilfreds med Datterens Iver i denne Retning. Saasnart de vare ene, talte hun bestandig om, naar Brylluped skulde være, hvordan det skulde gaa til, og om den forestaaende Udenlandsreise, der skulde gaa for sig strax efter deres Forening. Dette sidste Punkt troer jeg især var Fru v. Orten ubehageligt, dels fordi hun derved mistede Datteren aldeles, men tillige fordi denne Reise fordrede betydelige Udgifter, og, om hun end ikke var gjærrig, saa var hun dog strængt sparsommelig, og følte vist ogsaa det Forkerte i, at det her var Bruden, der skulde sørge for Alt. — Som sædvanlig gik det onde Lune ud over mig, og min Stilling i Huset blev derved endnu pinligere, end den alt længe havde været. Tanken om at forlade Hjorthøi og søge mig et andet Hjem, begyndte derfor ogsaa mere at bestyrkes hos mig; kun ængstede jeg mig for, hvad Grund jeg skulde angive for Fru Ranner og min Moder. Havde jeg blot tilbragt nogle Timer sammen med denne, da havde jeg aabnet hende mit hele Hjerte, thi jeg trængte til Fortrolighed og Deltagelse, men skriftlig at fortælle om en forsmaaet

Kjærlighed kunde jeg ikke bekvemme mig til; det satte den saarede Selvfølelse sig med Bestemthed imod.

Sidst i Juli var det Fru v. Ortens Fødselsdag. Som sædvanlig kom Professor S. med Frue til Hjorthøi til denne Festdag, men desforuden vare hele Omegnens Honoratiores indbudne til Middag. Da dette Selskab skulde være til Ære baade for Fødselsdagen og Forlovelsen, fandt der usædvanlige Tilberedelser Sted; Intet blev sparet eller forsømt for at gjøre denne Festlighed saa elegant og behagelig som mulig. At jeg derved havde en Del at tage vare, falder af sig selv, men det faldt mig ofte vanskeligt at binde de omflakkende Tanker ved de materielle Bekymringer, der hvilede paa mig. Disse store Selskaber havde altid været min Skræk, men i Fru v. Ortens daværende Stemning vare de en sand Plage, og de bestyrkede mig i min fattede Beslutning, ikke længer end til Efteraaret at blive i min nærværende Stilling.

Jeg havde foresat mig, at jeg Dagen efter Selskabet vilde tage Mod til mig og meddele Fru v. Orten min Bestemmelse. Men at more et Selskab, der bestaaer af saa yderst forskjellige Individer, er ingenlunde nogen let Sag; det indsaa Fru v. Orten ret vel, og havde derfor bestemt, at, saasnart Middagsmaaltidet var tilende, skulde en Udflugt i Skoven tjene til at forslaa Tiden. En smuk lille Lystskov, en Milsvei borte, var Maalet for Turen; dog skulde man først drikke Kaffe i en nærmere Skov, og ligeledes paa Tilbageveien gjøre Holdt der og nyde Theen. Denne Anordning vandt almin-

deligt Bifald, og tre velpakkede Vogne indtoge Selskabet; jeg derimod havde den Fornøielse at gaa forud med Tjeneren for at ordne det omtalte Kaffebord, og havde ogsaa det behagelige Hverv at blive tilbage og passe paa de Ting, der skulde bruges, naar de atter kom for at indtage det ventende Maaltid. Veiret var smukt og Aftenen stille, saa jeg var aldeles ikke utilfreds med at være alene i flere Timer; jeg trængte til aandelig og legemlig Hvile, og følte mig desuden meget utilpas i det store, kedelige Selskab.

Ved Thebordet var der, trods min bedste Flid, dog Adskilligt, som paadrog mig Fru v. Ortens Misfornøielse, og en temmelig vredladen Yttring naaede sikkerlig Heidens Øre, idetmindste foer en mørk Sky over hans Ansigt, og han var senere saa usædvanlig hjertelig imod mig. Da man endelig brød op for at tage hjem, paastod han paa det Bestemteste, at jeg skulde have Plads paa en af Vognene, istedenfor at gaa, som jeg havde gjort paa Udturen. Fru og især Frøken v. Orten vare utrættelige i Indvendinger, men forgæves; dennegang vilde han vise en Villie og vise mig en Opmærksomhed. — Trætte af Dagens Anstrængelser vare alle de Ældre allerede kjørte et Stykke hjemad, da det endelig blev saaledes bestemt, at den Karl, som kjørte den ene Vogn, skulde hjælpe Tjeneren at hjembære de forskjellige Sager, og Heiden tage Tømmerne i hans Sted; derved blev der jo en Plads ledig, som jeg kunde indtage. Saavel Frøkenen som jeg vare lidt urolige for at overlade Heiden den uvante Forret-

ning, men han forsikkrede os, at han i sin Barndom havde haft megen Færdighed i den Konst, saa vi kunde være aldeles rolige. Frøken Orten satte sig naturligvis ved Siden ad ham, og bestemte en Plads paa den bagerste Vogn til mig. — I rask Fart nærmede vi os Gaarden og vare allerede komne til en temmelig høi Bakke, hvorfra Hovedbygningen tog sig særdeles godt ud, da de Heste, som Heiden kjørte, begyndte at blive urolige. Fordybet i Betragtningen af den smukke Udsigt havde han ikke lagt Mærke til et Æsel, som laa i Grøften ved Veien. Som bekjendt nære Heste en afgjort Skræk og Uvillie mod disse Dyr; da derfor dette paa engang viste sig, bleve de saa sky, at de efter nogle Sidespring i fuld Fart fore ned ad den omtalte høie Bakke. Med den største Uro havde jeg bemærket det her Fortalte, men Intet kan lignes ved den Angst, jeg følte, da jeg saae, at Heiden ikke længer havde Magt over Hestene, men at de i ustandset Løb nærmede sig en Svingning ved Foden af Bakken, hvor der laa en Stendynge. En Ulykke forekom mig uundgaaelig, og en Bøn, et Suk var Alt, hvad jeg formaaede at frembringe. Det Hele var et Dieblikś Værk, og dog forekom det mig at vare en Evighed; hver en Nerve var spændt, alle Pulse bankede af Skræk og Bekymring. Det, jeg frygtede, indtraf: hurtig som Lynet kastedes Vognen om paa Siden, idet den vilde passere Omdreiningen, men Gud være lovet, Hestenes Mod blev stækket, da de mærkede den uvante Vægt af den væltede Vogn, og de bleve rolig staaende. Hvad jeg sagde

eller gjorde i dette rædsomme Dieblik, veed jeg ikke, men i et Sekund var jeg nede af Vognen og stod hos dem, som laa i sørgelig Forvirring paa Jorden. Min første Tanke, mit første Spørgsmaal gjaldt naturligvis ham. Han svarede beroligende, men jeg kunde see, at Smærten fordreiede hans Træk, thi hans ene Fod var kommen ind under Vognen, da den væltede. Med næsten utrolig Kraft fik jeg løftet den saa meget, at han fik dette Lem frit, men at staa derpaa formaaede han ikke. Hvor taalmodig og rolig han end var, saa led jeg dog ubeskrivelig ved at see ham saaledes, og har jeg nogensinde forglemt mig selv, var det i denne Time, thi jeg græd og klagede og vidste ikke selv, hvad jeg sagde. Jeg havde gjerne givet al min Ungdom og Kraft for atter at see ham uskadt. Med Undtagelse af nogle faa Skrammer vare de Øvrige paa Vognen slupne godt derfra. Frøken Orten havde skrabet den ene Arm lidt, men glemte det ganske af Sorg over ham. Ja, en Kvindesjæl er en underlig Ting; selv hos den mest Egoistiske formaaer Kjærlighed at frembringe en mægtig Forandring. Dog var Blidhed ikke den Følelse, som havde taget Bolig i hendes Sjæl, thi efter de første Sorgens Udbrud over ham, sagde hun til mig: „Det har De paa Deres Samvittighed, Anna! De er Skyld i, at han bliver en Krøbling hele sit Liv; ene De har bragt denne Ulykke over os!“ Det var for meget for mig; Maalet var fuldt, og da denne haarde Bebreidelse kom til, brød Smærten ud, der arbeidede i mit Bryst, og en krampagtig Graad rystede mit

hele Legeme. Dog gjorde det mig godt at høre ham, der selv var yderst lidende, tage til Gjenmæle: „Du tager feil, Atalie! Anna har ingen Skyld; det var mig, der overtalte hende til at kjøre med, saa er der begaaet nogen Feil, da er det mig og Dig, der have Ansvaret. Havde Du blot ikke villet tage Tømmerne fra mig, da Hestene bleve urolige, saa var Alt gaaet godt, men ved Din utidige Hjælpsomhed tabte jeg Herredømmet over dem.“ — „Men det Hele,“ vedblev han, „er gudskelov ikke saa farligt; min Fod er bleven forvreden, men det kan snart komme i Orden igjen.“ Jeg kunde gjerne paa mine Knæ have takket ham for disse Ord, saaledes beroligede de mig. Der var en hel Del, som fordrede min Hjælp, dog først og fremmest laa det mig paa Hjertet at faa den kjære Lidende bragt hjem, saa snart og bekvemt som mulig. Flere Forslag bleve gjorte og atter forkastede. Frøken Orten var aldeles vild, og det var mig — jeg troer, ogsaa ham — en Lettelse, da hun tilsidst besluttede sig til at indtage min Plads for saa hurtig som mulig at komme til Gaarden, og derfra lade en lille magelig Vogn afhente Heiden. Da hun først var borte, var det, som om han bedre turde modtage min Hjælp, og jeg behøver næppe at sige, at jeg ydede ham den med al den Beredvillighed, som mit Hjerte indgav mig. — Omsider kom da den ventede Vogn med Alt, hvad der kunde gjøre den bekvem. Med Besvær fik vi ham ind i den, men det glædede mig at høre ham sige til mig, uagtet Frøken Orten ogsaa var der: „De, Anna, er vist saa god at

sætte Dem hos mig; jeg er bange for, at den Kjørsel bliver mig pinlig, og jeg trænger til, at De sætter lidt Mod i mig.“ Jeg indtog saaledes Pladsen ligeover for ham, og ei ret mange Skridt vare tilbagelagte, før jeg sad med den stakkels Fod i mit Skjød, for at afværge ethvert Stød fra den ujævne Vei.

Forpagteren, som vilde gjøre, hvad han formaaede, for at feire den omtalte Festdag, havde, imedens vi vare borte, indrettet et Transparent over Indkjørslen, hvor med høirøde Bogstaver først Fru v. Ortens Navn var anbragt, og dernæst et stort Hjerte, hvori Frøkenens og Heidens Navne vare skrevne, behørig omgivne af Roser. Inden han fik at vide, hvad Ulykke der var hændet, var allerede denne Stads bragt i Orden og antændt, saa, da vi i Fodgang listede os op ad Gaarden, straalede hans Værk os imøde. Istedenfor at de To, hvis Navne stode sammen i Hjertet, skulde have siddet glade sammen og seet Fremtiden lyse sig imøde som de straalende Roser, saa var det ham og mig, der, vemodige i Sindet, betragtede denne Stads, som i dette Øieblik sikkert forekom os som en bitter Ironi.

Der blev naturligvis snarest mulig sendt Bud efter en Læge fra den nærmeste By, men desværre, hans Udsagn bragte ingenlunde Beroligelse. Efter en vidtløftig Undersøgelse, der smærtede Heiden ubeskrivelig, erklærede han, at Benet var brækket i Ankelen, hvilket var et ualmindelig slemt Brud, og hans Helbredelse vilde saaledes blive langvarig. Med Værdighed og Ro hørte Heiden sin Dom, og søgte at berolige

Frøken Orten, der næsten var ude af sig selv af Bedrøvelse, og som sikkerlig plagede ham med sin Omhu, der altid yttrede sig paa en forunderlig uheldig Maade. Det kunde undertiden næsten gjøre mig ondt for hende, thi hun havde den bedste Villie til at pleie ham, men hun bar sig saa galt ad dermed, at han langt hellere saae mig omkring sig. Dette nagede hende, og hun ønskede vist ofte, at hun nu havde besiddet en Smule af den Kvindelighed, som hun tidligere havde spottet og søgt at banlyse fra sit Væsen.

En kjær Syg, hvis Pleie sysselsætter alle Tanker, er et Foreningspunkt, der let fjerner al fremmed Tone i et Hus, og det var ogsaa Tilfældet her. Et Værelse ved Siden af Heidens blev indrettet til et Slags Dagligstue, og som oftest opholdt en af os sig inde hos ham. I al den Sorg, som denne Tid medbragte, var der dog mange Timer og Dage, som jeg henregner til de bedste i mit Liv. Blot at sysle om en saa kjær Person har en vis Sødhed ved sig, og at han tydelig viste, at min Pleie var ham den kjæreste, det glædede mig inderlig. Ikke ret ofte udtrykte han med Ord sin Tak for min Omhu, men desuagtet mærkede jeg, at han paaskjønnede den; et Blik, et Haandtryk røbede ofte Mere, end han selv vidste. Al Tanke om at forlade Hjorthøi var i denne Stund fjern fra mig, thi for Øieblikket følte jeg, at jeg var uundværlig, og denne Bevidsthed mildnede for en stor Del de uvenlige Ytringer, som ikke sjælden bleve mig til Del fra Fru v. Orten, men dog især fra Frøkenen. Hun misundte mig

den Tilfredshed, jeg følte ved at være Noget for ham, om det end kun var for en Maaned eller to.

Den Glæde, som følger med en Reconvalescents tilbagevendende Sundhed, kjende vist de Fleste, dog kun Faa have været saa glade som jeg, da jeg en Middagsstund midt i September blev anmodet af Heiden om at følge ham ned i Haven. Veiret var saa smukt, han længtes efter den fri Luft, og havde allerede oftere ved min Hjælp gaaet omkring i Værelserne. Fru og Frøken Orten vare ude at spadsere, og jeg troer, at han med Villie valgte dette Øieblik. Støttet ved min Arm gik han med langsomme Skridt fra en Bænk til en anden; imellem satte vi os ned og talte sammen, og han saae glad og taknemmelig om sig. Efteraaret med sin Farvepragt omgav os; han priste dets Skjønhed og sagde, at han følte sig lykkelig i dette Øieblik. Ogsaa mig gjennembævede en Følelse af Lykke; jeg glemte Fortid og Fremtid og levede ganske i det Nærværende; Tak til Gud bevægede min hele Sjæl. Hvor lykkelige vi end følte os, var dog hans Person mig kjærere end Alt, og jeg bad ham endelig ikke at overanstrænge sig ved den første Vandring, men hellere vende tilbage til Huset itide. Mildt, men bestemt svarede han: „Jeg gaaer ikke ind, før jeg har naaet den Bænk ved Deres Anlæg; min første Udflugt som helbredet maa være til det kjære Sted." Som om han fortrød, hvad han havde sagt, tilføiede han hurtig: „Jeg længes efter den smukke Udsigt derfra." Jeg svarede Intet, men Hjertet slog stærkt i mit Bryst, og i mit Blik læste han

vist den Glæde, han havde fremkaldt. Vi satte os tause ned, men vore Tanker mødtes sikkerlig i Erindringen om sidst, da vi vare sammen her og talte om Fornuft og Følelse; — den første havde i Forening med en Kvindes List formaaet at beseire ham, men havde han ikke besiddet stræng Pligtfølelse, havde Alt maaske endnu faaet en Forandring! Et Udtryk, mere sjælfuldt og lykkeligt, end jeg længe havde seet, hvilede over hans Ansigt, indtil han saae Fru og Frøken v. Orten komme ilende hen imod os. Et Suk, som naar man vaagner af en Drøm, hævede sig fra hans Bryst; derpaa reiste han sig og gik dem et Par Skridt imøde. — Frøken Orten var først idel Kjærlighed og Glæde, men da Fru v. Orten begyndte at dadle hans Uforsigtighed at gaa saa langt, stemte hun i med i samme Tone og bebreidede mig Mangel paa Omhu og Betænksomhed. „Det var i det Hele taget," sagde hun, „en mærkværdig Idee, at Anna vilde føre Dig herned, netop imedens vi vare borte; det havde da været rimeligere, at jeg havde fulgt Dig." Heiden svarede herpaa, at det var hans og ikke min Idee, at gaa ud i det Øieblik, og at om Mangel paa Omhu kunde der aldrig være Tale. „Anna," sagde han, „har været saa kjærlig og utrættelig imod mig i al denne Tid, at jeg ikke veed, hvordan jeg skal takke hende derfor." Med disse Ord rakte han mig Haanden med et Blik og et Haandtryk, der var den bedste Løn, jeg kunde begjære. Dette mishagede naturligvis Frøkenen, og hun vilde paa ingen Maade tillade, at jeg fulgte ham tilbage. Hun selv

vilde. Nogle Skridt gik paa denne Maade, men til min Glæde vendte han sig om og sagde: „Aa, Anna, De er nok saa god! Atalia er saa lille, jeg kan bedre støtte mig til Dem.“ — Jeg fulgte naturligvis hans Opfordring, men Frøkenen maalte mig fra Hoved til Fod og ønskede vist af Hjertet, hun kunde taget nogle Tommer af min Væxt og lagt til sin egen. Ihvor Meget hun end havde vidst at berøve mig, her maatte dog Ønsket strande paa Umuligheden.

I Oktober erklærede endelig Lægen, at Heiden uden skadelige Følger kunde taale at reise; Foden var nu, som den kunde blive, men desværre, den var langtfra saaledes, som man kunde ønske den; thi der var noget Stift i Ankelen, som tydelig kunde sees, naar han gik. Naar han vilde, kunde han vel betvinge denne Halten noget, men skyndte han sig, var den let at opdage. Jeg saae ofte med Bedrøvelse efter ham, naar han gik foran mig, thi det var ikke længer de faste, sikkre Skridt, der klædte ham saa godt. Tilsyneladende tog han sig imidlertid den Ting meget let, thi engang, da jeg beklagede ham, sagde han: „Ja, var det min høire Haand, saa var jeg ulykkelig; dette Uheld derimod kan jeg godt finde mig i. Dandsen maa jeg rigtignok sige Farvel, men Herre Gud! det er da en Fornøielse, man kan undvære. Sidste Gang jeg dandsede, det var paa Skovballet; jeg tog altsaa Afsked med de Glæder ved den sidste Vals med Dem, Anna!“ — Saadanne smaa Hentydninger, som egentlig Intet indeholdt, bevægede bestandig min Sjæl og vedligeholdt

de Følelser, der beherskede mig, uden at jeg selv lagde videre Mærke dertil. Først da han var reist, blev det mig tydeligt, at han, ene han, var den Gjenstand, hvorom alle mine Tanker havde dreiet sig, og jeg følte en ubeskrivelig Tomhed, som blev endnu føleligere derved, at saavel Fru som Frøken Orten vare fulgte med ham til Kjøbenhavn, den Første for at aftale med sin Laugværge, hvad der skulde gjøres i Anledning af det forestaaende Bryllup og det dermed forbundne Pengearrangement, og Frøkenen ønskede naturligvis at ledsage Heiden til Byen og være i hans Selskab saa længe som mulig.

De otte Dage, de vare borte, forekom mig meget lange; jeg længtes efter at høre Noget om ham og erfare, hvordan Reisen havde bekommet ham. Heldigvis var Alt gaaet særdeles godt, og Fru v. Orten var veltilfreds, med hvad hun havde faaet udrettet; Frøkenen derimod lod ikke til, at det tilfredsstillede hende, thi da nogle Udbetalinger ikke kunde finde Sted før sidst i April, var det meget omtalte Bryllup bestemt til først i Mai, og det var slet ikke efter hendes Hoved; men for mig var det en Trøst, at den Dag endnu var saa fjern. — En Masse forskjellige Ting bragte de hjem med, dels til Frøkenens egen Ekvipering, dels til hendes Udstyr, saa jeg fik fuldt op at gjøre med at bruge Naalen. Om det end ikke var meget adspredende at arbeide paa hendes Udstyr, gik dog Tiden dermed, og det morede mig ofte at lægge Mærke til, hvorledes Frøkenens før saa eiendommelige Toilette lidt efter lidt

kom til at ligne andre Damers. Kjolerne skulde være længere, Heiden kunde ikke lide de korte Skjørter; hendes Frisure blev forandret saa tit, at den tilsidst blev omtrent som Samtidens. „Heiden holder ikke af de uordentlige Krøller,“ sagde hun. Saaledes formaaede et Par Ord af ham at udrette langt mere end Moderens Overtalelser i flere Aar, thi hende havde det altid mishaget, at hun klædte sig saa paafaldende. Ja, Kjærlighed, Du er mægtig i Stort og Smaat, for Din Villie maa selv den Stærkeste bøie sig! — Billedhuggerkonsten, paa hvilken Frøken Orten havde anvendt saa megen Tid og saa mange Penge, blev saa godt som aldeles forsømt, thi saa vidt som mulig søgte den vordende Kone at sætte sig ind i de husmoderlige Forretninger. Hun vilde endogsaa gjærne hjælpe mig med Syning, men i ingen af disse Retninger røbede der sig sønderlig Dygtighed.

Til Julen ventedes atter Heidens Besøg, hvilket heller ikke udeblev, men ikke til videre Glæde for mig, thi nu blev der næsten bestandig talt om Bryllup og Reisetilberedelser. Hvor nødig jeg end vilde give efter derfor, følte jeg dog altfor levende den Smærte, som disse Begivenheder vilde fremkalde hos mig, saa efter i lang Tid at have grublet derover, blev endelig den Beslutning fast hos mig, at forlade disse Omgivelser før den dertil bestemte Tid, og et Brev, som jeg Nyaarsaften modtog fra min Moder, bidrog sit til at bestemme mig. Hun skrev nemlig, at hun hele Vinteren havde været meget svag, og at hun ængstede sig ved Tanken om til Foraaret at miste min Broder, som dog

hidtil havde oplivet hende, men som nu var bleven færdig hos den Skibsbygger, han var i Lære hos, og havde efter hans Raad søgt Arbeide ved et Skibsbyggeri i England. Ved særlig Anbefaling havde han naaet sit Ønske og faaet en Plads ved et meget stort Etablissement i Portsmouth. At dette var heldigt for hans Fremtid, indsaae Moder ret vel, og havde derfor ikke villet afholde ham derfra. Over det hele Brev var der udbredt en vemodig Tone, som atter vakte min tilbagetrængte barnlige Kjærlighed, og det forekom mig som min første Pligt at ile til hende, saasnart jeg kunde. — Alt Skjult og Hemmelighedsfuldt har altid været mig imod, og jeg foresatte mig derfor saa snart som mulig at tage Mod til mig og meddele Fru v. Orten min Beslutning at forlade hendes Hus. Jeg anede, at denne Meddelelse vilde fremkalde Misfornøielse, og var derfor lidt raadvild, hvorledes jeg skulde komme frem med den. Leiligheden frembød sig imidlertid snart. Nyaarsdag blev der ved Bordet talt meget om den Forandring, som det nye Aar vilde medbringe for hele Familien. „Ja," sagde omsider Heiden, „bliver Atalies og mit Liv rigt og bevæget, saa vil De, Frue, og Miss Anna rigtignok faa det ensomt og stille her." Blodet foer mig til Hovedet, jeg troede at burde komme frem med min Bestemmelse, og sagde derfor noget ængstelig: „Det gjør mig i dette Øieblik ondt at maatte tilføie, at endnu en Forandring maa indtræffe her i Huset, da jeg af flere Grunde seer mig nødsaget til at forlade Hjorthøi til Foraaret. Jeg fik iaftes den sørgelige Efterretning,

at min kjære Moder er meget svag, og anseer det nu for min Pligt at pleie og opmuntre hende, saa længe hun behøver min Nærværelse." — Fru v. Orten blev kjendelig overrasket ved denne Efterretning, men den berørte hende ingenlunde behagelig. I en Strøm af Ord gav hendes Vrede sig Luft, og naar jeg her vilde gjengive hendes Udladelser i det Dieblik, vilde de let forekomme plumpe, men det vare de alligevel ikke: den dannede Dame skinnede altid igjennem, men skærende Bitterhed laa baade i Ord og Betoning, og jeg fik til Slutningen mange Bebreidelser for Utaknemmelighed, fordi jeg ikke paaskjønnede Alt, hvad hun havde gjort for mig. Nu havde der været Leilighed til at vise Erkjendtlighed, men hun havde aldrig ventet mere af mig, da jeg var et fuldkomment Verdensbarn, som nok vilde komme til at fortryde dette Skridt. — Jeg følte mig saaret over hendes haarde Dom, men tillige bedrøvet over, at hun ikke havde mere Godhed for mig, og søgte derfor at fremkomme med et Slags Forsvar for min Handlemaade, idet jeg bad hende betænke, at det var en dyrebar Moder, der behøvede min Hjælp. Heiden havde under den hele Samtale forholdt sig rolig og ikke hævet sine Dine fra Bordet; han anede vist, at der var flere Grunde, der drev mig derfra. Endelig sagde han: „Ja, i mine Tanker har Anna Ret! Hendes Moder er jo hendes Alt; naar hun behøver hende, maa sikkerlig alle andre Hensyn sættes tilside. Men det gjør mig ondt, at De, kjære Fru v. Orten, ogsaa skal miste den Behagelighed, at have et Væsen om Dem, der ved

flere Aars Samliv er blevet Dem hengivent." — „Aa, jeg beder, beklag ikke mig!" svarede hun, „jeg faaer let en Anden til at indtage den Plads. Nei, Jomfruen beklager jeg, thi lever hendes Moder i længere Tid, og hun maa vedblive at være hjemme, saa bliver det jo en sørgelig Existens, og dersom hun døer, hvad vil saa det stakkels Pigebarn tage sig for? Saa vil De vist ofte ønske, at De kunde indtage Deres forrige Plads her, men det bliver der ikke noget af." — Disse sidste Ord vare naturligvis henvendte til mig, men jeg formaaede ikke at svare; Taarerne trængte sig frem, og det var mig ret kjært, at man i det samme stod fra Bordet, saa jeg fik Leilighed til at slippe ud af Stuen. Fru v. Orten omtalte med Ligegyldighed Muligheden af min Moders Død. For mig var den fjærneste Tanke herom en bitter Smærte, som jeg bad Gud at bevare mig for.

Fra denne Dag var Forholdet imellem Fru v. Orten og mig endnu mere fremmed og koldt; Frøkenen derimod var som sædvanlig og talte meget med mig om den Lykke, der ventede hende. Jeg var dengang vis paa, at hun følte et Slags Tilfredsstillelse ved at saare mig paa denne Maade, men maaske gjorde jeg hende Uret, thi naar Hjertet er fuldt, føle vi Alle mere eller mindre Trang til at udtale os, og hos Fru v. Orten mødte hun ikke altid den ønskede Medfølelse.

En Ting havde længe været Stridsspørgsmaalet imellem Fru v. Orten og Heiden. Den Første havde urokkelig besluttet, at det meget omtalte Bryllup skulde

finde Sted i Kjøbenhavn med al mulig Pomp og Stads, men denne Beslutning var ham i høi Grad imod, og han anvendte Alt, hvad han formaaede, for at forandre den; men forgjæves. De Ortenske Damer vare ikke eftergivende Kvinder, og den gamle Kone havde ligesom fundet et Slags Erstatning for sine skuffede Forventninger i Henseende til Datterens Fremtid, i Tanken om den Opsigt og Omtale, som et elegant Bryllup i Hovedstaden vilde fremkalde. Hun tænkte ikke paa, at en af Hovedpersonerne, nemlig Bruden, passede saa lidt til at gjøre Figur ved en saadan Leilighed. At Heiden derimod havde Tanke derom, det mærkede jeg tydelig, men alle hans Indvendinger forstummede, da Fru v. Orten med megen Bestemthed yttrede, at hun vilde, at hendes Datters Bryllup skulde svare til den Stilling, hvori hun hidtil havde levet, og at hun ønskede den Dag at samle alle hendes Venner og Slægtninger om hende, som til et Slags Afsked, da hun i Fremtiden rimeligviis vilde være fjærnet fra denne Kreds. Med et kjækt Blik hævede Heiden sit Hoved ved disse Ord, og et Svar, vist ikke meget blidt, svævede paa Læberne; men Frøkenen vidste ved de mest indsmigrende Talemaader at holde det tilbage.

Til sædvanlig Tid om Foraaret forlode vi Hjorthøi, hvilket for Frøkenen var for lang Tid og for mig for bestandig. Om jeg end ikke havde været glad der, havde jeg dog mange kjære Erindringer, der knyttede sig til dette Sted, og det var derfor ikke uden Sindsbevægelse, at jeg tog Farvel med den Omgivelse, hvori

jeg havde henlevet min første Ungdom. Iversens vare de eneste Mennesker der, som jeg havde et Slags Interesse for, og de lode ogsaa til at have lidt Godhed for mig, hvilket er noget, jeg aldrig har ladet være at paaskjønne; og det var derfor af Hjertet ment, da jeg ved Afskeden ønskede dem Lykke og Held for Fremtiden. Til Flyttedag skulde den ældste Søn have Bryllup, thi han havde været saa heldig at faa en Ansættelse i Frederiksborg, som tilfredsstillede deres beskedne Ønsker.

Det falder af sig selv, at jeg havde underrettet Fru Ranner om, at jeg forlod Hjorthøi, og det glædede mig meget, kort efter at modtage et særdeles venligt Brev fra hende, hvori hun yttrede fuldkommen Tilfredshed med, at jeg tog hjem til min Moder, saalænge hun behøvede mig, og forsikkrede, at saavel hun som Mathilde glædede sig meget til Efteraaret, da de saa kom til Kjøbenhavn, hvor de haabede at træffe mig. Moderlig Glæde og Kjærlighed udtalte sig i hver en Yttring om Datteren, og hun skrev til Slutning: „Du vil overraskes, kjære Anna, ved at gjensee min Mathilde, thi Vorherre har rigelig velsignet og udstyret det kjære Væsen, og har dertil givet hende en ren, ædel Sjæl, som jeg inderlig beder ham fremdeles at bevare. Hendes nærværende Liv er sorgfrit, ja lykkeligt, og jeg har det Haab, at hendes Fremtid ogsaa vil blive det.“ Disse sidste Ord vare understregede, ligesom for at sige mig, at der laa en dybere Betydning i dem, og jeg formodede deraf, at en eller anden Tilbeder havde Haab om Bønhørelse. Jeg ønskede af Hjertet, at, hvis det var Til=

fældet, det da maatte blive til Velsignelse for min kjære, min eneste Barndomsveninde.

Den Glæde, jeg følte ved at gjensee min Moder, var dennegang meget blandet med Bekymring for hendes Helbred, thi desværre bar hendes Ydre altfor tydelige Spor saavel af overstanden Sygdom som af endnu vedvarende Svagelighed. Hendes Bryst havde været haardt angrebet, og hun følte endnu ofte Smærter deri. Rimeligvis havde det stillesiddende Liv i den indesluttede Luft fremkaldt denne Svaghed, for hvilken hun havde en naturlig Disposition, og ingen Forandring i saa Henseende var jo mulig. Hun var dog glad og taknemlig, fordi jeg uden hendes Indvirkning havde bestemt mig til at vende tilbage til hende, og hun forsikkrede mig ofte, at alene Tanken om min Nærværelle havde virket oplivende paa hende, hvilket indgav hende det bedste Haab for Fremtiden.

Den sidste Tid, jeg opholdt mig i den Ortenske Familie, gav mig særdeles meget at tage vare, hvilket sikkerlig var gavnligt for mig, da Virksomhed binder Tankerne, og det behøvede jeg. De søgte ellers altfor ofte hen til den Begivenhed, der forestod, og den kunde jeg desværre aldrig dvæle ved uden med den pinligste Følelse. Hvad der var mig særdeles kjært, var, at, da jeg den første Mai forlod Fru v. Orten, var underlig nok Bryllupsdagen endnu ikke bestemt; den beroede paa nogle Slægtningers Ankomst fra Sønderjylland, og det Brev, der skulde bringe deres Svar, udeblev den Dag, man ventede det. Det synes maaske taabeligt, men jeg takkede Gud, fordi han var mig saa god at lade mig

være i Uvidenhed om den Time, da han for bestandig blev knyttet til en Anden; jeg kunde ikke kue den Storm, der reiste sig i mit Bryst, hver Gang jeg fordybede mig i Tanken herom. — Afskeden fra Familien var omtrent svarende til Alt, hvad der var gaaet forud. De sidste Par Dage havde Fru v. Orten været usædvanlig venlig imod mig, og jeg glædede mig derover i den søde Indbildning, at det var Godhed for mig, der nu til Slutningen skinnede frem; men af denne Tro blev jeg snart udreven, da hun den sidste Morgen spurgte mig, om jeg ikke for gammelt Venskabs Skyld vilde komme til hende den Dag, Brylluppet skulde være? Uden at behøve et Dieblikks Overveielse svarede jeg ubetinget, at det var mig umuligt. „Ja, forstaa mig vel," vedblev hun, „De skal naturligvis ikke tage Del i Selskabet; det kan jeg godt indsee vilde genere Dem; De behøver tværtimod aldeles ikke at lade Dem see. Det er for at ordne Et og Andet, at jeg ønsker Deres Nærværelse her." Hun troede maaske, at jeg skulde føle mig smigret ved den Tillid, hun viste mig, og anede ikke, at Hjertet svulmede i mig ved Tanken om, at jeg, der engang havde næret saa skjønne Drømme, nu kun skulde være værdiget at gaa som Fadebursterne og gjøre Opvartning for Gjæsterne ved hans Bryllup! Uagtet jeg søgte at indklæde mit Afslag i saa formildende Udtryk som mulig, blev Fru v. Orten dog meget vred over, at jeg vilde nægte hende denne ringe Tjeneste, som hun kaldte det, og idet hun sagde mig det sidste kolde Levvel, tilføiede hun: „Jeg er overbevist om, at der vil komme en Tid, da

De bittert vil fortryde, at De letsindig forlod en Plads, hvor De i saa mange Retninger fandt Overbærelse; og De vil nok i Tiden komme til at erkjende, at det ikke er saa let at komme igjennem Verden, som De nu troer." At jeg ikke havde for store Forventninger til Fremtiden, vidste jeg kun altfor vel, men det var jo utidigt at tale til hende derom; jeg taug derfor stille til den lille Moralprædiken og tog hurtig Farvel med hende som med Frøkenen, hvilken sidste sad og bladede i en Bog, og reiste sig ikke engang, idet hun rakte mig Haanden til Afsked. — Heiden pleiede hver Dag at komme til Middag, men den Dag udeblev han; maaske var det ganske tilfældigt, men jeg kunde ikke ret forstaa mig selv, om jeg var glad eller bedrøvet over hans Udeblivelse. Jeg ængstedes for hans Komme og nølede dog med at forlade Huset, og lyttede med et Slags Forventning til Trinene paa Trappen, men forgæves. Det var maaske dog en vis Betænksomhed, der bragte ham til at undgaa en Scene, der sikkerlig vilde været lige pinlig for os Begge. Derimod modtog jeg næsten daglig en Hilsen af ham, naar han gik forbi vore Vinduer, og det glædede mig; han tænkte dog paa mig saa længe, og jeg havde lært at være nøisom.

At være hjemme er velsignet for den, der som jeg havde et kjærligt og fredeligt Hjem, men jeg følte dog ofte, at der var kommet Noget imellem, som indvirkede forstyrrende paa den ubegrændsede Fortrolighed, der tidligere havde hersket imellem Moder og mig. Tidligere havde det været let for hende at opdage, at jeg ikk

længer var som før, men nu havde Svaghed sløvet hendes Skarpsynethed, og hun var dertil saa opfyldt af Tanken om min kjære Broders nærforestaaende Afreise, at hun ikke lagde saa nøie Mærke til mig. Jeg søgte jo desuden af al Kraft at synes tilfreds, men en forunderlig Spænding var over mig. Jeg længtes efter at høre noget fra dem, som mine Tanker dvælede ved, men som jeg nu var uden al Forbindelse med. Min Broders Ekvipering gav mig en Del at tage vare, og det var mig velkomment: mine Hænder og mine Tanker arbeidede med Iver, jeg vilde desuden gjerne skaane min Moder for enhver Anstrængelse, thi hun var meget afkræftet, og talte ofte om stikkende Smærter i Brystet. Sidst i Mai skulde det Skib afgaa, med hvilket min Broder havde bestemt at tage til Portsmouth; alle Tilberedelser vare gjorte, og de sidste Timer før hans Afreise vare alt for Haanden. Kjærlighed til Hjemmet og den ømmeste Hengivenhed for Moder og mig vare stærke Følelser i det unge Menneskes Bryst, der nu, ren og ufordærvet, forlod den Kreds, hvori han hidtil havde fundet en tryg Havn. Med Bedrøvelse forlod han den, og med mange blandede Følelser saae vi ham drage ud i den vide Verden. Moder følte tilfulde, at han først nu skulde til at stole paa sine egne Kræfter, og paalagde ham i sin sædvanlige blide og fromme Tone, aldrig at forglemme sin Gud og sin Moder. „Ingen Sorg," sagde hun, „kan være saa stor og saa bitter, som Sorgen over et vildfarende Barn." Kjærlige Ord og varme Løfter bleve vexlede, og med bevæget Sind

ledsagede Marie Svensen og jeg ham til Toldboden, for endnu der at sige ham det sidste Levvel. — Da Skibet var ude af Synsvidde vendte vi med nedslagent Sind tilbage til Hjemmet. En vis Uro var over mig, thi jeg ængstedes for, at den stærke Sindsbevægelse skulde have indvirket skadelig paa min stakkels Moder, og desværre, denne Frygt var ikke ugrundet! Et sørgeligt Syn mødte mit Blik, idet vi traadte ind i vor lille Stue: bleg, næsten afmægtig, sad min Moder paa Sofaen, og med Skræk opdagede jeg flere Blodpletter paa Gulvet. Jeg anvendte naturligvis Alt, hvad jeg troede kunde lindre hende; men hendes Tilstand var i høi Grad foruroligende. Hvad Lægen alt længe havde frygtet, var skeet: et Blodkar i Brystet var sprunget, og enhver Bevægelse fremkaldte nye Anfald. I denne fortvivlede Situation var mit eneste Haab saa snart som mulig at faa Lægehjælp, og da vor Læge boede i næste Gade, bad jeg Marie Svensen blive hos Moder, medens jeg ilede til ham. Med hurtige Skridt naaede jeg hans Dør, men blev skuffet, thi han var ganske nylig gaaet ud, man troede til en Frue paa Østergade. Jeg fik hendes Bopæl at vide, og sittrende af Angst fortsatte jeg min Gang. Med utrolig Hurtighed gik jeg gjennem flere Gader og nærmede mig endelig det betegnede Sted, idet jeg med speidende Blikke saae paa enhver ældre Herre, i Haab om at gjenkjende den Mand, hos hvem jeg nu søgte Redning og Trøst. Flere Gange havde min ophidsede Fantasi vildledet mig, men nu var jeg overbevist om, at det var ham, der gik noget foran

mig paa det andet Fortoug; jeg forcerede endnu mere mit Løb for at naa ham, da jeg i det samme saae en Række lukkede Vogne komme. At bie, indtil de alle vare komne forbi, varede mig forlænge; jeg betænkte mig derfor ikke, men vilde løbe over Gaden, inden de kom. Den forreste var allerede saa nær, at Hestenes Hoveder berørte mig, og hvis ikke den stadselige Kudsk havde været saa menneskelig at holde de pustende Dyr an, var sikkert Vognen gaaet over mig. Jeg var i dette Øieblik næsten ligegyldig for den Fare, jeg svævede i, men Folks Raaben og et Par hjælpende Hænder bragte mig dog hurtig paa Benene, og jeg stod halv fortumlet paa Fortouget, idet Vognen kjørte mig forbi. Mekanisk hævede jeg Blikket; et Hoved rakte sig frem af Vognen, for at see, hvad der havde fremkaldt Standsningen, og jeg gjenkjendte den Mand, hvis Træk vare mig dyrebarest. — Hans pyntelige og alvorlige Udseende, den lange Vognrække, som fulgte ham, sagde mig lettelig, at det var ham og hans Bryllupsskare, der nær havde kjørt mig over. O, det var et grusomt Spil af Skjæbnen! Smærte, skærende Smærte, fyldte mit Bryst og lagde en blytung Vægt paa mine Skuldre; jeg sank næsten sammen og maatte støtte mig ved Muren. Han saae det! Jeg læste Sorg i de talende Øine, men han lænede sig tilbage og lagde Haanden over dem, som for at udelukke det Syn, der bedrøvede ham. — Det bruste for mine Øren, og Tankerne joge uordentlig gjennem mit Hoved, til jeg paa engang erindrede mig det sørgelige Ærinde, der havde bragt mig herhen, og Tanken om

min Moder gav mig fornyet Kraft. Jeg havde jo endnu noget at leve, at virke for; hun behøvede min Hjælp, den maatte hun ikke savne! De vaklende Lemmer bare mig videre, op ad nogle Trapper til den Bolig, der var betegnet mig som Stedet, hvor jeg muligvis kunde træffe Lægen. Han var der heldigvis, men studsede over mit ophidsede Udseende, og fulgte strax med mig. Han kunde desværre ikke berolige mig meget angaaende min Moders Tilstand, men bad mig endelig fatte mig, thi Ro og den anordnede Medicin til den bestemte Tid vare det Eneste, der for Øieblikket kunde anvendes. Henad Midnat lovede han at see til hende igjen; han ventede saa en Krisis. — Jeg havde lovet ham at være rolig, og jeg var det paa en Maade ogsaa, dog dybt i min Sjæl strømmede mange forskjellige Følelser, men en Kraft, der senere er forekommet mig ubegribelig, holdt mig opret og lod mig med Nøiagtighed erindre enhver Smaating, som var at iagttage med Hensyn til min Moders Pleie. Marie Svensen blev hos mig i flere Timer, og det var dog en Trøst at mærke hendes Deltagelse og Venlighed, men da hendes Forældre vilde forurol iges, hvis hun blev borte om Natten, forlod hun mig ved Sengetid, og jeg sad saaledes i flere Timer ganske ene, og betragtede med Sorg og Ængstelse det svage Væsen, der laa foran mig, og som nu udgjorde mit Eneste i Verden. Mange inderlige Bønner opsendte jeg den Nat til Gud; de rokke vel ei hans vise Beslutninger, men der er en Trøst og Hvile i Bønnen, som kvæger det syge Hjerte. Klokken tolv kom Lægen.

O, hvor hang min hele Sjæl med Forventning ved hans Læber, de skulde jo afsige min Dom! Langsomt og alvorlig undersøgte han Puls og Aandedræt, lyttede med et Hørerør til hendes Bryst, og henvendte enkelte Spørgsmaal til hende og mig. Tilsidst sagde han endelig: „Berolige Dem; stakkels Pige! Faren er med Guds Hjælp overstaaet. Deres Moder har haft et slemt Anfald, men med Forsigtighed vil hun snart bedres.“ Al anden Smærte forstummede i dette Øieblik, og med foldede Hænder og rørt Sind takkede jeg Gud, der havde været mig saa god at bevare hende for mig. — Den øvrige Del af Natten laa hun i en let Søvn, og jeg sad ved hendes Seng. Hvor glad og taknemmelig jeg end nylig havde følt mig ved Lægens trøstende Ord, maa jeg dog tilstaa, at de ubetvingelige Tanker ikke sjælden dvælede ved Gjenstande, der fremkaldte Strid og Uro i mit Bryst. Forvirrede Billeder joge forbi min Fantasi, der fremstillede Scener meget forskjellige fra den, der omgav mig. Og dog har jeg ofte senere erkjendt Guds Godhed i det Sammentræf af Omstændigheder, som denne Dag medførte, thi den ene Bekymring berøvede ligesom den anden dens Braad, og jeg var for optagen af det, der laa mig nærmest, til at mine Tanker ret kunde fordybe sig i Enkelthederne. — Den følgende Dag kom Marie Svensen og hendes Moder for at see til den kjære Syge. De bleve glade ved at finde hende i Bedring, og bebreidede mig Modløshed og Forsagthed. „Du maa endelig være ved godt Mod, søde Anna,“ sagde Fru Svensen; „det gaaer jo godt

fremad, og bliver Din Moder først rask, saa skulle vi nok vide at muntre Dig. Det er mageløst, som Du har sat Humøret til ude paa det fæle, gamle Hjorthøi." — „Gud, det er sandt!" udbrød hun derpaa, „nu husker jeg først, at jeg har en frisk Nyhed til Dig. Kom og sæt Dig ned, saa skal Du høre Noget, der vil adsprede Dig." Jeg adlød mekanisk og anede mindst, at den omtalte Nyhed, der skulde adsprede mig, var en vidtløftig Beskrivelse af Heidens og Frøken Ortens Bryllup. Fru Svensen var tilfældigvis gaaet forbi Frue Kirke, idet Bryllupsskaren kom kjørende, og da hun gjenkjendte det Ortenske Livree, fik hun Lyst til at gaa ind og see den Stads. Det Hele, forsikkrede hun, havde været elegant og storartet, med brogede Uniformer og rigtklædte Damer. „Men Bruden," udbrød hun leende, „hun var i mine Tanker gruelig! I hvidt Atlask saae hun værre ud end nogensinde, lille, grim og ubetydelig. Ja, der er ingen Spørgsmaal om, at han jo har taget hende for Pengenes Skyld, men meget lykkelig saae han da heller ikke ud. Idet han stod ud af Vognen, var han især mørk og forvirret, men den Alvor, der var over ham, klædte ham godt, thi han er unægtelig en særdeles smuk Mand. Mest af hele Skaren beundrede jeg dog Fru v. Orten; hun veed med Anstand at bære en rig Dragt, og fører sin høie, ranke Figur med en Majestæt og Ynde, som mangen en ung Dame maatte misunde hende." — Hun vedblev saaledes en Tidlang at beskrive hvert enkelt Individ, der havde deltaget i Bryllupsfærden, og var idel Forundring over, at Sønnen fra

Sverrig ikke engang ved denne Leilighed havde været nærværende. — Saalænge hun havde talt om Heiden og Frøken v. Orten, havde jeg lyttet til med den mest pinlige Interesse, men senere susede hendes Veltalenhed næsten uændset forbi mine Øren; jeg vidste jo desuden nok, og mit Indre gjemte saa Meget, at jeg kun med Anstrængelse kunde synes rolig. Næste Dag saae vi af Avisen, at Landskabsmaler Heiden med Frue var afreist til Kiel, og det var den sidste Efterretning, som jeg i flere Aar fik om disse Mennesker, der havde indvirket saa meget paa min hele Tilværelse. I to Aar vare de i Udlandet, og da de vendte tilbage, var jeg endnu mere fjernet fra dem. At jeg ofte tænkte paa min Ungdoms Ideal, behøver jeg vist ikke at sige, thi en saa dyb Vunde læges ikke saa let, men med Tak til Gud erkjendte jeg, at Fred og Ligevægt lidt efter lidt vendte tilbage hos mig. En Følelse kan ikke i Længden bevare usvækket Kraft, naar den er aldeles haabløs og savner al Forbindelse med sin Gjenstand.

Med min Moders Helbredelse gik det langsomt, men jeg følte derved ret levende, hvor uundværlig jeg var hende, og det gav mig et Mod og en Udholdenhed, som jeg maaske ellers vilde have savnet. Tilsyneladende snege Uger og Maaneder sig hen uden videre Afvexling, dog var der i vor lille Kreds oftere en eller anden Begivenhed, som bragte Glæde eller Sorg, men det vil jeg her ikke trætte med at meddele. — Som Fru Ranner havde sagt, kom hun og Mathilde til Kjøbenhavn om Efteraaret, og opholdt sig i Byen i sex Uger. Det var

en stor Glæde for mig, thi Fru Ranner var som altid saa venlig og deltagende, og Mathilde var saa sød og elskelig. Alene at see paa hende gjorde mig godt: det smukke Ansigt, det glade Smil, virkede oplivende paa mig. Vi vare vel ikke ofte sammen, thi hun havde saa mange Venner, der kappedes om at have hende hos sig, men naar vi vare sammen, var hun venlig og hjertelig imod mig, og jeg troer, at Stolthed var aldeles fremmed for hende. Hun talte med Ungdommens hele Henrykkelse om Baller og andre Fornøielser. Naar vi kom paa det Thema, var hun uudtømmelig, og i det Hele taget talte hun gjerne om sit eget lille Jeg. Uden at vide det, havde vist en Del Egenkjærlighed faaet Overhaand hos hende, men det var jo tilgiveligt; vi holdt Alle af hende, og enhver gjorde sit til at forkjæle det smukke, gode Pigebarn.

Ved Fru Ranners Brev til mig var den Tanke opstaaet hos mig, at Mathilde stod i Begreb med at gjøre et Parti; men denne Formodning vægrede hun sig ved at besvare, og jeg søgte derfor ganske hemmelig at udforske Mathilde. Det var imidlertid ikke let at komme til noget egentligt Resultat i saa Henseende, thi hun omtalte og roste mange forskjellige unge Herrer, uden at jeg kunde mærke, at Nogen var i særlig Gunst hos hende. Dog forekom det mig, at hun med mest Interesse omtalte den tydske Familie, der havde kjøbt Justitsraad Crohms Gaard. Der kom hun næsten daglig og morede sig altid. Paa mit Spørgsmaal, om det var den unge Kone, som var hende særdeles

kjær, svarede hun: „Aa ja, hun er livlig og rar, men Herrerne ere især elskværdige.“ Jeg bad nu om en Forklaring over Udtrykket „Herrerne“. Det indbefattede foruden Eieren, den egentlige Herre, som var meget vakker, tillige en Baron Reindorff, en Broder til Fruen i Huset. Han var en Bairer, der en Tidlang havde været ansat som Legationssekretær i Paris, men som nu havde trukket sig tilbage fra alle Forretninger, for at leve for sin Fornøielse, til han med Tiden skulde overtage sin Faders Godser, hvilke han omtalte som meget betydelige. I flere Maaneder havde han opholdt sig i Jylland, og det lod til, at han vilde blive Vinteren over der. „Og det vil rigtignok blive morsomt,“ vedblev Mathilde, „thi Du gjør Dig intet Begreb om, saa interessant og underholdende han kan være. Det siger Moder da ogsaa, at i hans Selskab flyver Tiden, uden at man mærker det. Han har oplevet saa meget, levet i Paris i flere Aar, og taget Del i Alt.“— Hun vedblev med en Varme, der var hende usædvanlig, at beskrive hans Person og Elskværdighed, indtil jeg smilende saae paa hende og sagde: „Det er jo et rent Vidunder, den Bairer! Pas vel paa Dit lille Hjerte, at han ikke tager det og Dig selv med sig, naar han forlader Danmark.“ — Rødmende skjulte hun sit Ansigt i Hænderne, og forsikkrede, at han vist havde langt andre Tanker end at søge sig en Brud i det tarvelige Jylland. — Fru Ranners Indtrædelse afbrød denne Samtale, som jeg aldrig senere fornyede. Det, som man kalder at narre unge Piger med deres indbildte

eller virkelige Tilbedere, har altid været mig i høi Grad imod; en indbildt Forelskelse faaer derved Næring, som tit gjør Fortræd, og er en virkelig Følelse begyndt at spire frem, berøves den let sin første fine Friskhed og Duft, naar der letsindig spøges med den.

Kort før Fru Ranners Afreise kom hun en Dag op til Moder og spurgte, om jeg om Aftenen vilde følge i Theatret med hende og Mathilde. Med Glæde modtog jeg denne Indbydelse, thi det var en Fornøielse, jeg altid havde sat megen Pris paa, men som kun sjælden var bleven mig til Del. Da Fru Ranner saae mig oplivet ved Tanken om denne Nydelse, sagde hun: „Naa, det var dog rart, at jeg engang igjen fik det milde Ansigt at see, som jeg holder saa meget af. Du forekommer mig saa forandret i de fire Aar, jeg ikke har seet Dig, at det ordentlig har gjort mig ondt at savne det Udtryk af Glæde og Tilfredshed, som ellers følges med de unge Aar, og jeg har ofte bebreidet mig, at det var min Skyld, at Du kom til Fru v. Orten, hvis det var det Trykkende i Din Stilling, der saa tidlig havde forstyrret Din Livsfriskhed." — Jeg takkede hende for hendes Omsorg for mig og bad hende endelig ikke at angre Noget med Hensyn til mig, thi hun havde jo altid været saa god imod mig, og Opholdet paa Hjorthøi havde haft mange lyse Sider, som jeg aldrig vilde glemme. — Denne Aften gav mig Anledning til at bestyrkes i den Formodning, at Mathilde nærede usædvanlig Interesse for den af hende omtalte Baron Reindorff. Midt under Forestillingen lagde jeg nemlig

Mærke til, at hun hilsede ned til Parkettet med et venligt Smil og en forbindtlig Bøining, og saasnart den Akt var forbi, sagde hun til sin Moder: „Har Du seet, at Reindorff er her? Jeg syntes nok, at jeg kjendte hans Haar og Holdning, og nu, da han vendte sig om, gjenkjendte han ogsaa strax mig og hilste mig." Fru Ranner vendte nu ogsaa sit Blik i den betegnede Retning, og modtog ligeledes en Hilsen af en høi, mørk Herre, som stod i første Parket. „Kan Du see ham, Anna?" sagde Mathilde. „Er han ikke smuk? Seer man ikke strax, at han er en Udlænding? Der er noget Eiendommeligt i hans Væsen og Manerer, som klæder ham saa godt. Det er den franske Elegance, som vore kjøbenhavnske Herrer aldeles savne." — Unægtelig var det en smuk, høi Herre, der var Gjenstand for denne Lovtale; dog syntes hans brede Skuldre og noget tynde Haar at tyde paa, at ikke alene Ungdommen var tilbagelagt, men ogsaa noget af Manddomsalderen. Et stort, mørkt Skjæg, næsten sorte Øine og en regelmæssig smuk Profil dannede i Forening et Ansigt og Hoved, der nok var værd at lægge Mærke til. Jeg besvarede derfor ogsaa Mathildes mange Spørgsmaal tilfredsstillende, men yttrede dog, at han næppe var ung længer. „Ja, hvad kalder Du ung?" svarede Fru Ranner. „Han er vel over tredive Aar, men derfor er han dog ligefuldt en ung Mand. Men han siger selv, at han seer ældre ud, end han er, og det er, fordi hans mange Forretninger tidligere ofte nødte ham til at arbeide langt ud paa Natten, og den Overan-

strængelse kunde han ikke taale. Naar Du seer ham nærmere, vil Du selv kunne see et vist slapt og anstrængt Præg paa hans Ansigt. Men det er jo kun en Overgang, thi den Hvile, han nu nyder, vil vist være ham gavnlig." — Da Forestillingen var endt, og vi traadte ud af Logen, stod han allerede udenfor. Han hilste bekjendt paa Fru Ranner og Mathilde, og de behandlede ham begge meget hjertelig. Da Mathilde tilkjendegav sin Forundring over at see ham i Kjøbenhavn, svarede han: „Hvor kan det undre Dem? Veed De ikke, at jeg fortiden lever for at være der, hvor mine Ønsker drive mig hen, og hvor skulde det vel være, uden i Deres Nærhed? Jeg kom i Eftermiddags her til Staden, og da det ikke var nogen passende Tid til at aflægge Dem mit Besøg, gik jeg i Theatret i Haab om at see Dem der; og heldigvis bragte jo min Plan det forønskede Resultat." — Efter at have hjulpet os Tøiet paa og ledsaget os til Vognen, vilde han tage Afsked, men Fru Ranner spurgte ham, om han ikke havde Lyst til at indtage den ledige Plads i Vognen, saa kunde de underveis høre lidt om deres jydske Venner. Med Beredvillighed modtog han Opfordringen, men om de jydske Venner blev der rigtignok ikke talt meget. Artige Forespørgsler til Fru Ranners og Mathildes Befindende og intetsigende Komplimenter udgjorde saa godt som al hans Konversation, indtil vi naaede Fru Ranners Bolig. Han afslog at drikke Thee med dem den Aften, men bad om at have det tilgode til næste Dag, og med endnu nogle Høflighedsyttrin-

ger fjernede han sig. — Saasnart han vel var borte, stormede Mathilde ind paa mig med Spørgsmaal om, hvordan han tiltalte mig. Det var jo for tidligt at fælde nogen Dom om et Menneske ved et saadant Sammentræf, men uden at jeg kunde forklare hvorfor, følte jeg et Slags Uvillie imod ham, og Gud veed, hans Opførsel imod mig havde ingenlunde berettiget mig dertil; thi efter at jeg var forestillet som Mathildes Veninde, var han idel Artighed imod „gnädiges Fräulein“, som han kaldte mig. Han forekom mig for fortrolig og hjertelig, til at det kunde være ærlig ment. Hans Blik paa Mathilde, naar han kom med en eller anden forbindtlig Yttring, udtrykte ingen Følelse, syntes jeg. Det forekom mig snarere, som om han med Kjenderblik slugte den friske Ynde og blomstrende Skjønhed, der var ham nær. — Saaledes at udtale mig om ham til Mathilde kunde naturligvis aldrig falde mig ind, dog var min Ros formodentlig noget lunken, thi Fru Ranner tog Ordet og sagde: „Ja, det er et vakkert, behageligt Menneske, men hans Sprog skal man maaske vænnes til, for han bruger stærkere Udtryk og mere hjertelige Yttringer, end vi ere vante til at høre. Men det er jo en Eiendommelighed ved det tydske Folk og det tydske Sprog, at de have varmere Hjerter og varmere Ord end vi.“ — At Fru Ranner bedømte ham saa gunstig, lod mig tro, at jeg havde fældet en urigtig Dom over ham, og jeg ønskede, at det maatte være Tilfældet, thi jeg tvivlede ikke længer paa, at, følte Mathilde nogen Tilbøielighed for Nogen, var det for

ham. Der var en Glands i hendes Øine og et Liv i hendes Ansigt den Aften, som jeg aldrig før havde bemærket, men som klædte hende uforlignelig. Man siger jo, at Kjærlighed formaaer at forskjønne et ellers uskjønt Væsen, hvormeget mere da hende, der forud besad saa yndige Træk. — Den Opdagelse, jeg troede at have gjort med Hensyn til hendes Følelser, glædede mig ingenlunde, men jeg var mig selv en Gaade, thi jeg kunde ikke forklare, hvorfor jeg blev forstemt ved Tanken om en mulig Forbindelse imellem de to Personer, som jeg iaften for første Gang havde seet sammen. Ubevidst følte jeg Mistillid til denne galante, erfarne Verdensmand, der, saa forekom det mig, fra fjerne Steder var slaaet ned for at røve en kostbar Skat. Jeg søgte imidlertid at bortmane disse mørke Forestillinger, som jeg gjentagne Gange fortalte mig selv, vare opstaaede i mit Sind uden nogensomhelst Grund. At Fru Ranner med Tilfredshed imødesaae det Parti, som hendes Mathilde muligvis kunde gjøre, kunde jeg af enkelte Ting nok mærke, og det gav mig en bedre Tro til den meget omtalte Baron; thi Titel og Rigdom vare vel gode Ting, men dog ingenlunde det Vigtigste i denne ædle Kvindes Øine. Endskjøndt jeg flere Gange senere var hos Ranners, og han næsten daglig var Gjæst der i Huset, traf jeg dog ikke oftere sammen med ham inden deres Afreise, men hørte af Mathilde mange Fortællinger om ham, som naturligvis samtlige vare til hans Forherligelse.

Da Fru Ranner sagde Farvel til Moder og mig,

foreslog hun, at vi begge skulde tilbringe næste Sommer hos hende paa Skovslunde; Landlivet, troede hun, vilde være gavnligt for Moders Helbred. Med Tak toge vi imod hendes venlige Indbydelse, og mange Planer bleve lagte, og mange Tanker bleve af mig henvendte paa denne Udflugt, der forekom mig at have saa mange lyse Sider. Disse Luftkasteller forkortede adskillige Timer af den lange Vinter, og Haabet om en gladere Sommer hjalp til at fordrive Tiden, der ellers sneg sig trist og langsomt hen.

Fru Ranners Beklagelser over mit forandrede Udseende og Humør gave en Tid Anledning til Eftertanke hos min kjærlige Moder, ja fremkaldte endog adskillige Spørgsmaal, der satte mig i stor Forlegenhed. Havde jeg fulgt mit Hjertes Trang, da havde jeg meddelt hende Alt, thi det var mig ofte saa vanskeligt at skulle skjule for hende det, der for mig udgjorde det vigtigste Afsnit i mit Liv; men naar jeg betragtede det svage, lidende Udseende, og saae den Fred, der var udbredt over hendes dyrebare Træk, saa følte jeg, at det var Uret at lægge en Byrde til paa disse svage Skuldre, eller bringe Bekymring i den Sjæl, der havde kæmpet trolig og nu havde Fred. Jeg undgik derfor at svare hende ærlig, og beroligede hende saa godt jeg kunde ved at synes mere oprømt og tilfreds; men en Svide i Hjertet, en Tomhed i mit Bryst gjorde ofte denne Bestræbelse svær nok for mig. At forsage falder ikke let, og mindst for den Unge.

Det Foraar, som jeg med Længsel havde imodeseet,

kom da omsider, men det bragte desværre ikke Opfyldelse af mine Forhaabninger, thi et Anfald, ligesaa hæftigt som forrige Gang, hjemsøgte atter min stakkels Moder og tog mange af hendes svage Kræfter, saa der ikke kunde være Tale om nogen Søreise.— Desværre kjende altfor Mange den pinlige Tilstand, som man befinder sig i, naar man i flere Uger og Maaneder næsten kun lever for at pleie en kjær Syg; det er en Uro og Spænding, der sikkerlig ikke udgjør en af Livets mindste Prøvelser. Enhver, der kjender en saadan Tilstand, vil føle Deltagelse for mig, naar de høre, at næsten hele Sommeren hensneg sig paa denne Maade. Saalænge jeg endnu nærede Haab om Helbredelse, kunde jeg endda holde Modet vedlige, men da Lægens Udsagn var saa lidet trøstende, at min Frygt blev til Vished, o, da var det næsten over mine Kræfter! Dog, et Menneske kan Meget ved Guds Hjælp; man kan see sit Kjæreste paa Jorden blegne i Døden, man kan lukke de Øine, der før vare vore oplivende Stjerner, og see de Læber forstumme, der tidligere tilhviskede os Trøst og Haab, og dog ikke ganske forsage. Alt dette vilde tidligere have forekommet mig umuligt, men da det blev min sørgelige Lod, da var Gud hos mig med sin Kraft, som gav mig Evne til at gaa det igjennem uden aldeles at bukke under. — Dog vil jeg her ikke udmale min Sorg. Hos Mange har Tiden maaske nu lagt sin ubegribelige Lægedom paa Saar, der engang vare ligesaa smærtelige som mit, og jeg vil ikke kalde disse sørgelige Erindringer tilbage. Og I, som endnu ere fremmede

for den tunge Prøvelse, Eder vil jeg ikke bedrøve ved Fremstillingen af de trange Timer, som engang maa komme, men jeg beder Eder blot at folde Hænderne og bede Gud, at den Tid maa være fjern; thi Skilsmisse ved Døden er usigelig smærtelig, naar det er fra Venner, der havde Plads i vort Hjerte.

Med min Moder mistede jeg saa godt som Alt, thi hvor inderlig jeg end holdt af min Broder, saa gjorde dog den lange Afstand, at jeg ikke kunde være det for ham, som jeg ønskede, ei heller finde den Trøst hos ham, som jeg behøvede. Verden forekom mig derfor øde, og en ubeskrivelig Følelse af Forladthed blandede sig i min Sorg. — Den Mand, som endnu var mig dyrebar, var det nu næsten en Synd at tænke paa; desuden behøvede han mig jo ikke. Ingen trængte til mig, Ingen havde jeg at virke for; jeg var ene, — ene i den store Verden, der nu forekom mig at være uden en eneste Tillokkelse. Hvad Under da, at Livskede bemægtigede sig mig! — Jeg følte Træthed baade paa Sjæl og Legeme, og Hvile forekom mig som det Eneste, jeg kunde ønske mig; men det Ønske blev ikke tilfredsstillet, thi Sjælen og de urolige Tanker arbeidede uden Ophør, og fremstillede mørke Billeder saavel af Fortiden som af Fremtiden. Det Spørgsmaal: Hvad er Livet? banede sig atter Vei til min forsagte Sjæl, og blev dennegang besvaret endnu sørgeligere end tidligere. Livet forekom mig nu som en utaalelig Byrde, der laa med Centnervægt paa mine Skuldre, og som jeg bad til Gud om Befrielse fra. Det var sikkerlig Uret, men i

min daværende Stemning var Fornuften ikke stærk nok til at dæmpe Udbruddet af min Smærte; ja, jeg bildte mig endogsaa ind, at min Bøn vilde blive hørt.

Iblandt de Sager, som havde tilhørt min dyrebare Moder, var der forskjellige, der vare mig saa kjære, at jeg ei kunde taale at see dem gaa over i fremmede Hænder. Jeg gjorde derfor et lille Udvalg af de Gjenstande, der havde været hende de kjæreste, og iblandt dem vare nogle Digte af Ohlenschlæger. Med dyb Vemod betragtede jeg disse Blade, hvorpaa hendes milde Øine saa ofte havde hvilet, da et Kjende i en af Bøgerne tiltrak sig min Opmærksomhed. Jeg aabnede den, og mit Blik faldt paa det deilige Sted:

„Hvad er Livet?
Et Pust i Sivet,
Som synker ned.
Et Spil af Kræfter,
Som higer efter
En Evighed.
Til Evigheden saa morgenrød
Gaaer Vei herneden kun gjennem Død."

Enhver erkjender vistnok, at rig Skjønhed og dyb Sandhed ligger udtrykt i disse Ord, men for mig fik de i dette Øieblik en dobbelt Betydning; thi hvorfor havde min Moder netop lagt Mærke ved disse Linier? Bogen indeholdt sikkerlig andre ligesaa smukke Steder. Det forekom mig umuligt, at det kunde være tilfældigt; nei tværtimod! — Hun havde maaske imellem anet, at hendes Bortgang var nær. Endskjøndt hun var borte,

syntes jeg endnu at føle en Duft af hendes ømme Kjærlighed og Omsorg i Henvisningen til disse Linier, og jeg takkede Gud derfor. Hendes Hilsen til mig skulde ikke blive upaaskjønnet, jeg skulde taale og stride som hun. O, Livet var jo kun et Pust i Sivet! Det maatte kunne overvindes, naar man kun ikke glemte, at Evighedens Morgenrøde venter os som Lønnen for vor Stræben.

Med fornyede Forsætter og gode Beslutninger begyndte jeg at tænke paa min Fremtid. Den saae unægtelig mørk ud, thi hvorhen skulde jeg vende mig om en fremtidig Existens? Mit nuværende Hjem maatte jeg snarest mulig forlade. Fru v. Ortens ukjærlige Afskedsord randt mig i Hu, men hendes Spaadom, at jeg vilde komme til at ønske mig tilbage i min forrige Stilling, var endnu ikke gaaet i Opfyldelse; jeg gøs endog tilbage for Tanken om en Gjentagelse af Livet der. — Jeg kom ikke videre i mine Betragtninger; et Postbud, som bragte mig et Brev, afbrød mig. Det var fra Fru Ranner og aandede en Venlighed og Deltagelse, som gjorde mig godt; men hvad der endnu var vigtigere for mig, var, at hun kjærlig og indstændig bad mig, saa snart jeg kunde, at komme til hende og for Fremtiden betragte hendes Hus som mit Hjem. „Jeg kjender Dig saa godt," skrev hun, „at jeg veed, at Du ved Læsningen af denne Begjæring strax vil tænke: Det er for at gjøre mig godt, at Fru Ranner kommer med dette Forslag, nu hun veed, at jeg trænger dertil. Ja, kjære Anna! Din Selvfølelse indgiver Dig maaske endog den Tanke at afslaa min Bøn; men deri gjør Du Uret,

thi Du trænger ikke mere til mig, end jeg til Dig, og jeg vilde blive meget bedrøvet, om jeg skulde blive skuffet i mit Haab snart at have min gode, kjærlige Anna om mig. Der er nemlig indtruffet en vigtig Begivenhed i vor Kreds: min dyrebare Mathilde er i disse Dage bleven forlovet med Baron Reindorff. Uagtet Partiet i alle Henseender er saa godt, som man kan ønske sig det, og det er mig en Glæde at see min Mathilde saa lykkelig, trænger jeg dog nu i flere Retninger til at have et kjærligt og hengivent Væsen om mig, med hvem jeg kan tale, om hvad der ligger mig paa Hjertet, og som vil dele min Ensomhed, naar den slemme Tid kommer, da mit elskede Barn skal forlade mig." Var et Øiebliks Betænkning opstaaet hos mig, saa forsvandt den naturligvis lige saa hurtig ved den kjærlige Maade, hvorpaa Fru Ranner omtalte mit Ophold hos hende. Jeg tog altsaa beredvillig imod hendes Tilbud og søgte i et langt Brev at udtale min Anerkjendelse af hendes Godhed imod mig.

For at ordne det Fornødne inden min Afreise fra Kjøbenhavn behøvedes der ikke ret lang Tid; Kapitain Svensens havde været utrættelige i at vise mig Deltagelse og Hjælp, og den ydede de mig ogsaa ved denne Leilighed. Ret mange Venner havde jeg ikke at sige Farvel; Svensens vare saa godt som de Eneste, der ret vare mig kjære. Den Bolig, der i saa lang en Tid havde været mit Hjem, og min Moders Grav vare dog Steder, som jeg med Bedrøvelse forlod. Et Blik og et Suk sendte jeg ogsaa til Fru v. Ortens Leilighed i

Byen; der havde jeg dog tilbragt nogle glade Timer. — Og dermed sagde jeg Kjøbenhavn og Sjælland Farvel, og vendte atter tilbage til Jylland og til mit Barndomshjem. Sexten Aar vare henrundne, siden jeg sidst forlod dette Sted, og for Verdens Øine var mit Liv hengledet temmelig rolig, men dybt i min Sjæl gjemtes Mindet om mangen Storm, der havde røvet Blomsterne fra min Ungdom, før de endnu vare fuldkommen udviklede, og Erfaringer vare hentede, der lode mig betragte Verden og Menneskene i et mørkere Lys, end det ellers pleier at være Tilfældet i min Alder.

Fru Ranner modtog mig som en anden Moder og talte kjærlig og trøstende til mig. Hun besad en høi Grad af Religiøsitet, og det giver en Fred og Veltalenhed, der kvæger Sindet. Mathilde og hendes Forlovede vare hos Humreichers, Reindorffs Søster og Svoger, og kom først hjem sent paa Aftenen. Hun modtog mig med det sædvanlige milde Ansigt, men udbrød: „Gud, Anna, hvor Du er sort! — Aa, det er jo sandt, tilgiv mig, jeg glemte, at Du har Sorg for Din Moder. Det var tungt, at hun skulde dø! hun var saa rar!“ Hermed gik hun over til at fortælle om Dagens Tildragelser, om Williams (hendes Forlovedes) udmærkede Egenskaber, og om hvor lykkelig hun var. Hun lo og spøgte, og tænkte mindst paa, at hendes glade Latter og overgivne Spøg lød som skurrende Dissonanser i mine Øren. — Da jeg følte mig træt af Reisen, gik jeg snart til Ro, og saae den Aften kun lidet til Baronen. Næste Dag derimod profiterede

jeg mere af hans Selskab, og at han var livlig og underholdende, maatte jeg indrømme. Han fortalte godt og havde en Rigdom af Anekdoter at give tilbedste, hvori hans eget Jeg dog næsten altid spillede Hovedrollen, hvilket naturligvis gav dem en fordoblet Interesse for Mathilde. I disse Fortællinger optraadte han ikke sjælden som den Fattiges Støtte, eller som Uskyldighedens Forsvarer, hvilket blev meddelt med en vis Nonchalance, som endnu mere fremkaldte Mathildes Beundring, og hun sparede ved slige Leiligheder hverken paa Ros eller kjærlige Ord. Dette optog han paa en Maade, der mishagede mig, thi den forekom mig paa engang baade varm og kold; han gjengjældte nemlig hendes ømme Ord med galante Floskler og sentimentale Yttringer. Enhver Slutning var jo vel spækket med Komplimenter til hendes Skjønhed, men Tonen, hvori disse Ord bleve sagte, forekom mig at mangle Inderlighed. I det Hele taget var det mig saa underligt at høre disse Forlovede udsige høit og lydelig kjærlige Navne og ømme Yttringer, som for andre Elskende ere saa hellige, at de kun tilhviskes eller udtales i Enrum. Første Gang jeg hørte ham sige: Min Engel, min bedste Skat, min Elskede osv., blev jeg næsten undseelig paa deres Vegne, thi jeg troede ikke, de havde bemærket min Nærværelse, men senere blev jeg vant til daglig at høre saadanne Udtryk, endog i Tjenernes Nærværelse. — Den Formodning, at den virkelige, ædle Kjærlighed var fremmed for hans Sjæl, opstod ikke sjælden hos mig, og gjorde mig bekymret

for Mathildes Fremtid; men jeg trøstede mig ved, at, hvad der ikke var, kunde jo komme; thi vare hans Hjertes Følelser ikke allerede udbrændte ved tidligere Forbindelser, saa var dette elskelige Pigebarn vel skikket til at fremkalde Varme og Hengivenhed. Fru Ranner var aldeles ubekymret; hun havde Tillid til ham, og talte ofte til mig om, hvor høit han elskede Mathilde, og jeg tog mig naturligvis vel iagt for at røbe min mindre gode Tro til ham. Hans egentlige Opholdssted var hos hans Svoger, men næsten hver Dag kom han til Skovslunde, og undlod ikke at omtale sin ubetvingelige Længsel, som ikke tillod ham at undvære sit Livs Sol. I det Hele kunde der ikke gives nogen mere opmærksom Elsker eller Svigersøn, og det behagede baade Fru Ranner og Mathilde. Hans Forhold imod mig havde derimod antaget en vis Nedladenhed, som var mig ubehagelig, men som jeg lod, som jeg ikke lagde Mærke til. At Mathilde havde Fortrolighed til mig, vil jeg ikke sige, men hun talte uforbeholdent om, hvad der var i hendes Tanker, og da Reindorff indtog den største Plads i dem, dreiede vor Underholdning sig mest om ham. Det trættede mig heller ikke at høre hende fortælle om hans fortræffelige Egenskaber og hans ædle Karakter. „Men det kan man da ogsaa læse i hans Øine“ — saaledes endte hun ofte — „og see i hans smukke Træk. Synes Du ikke ogsaa, kjære Anna, at han har et velsignet Ydre? Og det er saa rart, at han er noget ældre end jeg, for jeg e saa uvidende og kjender saa Lidt, han derimod har seet

og taget Del i saa meget, saa jeg kan med Tillid ty til ham og hos ham lære alt det, jeg behøver at vide." Det faldt mig lidt vanskeligt altid at give hende Ret, og undertiden tænkte jeg paa, om det ikke var Pligt at anbefale hende lidt mere Klogskab og Værdighed ligeover for ham, og sige hende, at ikke alle Mænd kunne taale en saa blind Underkastelse under deres Villie; men dette Forsæt opgav jeg strax igjen, thi en snild Kvinde blev hun dog aldrig, og med Guds Hjælp behøvede hun det vel heller ikke. Hidtil havde hun levet usædvanlig uberørt af Alt; hun var nu over to og tyve Aar, men i Erfaringer var hun som et Barn; alle Mennesker vare i hendes Øine gode og rare, Verden var deilig og Fremtiden lys. Naar jeg hørte hende tale saaledes, følte jeg ofte, at jeg i Sind og Tanke var meget mere end tre Aar ældre end hun, og jeg ønskede af Hjertet, at hendes lykkelige Livsbetragtning maatte vedvare, saa hun aldrig maatte opvaagne med Bedrøvelse.

Hvor ofte jeg end bebreidede mig min maaske ubillige Dom om Baron Reindorff, blev det mig dog umuligt at overvinde en uvillig Følelse imod ham, der tillige var blandet med Mistillid. Mathilde syntes i hans Øine og i hans Træk at see Udtrykket af en ædel Sjæl, og jeg derimod læste noget ganske Andet i dem. I de dybe Linier og slappe Træk troede jeg at see Sporene af en Ungdom, tilbragt i forskjellige Nydelser; Øinenes Udtryk, naar han troede sig ubemærket, forekom mig lurende, og ikke sjælden bildte jeg mig ind

at opdage Tegn paa hæftige Lidenskaber i de svulmende Aarer og rastløse Bevægelser. Men boede der noget Saadant i hans Bryst, da vidste han godt at holde det i Tømme, thi hver Yttring var veiet, og hans hele Opførsel beregnet. — Der kunde ikke godt gives mere forskjellige Mennesker end disse to, som skulde knyttes sammen for hele Livet: var hun barnlig og uberørt af Alt, saa var han vistnok rig paa Kundskaber og Erfaringer, og jeg bad ofte, at han aldrig maatte dryppe Gift i denne rene Sjæl. Vare deres Karakterer forskjellige, saa var deres Ydre det ikke mindre, og Kontrasten var mig især paafaldende, naar de sad sammen. Hun, blaaøiet, med bløde Træk og en blomstrende Teint, forekom mig som et Billede paa Uskyld og Renhed; i disse dybe Smilehuller og i dette glade Blik laa saameget Skjælmeri og saamegen Livsglæde, at jeg syntes, det maatte være en ædel Mands Stolthed og Glæde at værne det søde, tillidsfulde Væsen imod al ublid Berøring. Men naar jeg saa betragtede den Mand, der var ved hendes Side, da forekom han mig ingenlunde som en saadan Beskytter; i de mørke Øine og i de markerede Træk troede jeg at skimte en skjult Vulkan, der bag den smilende Maske gjemte Stof til Udbrud, for hvilke jeg gøs tilbage. — Imedens jeg i Stilhed plagede mig med saadanne mørke Forestillinger, var Alt omkring mig Tilfredshed og Glæde, og jeg arbeidede med Iver for at fuldstændiggjøre Mathildes Garderobe. Det var nemlig foreløbig bestemt, at de skulde have Bryllup i Slutningen af næste Sommer, og, hvis hans Fader til den

Tid ikke var død, vilde de, efter at have aflagt hans Familie et Besøg, tilbringe en Tid i Udlandet. Denne Plan havde kostet Fru Ranner mange smærtelige Timer, thi hun vilde saa nødig, at Mathilde skulde forlade hende for længere Tid. „Var den gamle Baron død," sagde hun, „ja saa indseer jeg jo, at det var nødvendigt, at Reindorff overtog sine Eiendomme, men i modsat Fald synes jeg godt, at de kunde vende tilbage efter nogle Maaneders Forløb; Skovslunde er jo stort, her er Plads nok til os Alle." Dette Forslag vandt aldeles ingen Anerkjendelse; Mathilde var vel en kjærlig Datter, men denne Reise i Udlandet som ung Baronesse stod for hende i de lyseste Farver. Naar jeg vilde gjøre hende Modforestillinger og spurgte, om hun ikke troede, at hun vilde komme til at lide af Længsel efter sin Moder og sit Hjem, svarede hun mig: „Ja, var jeg ene, men hos Reindorff kan jeg ikke komme til at længes efter Moder; og tænk Dig saa, at leve i Italien! Vi skulle have os en Villa i en af de skjønneste Egne, og kun leve for at nyde Naturen og vor Lykke." Hun fremstillede de skjønneste Billeder af en fuldkommen Idyl, og jeg nænnede ikke at forstyrre hendes fagre Illusioner, men det anede mig, at den gode Baron sikkerlig snart vilde betakke sig for at være med til et saadant Liv.

Hvad der var ham af Vigtighed, var at faa hendes Toilette saa fuldstændigt som mulig. I Regelen var hun meget tarvelig, men det behagede ham ikke. „Hvorfor gaaer Du ikke med Juveler?" spurgte han en Dag; „det savner jeg." „Det gjør mig ondt," svarede hun,

„men mange har jeg just ikke, og jeg synes desuden ikke at det passer til mine tarvelige Kjoler." „Ja, men" — vedblev han, „tag saa en anden smukkere Dragt paa, jeg vil saa gjerne see min Elskede saa smuk som mulig." „Ja, Du skal have Din Villie, min Ven!" sagde hun, „men Du maa holde af mig, hvad jeg saa har paa, ellers er jeg bedrøvet." Denne Yttring blev naturligvis besvaret med ømme Ord og mange Lovprisninger af hendes Skjønhed, der i hans Öine fordunklede alle Juveler. Hermed følte hun sig lykkelig, og tænkte aldrig paa, at denne overdrevne Eftergivenhed denne ubegrændsede Føielighed lidt efter lidt gave ham en Overlegenhed, som i Tiden maaske vilde blive hende trykkende. —

Som jeg allerede har sagt, havde hans Opførsel imod mig antaget en vis Nedladenhed, men jeg bevarede alligevel en rolig Selvstændighed ligeover for ham, thi da Fru Ranner og hendes Datter behandlede mig aldeles som en Slægtning, syntes jeg ikke, at jeg havde nogen Grund til at lade mig kue af ham. Dette mishagede ham, og en Morgen, jeg var i mit eget Værelse, kom Mathilde ind til mig, og efter at have været usædvanlig kjærlig imod mig, og forsikkret mig, hvormeget hun holdt af mig, og hvor godt Reindorff kunde lide mig, kom hun endelig frem med det Ærinde, der havde bragt hende til mig, og det var at hendes Forlovede ikke godt kunde lide, at jeg sagde Du til hende. „Tro endelig ikke," vedblev hun, „at det er Stolthed, der har fremkaldt dette; — nei! den Følelse kjender

han ikke; — men han vil saa nødig, at andre end han maa bruge det fortrolige Du. Han gjør jo saa uendelig af mig, og derfor vil jeg saa gjerne gjøre ham Alt til Behag. — Desuden tænkte jeg nok, at Du, søde Anna, ikke blev vred, fordi jeg sagde det til Dig; derfor kunne vi jo være lige gode Venner, ikke sandt?" — „Aa jo," svarede jeg noget koldt, „men hvad vil Din Moder sige?" — „Ja, hende skal jeg nok tale med derom; hun bryder sig ikke om det, og jeg vedbliver jo at sige Du til Dig." — „Nei!" afbrød jeg hende. „Skal det være saa, maa det være gjensidigt; jeg vil ikke, at vi herefter skulle tiltale hinanden som Herskerinde og Tyende, det er jeg for stolt til." — Da hun saae Taarerne i mine Øine og mærkede, at hun havde saaret mig, blev hun bedrøvet, kyssede mig og brugte de mest indsmigrende Ord. Jeg er vis paa, at hun, for at fornøie mig, gjerne havde ladet Alt blive ved det Gamle, men Tanken om hans Utilfredshed afholdt hende fra at sige noget derom. Hendes Venlighed imod mig havde ikke forfeilet sin Virkning, og da hun igjen bad mig endelig ikke at være vred, svarede jeg mere venlig og sagde: „Aa nei, nu ikke mere. Det gjorde mig kun lidt ondt, det var det Hele. Jeg er vant til større Ydmygelser end denne. Men bare Du, min søde Mathilde, aldrig maa fortryde, at Du nu giver efter for ethvert af Baronens Luner." — „Du maa ikke kalde det Luner! han har ingen Luner, han er saa velsignet! Og Du maa endelig holde lidt af ham."

Den Uvillie, som jeg alt forud havde følt for ham,

blev unægtelig forøget ved dette Bevis paa hans Hovmod, og det var med Overvindelse, at jeg behandlede ham nogenlunde hjertelig; men i Fru Ranners og Mathildes Nærværelse ansaae jeg det for min Pligt, da jeg ikke for nogen Pris vilde være den, der aabnede deres Øine for Feilene hos ham, hvem de nu begge saae op til med Tillid og Hengivenhed. At han for Mathilde kunde staa som en Dydshelt, det forundrede mig ikke; hun kjendte jo ikke til Falskhed eller Bedrag, og da hun troede godt om alle Andre, hvor meget mere da om ham, der var hendes Hjerte saa kjær. Men at Fru Ranner var ligesaa forblindet, det undrede mig i Førstningen, dog, da jeg ved dagligt Samliv lærte hende nærmere at kjende, saa begreb jeg denne Forblindelse. Fru Ranner var en herlig, ædel Kvinde, men en klog Kvinde var hun egentlig ikke; hun eiede et rigt Hjerte, men ingen rig Aand; hendes Domme kom fra Hjertet og ikke fra Forstanden, og derfor dømte hun mildt og kjærlig. Havde hun besiddet en Tiendedel af Fru v. Ortens Kløgt og Snille, havde hun for lang Tid siden bemærket Skyggesiderne ved Reindorffs Karakter; men disse to Kvinder vare saa forskjellige, som det vel var muligt, og det takkede jeg Gud for. Det er saa sjældent, at vi træffe disse milde, fromme Væsener, hos hvem Følelsen raader, og jeg satte megen Pris paa, at det var blevet min Lod at omgaaes daglig med en saadan Natur, og bad ofte i Stilhed, at hun aldrig maatte opleve at faa Bekymring for sin Datters Fremtid, som hun imødesaae med saa megen Ro og Fortrøstning.

Naar Reindorff talte om sit Fædrenehjem, var det altid, som om det var en uhyre Eiendom, og som om han var ældste Søn. Han omtalte vel en Broder og to Søstre, men at han var den tilkommende Lensherre, fremkaldte han aldrig Tvivl om. En Dag, da Fru Ranner talte om, hvor ondt det gjorde hende at tænke sig, at hendes kjære Skovslunde rimeligvis i Tiden vilde komme i fremmede Hænder, svarede han, at det da ikke var afgjort, thi dersom hans Mathilde skulde føle Hjemve, vilde han gjærne forlade alle sine Familiegodser og drage til Danmark, og de vilde da naturligvis tage Skovslunde til Opholdssted. Herimod indvendte Fru Ranner, at det fra hans Side vist vilde være en stor Opoffrelse. „Paa ingen Maade!" svarede Reindorff; „hvor min Mathilde er, kun der er mit Hjem, og før hun skulde lide af Længsel, vil jeg give slip paa Alt, hvad jeg ellers har kjært."

Dette tilsyneladende Bevis paa hans opoffrende Kjærlighed blev naturligvis gjemt i taknemmelige Hjerter baade hos Moder og Datter, og denne Gjenstand blev i lang Tid ikke oftere omtalt.

I Julen og nogen Tid derefter herskede der usædvanlig Munterhed i Egnen. Baller og Selskaber afløste hinanden, og Mathilde var ret i sin Herres Glæde. At pynte sig, at more sig og blive beundret, var netop et Liv efter hendes Smag. At jeg ikke tog Del i disse Fornøielser, behøver jeg vel næppe at sige; Sorgens første Bitterhed var vel mildnet ved Tidens Indvirkning, men derfor var min Sjæl dog endnu ei modtagelig for

den Slags Adspredelse. Min Fornøielse var at pynte Mathilde, og det var mig virkelig ingen ringe Glæde. Som jeg allerede har omtalt, yndede Reindorff et rigt og smagfuldt Toilette, og derfor blev der ogsaa, efter hans Anmodning, anskaffet flere nye Baldragter, og, hvor stor en Prydelse Skjønhed endog er, den forhøies dog unægtelig ved Pynt. Mathilde forekom mig aldrig yndigere end i en luftig Baldragt og med Roser om den høie, hvide Pande. Dagen efter gav hun mig en Beskrivelse af Ballets Glæder, og det morede os Begge; kun omtalte hun med Bedrøvelse, at hendes Forlovede ikke holdt videre af at dandse. „Han bliver saa snart ked deraf," sagde hun, „og saa længes han efter at komme hjem; — og det er kedeligt, for jeg kunde gjerne blive ved, ja Gud veed hvor længe. Jeg morer mig saa deiligt! — Men med ham er det jo en anden Sag, han har jo taget Del i ganske andre Baller og dandset med langt smukkere Damer end dem her er." — At hans Ulyst til Dands kom af, at han var mæt af denne Fornøielse, faldt hende ikke ind, ei heller tænkte hun paa, at tolv eller femten Aars Forskjel i Alder nødvendigvis maa fremkalde Uoverensstemmelser i flere Henseender.

Nyaarsdag var der Bal hos en rig Godseier i Nærheden af Humreichers, og da den unge Frue for Øieblikket var uskikket til at tage Del i Ballet, havde hun udbedt sig som sin Fornøielse, at vi Alle skulde spise til Middag hos dem, og efter Ballet skulde Fru Ranner, Mathilde og hendes Forlovede følge tilbage med hendes Mand samt overnatte paa Vium (Hum-

reichers Gaard). Dette Forslag blev antaget, og efter en speciel Indbydelse tog jeg med og blev hos hende. Livlig som altid underholdt hun mig paa bedste Maade, og udspurgte mig meget om hvad der angik Mathilde. Jeg besvarede det med stor Glæde, thi jeg formaaede jo kun at tale til hendes Ros. Derfra gik hun med en let Overgang til Fru Ranners Formuesomstændigheder, som hun antog, vare meget gode. „Ja," sagde hun, „hun er vist, hvad man kan kalde en meget rig Kone, og skal eie langt mere i rede Penge, end hele Skovslunde er værd." — Da jeg langtfra var af den Mening, yttrede jeg det Modsatte og spurgte, hvorfra hun hentede denne Formodning. „Aa, det er ganske tilfældigt," svarede hun, „at vi ere komne til et Slags Kundskab herom. En Aften, da her var Selskab, faldt Talen paa Fru Ranner, og flere forundrede sig over, at hun førte saa tilbagetrukket et Liv, eller i det mindste anvendte saa Lidet paa vor Tids Luxus. Nogle dadlede hende derfor og kaldte det Kniberi; Andre mente, at hun vel maatte have sine Grunde, og Samtalen gik herved over til det Spørgsmaal, om hun var rig eller ikke. De Fleste paastode det første, kun nogle Enkelte mente det modsatte, men da Ingen kunde afgjøre, hvem der havde Ret, foreslog man et Væddemaal, og den gamle Herredsfoged Blume, der i saa mange Aar har haft med Kammerherrens og Fruens Affærer at gjøre, blev valgt til Voldgiftsmand i Sagen. Min Broder, som dengang nylig var kommen hertil, og næppe havde seet Ranners endnu, blandede sig for Spøg i Talen og sagde, at,

da det ene Parti kun talte saa Faa, vilde han slaa sig til dette. Min Mand forholdt sig neutral og blev derfor udseet til at være den, der skulde forskaffe dem et afgjørende Svar hos Blume. Hvis De kjender denne gamle, tvære Mand, vil De kunne indsee, at det var intet let Hværv, der var overdraget ham, men min Broder skulde som Diplomat ledsage ham og staa ham bi. Som man kan tænke, blev Blume meget forundret over dette Spørgsmaal og vægrede sig strax ved at besvare det, men efterat min Broder havde forestillet ham, at det var et Væddemaal af temmelig stor Betydning, sagde han mut: „Saa det er Dem, der vil vide, om Fru Ranner er rig eller ikke, og saavidt jeg forstaaer, hører De til det Parti, der tvivler paa hendes Formuesomstændigheder. Det glæder mig at kunne sige Dem, gode Herre, at De har tabt. Det er en Familie, der eier meget, hvor Talen er om det, der duer.“ — Deres Bøn om at give en skriftlig Erklæring, afviste han med Bestemthed, og bad dem paa en næsten uartig Maade, ikke at have saamegen Bekymring for Andres Anliggender. Da Alle vare enige i, at en Yttring som denne af den ellers saa ordknappe Herredsfoged var fuldkommen tilstrækkelig, blev Champagnen drukken og alle Parter vel fornøiede, og De seer heraf, hvorfra jeg har min Formodning.“

Denne Fortælling overbeviste mig ligesaa lidet, som den behagede mig, thi uagtet Fru Humreicher omtalte det Hele som en lystig, tilfældig Spøg, opstod der dog i mit mistroiske Sind en stærk Anelse om, at det maaske

snarere var en snildelig anlagt Plan for at faa nærmere Kundskab om Fru Ranners formentlige Rigdomme. — Den erfarne Verdensmand vilde have Sikkerhed for, at den, han havde isinde at udkaare til sin Brud, eiede mere end blot Skjønhed og Elskværdighed; thi det var jo rigtignok gode Ting at erholde, men deres Glands forhøiedes vist betydelig i hans Øine, naar Rigdom ledsagede dem. Forskjellige Formodninger angaaende Reindorff opstode hos mig og bleve atter forkastede, indtil en Samtale med Mamsel Hannchen, Fru Humreichers tydske Kammerpige, uventet hjalp mig til et Resultat. Om Aftenen, da jeg vilde gaa til Ro, tilbød dette Pigebarn nemlig at hjælpe mig med min Afklædning, og uagtet jeg forsikkrede, at jeg ikke behøvede nogen Hjælp, bar hun tjenstvillig mine Sager op i mit Værelse, og skjøndt jeg ikke i ringeste Maade opfordrede hende dertil, vedblev hun ufortrøden at snakke med ægte tydsk Tungefærdighed, først om sit kjære Hjem, og om hvor svært det havde været hende at forlade dette; men hun elskede sin naadige Frue og kunde derfor ikke andet end følge hende, da hun reiste til Danmark. Dernæst, da hun vist mærkede, at dette Emne ikke videre interesserede mig, var hun klog nok til at vælge et andet, mig kjærere Thema, ved at omtale og rose Mathilde. Tilsidst sagde hun: „Ja, hun vil rigtignok blive modtagen med Glæde paa Ruhenberg og blive den gamle Barons Stolthed; hun vil aldeles fortrænge Frøken Schaumburg, men det er da heller ikke vanskeligt, for hende har han aldrig gjort videre af. Hun er ogsaa baade ældre og styg

og eier ikke engang Noget." — Da hun standsede sin Svada, spurgte jeg, hvem Frøken Schaumburg var. „Gud!" raabte hun, „det er Baron Leopolds Forlovede; veed de ikke det? de have været forlovede i flere Aar." — „Jeg synes, De sagde, at hun var ældre," vedblev jeg; „det er da uheldigt, thi han er jo yngre end Broderen her?" — „Nei ingenlunde!" svarede hun hurtig, „han er tværtimod tre Aar ældre. Begge Døttrene ere de yngste, Frøken Sophie er vist omtrent paa deres Alder." — Hun beskrev nu denne Dames Person og Væsen, men jeg havde faaet nok at tænke paa, i det jeg alt havde hørt, og bød hende derfor Godnat, for i Ro at kunne finde Traaden i den Labyrinth af Usandheder, som begyndte at vise sig for mig. Dette var desværre dog ikke vanskeligt! Min Mistanke havde alt længe været vakt, og hvad jeg den Aften havde hørt saavel af Fru Humreicher som af Hannchen, overbeviste mig.

Det var altsaa ingen Lensherre, men en yngre Søn, der, efter at have nydt sin Ungdom og prøvet sin Lykke paa den diplomatiske Vei, nu forsøgte paa en bedre Spekulation: ved at bortgive et udbrændt Hjerte og en ubemidlet Haand haabede han først og fremmest at vinde Rigdom, og dernæst Kjærlighed og Uskyld. Planen var unægtelig vel anlagt, og lod jo ogsaa til at bringe det forønskede Resultat. — Uagtet jeg følte mig forvisset om, at der forestod ham en Skuffelse i Henseende til det, der for ham var det Vigtigste, saa pinte det mig dog at tænke paa, at hans lave Bevæggrunde ikke skulde blive afslørede, medens det endnu var Tid.

I min første Hede besluttede jeg at ville gaa lige til Fru Ranner og fortælle hende, hvad jeg havde hørt, og hvad jeg formodede, og muligvis vilde da denne Meddelelse have Tilintetgjørelse af alle hans Forhaabninger til Følge. Dette var, som sagt, min første Tanke, men ved roligere Overlæg forkastede jeg den aldeles; thi om jeg endog selv følte mig overbevist, hvorledes vilde jeg kunne bevise Sandheden for Andre? — En Kammerpiges Fortælling og min egen Indbildning vare Grundlaget for det Hele; og selv om man troede mig, og Fru Ranner og Mathilde delte min Mistillid, hvad vilde dette vel bevirke? En Opløsning af det engang knyttede Baand vilde dog ikke finde Sted; Mathilde elskede ham med hele sin barnlige Sjæl og vilde aldrig tænke sig en saadan Mulighed, og Fru Ranner havde sit Barn altfor kjært til at kunne nænne at berøve hende den, som hendes Hjerte hang ved, selv om han ikke var hende fuldkommen værdig. Naar jeg tænkte paa al den Sorg og Ufred, som en saadan Begivenhed vilde fremkalde i den ellers saa lykkelige Familie, gøs jeg tilbage for at være den, der var Aarsag heri, og jeg kom omsider til den Beslutning ikke at omtale min Opdagelse til Nogen, men engang, naar Leilighed gaves, da i hans og de Øvriges Nærværelse henkaste en Ytring om, at han var en yngre Søn. Dette ansaae jeg for min Pligt, Fru Ranner vidste da det samme som jeg, og kunde derefter tage sine Forholdsregler.

Det forekom mig ofte uhyggeligt at see Mathilde saa glad og høre hende tale om sin lykkelige Fremtid.

En Forbindelse, der støttedes paa Bedrag, syntes mig aldrig at kunne bringe noget Godt. Dertil kom, at, da jeg engang havde grebet ham i en Usandhed, opdagede jeg med hver Dag flere. Hans Fortællinger, der før havde moret mig, bleve mig derefter næsten modbydelige, thi jeg sporede en Usikkerhed og ofte en Selvmodsigelse, der overbeviste mig om, at de ligesaalidt vare oplevede, som at han havde viist sig ædel og høihjertet, hvilket han var utrættelig i selv at fortælle. Paa denne Maade var Vinteren forløben, og Foraaret kom, og endnu havde jeg ikke fundet Leilighed til at meddele min Opdagelse. Naar det er en Ting, vi ere ængstelige for at befatte os med, finde vi saa let Anledning til at opsætte vort Forsæts Udførelse. Endelig, en Formiddag, da vi Alle sad om Bordet i Dagligstuen og talte om det forestaaende Bryllup, var Leiligheden saa bekvem, at jeg ikke troede at burde lade den undslippe. Reindorff fortalte nemlig, at han havde haft Brev fra sin Broder, og denne havde besvaret hans foreløbige Anmodning om at være hans Forlover med en venlig Undskyldning. Forskjellige Forretninger gjorde ham det umuligt at foretage sig den lange Reise, og da hans Svoger vist med Glæde vilde overtage hans Funktion, haabede han, at han ikke vilde blive savnet. Reindorff fandt det rimeligt, at hans Broder ikke kom, og Humreicher var jo ogsaa hans Slægtning, saa for den Sag var der ingen Ting iveien; Fru Ranner derimod beklagede meget, at saa Faa af hans Nærmeste kunde være nærværende ved denne Høitid. „Desuden

synes jeg altid," sagde hun, „at enten en Fader eller en Broder bør være Forlover; det passer sig bedst." „Om min Fader kan der ikke være Tale," svarede Reindorff; „han er for svag til en saadan Reise." Blodet foer mig til Hovedet, men jeg tog Mod til mig og sagde: „Men en Broder, især, som her, Deres ældre Broder, forekommer mig unægtelig at burde indtage Pladsen som Familiens Hoved, i deres Hr. Faders Sted." Hurtig som et Lyn kastede Reindorff et næsten hadefuldt Blik paa mig, men det var kun et Minut, at Lidenskaben gav sig Udbrud, i næste Øieblik var hans Ansigt atter roligt, og smilende besvarede han Fru Ranners og Mathildes gjentagne Spørgsmaal, om han ikke var den ældste Søn. „Nei, min Engel!" svarede han; — „vær Du glad, at jeg ikke har tre Aar til at bære paa, saa vilde jeg tage mig endnu slettere ud ved Siden ad din blomstrende Skjønhed." — „Men," afbrød Fru Ranner ham, „De har jo altid sagt, at De var ældst?" — En let Rødme fløi over hans Kinder, men han svarede rolig: „Jeg har vist aldrig sagt, hvad der ikke er Sandhed; vor Alder er vist næppe bleven omtalt, og den forekommer mig ogsaa at være en ligegyldig Ting; thi Familiens Hoved er jeg ligefuldt, naar min Fader engang gaaer bort. Min Broder er nemlig i flere Henseender meget excentrisk og har især fra sin Barndom af følt en overdreven Interesse for Astronomien. Saasnart han blev voxen og fik Raadighed over sin Tid, overgav han sig ganske til dette Studium. At den, som lever for at studere Himmelen,

ikke er meget skikket til at varetage Jordens Anliggender, indseer vel Enhver, og min Fader, som har megen Omhu for sine Undergivnes Ve og Vel, havde intet høiere Ønske, end at Baroniet i Tiden kunde gaa over i mine Hænder. Efter længere Tids Overveielse gjorde han min Broder det Forslag, at han imod en aarlig Apanage skulde afstaa mig sin Arveret. Imod al Forventning gik han beredvillig ind herpaa, og at jeg Intet havde derimod, behøver jeg vist ikke at sige, thi Ruhenberg er nok værd at eie."

Denne Forklaring tilfredstillede aldeles Fru Ranner og Mathilde; mig derimod forekom den meget fabelagtig. Hvorfor vare denne Broders Egenheder aldrig før blevne omtalte? — og hvorfor omtalte han i det Hele saa sjælden denne Broder? — Havde han virkelig afstaaet et heelt Baroni til ham, saa fandt jeg dog, at det var en Handling, der vel var værd at omtale. Nei, at det ikke hængte rigtig sammen med den nylig fortalte Historie, derom var jeg overbeviist; men jeg troede nu at have min Samvittighed frelst og overlod Resten i Guds Hænder.

Sommeren var snart forbi, og Bryllupet og den dermed følgende Skilsmisse var nær for Haanden. Reindorff var reist til Kjøbenhavn med Humreicher, hvor de havde Forretninger at afgjøre, og jeg troer, at det var Fru Ranner kjært at være ene med Datteren i nogen Tid, før de skulde adskilles. Mathilde var vel altid venlig imod sin Moder, men naar Reindorff var der, var hun altfor optagen, til at hun i Ro kunde

nyde Samlivet med hende; i denne Tid derimod vare de næsten uadskillelige, og Fru Ranner var uudtømmelig i Omhu og Kjærlighed. I en sørgelig Ægtestand havde dette eneste Barn udgjort al hendes Glæde og Opmuntring, og senere, da hun blev ene, havde hun kun levet for at gjøre hende lykkelig. Det var ogsaa med dyb Vemod, at hun talte til mig om Mathildes Afreise og om det uerstattelige Savn, hun vilde komme til at føle. „Men naar jeg kun veed hende lykkelig," sagde hun, „saa gaaer vel Tiden, og længer end et Aar blive de dog vist næppe borte. Mathilde vil ogsaa føle Længsel, derom er jeg overbevist, og ønsker hun at vende tilbage, saa opoffrer han gjerne sin egen Fornøielse for at glæde hende, — det sagde han selv saa smukt, engang vi talte derom." — Om jeg end ikke havde hendes Forvisning, yttrede jeg dog Intet, men talte imellem med Mathilde om, at hun endelig maatte tænke paa sin Moders Savn og ikke blive altfor længe borte. „Kjære Anna, til Dem kan jeg sige det, vi komme ikke hjem i de første tre Aar. Reindorff har bedet mig ikke at bedrøve Moder ved at omtale det, men først skulle vi fra Ruhenberg reise igjennem næsten samtlige Tydsklands skjønneste Egne, derfra til Paris og maaske opholde os der i flere Maaneder, og saa gjøre vi fremdeles Routen, i hvad Retning vi ville, indtil vi omsider bosætte os i Italien. Synes De ikke, at jeg er det lykkeligste Menneske i Verden! Tænk! at reise det halve Europa rundt og dele Skjønhed og Lykke med den, som man elsker." — „Unægtelig," svarede jeg, er det

Billede, De udkastede af deres Fremtid, meget smilende; Gud give, at det aldrig maa formørkes! Kun undrer det mig, at De med saa lidt Sorg omtaler den lange Adskillelse fra deres Moder; hun er dog saa mageløs kjærlig imod Dem." — „Ja vist!" sagde hun; „Hun er søð; men Herre Gud! tre Aar ere da ingen Evighed, og naar vi saa vende tilbage, er Glæden jo dobbelt." — „Det ville vi haabe," svarede jeg, „og bede Gud bevare hende, at hun maa opleve at see Dem igjen, glad og tilfreds." — „Vor Herre bevares!" udbrød hun, som om den Tanke aldrig før var opstaaet hos hende. „Det var en sørgelig Yttring, De der kom med. Hvorfor skulde hun dog dø? Hu ha! den Død, den forstyrrer dog ogsaa al vor Glæde; den blotte Tanke bringer mig til at ængstes. Gud lade den dog være langt fra os Alle." — At jeg ikke var saa bange for dens Nærmelse som hun, det var jo saa saare rimeligt; hendes rigeste Liv skulde nu til at udfolde sig, mit var alt afblomstret.

Med et mig ubegribeligt Letsind gik Mathilde den Dag imøde, der forekommer mig at være den vigtigste i et Menneskes Liv. Hendes mange ny Klæder, Tilberedelserne til Bryllupet og til Reisen osv. lode til ganske at opfylde hende. Jeg hørte hende næsten aldrig yttre et Ord om de ny Pligter, der snart skulde paahvile hende. Alt gik som en Leg; hun spøgte med at kalde ham sin Ægteherre, sin Gemal, og han svarede i samme Tone. Dette mishagede mig, og dèt forundrede mig, at Fru Ranner ikke søgte at bringe lidt Alvor i den unge Bruds Sind; hun vidste jo dog saa godt, at

Ægtestanden ikke altid er nogen let Opgave at løse. Men jeg troer, at hun kun med Anstrængelse viste et roligt Ydre, og frygtede for ved en alvorlig Samtale at lade sin Følelse faa Udbrud. Hun vilde ikke, at hendes Mathilde skulde see, at hun sørgede. — Jeg kunde derimod ikke lade være imellem at fremkomme med en eller anden Hentydning, men i Almindelighed uden Virkning. Saaledes sagde jeg engang, da Mathilde atter udmalede det æventyrlige Reiseliv, der ventede dem: „Men troer De nu aldrig, at De vil længes efter Ro og Hygge i et eget Hjem? Er denne Omflakken virkelig Deres høieste Begreb om Lykke?" — „Ja, hvad skulde være bedre?" spurgte hun. „Ja det er nu saa forskjelligt," svarede jeg, „men jeg synes, at der først da kan være Tale om en Kvindes Lykke, naar hun i et venligt Hjem har naaet Maalet for sin stille, fredelige Stræben. I det bevægede Liv og dets Kampe har Mandens Kraft sin Gjerning, men ved Arnens Fred ligger Opgaven, som Kvinden har at løse. Desuden, skulde De slet ikke kunne tænke Dem Forholde, der vilde lægge Hindringer iveien for en fortsat Flakken uden Maal og Med? — De har hidtil været Midpunktet i Deres Moders Liv, og vil vedblive at være det, saalænge hun lever; hvad om Gud nu betroede Dem selv en Skat, der ligesaa uimodstaaelig drog Deres Hjerte til sig fra alle Jordens Herligheder og maleriske Skjønheder." Jeg havde næppe udtalt, før hun udbrød: „Aa nei! lad mig bare være fri! Jeg er jo endnu selv et Barn, og vil gjerne vedblive at være det. I mine Tanker bringe smaa Børn kun Bryderi;

det er jeg da vis paa, at Reindorff ogsaa synes." Mig forekom denne Yttring noget hjerteløs, men den var dog vist snarere kun tankeløs; imidlertid fandt jeg mig ikke opfordret til at fortsætte Samtalen.

En Brudefærd er alt ovenfor beskreven. Hvor forskjellige end Brudeparrene vare, ligne slige Optog (om jeg saa tør kalde dem) dog alle hinanden, og jeg agter hverken at beskrive Silkekjoler eller Retter. Begge Dele vare kostbare og gjorde Anledningen Ære. Ei heller vil jeg gjentage den Masse Komplimenter, der blev ødslet paa det smukke Brudepar, og det undrede mig ikke, at man udbrød i Beundring, thi ogsaa mig slog det usædvanlige Syn af saa smukt et Par. Mathilde havde et Udtryk i sit Ansigt, saa blidt og elskeligt, at jeg troede i det at finde Beroligelse for al Bekymring for hende. Gud kunde ikke ville, at disse Øine skulde græde, at disse Kinder skulde blegne af Sorg og Bekymring. Ogsaa Reindorff forekom mig behageligere end ellers. Der var Alvor og Ro over ham; han talte ikke saameget som ellers, og var ikke overalt tilrede med sine Artigheder, hvilke i Længden vare blevne mig modbydelige. Det Baand, han den Dag knyttede, indgav ham maaske dog nogle alvorlige Tanker og gode Forsætter. Fru Ranner, — ja, hvordan skal jeg beskrive en blød Kvinde, en øm Moder, der giver sin eneste Skat bort og bliver ene tilbage? Hun følte tilfulde den Dags Betydning, og hvad Savn de kommende Dage vilde bringe hende, men hun talte ikke derom. Stille og kjærlig gik hun om iblandt os, og kun Gud

hørte hendes varme Bønner og saae de mange Taarer, som hun udgød i Ensomhed. — Forøvrigt var Selskabet muntert, som det bør være, og først om Aftenen, da Slægt og Venner sagde det unge Par Farvel, mærkede man, at Mange havde Mathilde kjær og kun med Vemod toge Afsked med hende.

Næste Morgen afreiste de Nygifte igjennem Sønderjylland til Kiel, derfra til Stettin, Berlin og saa til Baiern. For Fru Ranners Skyld havde jeg ængstet mig ved denne Skilsmisse, og var lettere om Hjertet, da den var overstaaet. Ogsaa Mathilde glemte alle de ventende Glæder og var meget bevæget ved at sige sit Hjem og sin Moder Levvel. Reindorff derimod forekom mig at være lidt ked af de ømme Scener og følte sig vist glad, da Vognen var lukket, og da hvert Minut fjernede dem mere fra os.

Da jeg saa ganske kunde sætte mig ind i Fru Ranners Følelser, søgte jeg af bedste Evne at adsprede og opmuntre hende, og aldrig blev den mindste Opmærksomhed upaaskjønnet af hende. Vi passede i flere Retninger saa godt sammen, at jeg ofte glemte, at hun var saa mange Aar ældre end jeg. Ja, i Sandhed! den Tid jeg tilbragte paa Skovslunde, betragter jeg som mit Livs Hviletid, og jeg har ofte takket Gud, at han lod mig finde denne Havn. Den Fred, der omgav mig, og en ædel Kvindes daglige Selskab virkede i Forening med Tiden, og fremkaldte en rolig og tilfreds Stemning hos mig. Ikke sjælden fortalte jeg mig selv, at min Kjærlighed til Heiden kun havde været en forbi=

gaaende Følelse, som nu aldeles var forsvunden; men hørte jeg blot hans Navn, eller læste jeg i Aviserne en Omtale af hans Arbeider, — o, da mærkede jeg, at det ikke nyttede, at jeg vilde bedrage mig selv. Dybt i mit Hjerte gjemte jeg endnu en Rigdom af Kjærlighed til ham. Adskillelse havde tilbagetrængt den, men at forjage den var over mine Kræfter. Om jeg end havde været saa lykkelig at være hans Kone, kunde jeg dog ikke have følt mere Stolthed og Glæde end den, der besjælede mig, naar jeg hørte det kjære Navn blive omtalt med Hæder og Ære. At han med fordoblet Iver havde helliget sig sin Konst, kunde jeg vide af de mange og store Stykker, der i Løbet af nogle Aar kom fra hans Haand. Det glædede mig ret inderlig! Saa fik han dog i den Retning Erstatning for den huslige Lykke, som jeg følte mig overbevist om, aldrig var bleven ham til Del.

At vi begge, men naturligvis især Fru Ranner, ventede med megen Længsel paa det første Brev fra de Bortreiste, behøver jeg næppe at sige, og ret længe kom vi heller ikke til at vente. Allerede fra Kiel skrev Mathilde hjem. Brevet var skrevet i Hast, thi deres Tid var meget optagen, men Tilfredshed og Munterhed udtalte sig deraf. Tillige indeholdt det en kjærlig Tak for al Moderens Godhed imod hende. Iblandt Andet skrev hun: „Den Overraskelse, Du, min søde Moder! havde beredet mig, ved den rige Gave, Du havde lagt i mit Reisechatol, glædede mig naturligvis i høi Grad; men det er altfor meget! En saadan Skat har jeg

aldrig før eiet; men vær vis paa, at den skal blive godt anvendt. Lutter nyttige Ting skal jeg kjøbe derfor, og aldrig skal jeg glemme at takke den kjærlige Giverinde. Først naar vi komme til Paris, ville vi begynde at gjøre vore Indkjøb, indtil den Tid har jeg overgivet min hele Formue i Reindorffs Hænder, og han er stolt af at være min Skatmester." Hun sluttede med Hilsen fra Baronen, som hun kaldte sin „søde, velsignede Mand." — Mig forekom Brevet let og flygtigt som Forfatterinden selv, men Fru Ranner fandt vist, at det var en Skat, der var kommen hende i Hænde, thi hun gjennemlæste det flere Gange og sagde tilsidst: „Hvor jeg gjenkjender min kjærlige Mathilde i hver en Linie! Gud bevare hende!"

Siden det unge Par havde forladt os, havde Fru Ranner ingen Besøg aflagt; hun manglede Lyst. Men da dette Brev var kommet, følte hun Trang til at tale med Nogen derom og foreslog, at vi om Eftermiddagen skulde tage over til Humreichers. Da disse Mennesker aldrig havde behaget mig, bad jeg mig fritaget for Besøget, men vilde derimod gjerne bringe de gamle Præstefolk en Hilsen fra Mathilde. Jeg vidste, at det vilde glæde dem at faa Efterretning fra deres Yndling. Fru Ranner billigede fuldkommen mit Ønske, og mig var det altid en Fornøielse at besøge det værdige Ægtepar. Allerede medens min Fader levede, havde Pastor Lund været Præst paa Godset; han havde baade døbt min Broder og mig, og et særdeles venskabeligt Forhold havde fundet Sted imellem hans og

vor Familie, saalænge som vi boede i Jylland. Med venlig Interesse havde de erkyndiget sig om, hvorledes det fremdeles var gaaet Moder og os Børn, og da jeg atter kom til Skovslunde, modtoge de mig med en Hjertelighed, der viste mig, at Venskabet ikke var kølnet ved Afstanden. Deres Børn vare alle voxne og færdedes omkring i Verden; de levede nu atter ene to, som i Begyndelsen af deres Ægteskab, og Kjærligheden, der drog ind med det nygifte Par i dets første Hjem, den var bleven hos dem, om end i en anden Skikkelse. — Forældre, der selv have haft Børn, som de have opdraget og veiledet, have som oftest et aabent Hjerte for dem, der staa ene, idetmindste blev jeg hos disse Gamle næsten modtaget som en Datter; de vidste jo ogsaa bedst, hvad jeg havde tabt, og det var mig en stor Glæde at høre dem tale med Agtelse og Kjærlighed om mine kjære Forældre. Madam Lund sagde altid, at jeg lignede min Moder saa meget. „Som jeg nu seer Dem," sagde hun, „saadan var hun akkurat, da hun som ung Kone kom hertil. Men Gud hvad den Mand holdt af hende! det var mageløst! Men" — tilføiede hun sukkende — „deres Lykke var for stor, derfor varede den saa kort." — Det rørte mig at høre tale om mine Forældres Ungdom og Lykke, og jeg forstod først nu tilfulde, hvormegen Sorg min stakkels Moder havde gjennemgaaet, og jeg takkede Gud, at hun nu havde fundet Hvile. — Til disse gode Præstefolk var det altsaa at jeg gik, for at bringe Hilsen fra Mathilde. Som jeg vidste, glædede det dem at høre fra hende, og vi

talte længe om de Nygifte, som de troede, passede saa godt til hinanden. Jeg kunde ikke ganske være af deres Mening, men vogtede mig for at dadle Reindorff; thi jeg vidste altfor vel, at selv iblandt gode Venner bør man tage sig iagt for ved et lethenkastet Ord at give Anledning til ilde Omtale. Bagtalerens Tunge er rap, og med utrolig Hurtighed snige onde Rygter sig fra Hus til Hus og voxe for hvert Skridt de gaa, indtil de sluttelig ere aldeles ukjendelige for dem, fra hvem de udgik. I hele Egnen var Mathilde meget afholdt, og med Beklagelse saae man hende drage bort, dog troer jeg, at disse Præstefolk vare dem, der mest hængte ved hende. De havde seet hende voxe op, og Præsten havde baade døbt og konfirmeret hende. Da vi talte derom, sagde han: „Ja, at jeg holder af hende, det er jo saa rimeligt, men at hun endog har en Plads i gamle Blumes Hjerte, det er mere forunderligt, og det mærkede jeg dog forleden, var Tilfældet. Vi sad netop her og talte om hende og Bryllupet, saa siger han lige med Et: „Bare han duer noget, den Tydsker." — „Aa jo," svarede jeg, „det et vist et flinkt Menneske, og at han gjør meget af hende, er en afgjort Sag." „Nu det glæder og beroliger mig at høre," vedblev han, „for jeg har haft lidt Skrupler i den Anledning. Jeg var bange for, at jeg paa en Maade var Skyld i, at Baireren fik Lyst til det Pigebarn." — Da Elskovshandel aldrig har været af de Ting, som gamle Blume har givet sig af med, blev jeg unægtelig forundret over at høre, at han troede at have været Ophavsmanden

til denne Forbindelse; jeg bad ham derfor løse mig denne Gaade. „Aa!" svarede han, „den er ikke svær. De veed, jeg holder ikke af Brøvl i Forretningssager eller af Uvedkommendes Indblanding, og De kan derfor indsee, at jeg blev noget krus i Parykken, ved en Dag at blive gjæstet paa mit Kontor af Humreicher og Baron Reindorff, der kom i det Ærinde at faa nøiagtig Besked om Fru Ranners Formue. Nu har jeg haft med hendes Affærer at gjøre i over tredive Aar, og aldrig har Nogen efterseet mine Regnskaber; hvorfor skulde jeg saa lade mig udspionere af disse to Lapse? Jeg gav dem derfor først slet intet Svar, men da Baronen blev ved at plage mig, saa svarede jeg, for at slippe, at Fru Ranner eiede Meget, hvor Talen var om det, der duede, og Baronen maatte saaledes ud med Champagnen, som han havde tabt. I ren Forstand løi jeg jo vel ikke, men jeg har dog senere tænkt paa, at det maaske var Uret af mig; thi deraf troede Baronen maaske i Frøken Ranner at fange en Guldfisk, og Folk, som tænke paa Medgiften, naar de beile til en Pige som Mathilde, dem giver jeg ikke meget for." — Man lo ad Herredsfogdens Anfægtelse, men jeg tænkte i mit stille Sind, at Meget maaske dog havde været anderledes, hvis Reindorffs Spørgsmaal havde faaet et mindre tvetydigt Svar.

Om den Tid, som tilbringes i Sorg og Bekymring, kan siges meget. Om den end ikke har medført store Begivenheder, har man dog i sit Indre en Verden af Tanker og Følelser, der gjøre hver Dag indholdsrig,

have vi derimod Fred med os selv og vore Omgivende, og er vort Liv roligt, da lister Tiden sig uformærket hen, og vi undre os ved en Maaneds eller et Aars Slutning, at et saa langt Tidsrum er hengaaet, thi vi have ingen fremspringende Begivenheder, ingen særlige Erindringer, der kunne danne Afsnit i den tilbagelagte Tid. Dem, der ikke have prøvet Livets Storme, forekommer en saadan Tilværelse maaske kedsommelig og ensformig, for mig derimod var det en vederkvægende Hvile. Tiden fløi ikke hurtig, som i mine faa lykkelige Dage, men den stod heller ikke stille; jeg førte et sorgløst Liv, og det var mere, end der i lang Tid var blevet mig til Del. — Nogle Besøg af Egnens Beboere men især de kjære Breve udgjorde vor Opmuntring og Adspredelse. Min Broder opholdt sig nu i England, og saa ofte hans Tid og den lange Afstand tillode det, fik jeg Efterretning fra ham. Det glædede mig; jeg vilde saa nødig, at vi skulde blive fremmede for hinanden, thi jeg havde jo i hele Verden kun den eneste Slægtning. I hans Breve sporede jeg altid det samme gode, uforbærvede Hjerte, som da han forlod Hjemmet; dertil var han arbeidsom og havde vundet sine Foresattes Tillid, saa han nu var betroet forskjellige vigtige og indbringende Arbeider. Han besad et langt lettere Sind end jeg, levede altid i lyse Udsigter, og saae sig selv i Fremtiden som en velhavende Mand med en storartet Virksomhed. Uagtet jeg ikke delte disse Forhaabninger, kunde jeg dog godt lide, at han havde Mod og Livslyst; jeg ansaae det ikke som et Bevis paa Letsind, men som

en Følge af en berettiget Tilfredshed med sig selv og Erkjendelse af sin Dygtighed. — Ogsaa fra Marie Svensen fik jeg imellemstunder Brev og saae deraf, at jeg endnu levede i kjær Erindring hos den vakkre Familie; desuden hørte jeg ved hende ogsaa lidt fra Hovedstaden, og det vilde jeg nødig have undværet. Lad Folk prise Landlivet, saa meget de ville; jeg paastaaer dog, at man let bliver noget ensidig, naar man ikke imellem har lidt Samkvem med det mere bevægede Liv, som der unægtelig findes i en stor By.

Vare de Breve, som jeg modtog, mig kjære, vare Fru Ranners hende det i en endnu høiere Grad. Hele hendes Tidsregning knyttede sig til disse dyrebare Efterretninger. Det andet Brev, som hun modtog, var fra Ruhenberg. At Mathilde ikke gav nogen nøiagtig Beskrivelse af dette Sted eller Familien der, havde jeg forudseet, men det, hun skrev, interesserede os naturligvis. Fru Ranner havde imellem med lidt Bekymring talt om, at hun var bange for, at Mathilde ikke skulde føle sig rigtig vel paa det store Herresæde og iblandt Mennesker, der maaske vilde see ned paa den lille Frøken, der hverken eiede Guld eller Godser. For denne Frygt blev hun aldeles beroliget ved de første Breve, som hun modtog derfra. Mathilde skrev nemlig, at hun af alle Familiens Medlemmer var bleven modtaget med særdeles Venlighed, og at hun allerede følte sig som hjemme hos dem. Kun savnede hun en Kone i Huset. „Hvor jeg beklager," skrev hun, „at jeg ikke har kjendt min Williams Moder, thi Alle omtale hende

med saamegen Kjærlighed og sige, at, saalænge hun levede, var der langt hyggeligere. Mig forekommer her at være velsignet, men jeg havde dog tænkt mig, at det Hele havde været mere storartet. Med Undtagelse af en stor Sal ere Værelserne omtrent som paa Skovslunde. Jeg synes, her seer lidt forfaldent ud, men da jeg engang sagde det til William, lo han ad mig og svarede, at i denne antikke Smag vare næsten alle Borge i Tydskland, og at det vilde være en Synd at modernisere en saa værdig Bygning. Det er jo noget, jeg ikke forstaaer mig paa, men naar jeg engang bliver Borgfrue, kunde jeg dog nok ønske lidt Forandring. Min Svigerfader er forresten en rask gammel Mand, som med Guds Hjælp kan leve længe, saa at vi nok faa Lov til at tilbringe nogle Aar paa mit kjære Skovslunde. Soffi er sød, og vi ere allerede meget gode Venner; hun synes saa godt om alle mine ny Klæder og kalder mig undertiden „Guldfuglen.“ — Det er naturligvis kun Spøg, men i Sammenligning med hendes Tarvelighed er jeg rigtignok rigt klædt. Den, som behager mig mindst, er Frøken Schaumburg; hun er styg og dertil saa underlig stiv og afmaalt, især imod William. Hendes Forældre bo her i Nærheden, og hun har kun været her et Par Gange. Svoger Leopold synes jeg derimod meget godt om; jeg kan ikke finde ham excentrisk. — Han taler meget fornuftig, men er ikke saa underholdende som William. Sit Studium har han vist forsømt siden vor Ankomst, thi jeg har endnu kun seet ham beskæftiget i Mark og Skov. Forleden,

da jeg til Reindorff yttrede Forundring over hans vakkre Væsen, svarede han, at han forstod at tvinge sig, og han bad mig tillige aldrig at berøre Astronomien for ham, thi det var næsten blevet til en fix Idee, og man maatte saaledes vogte sig meget nøie for at omtale den. Jeg er glad, at jeg veed det, for jeg vilde da nødig fremkalde nogen Forandring i hans nuværende elskværdige Stemning. En Dag, da vi gik i Haven, viste Soffi mig hans Værelse, som er i det ene af Taarnene. Jeg spurgte, om han havde valgt dette ophøiede Sted for derfra at kunne gjøre sine astronomiske Jagttagelser, men hun saae spørgende paa mig, og uagtet jeg forklarede, hvad jeg mente, svarede hun mig dog Intet derpaa, men smilte til Frøken Schaumburg, og begyndte at tale om andre Ting. Heraf mærkede jeg da, at William har Ret, og at ingen af Familien gjerne omtaler dette Thema." — Brevet indeholdt, foruden det her Anførte, intet af Vigtighed. Fru Ranner tilfredsstillede det fuldkommen, og hun glædede sig allerede i Tankerne til den Tid, da hun paa Skovslunde skulde indrette et hyggeligt Hjem til de kjære Tilbagevendende.

Hele Vinteren tilbragte det unge Par paa Ruhenberg, men efter Mathildes senere Breve at dømme var det lange Ophold paa den gamle Borg ikke ganske efter hendes Hoved. Hun klagede imellem over den Ensformighed og Uselskabelighed, der herskede i Egnen. Kun hendes Mand tog hyppig ud. „Hvor veed han ikke at skaffe sig Venner," skrev hun, „og det glæder mig naturligvis, at han morer sig og kommer glad

hjem til mig; men det gjør, at Tiden ofte bliver mig lang, thi han er jo Sjælen i hele vor Kreds. Jeg længes derfor meget efter Foraaret, da vi for Alvor skulle til at reise, og da min William og jeg atter skulle leve udelukkende i hinandens Selskab."

Den ønskede Tid kom omsider, og Mathildes Breve antoge atter en mere lykkelig Tone. Hun fortalte om, hvad hun saae, om hendes Mands udmærkede Egenskaber som Ledsager paa en Reise osv. Hun var idel Beundring over hans Erfaringer og Kjendskab til Livet. „Der er intet Tilfælde," skrev hun, „hvori William ikke veed at finde Raad; derfor er jeg ogsaa saa tryg hos ham og føler, at vi to passe ganske udmærket for hinanden." — Tillige priste hun hans Omhu for hende. „Vi reise altid bekvemt og behagelig," skrev hun; „Reindorff siger, at det Bedste er ikke for godt for mig, og han sparer Intet, naar han kun kan skaffe os en Glæde." — Fru Ranners Haab, at de skulde vende tilbage til Jylland til Efteraaret, glippede da aldeles, hvilket bedrøvede hende meget, dog fandt hun et Slags Trøst i den Glæde, hvormed Mathilde omtalte Reisen til Paris. Dette Modernes Hjem stod for den unge, forfængelige Kones Tanker som Maalet for al hendes Higen. De første Breve fra Paris røbede ogsaa en ungdommelig Lykke over Alt, hvad hun saae, og engang skrev hun: „Her, i disse rige, smagfulde Boutikker, vil jeg ret være lykkelig over din sidste Gave, og jeg skal rigtig more mig ved at kjøbe forskjellige Sager, der skulle fremkalde min søde Moders Beundring og Tilfredshed, naar jeg

kommer hjem.“ Fru Ranner følte sig lykkelig over at have været istand til at berede hende denne Glæde, men undrede sig kun over, at Mathilde aldrig senere omtalte, hvad hun da havde kjøbt. — „Det maa hun tro, at hun allerede har fortalt mig,“ sagde hun engang; „men jeg skal dog huske at spørge hende derom.“ — Det gjorde hun, men fik desuagtet intet Svar. Dette i Forening med den Kjendsgjerning, at Mathildes Breve i den senere Tid aabenbar tydede paa mindre Tilfredshed, fremkaldte med fornyet Styrke min Bekymring for hendes Fremtid, og jeg bad inderlig til Gud, at Fru Ranner maatte vedblive at leve i en lykkelig Uvidenhed.

Fra Paris skrev Mathilde ikke saa ofte som tidligere. Hun undskyldte sig med, at hun havde mindre at meddele, thi efter at de i den første Maaned havde beseet de fleste af Byens Seværdigheder, levede hun nu temmelig stille. Reindorff havde nemlig fornyet Bekjendtskabet med mange Venner fra tidligere Dage, og i Selskab med dem tilbragte han meget af sin Tid. „Det er rart, at han er saa afholdt,“ skrev hun, „og jeg finder det jo rimeligt, at han er det, men jeg vilde dog ønske, at jeg ikke var saameget ene, især om Aftenen, som i den sidste Tid oftere har været Tilfældet. Reindorff har iblandt sine Venner truffet en Monsieur Gognard, som for Øieblikket er indviklet i en meget hæftig Debat i et af Paris's Dagblade. Da det, efter Williams Sigende, er en Sag, der angaaer hans Ære og Velfærd, har denne Herre anmodet ham om hans Hjælp. Williams Aand og udmærkede Evner maa jo

Alle erkjende, men jeg vilde dog ønske, at han ikke havde paataget sig dette Hværv, thi det nøder ham ofte til at arbeide langt ud paa Natten, og naar han saa kommer hjem, seer han baade træt og alvorlig ud. Jeg har derfor gjentagne Gange bedet ham blive hos mig, men han svarer, at det er et Offer, han bringer en kjær Ven, og at han maa holde ud, indtil der bliver en Vending i Sagen. Af ganske Hjerte ønsker jeg, at det snart maa være forbi, thi jeg er mæt af Livet her og længes efter Italien og et fredeligt Landliv. Der haaber jeg, at min William igjen skal faa et mere fornøiet og sundt Udseende.

Ikke ret længe efter at Fru Ranner havde modtaget dette Brev, fik hun et, som Mathilde havde skrevet i en lille By paa den franske Grændse. Hun var glad over at have sagt Paris Farvel, og ved atter at være paa Reisen, alene med sin Mand. „Mærkelig nok," skrev hun, „toge vi bort fra Paris i al Hast. Efter hele Dagen at have været i et Slags Spænding, kom William først langt ud paa Natten hjem. Han saae ualmindelig ophidset ud, og da jeg forskrækket spurgte om Aarsagen, svarede han mig, at alt hans Arbeide var spildt; det, han havde anvendt saamegen Tid og Anstrængelse paa, var mislykket, og hvis jeg Intet havde derimod, ønskede han at forlade Paris den næste Morgen. Med Glæde indvilligede jeg deri, og føler mig langt lettere om Hjertet, nu da vi ikke længer ere i den store, larmende By. Reindorff lader ogsaa til at være mere tilfreds. Han siger, at al den Luxus og

Ødselhed, der hersker i Paris, er bleven ham modbydelig, og han har derfor for Spøg foreslaaet, at vi for det Første skulle reise og bo, jeg havde nær sagt som Nomader. Al Afvexling behager mig jo, og vi have derfor i de sidste otte Dage ført et ganske eiendommeligt Liv. Simple Vogne have befordret os, og tarvelig Føde har vederkvæget os, men for en lille Tid morer det mig. Som William siger: man bør jo prøve Alt, og hvor der findes Kjærlighed, der forsødes Samlivet, om ogsaa der findes Besværligheder."

Denne sidste Sætning fandt Fru Ranner saa smuk og sand, og sagde til mig, at det var underligt nok, at Reindorff, der dog var udover den første Ungdom, var ligesaa besjælet af ungdommelig Kjærlighed som Mathilde. At reise paa en saa æventyrlig Maade var jo næsten barnagtigt, men det var atter et Bevis paa, at Kjærlighed forynger, og det kunde hun godt lide; thi kun i et rent, ufordærvet Hjerte kan en saa ædel Følelse være den mægtigste. Jeg indrømmede fuldkommen Sandheden deraf, men havde alligevel en stærk Anelse om, at en tom Pung maaske snarere var Aarsagen til den originale Reisemaade, end det rene, ungdommelige Sværmeri; thi jeg kunde ikke tro, at Reindorff besad noget af dette.

Undertiden troer jeg, at Fru Ranner med lidt Bekymring tænkte paa, at Mathilde led af Kedsomhed og begyndte at føle Længsel; men saa trøstede hun sig med, at, skulde Ønsket om at vende hjem blive levende hos hendes Datter, vilde Reindorff tilsidesætte alt An-

det for at tilfredsstille hende. Hun begyndte allerede lidt, saa smaat, at lægge Planer for, hvorledes hun skulde indrette en særskilt bekvem Bolig paa Skovslunde til de unge Folk. Det smukkeste og bedste af Møblementet skulde de have, og hvad der manglede, vilde hun søge at komplettere. — I mange Aar havde der været Forpagter paa Gaarden, men hvis Reindorff skulde ønske Virksomhed, vilde hun gjerne opsige denne, for at han kunde drive Gaarden. Kort sagt, den ømme, kjærlige Moder gjennemgik i Tankerne Alt, hvad der kunde være til Gavn og Glæde for hendes Børn, og fandt ingen Opoffrelse for stor. Dog drømte hun mindst om, at hun meget snart vilde blive anmodet om at bringe et betydeligt Offer. — Det næste Brev, som hun modtog fra Mathilde, indeholdt nemlig en Begjæring om et Laan paa ikke ringere end 5000 Rdlr. Over dette hele Brev var der udbredt en vis tvungen Tone; jeg kunde ligesom mærke, at hun var ilde ved at fremkomme med en saadan Bøn. Hun beskrev vel Italiens Skjønhed og sagde, at hun var glad ved at see dette deilige Land, men jeg troede alligevel at spore en vis Forsagthed. Tilsidst skrev hun: „Luften her er ganske deilig. Du gjør Dig intet Begreb om disse stille Aftenens balsamiske Duft; den maa absolut være gavnlig for Alle. Jeg haaber ogsaa, at min William her skal gjenvinde sin Helbred, som i den senere Tid desværre ikke har været god. Han er selv noget ængstlig og siger, at vi maa takke Gud, at vi ere i Italien. Men her er en slem Ting. Det er nemlig meget vanskeligt

for Reisende at finde Logi, det vil sige at faa Bolig paa et sundt og godt Sted. Reindorff har gjort sig megen Umage, men uagtet jeg seer ledige Værelser paa utallige Steder, siger han dog, at der overalt er Noget iveien, hvorfor han ikke tør antage dem. En fransk Læge, som han har truffet paa, har bedet ham indstændig at søge sig en Bolig ved Havet. En saadan kunde vi vel ogsaa faa, men kun ved at kjøbe en lille yndig Villa, som nu eies af en Englænder, der om kort Tid forlader Landet. Kjøbesummen skal være særdeles billig, men beløber sig dog til Mere, end William for Øieblikket besidder. Det er derfor, at vi ty til Dig, min søde, kjærlige Moder, om Du vil laane ham femtusinde Rigsdaler, indtil han faaer denne Sum af sin Fader. Jeg har været meget ilde tilmode ved at skulle fremkomme med denne Bøn, men William har beroliget mig; han siger, at det er en Ubetydelighed for Dig, og desuden er det jo kun et Laan for en kort Tid. Saasnart den gamle Baron kan faa dem udbetalte af Baroniet, er Reindorff vis paa at faa dem tilsendte, men det kan ikke skee før til Terminen, og Englænderen ønsker at reise saasnart som mulig. Betænk dette, kjære Moder, og gjør, hvad Du kan. William vilde selv have skrevet til Dig, men han betænkte sig; han vidste, at til Dit kjærlige Hjerte gives ingen bedre Vei end igjennem Dit eneste Barn. Han beder mig sige Dig, at Du maa huske paa, at det er hans Helbred, der fordrer dette Offer, og hvis han ikke vidste, at Opholdet her var nødvendigt for hans Sundhed,

vilde han aldrig være fremkommet med en saadan Begjæring." —

Dette Brev fremkaldte mange forskjellige Tanker og Følelser hos Fru Ranner. Først Sorg over Reindorffs formentlige svage Helbred, og dernæst Bekymring for, at hun med sin bedste Villie ikke skulde kunne være istand til hurtig at tilveiebringe den ønskede Sum. At afslaa deres Begjæring, faldt hende ikke et Dieblik ind. I Tankerne saae hun ham lidende og Mathilde nedtrykt af Angst; for at glæde og hjælpe dem forekom intet Offer hende for stort. Havde Mathilde blot udtalt Ønsket om at have hende hos sig, troer jeg, at hun ikke havde hvilet, før hun ogsaa havde opfyldt dette Ønske. Men heldigvis opstod denne Tanke dog ikke hos hende; derimod anspændte hun alle Evner for at udfinde, hvorledes hun bedst skulde bære sig ad for om mulig at kunne sende dem de omtalte Penge. — At et Fruentimmer kun daarlig forstaaer sig paa slige Forretninger, er en bekjendt Sag, og at Fru Ranner var ualmindelig daarlig skikket dertil, indsaae jeg kun altfor vel. Jeg bad hende derfor endelig raadføre sig med en eller anden paalidelig Mand. En saadan var imidlertid ikke let at finde, thi Herredsfoged Blume var forrige Vinter gaaet til sine Fædre, og at Humreicher ikke var videre solid, derom følte jeg mig overbeviist. Den gamle Præst blev altsaa den, hun helst vilde ty til, og da hun følte sig betydelig angrebet af den Sindsbevægelse, hun havde været i, bad hun mig gaa til Præstens og paa hendes Vegne foreløbig tale

om Sagen. Denne Anmodning fulgte jeg gjerne, thi paa saa god en Maade som mulig søgte jeg at stemme ham for, at Reindorff ikke skulde have hele Summen udbetalt. 5000 Rdlr. vare dog ingen Klatskilling, og nu, da jeg vidste, at Fru Ranner, istedenfor at eie en større Privatformue, allerede under Kammerherrens Sygdom havde maattet optage et Laan i Godset, nu ansaae jeg det næsten for min Pligt, saavidt jeg formaaede, at afværge en saa stor Udbetaling. Jeg var hos mig selv aldeles overbevist om, at der ligesaalidt vilde blive kjøbt Villa derfor, som at de om kort Tid vilde blive tilbagebetalte. — Uagtet jeg vogtede mig for at udtale denne Mistillid, fik jeg dog den gamle Præst til at dele min Anskuelse, og han lovede mig næste Dag at gjøre Fru Ranner Forestillinger desangaaende. Forøvrigt ansaae han det for rigtigst at henvende sig til den ny Herredsfoged. Da Skovslunde henhørte under hans Embedsdistrikt, var han allerede tildels inde i hendes Anliggender, og da han af Alle var anseet for en agtværdig Mand, troede han, at Fru Ranner med fuldkommen Tillid kunde overlade Alt i hans Hænder. Da Pastor Lund vilde skaane Fru Ranner for det Ubehagelige ved at forklare Sagens Sammenhæng, tilbød han endnu samme Dag at meddele Herredsfogden den fornødne Underretning.

Fru Ranners gode, erkjendtlige Sjæl var inderlig taknemmelig over dette Arrangement, og hun blev lettere om Hjertet, da jeg havde meddelt hende det. Men dog bragte Natten hende ingen Hvile. Den foregaaende

Dags Sorger havde virket for stærkt paa hendes hele Væsen og fremkaldte et Nerveanfald, der vel var forbigaaende, men dog efterlod nogen Afkræftelse. — Pastor Lunds Forslag, at Reindorff kun skulde have en Del af Summen tilsendt, vandt aldeles intet Bifald hos hende. „Det var jo stor Synd," sagde hun, „at sætte ham i en saadan Forlegenhed. Han behøver dog for Øieblikket hele Summen, og kan jeg blot skaffe den, saa skal han faa den. Jeg behøver selv kun Lidt, og han faaer jo i Tiden saa meget, at 5000 Rdl. meer eller mindre ikke kunne føles. Hans Helbred derimod, hans Liv, er en Skat, for hvilken vi ikke kunne opoffre nok, thi uden ham var jo al Lykke forbi for min kjære Mathilde."— En saadan Erklæring var naturligvis altfor bestemt, til at det kunde nytte at komme med videre Indsigelse. Dog lod Præsten enkelte Ord falde om, at han vilde haabe, at Reindorff vilde paaskjønne denne Opoffrelse, anvende Pengene vel og ikke forglemme Giverinden; kort sagt: han fremkom med nogle Yttringer, der maaske bragte et Gran af Mistillid i Fru Ranners ellers saa rolige Sind. — Efter hendes Ønske blev Herredsfogden, en Kancelliraad Selmer, anmodet om at komme til hende for at afhandle det Fornødne i saa Henseende. Da han kom, var jeg, som sædvanlig, i Dagligstuen hos Fru Ranner, men efterat have hilst paa os begge, vedblev han at see saa vist paa mig, at jeg antog det for en Opfordring til at forlade Værelset. Jeg vilde altsaa fjerne mig, men med sin sædvanlige Venlighed sagde Fru Ranner: „Nei!

bliv Du her, kjære Anna! Du er jo min Støtte i Et og Alt, Du maa ogsaa tage Del i denne Raadslagning. Dit praktiske Blik vil maaske opdage Udveie, som ere skjulte for os Andre." — Uagtet Kancelliraaden endnu engang saae stift paa mig, blev jeg dog paa min Plads, og da jeg ikke sønderlig deltog i Samtalen, havde jeg Leilighed til nærmere at betragte en Mand, som jeg oftere havde hørt omtale, men som jeg dengang saae for første Gang. Noget paafaldende Ydre besad han forresten ikke; havde han ikke, som nyankommen Embedsmand, været af en vis Interesse for Egnen, havde jeg maaske næppe givet mig den Uleilighed at iagttage et Fysiognomi, der havde saa lidet Aparte ved sig. I hans Ansigt troede jeg at læse Hjertensgodhed og Forstand; et venligt Smil om Munden og et kløgtigt Udtryk i de blaagraa Øine bidroge til, at man fandt Behag i et Ydre, der var langt fra at være smukt. Aarenes Virkning viste sig tydelig i et Par Linier over Panden, ligesom derved, at hans mørke Haar allerede var blandet med en Del Graat. Tillige var hans Figur, uden at være svær, dog rund og fyldig, hvilket ogsaa tydede paa, at de tredive Aar vare overskredne, og at de fyrgetyve vare forhaanden. Videre kom jeg ikke i mine Iagttagelser, thi ved at høre mit Navn nævnet blev min hele Opmærksomhed henvendt paa Samtalen mellem Fru Ranner og hendes Raadgiver. Hun fortalte nemlig Kancelliraaden, at hun alt i længere Tid af sine egne Indtægter havde sammensparet en lille Sum, for hvilken hun Tid efter anden

havde kjøbt nogle Obligationer paa mit Navn. „Jeg troer,“ sagde hun, „at jeg paa denne Maade har sikkret Anna Warner To Tusinde. Disse Obligationer kunde jeg jo sælge, men det vilde jeg meget nødig. Hvis der gaves nogen anden Maade, hvorpaa De kunde skaffe mig den omtalte Sum i Løbet af fjorten Dage, vilde jeg være Dem meget taknemmelig derfor; thi Ingen veed, hvorlænge man har at leve, og det vilde hvile tungt paa mig, hvis jeg skulde gaae bort uden at have betrygget den kjære Piges Fremtid.“ — Naar min Følelse tilskyndede mig til Noget, betænkte jeg mig sjælden ret længe, derfor fulgte jeg ogsaa i dette Dieblik mit Hjertes Trang, og uden at lade mig genere af den fremmede Mands Nærværelse udtalte jeg i kjærlige Udtryk den Taknemmelighed og Glæde, jeg følte ved dette store Bevis paa Fru Ranners Omsorg for mig; men tillige bad jeg hende indstændig uden Betænkning at disponere over den omtalte lille Kapital. Med Guds Hjælp vilde jeg endnu i lang Tid have et kjært Hjem hos hende. — „Nei!“ svarede hun, „det er ikke at stole paa, og hvis Mathilde ikke mere vendte tilbage, kunde Du maaske i dine ældre Aar komme til at savne den Venlighed og Hjælp, som Du i høi Grad fortjener. Det kunde jeg ikke forsvare.“ — Disse kjærlige Ord rørte mig meget, og jeg forlod Værelset for at skjule min Bevægelse. Derved gik jeg glip ad den øvrige Samtale, men efter nogle gjentagne Besøg, og efterat Selmer havde gjort en Reise til Kjøbenhavn i den Anledning, lykkedes det ham endelig at skaffe den

omtalte Sum tilveie. Herover var Fru Ranner særdeles glad. Hun havde været i en febersyg, ængstlig Spænding, saalænge Sagen stod paa, dog kunde hun ikke noksom rose Kancelliraadens Hjælpsomhed og Iver; kun ved sine formaaende Bekjendte havde han faaet en saadan Udbetaling tilveiebragt. — Om den Kapital, der havde været bestemt for mig, var bleven brugt for at tilveiebringe de Vexler, der med første Post afgik til Italien, fik jeg ikke at vide; Fru Ranner omtalte det aldrig, og jeg kunde ikke spørge derom, uagtet det unægtelig var en yderst vigtig Ting for mig.

Det Brev, der ledsagede Papirerne, da de bleve afsendte, læste jeg ikke, men medens Fru Ranner skrev det, randt mange Taarer ned ad hendes Kinder, og da hun var færdig, sagde hun, at hun følte sig saa træt, og gik lidt efter tilsengs. Uden at hun var syg, vedblev en ubeskrivelig Mathed at være over hende, og hun klagede bestandig over Træthed. Den Længsel og Uro, hvormed hun ventede Brev fra Italien, foraarsagede mange søvnløse Nætter, og alt dette bidrog til at afkræfte hende. — Hurtigere end vi havde ventet det, ankom det attraaede Brev, men for første Gang med Mathildes egen Udskrift. Mig ængstede aldeles ikke Beretningen om Baronens Sygelighed, og jeg overgav derfor rolig Brevet til Fru Ranner; men næppe havde hun kastet et Blik derpaa, forend hun med et smærteligt Udraab sank tilbage i Stolen. Den Nervøsitet, som i længere Tid havde været over hende, kom nu til Udbrud, og det varede længe, inden jeg fik beroliget

hende og meddelt hende Brevets Indhold. Tværtimod et Sorgens Budskab indeholdt det Taknemmelighed og Glæde. Mathilde var saa lykkelig over at see sin Mand fornøiet. „Ja, søde Moder!“ skrev hun, „Du skulde bare see, hvilken Forandring der i de sidste Dage er foregaaet med min William. Hans Udseende er langt sundere, og han siger selv, at han føler sig meget bedre i den sidste Tid, og naar vi nu komme til at bo paa det deilige Sted, saa skulle vi være lykkelige som aldrig før. Reindorff vilde selv have takket Dig, men han er paa en lang Udflugt med nogle Venner, derfor maa Du nøies med dette alene fra mig. Jeg vidste intet Bedre til at fordrive Tiden med i min Ensomhed, end at skrive til min egen søde Moder.“ — Hele Brevet røbede en glad Stemning, og dengang kunde jeg med Overbevisning tale med Fru Ranner om hendes Barns Lykke. Hun takkede rørt Gud derfor, men forekom mig hele Dagen saa underlig exalteret, og trods mine Forestillinger satte hun sig om Aftenen hen for at besvare Mathildes Brev. Jeg kunde see, at det anstrængte hende, og jeg bad hende gjentagne Gange at holde op, men hun vedblev med en uhyggelig Il at skrive, indtil hun, overvældet af Mathed, maatte slippe Pennen. Om Aftenen, da jeg gik til Ro, sagde hun, at hun havde det godt og glædede sig til at sove; med Angst hørte jeg derfor noget efter, at der blev ringet med Hæftighed, og at Fodtrin løde paa Trapperne. Hurtig kastede jeg nogle Klæder over mig og ilede til Fru Ranners Værelse. En Pige modtog mig paa Trappen, af hvis

forskrækkede Miner jeg anede det Værste, og med Sorg saae jeg, at et Nerveanfald, hæftigere end de foregaaende, havde indfundet sig. At faa Bud efter Lægen var min første Tanke, og en Vogn afgik øieblikkelig, men inden han kom, var hans Hjælp overflødig. Med et let Suk slukkedes et Livslys, der havde straalet mildt og kjærlig og havde udbredt Velsignelse rundt omkring sig. Mange havde hun gavnet og glædet, og Ingen paa hele Jorden havde hun saaret, derfor løde mange Klager og fløde mange Taarer ved hendes uventede Bortgang. — Jeg kunde ei fatte, at hun virkelig havde forladt os for bestandig, det Hele forekom mig som en rædsom Drøm. Endnu for nogle Timer siden havde vi jo talt sammen, og hendes sidste Ord til mig var, at hun glædede sig til at sove. Søvnen kom! og for hende en salig Opvaagnen. Den fromme, rene Sjæl var nu hos Gud, derom var jeg overbevist. Vi havde tabt, men hun havde vundet.

Et Dødsfald medfører altid flere sørgelige Pligter, som ere smærtelige for de Tilbageblevne at opfylde, men i det her omtalte Tilfælde mærkede jeg snart, at, hvor en Person gaaer bort fra Gods og Eiendom, der er Aanden næppe udslukt, før Egennytten gjør sig gjældende. Dette var mig aldeles fremmed og forekom mig skrækkelig uhyggeligt. Alle den Afdødes Gjemmer vare hellige for mig, jeg kunde derfor ikke tillade, at Humreicher, som strax indfandt sig, skulde gjennemsøge dem. Med en Bestemthed, som forundrede ham og mig selv, nægtede jeg at udlevere

Fru Ranners Nøgler, før Kancelliraad Selmer var nærværende. I Anledning af det sidste Laan var nemlig denne udnævnt til hendes Lavværge, og jeg ansaae derfor ham som den Eneste, der havde Ret til at varetage hendes Sager, med mindre Arvingen gjorde anden Bestemmelse. Mine Ord gjorde den forønskede Virkning, og Humreicher fjernede sig snart for at tage over til Selmer og med ham gjøre nærmere Aftale, om hvad der videre skulde foretages. Saasnart han var borte, sank det Mod, som jeg med Anstrængelse havde samlet. Jeg følte nu, at jeg for Fremtiden vilde komme i mange Forholde, der vare mig ligesaa fremmede som ubehagelige, og hvor skulde jeg ty hen? Pastor Lund var en rar, fortræffelig Mand, som hjalp, hvor han kunde, men han var alt andet end praktisk, og kunde under disse Omstændigheder ikke være mig til den ringeste Nytte. Den Eneste, jeg troede, at jeg med Nytte og Tillid kunde henvende mig til, var Kancelliraad Selmer. Vel var han mig temmelig fremmed, og hans Væsen syntes mig saa underlig rastløst, men der var dog i hans aabne Ansigt og hans ærlige Øine et Udtryk af Redelighed og Hjælpsomhed, der gav mig Mod til at søge Raad hos ham.

Den første Gang han kom til Skovslunde efter Fru Ranners Død, røbede han, om ikke Følelse, saa dog en Delikatesse, som gjorde et ligesaa behageligt Indtryk paa mig, som Humreichers Ligegyldighed havde saaret mig. Alle Breve og alle Smaasager, der havde været den Afdødes, nægtede han bestemt at gjennemsee,

men overgav dem til mig; ligeledes det Brev, som hun havde skrevet den sidste Aften, og som endnu laa ufuldendt paa hendes Skrivebord. Det blev altsaa mit Hværv at sende dette til Mathilde, og tillige, saa skaansomt som muligt, at meddele hende Efterretningen om Moderens Død. Jeg vidste, at den vilde fremkalde al den Sorg, som hun var istand til at føle; men jeg vidste tillige, at i hendes bevægelige Sind vilde den som enhver anden Følelse kun være forbigaaende. Da jeg antog, at de nu snart vilde vende tilbage, spurgte jeg tillige om hun ønskede, at jeg skulde blive paa Skovslunde, indtil de kom; i modsat Fald vilde jeg tage en anden Bestemmelse for Fremtiden.

Nogle Dage efter Fru Ranners Begravelse kom der et Brev til hende, som jeg paa Udskriften kunde kjende, kom fra Italien. Jeg raadførte mig med Selmer, om det uaabnet skulde tilintetgjøres eller læses. Han fandt det sidste rigtigst, lod mig læse det, og bad mig meddele ham, hvis det indeholdt noget af Vigtighed. Noget, som kunde være ham vigtigt, indeholdt det ikke, men mig gav det en hel Del at tænke paa. Det var nemlig første Gang, at Mathilde i Ord udtalte Længsel og Mismod ved at være fra Hjemmet. „Jeg kunde gjerne græde,“ skrev hun, „naar jeg tænker paa Dig, min søde Moder! og paa mit kjære Hjem. Hvorfor skal jeg færdes imellem lutter fremmede Mennesker, jeg, som kun behøver nogle faa dyrebare Væsener om mig for at være lykkelig? Hvorfor skal jeg sidde alene hele Dage og halve Nætter? Jeg har jo dog dem i

Hjemmet, der vilde være glade ved at være hos mig. — Jeg begriber ikke Reindorff, han, som ellers er saa god, hvorfor opfylder han ikke mit inderlige Ønske at reise hjem? Nu er han jo rask og behøver altsaa ikke at være her. Men disse lange Udflugter med hans Venner, troer jeg, more ham. Det er jo ogsaa rart at see, hvad der er Skjønt og Mærkværdigt, men hvorfor kan jeg ikke følge med? Han siger, at det er for anstrængende for mine Kræfter. Aa! jeg kan bedre taale Træthed og Besvær, end jeg kan udholde Ensomhed og Længsel. Gid jeg var i dette Brevs Sted, der nu er hos Dig! O, det var Glæde og Hvile, som kunde lade mig glemme Alt!" — Hvor forskjelligt var ikke Sproget i dette Brev fra det i det foregaaende. Det gjorde mig inderlig ondt, at Sorg og Skuffelse havde banet sig Vei ogsaa til dette livsglade Sind, og hendes nedtrykte Stemning vilde naturligvis blive forøget ved den sørgelige Efterretning, som snart maatte naa hende. Ved hendes Mands Ukjærlighed var hendes Hjerte ligesom med fornyet Varme vendt tilbage til hendes Moder, og hun nød allerede i Tankerne den Glæde, som de begge skulde føle ved Gjenforeningen. Men i Guds vise Raad var det anderledes bestemt; først hos ham, i hans lyse Boliger, skulde de atter forenes i Fred og Kjærlighed. — Jeg beklagede Mathilde, hun trængte sikkerlig til sin Moder; men at Fru Ranner var gaaet bort uden at opleve Sorg og Bekymring for sit Barn, derfor takkede jeg Gud. Det sidste Brev, hun modtog fra Mathilde, havde løftet en Byrde fra hendes Bryst,

og havde sikkerlig bidraget sit til, at hun gik rolig ud af Verden. Min Tro, at Alt, selv den mindste Smaating, kommer fra Gud, blev bestyrket herved; jeg troede deri at see et Bevis paa hans Omsorg for den gode, fromme Sjæl, der havde levet for at berede Glæde, og som han tog til sig for at skjænke Fred.

Efter nogen Tids Forløb ankom der Breve saavel fra Mathilde til mig som fra Reindorff til Selmer. Det første indeholdt naturligvis Sorg over Moderens Bortgang, og tillige en meget venlig Anmodning om, at jeg altid vilde ansee Skovslunde for mit Hjem. Naar de kom tilbage, kunde de ikke bestemme, men i ethvert Tilfælde haabede hun, at jeg vilde vedblive at bo der, til de kom. Min Nærværelse vilde dog trøste hende lidt over Savnet af hendes kjære Moder. — Jeg havde vel udkastet forskjellige Planer for min Fremtid, men nogen Bestemmelse havde jeg endnu ikke taget, da dette Brevs venlige Indhold saa temmelig afgjorde, at jeg blev Vinteren over, hvor jeg var. Engang talte jeg med Selmer derom, og han fandt det ogsaa rigtigst, at jeg for det første blev der og havde lidt Opsyn, med hvad der var mig anbetroet. Han kunde nok indsee, sagde han, at det var et trist Liv for mig, som vel var vant til Selskabelighed, men hans Bibliothek var til min Raadighed, hvis det kunde være til lidt Adspredelse for mig. Jeg takkede naturligvis for hans Tilbud, men forklarede ham tillige, at et muntert og selskabeligt Liv ingenlunde var det, som jeg var vant til. „Jeg troede det,“ svarede han; „De har jo opholdt Dem i Kjøbenhavn.“ — Det

var første Gang, at den gode Mand gav sig Tid og gjorde sig den Uleilighed at tale om mig og mit tidligere Liv; jeg satte derfor Pris paa den uvante Interesse, og fortalte ham i faa Ord, at min Barndom og første Ungdom vare tilbragte paa Landet, og at jeg ingenlunde foretrak Livet i Kjøbenhavn, idetmindste ikke det Liv, jeg havde kjendt. Formodentlig sværmede han for Landlivet, og glædede sig derfor over, at jeg talte til dets Pris, thi med udsædvanligt Liv udbrød han: „Det er jo fortræffeligt! Jeg troede, at det var et Offer, De bragte, ved at leve her paa Gaarden. Saa De troer virkelig, at De kunde føle Dem vel ved at tilbringe Deres Liv paa Landet, og ikke blive træt af dets Ensformighed?“ — Jeg vilde have svaret ham lidt mere omstændelig, ja endog indladt mig paa en Sammenligning af Landlivets og Bylivets Glæder, men næppe havde han udtalt de sidste Ord af den ovenomtalte Sætning, før han i største Hast samlede nogle Papirer sammen, og med et hurtigt Farvel var ude af Døren.

Hans Opførsel forekom mig lidt forunderlig, men jeg var næsten bleven vant til dette Hastværk, som han altid viste. At han bitterlig fortrød at have anvendt et Kvarter af sin kostbare Tid til en Samtale om min ringe Person, ansaae jeg for rimeligt, og blev derfor ingenlunde stødt over hans pludselige Afsked. Forretningsmænd, især de, der, som han, ere paa Veie til at blive Pebersvende, maa man holde en hel Del tilgode. Kedsommeligt Skriveri og tørre Beregninger opfylde deres Tanker og tilbagetrænge en Del af den Opmærk-

somhed og Verdenstone, der ellers i Almindelighed tilhører den studerte Klasse.

Som jeg allerede har sagt, ængstedes jeg for alle de uvante Forholde, jeg vilde komme i under mit fremtidige Ophold paa Skovslunde, og min Frygt viste sig heller ikke ugrundet. Humreicher antog efterhaanden et Slags Myndighed i Huset. Han kom meget hyppig og lod, som om han havde Opsyn med Alt og os Alle. Det var mig utaaleligt, men jeg bevarede en rolig Værdighed og lod, som jeg ikke lagde Mærke til hans forandrede Opførsel. Han vilde absolut have Auktion over Ind- og Udbo, — rimeligvis havde han Penge tilgode hos Reindorff, som han paa denne Maade vilde see at opdrive. Dette protesterede det Handelshus imod, som havde udbetalt de 5000 Rdlr. til Selmer, hvorfor det havde Pant i Boet. Alt dette havde jeg vel egentlig Intet med at gjøre, men da jeg hyppig fik Forespørgsler om Baronens Bestemmelser, om Fru Ranners formodede Testament og deslige, og da der desuden imellem indløb Breve til Baronen, som jeg vidste, angik samme Gjenstand, var jeg alligevel ofte i en pinlig Forlegenhed, og vidste da ingen anden Tilflugt end at sende Bud efter Kancelliraaden. — Uagtet han aldrig yttrede den mindste Utilfredshed over, at jeg saa ofte uleiligede ham, troede jeg dog at spore en Forandring hos ham, som jeg frygtede, havde sin Grund i, at han begyndte at blive ked af at have med disse Bryderier at gjøre. Han kom altid meget beredvillig, naar jeg bad derom, men han var endnu mere stundesløs end

forhen, lod til at have tabt sin Interesse for Sagen, og blev dog ganske forlegen, naar jeg greb ham i Aandsfraværelse. Kun Humreicher og hans idelige Indblanding indignerede ham. Naar vi talte derom, blev han ordentlig ivrig og gav sig endog Tid til at udtale sig med Ro om denne Gjenstand. — Engang, da der var kommet nogle Papirer til mig, som udfordrede hans Underskrift, foretrak jeg at skrive til ham og sende dem. Jeg tog derved Leilighed til at beklage, at jeg saa ofte maatte gjøre ham Uleilighed, bad ham ikke at tabe Taalmodigheden, men være vis paa, at jeg paaskjønnede hans Hjælpsomhed. Da jeg jo ikke kunde komme til ham, og da jeg nødig vilde spilde hans Tid mere end nødvendig, foreslog jeg, at vi herefter, saavidt mulig, skriftlig skulde afgjøre, hvad der forefaldt. Istedenfor, som jeg havde ventet, at faa Svar paa dette mit Brev, kom han selv om Eftermiddagen. Han sagde, at han kom for at vise mig, at det var ham en Fornøielse at være min Raadgiver, og at jeg altid rolig kunde forlange hans Hjælp, naarsomhelst jeg behøvede den. Dette var visselig meget pænt sagt, men den gode Mand var saa forlegen og underlig, da han kom frem med denne Yttring, at jeg ikke ret vidste, hvad jeg skulde tænke derom.

Han opholdt sig kun kort, — der var intet Videre at afhandle; men under hele Besøget forekom han mig at være meer end sædvanlig genert og adspredt, talte kun lidt, gik op og ned ad Gulvet, og saae undertiden saa vist paa mig, at han var nærved at gjøre mig lige saa forlegen, som han selv var. Jeg blev derfor ret

glad, da han pludselig sprang op, tog sin Hat og sagde Farvel. I Døren vendte han sig om, saae mig endnu engang ind i Øinene, og ilede derpaa hurtig ned ad Trappen. — Det Udtryk, der var udbredt over hans Ansigt, idet han forlod mig, forekom mig saa fremmed, at jeg i et Par Minutter stod og tænkte derover, men da jeg ikke kom til noget Resultat, tog jeg en Bog, og glemte snart ham og Alt over en af Walter Scotts Romaner. Først senere, da jeg vilde tage mit Sytøi, opdagede jeg et Brev paa mit Arbeidsbord, som havde Udskrift til mig. Da jeg ikke havde mærket, at Nogen havde lagt det der, og da jeg ikke strax gjenkjendte Haandskriften, var det ikke uden Nysgjærrighed, at jeg aabnede det og saae efter Underskriften. Men min Forundring og Overraskelse steg til det Høieste, da jeg saae det undertegnet Ludvig Selmer. Hvad kan dog Manden skrive om, tænkte jeg; det er jo næppe en Time siden at han forlod mig, og i den Tid, han var her, var han jo usædvanlig taus og adspredt. Videre kom jeg ikke i mine Gisninger, hurtig fløi mit Blik over de sirlig skrevne Sider, hvis Indhold bragte mange forskjellige Tanker og Følelser til at opstaa i mit Bryst, thi dette Brev var hverken mere eller mindre end — et Frierbrev. Det lignede kun lidt en glødende Elskers varme Udgydelser, men alt Saadant vilde jo ogsaa her have været paa urette Sted: I rolige, men hjertelige Udtryk omtalte han: „den Interesse og Agtelse, som han alt i længere Tid havde følt for mig,“ og erklærede, at, „vilde jeg knytte min Skjæbne til hans, havde han naaet

Maalet for sine Ønsker og skulde intet Øieblik skuffe den Tillid, som jeg derved viste ham. Med Beskedenhed omtalte han sig selv og sagde, at han haabede, at, naar jeg lærte ham nærmere at kjende, vilde hans trofaste Sind og hans redelige Villie forsone mig med det, som maaske nu syntes mig frastødende. Hans Liv havde hidtil været ensomt og tomt, men hvis han skulde dele Fremtiden med mig, vilde denne sikkert give ham Erstatning derfor."

Skjøndt Brevet var langt, vist længere end saadanne Breve i Almindelighed ere, forekom Ordet „Kjærlighed" ikke en eneste Gang i det; og det var mig kjært. Havde en mere varm Tone gaaet igjennem det, havde jeg sikkerlig gyst tilbage for det vigtige Spørgsmaal deri. Som det var, — indgav det mig Tillid, thi det røbede rolig Hengivenhed og trofast Venskab, og det var Alt, hvad jeg i dette Øieblik kunde tænke paa at modtage eller gjengjælde. — Mere uventet kunde umulig en Erklæring komme. I mine egne Tanker var jeg saa fremmed for Ønsket om at gjøre et Parti, og havde troet, at alle Andre ogsaa vare det, og mindst af Alle havde jeg ventet, at den gode Kancelliraad havde saadanne Tanker i Hovedet. Det, som jeg havde antaget for Kedsomhed over mine Plagerier, havde tværtimod været Symptomer paa opvaagnende Følelser for mig. — Ja, vi Mennesker ere sommetider mærkværdig kortsynede, og ved denne Leilighed havde jeg været det i høi Grad. Nu, da jeg kjendte Sagens Sammenhæng, blev hans Opførsel samme Dag mig ikke længer nogen Gaade. Han

havde selv lagt Brevet paa Sybordet, og Uvisheden om mit Svar havde fremkaldt den urolige Spænding og det usædvanlige Udtryk i hans Blik. Jeg blev rørt ved Tanken om, at en Mand som han havde seet næsten bedende paa mig, idet han forlod mig; paa mit Svar mente han altsaa, at hans fremtidige Lykke beroede.

Hvis man troer, at det var mig let at tage en Beslutning, tager man meget feil. Mange Tanker gik igjennem mit Hoved og mange Følelser igjennem mit Hjerte, inden jeg kunde komme til noget Resultat. O! I Unge, som med bankende Hjerter og glødende Kinder høre Ord, som bekræfte Eders kjæreste Ønsker og gladeste Forhaabninger, og som i berusende Lykke vexle ømme Løfter og Kjærtegn, — I vide kun lidet, hvor svært det er at afgjøre, om man kan og bør give sin Haand og sin Tro til den, der beder derom, og som man vel agter, men ikke elsker. — I Henseende til Ægteskabet er dog Kjærligheden den bedste og sikkreste Leder. Har den Plads dybt i Hjertets stille Gjemme, da er Spørgsmaalet let at afgjøre, og Foreningen bringer Velsignelse. Men hos mig var der ingen indre Stemme, som talte hans Sag, tværtimod, den første Tanke, som opstod hos mig, var, at det vilde være mig umuligt at slutte en saadan Forening med en Mand, der var mig saa godt som fremmed. Jeg havde vel ofte talt med ham, men de Sager, vi havde afhandlet, vare ingenlunde af den Natur, at jeg derved havde kunnet lære ham at kjende som Menneske og vordende Ægtemand. Som Forretningsmand agtede jeg ham, og jeg troede ham i Besiddelse saavel

af Duelighed som Retskaffenhed, og disse Egenskaber vare vísselig meget gode; men naar Talen er om en Forening for Tid og Evighed, da forlanger jeg mere. Jeg mindedes tydelig tidligere Drømme om Fremtiden; mine halvforglemte ungdommelige Illusioner viste sig atter for min Fantasi; og med Bedrøvelse saae jeg, at den, der havde spillet Hovedrollen i disse Drømme, kun havde Lidet eller Intet tilfælles med den gode solide Kancelliraad. Et andet Billede indtog uformærket sin gamle Plads og bragte endnu mit Hjerte til at banke med Hæftighed: Arnold Heidens smukke Ydre og ungdommelige Livlighed stode tydelig for mig og lode mig føle Kontrasten saa levende, at jeg endnu mere bestyrkedes i den Tanke at sende et Afslag.

Under disse Betragtninger gled Tiden hen, og den nedgaaende Sol mindede mig ved sine sidste Straaler om, at Dagen snart var tilende. Selmer havde bedet mig saasnart som mulig at sende ham Svar, og da jeg ikke i anden Henseende kunde opfylde hans Ønske, vilde jeg dog i denne. Men da jeg endnu engang gjennemlæste hans Brev, følte og forstod jeg langt bedre den Tone, der gik derigjennem, og den inderlige Hegivenhed, som udtalte sig deri; og efterhaanden som jeg læste, vaklede min fattede Beslutning. Her af hans Sprog lærte jeg ham jo meget bedre at kjende, end ved alle vore tidligere Samtaler. I Brevet var han sig selv, thi der talte han jo fra Hjertet.

Da alle disse Tanker opstode hos mig, blev Stuen mig for trang, og jeg gik ud i det Fri, og idet Taa=

rerne vædede mine Kinder, bad jeg inderlig til Gud om Evne til at vælge det Rette i dette vigtige Anliggende. — De, som have Slægt eller Venner at søge Raad hos, kunne aldrig føle en saa pinlig Raadvildhed som den, der var over mig. Jeg havde givet Aar af mit Liv for at have eiet en Moder, Søster eller Veninde, til hvem jeg havde kunnet ty hen. Nu var Madam Lund den eneste, jeg kunde betro mig til; hun havde altid viist mig en moderlig Venlighed, og vilde vist ogsaa ved denne Leilighed dømme med Fornuft og Venskab. Til hende begav jeg mig altsaa for at meddele hende, hvad der var hændet. — Hun mærkede strax, at jeg var i Bevægelse, og efter et Par Spørgsmaal gættede hun Grunden. Saavel hun som Præsten havde alt i længere Tid ønsket, at der maatte blive et Par af os; de fandt, at vi passede saa godt for hinanden, og Madam Lund var derfor idel Glæde ved at høre, at det nu var kommet til en Erklæring. At jeg havde Betænkeligheder, kunde hun ikke begribe; det var jo „en rar, vakker Mand i en god Stilling, og han førte mig ind i en anseet Familie.“ Hvad Forskjellen i Alder angik, da fandt hun, at det var en Biting, som man aldrig skulde agte paa; han var jo endnu en næt og rask Mand, og hvad kunde det saa gjøre, at han var en ti eller elleve Aar ældre? Det glemte vi snart, naar vi ellers harmonerede, og derom var hun fuldkommen overbevist. — Da jeg uagtet al hendes Veltalenhed fremkom med Indvendinger, blev hun næsten utaalmodig og kaldte sin Ægtehalvdel til Hjælp. Han var, imod Forvent-

ning, mere paa mit Parti, og fandt det rigtigt, at jeg overveiede Sagen. Han holdt af Selmer og troede, at jeg kunde have fuldkommen Tillid til ham, men var jeg ikke af den Mening, saa var det jo bedre, at vi gik vore Veie, hver for sig. Madam Lund kunde ikke begribe, at hendes Mand kunde tale saa forunderlig; han vidste jo dog ligesaa godt som hun, hvormegen Glæde og Lykke Ægteskabet kunde skjænke, og havde selv ofte med Beklagelse omtalt det Sørgelige ved en gammel Piges ensomme Liv. Hun vedblev med Overbevisningens Varme at fremstille Kontrasten imellem den Fremtid, jeg gik imøde som en agtet Mands Kone, og saa den, der ventede mig, hvis jeg gav ham Afslag og bestemte mig for at gaa min Vei alene. — Om jeg end fandt, at hun af velment Iver brugte altfor stærke Farver til sine Billeder, følte jeg dog Sandheden af, at mit Liv som gammel Pige unægtelig vilde blive mere end almindelig tomt, thi jeg eiede jo, med Undtagelse af min Broder, ikke en eneste Slægtning eller Ven, hos hvem jeg i Tiden kunde finde Kjærlighed og Virksomhed. Tanken om at staa saa ene, var sørgelig for mit varme, kjærlige Hjerte, og jeg begyndte derfor at finde Lyssiderne ved den Forening, som nu stod mig aaben. Var han ædel og god, og Gud vilde give mig Evne til at opfylde mine Pligter imod ham, saa ansaae jeg det muligt, at jeg ved hans Side kunde finde en Tilfredshed og Virksomhed, der kunde give mit Liv den Betydning, det manglede. Jeg gik derfor lidt ind paa Madam Lunds Anskuelser, men afslog dog bestemt hen-

des Bøn at svare ham strax. Først efter en lang og søvnløs Nat formaaede jeg at faa de ungdommelige Drømme tilbagetrængte af Fornuftens Stemme. Jeg haabede Alt af Tiden; den vilde nok lære mit Hjerte at forlange mindre, og lære mig at kjende den Mands gode Sider, som jeg nu betroede mig til. Efter denne alvorlige Overveielse og Selprøvelse, sendte jeg ham endelig mit Ja, og bad inderlig til Gud om Velsignelse til det vigtige Skridt.

Mit Brev indeholdt ingen Opfordring til at komme til mig; — jeg følte mig beklemt ved Tanken om den første Sammenkomst, og vilde derfor ikke fremskynde den; men der var næppe gaaet saa lang Tid, som jeg ansaae nødvendig for at bringe ham mit Svar, før jeg hørte en Vogn rulle op ad Gaarden, og lidt efter løde hurtige Trin opad Trappen. Ingen attenaars Pige kan med mere Hjertebanken have ventet sin Elskers Komme, end jeg, idet jeg hørte ham i det tilstødende Værelse. Det var ikke det glade Hjertes varme Slag, men en pinlig Følelse af Uro og Forlegenhed, der bragte det til at slaae. Min Forvirring blev forøget ved flere Minuters Venten, thi ligesaa ilfærdig, som han havde nærmet sig Døren, ligesaa seen var han med at aabne den. Jeg lyttede, — men forgæves; ikke en Lyd lod sig høre. For en Trediemand havde denne Situation igrunden været komisk at iagttage, for mig derimod var den næsten utaalelig. Stod han udenfor Døren og samlede Mod, saa sad jeg indenfor og tabte mit i den Grad, at jeg nær var løbet min Vei, da

han omsider bankede paa. — Jeg var jo ikke uvant med at bekæmpe mig selv, og tiltvang mig derfor ogsaa snart en tilsynveladende Rolighed, gik ham imøde og gav ham min Haand; men see paa ham, det kunde jeg ikke, Undseelsen vendte mit Blik nedad og bragte Rødmen paa mine Kinder. Med Inderlighed tog han min Haand imellem begge sine og sagde gjentagne Gange: „Tak, inderlig Tak." Men det var næsten ogsaa det eneste Tegn paa, at der var foregaaet en Forandring i vort Forhold. Han var om mulig endnu mere forlegen end tidligere, kaldte mig Warner, som før, og De; kun i hans Dine saae jeg et Udtryk, der sagde mig, at han var glad; en Glands laa i dem, der tydede paa en indre Bevægelse. Hvor bange jeg end var for alt, hvad der kunde ligne Kjærtegn, saa ønskede jeg dog, at han ved et eller andet venligt Ord havde yttret Tilfredshed; derved vare vi ogsaa blevne mere bekjendte med hinanden; nu derimod var det meget vanskeligt at vedligeholde Samtalen. Jeg spurgte om hans Familie. Det satte lidt Liv i Manden, og det interesserede naturligvis ogsaa mig at høre noget om dem, der i Fremtiden skulde blive mine egne Slægtninger. — Begge hans Forældre levede endnu. Hans Fader var Embedsmand i Banken og Etatsraad. Han havde ingen Søstre, derimod to Brødre, begge yngre end han. Den ældste var Læge ved et af Hospitalerne i Kjøbenhavn og havde været gift i flere Aar; den anden havde en Gaard to Mile fra Byen og havde først haft Bryllup forrige Sommer. Af alle hans Medde-

lelser kunde jeg nok mærke, at det var en meget anseet Familie, jeg kom ind i, og da begge de andre Svigerdøttre vare kjøbenhavnske Frøkener, ængstedes jeg lidt for, at mit gamle Uheld, at være tilovers, ogsaa her skulde blive min Lod, og jeg takkede Gud, at mit fremtidige Hjem blev i en Omgivelse, hvor jeg var agtet og kjendt. At Timerne fløi som Minutter i hans Selskab, kan jeg just ikke sige; en Generthed og Tvang var over os begge, som gjorde, at vi vist vare lige glade, da vi sagde hinanden Farvel.

Det er ikke let at beskrive, hvordan jeg var tilmode, da jeg atter var ene. Jeg var ligesom træt paa Sjæl og Legeme. Uvilkaarlig sank jeg ned paa en Stol, og uden at jeg ret kunde forklare hvorfor, randt mine Taarer uden Ophør. Jeg fortrød ikke, hvad der var skeet, dertil var det for vel overveiet, men jeg var saa ubeskrivelig forsagt. Hvordan skulde mit varme Hjerte, min bevægelige Sjæl kunne samstemme med den kolde, rolige Passivitet, der var udbredt over ham? Vilde min bedre Del ikke gaa tabt, naar jeg daglig skulde kue Følelsen og kalde Fornuften til Hjælp? Min Fremtid havde ved denne Begivenhed faaet et forandret Udseende; men var det til det Bedre? Jeg haabede det, men var ingenlunde overbevist derom.

Min Broder og de faa Venner, jeg havde, vilde jeg naturligvis underrette om min Forlovelse, men den første Dag efter det omtalte Besøg kunde jeg ikke gjøre det, thi da jeg ikke havde en Eneste, til hvem jeg kunde udtale mig, var jeg bange, at disse Breve ufor-

mærket skulde røbe den Nedslagenhed, som jeg led under; og det, følte jeg, vilde være Uret imod den Mand, som jeg havde givet mit Løfte. Ihvormange Svagheder jeg end har besiddet, saa har en kraftig Villie og en god Del Udholdenhed dog altid boet i mig. Disse Egenskaber søgte jeg atter at kalde til Virksomhed, idet jeg fortalte mig selv, at Intet er jammerligere end at blive forknyt staaende ved det første Skridt, som jo næsten altid forekommer os besværligt. Havde jeg efter modent Overlæg givet denne Mand mit Ja, saa var det ogsaa min Pligt imod ham og mig selv, Intet at forsømme, der kunde bidrage til vor fremtidige Tilfredshed. — Hertil troede jeg, at der først og fremmest behøvedes et freidigt Mod og en venlig Bedømmelse af hans Person og mulige Egenskaber. Mit Blik var af Natnren skarpt, men jeg foresatte mig at lukke Øinene, for hvad der kunde fjerne mig fra ham, og derimod nøie at opfatte hver Ting, hver Yttring, der tydede paa, at gode og ædle Følelser vare gjemte bag det rolige og almindelige Ydre. — Disse gode Forsætter havde den beroligende Virkning, som det Gode altid har, og med lettere Sind begyndte jeg at udkaste Planer for de kommende Dage. Der var saa Meget, der gik igjennem mit Hoved, og jeg var jo ene om at tænke derpaa, thi ikke engang til den, der skulde dele min Fremtid, kunde jeg udtale mig derom. At dette var noget forkert, kunde jeg ikke skjule for mig selv, men at jeg ikke var den Eneste, der var utilfreds over den Tone, der var imellem os, mærkede jeg tydelig af et Brev, som jeg den følgende Dag mod-

tog fra Selmer. Det indesluttede et til hans Forældre, som han bad mig læse, for, hvis jeg vilde, da at tilføie nogle Linier. Jeg opfyldte med Glæde hans Ønske, thi dets Indhold gav mig fornyet Haab og Mod. Han meddelte nemlig sine Forældre i de venligste Udtryk den Lykke, der var bleven ham til Del ved Foreningen med mig, og omtalte mig dertil i Ord saa hjertelige og smigrende, at jeg med Undseelse maatte erkjende, at han overvurderede saavel min Aand som min Person. Enhver, der den foregaaende Aften havde seet ham sidde taus og afmaalt, vilde have antaget det for umuligt, at han kunde skrive et Brev, der røbede saa megen Følelse og saa glade Forhaabninger. — Den samme Aand udtalte sig ogsaa af det, som var skrevet til mig, han kaldte mig Anna og Du, og talte saa aabent og fortrolig til mig, at jeg fuldkommen gav ham Ret i, at vi nu vare langt bedre Venner, end den foregaaende Aften. „Og saaledes," skrev han, „vil det med Guds Hjælp gaa fremad, indtil Du engang faaer ligesaa megen Hengivenhed for mig, som jeg alt længe har næret for Dig. Imorgen kommer jeg til Dig, gid Du da maa være tilfreds med din ærlige Ven." — I det Svar, jeg gav herpaa, fordulgte jeg ingenlunde den oplivende og tilfredse Stemning, som hans Brev havde fremkaldt hos mig; jeg søgte i alle Maader at gjengjælde den Fortrolighed og Hjertelighed, der gik igjennem det. Det var mit Forsæt at gaa Halvveien, saasnart jeg blot mærkede, at han med aabent Sind vilde komme mig imøde. Jeg antog nu at

have gjort det første Skridt, og haabede, at flere snart vilde følge efter.

Med saaliden Tvang som muligt modtog jeg ham, da han atter besøgte mig, anstrængte mig af al Evne for at sige Du, og søgte i alle Henseender at bære mig ad, som det sig hør og bør for en ældre, fornuftig Forlovet. I Førstningen havde jeg tilsyneladende ikke den ringeste Glæde af mine Bestræbelser, thi Selmer var omtrent ligesaa genert som forrige Gang; talte kun lidt, saae mildt paa mig, men kunde slet ikke blive fortrolig med den ny Rolle, han havde paataget sig. — Takket være min tidligere omtalte kraftige Villie og Udholdenhed, jeg opgav ikke saa snart mine gode Forsætter, men vedblev ufortrøden at vedligeholde Underholdningen, og, skjøndt Hjertet sank i mig, for hvert Minut der hengik paa denne Maade, lod jeg dog, som om jeg var aldeles sorgløs. Jeg haabede tilsidst at blive lønnet ved, at hans bedre Jeg skulde kunne overvinde denne fortvivlede Stivhed, som jeg antog at være paatagen. Da Veiret var deiligt, foreslog jeg at gaa os en Tur. Han modtog beredvillig Opfordringen, men saalænge vi passerede Gaarden og Markerne, gik vi hver for sig; først da Skoven skjulte os for de Nysgjærriges Blikke, spurgte han mig ganske forlegen, om jeg vilde tage hans Arm. „Gjerne,“ svarede jeg og lod, som om Intet var naturligere. Jeg tog ikke feil; idet jeg berørte hans Arm, mærkede jeg et let Tryk, men som om han fortrød denne Fortrolighed, begyndte han i det samme, en Samtale om Veiret, det kedeligste Emne

jeg kjender, — og sagde De til mig tre Gange i Rad. Det var baade til at lee og græde over, men jeg gjorde ingen af Delene, jeg talte om Læsning, om Forfattere og Gud veed hvad, indtil jeg omsider fik Manden optøet. Og da blev jeg rigelig lønnet for min Umage. Med en Indsigt og en Veltalenhed, der røbede en dannet Smag, bedømte han de forskjellige Værker, som Talen var om. Han havde læst meget, ikke alene lettere Ting, som Digte, Romaner osv., men tillige med Studium sat sig ind i en høiere Litteratur, der hidtil havde været mig fremmed. At lære og at udvide mine Kundskaber havde altid været en Trang hos mig, og her opdagede jeg med Glæde, at Kilden var mig nær; det gjalt nu kun om at faae den til at meddele mig af dens klare Væld. Jeg kom med nogle Spørgsmaal, og hans Svar overbeviste mig om, at han med Fornøielse vilde belære mig. Det var ingen arrogant Overlegenhed, hvormed han udkrammede sin ualmindelige Viden; han brugte derimod kun faa Ord, men formaaede alligevel at gjøre mig Gjenstanden begribelig. Dertil saae jeg med Glæde, at han under denne Samtale afkastede al Tvang; han forekom mig som en anden, langt elskværdigere Personlighed, endog hans Ydre syntes mig forandret. — Aand og Liv formaaer at forskjønne selv et stygt Ansigt, og det havde han heldigvis ikke. Hvor der er kløgtige Öine, en veldannet Næse og en taalelig kjøn Mund, der maa det Hele idetmindste være ret tækkeligt. Som han da, venlig belærende, talte med mig, syntes han mig saa rar, at jeg atter forligedes med min Frem-

tid og haabede, at den vilde bringe mig Tilfredshed; og mere troede jeg ikke at burde begjære.

Endskjøndt Tiden og Samtalen gik godt, mærkede jeg dog, at det begyndte at mørkne, og stod derfor op fra den Bænk, vi havde sat os paa. Han fulgte strax mit Exempel, men sagde, idet vi gik videre: „Her ville vi oftere sidde, ikke sandt? Her have vi haft det saa godt i Aften.“ — Det glædede mig meget at høre ham sige saameget, jeg svarede derfor, at jeg ogsaa gjerne vilde gjentage en Samtale som den. Med Tiden og ved mere Samliv haabede jeg, at al Tvang vilde forsvinde imellem os; det kom vel af, at vi paa en Maade vare temmelig fremmede for hinanden. „Aa ja saamænd,“ svarede han, „men Du har aldrig været mig som ganske fremmed. Den første Gang jeg saae Dig hos Fru Ranner, forekom dit Ansigt mig bekjendt; jeg kunde ikke lade være at see paa Dig, for om mulig at erindre mig, hvor jeg havde seet Dig før. Først da jeg kom hjem, mindedes jeg en Hændelse, der bragte mig i Berøring med en Dame, som syntes mig at ligne Dig paafaldende; thi Dig selv kan det vel næppe have været? Du har vel aldrig været nærved at blive kjørt over paa Østergade?“ — Erindringer fra det smærteligste Øieblik i mit Liv strømmede ind paa mig og fremkaldte en Bevægelse, der næppe lod sig betvinge. Jeg svarede dog, saa rolig som jeg formaaede, at jeg rigtignok for flere Aar Aar siden havde været udsat for en saadan Fare, men at jeg ikke havde lagt Mærke til ham ved den Leilighed.“ — „Nei! det troer jeg gjerne,“

svarede han, „for Du var yderst angreben af Angsten i det Dieblik. Jeg husker det saa tydelig," vedblev han; „jeg kom fra Kontoret, — jeg arbeidede dengang oppe i Kancelliet, — og gik ganske rolig i mine egne Tanker, indtil en ung Dame næsten løb forbi mig og henover Gaden. Havde hun blot seet sig om, vilde hun strax have bemærket en lang Vognrække, der var saa tæt ved hende, at hun maatte komme under Forløberne paa den forreste Vogn. Men, som sagt, hun ændsede Intet og blev derfor hurtig kastet omkuld af Hestene. Meget adræt har jeg ellers aldrig været, men der var ingen Tid til Betænkning, hvis Pigebarnet skulde reddes. Jeg sprang derfor til og var, Gud være lovet, saa heldig at komme tidsnok til at hjælpe hende op og føre hende ind paa Fortouget. Dengang var jeg glad over at have frelst et Menneske, og nu takker jeg Gud, at han netop brugte mig som et Redskab til at redde *Dig*, thi jeg har derved en lille Fordring paa din Hengivenhed. Er det dog ikke mærkeligt, som Begivenheder og Personer kunne træffe sammen? — Har Du ikke lagt Mærke til, hvor forunderlige vore Tilskikkelser undertiden kunne være?" — Jeg maatte af ganske Hjerte indrømme Sandheden af denne Yttring, thi det syntes mig saa forunderligt, at netop den Mand, der i Tiden skulde være min Støtte, var den, der kom mig til Hjælp, da jeg nær var bleven knust af den Vogn, der førte min Ungdoms Elskede til Alteret. — Guds Veie ere uransagelige, det følte jeg, og jeg saae heri et Vink fra oven, og haabede, at jeg i Tiden

maatte kunne berede ham Glæde, der havde rakt mig en hjælpende Haand, da jeg mest behøvede den, og som paany havde givet mit Liv Betydning, da jeg Ingen havde at virke for.

Hele Sagens Sammenhæng kunde jeg ikke forklare Selmer; jeg fortalte ham blot om min Moders Sygdom, som var Grund til, at jeg saa ubesindig glemte at tage mig iagt. Han hørte med Interesse om min Moder, som jeg naturligvis beskrev ham som det Bedste, det Ædleste, jeg havde kjendt. Derfra gik Samtalen over til mit tidligere Liv, og før vi mærkede det, vare vi alt i Haven. Med Tilfredshed saae jeg, at Thebordet stod dækket i Havestuen; vi toge altsaa strax Plads, og for første Gang var han min Gjæst, og jeg overtog en Værtindes Forretninger. Jeg bildte mig ind, at han følte sig tilfreds i den Hygge og Harmoni, der for Øieblikket omgav os; med et venligt Smil takkede han mig, idet jeg rakte ham den dampende Thee, bad mig lave den til med Sukker og Fløde, thi det var noget, der altid var faldet ham besværligt, kort sagt, han var selv ligesaa hyggelig som hele Scenen omkring os, og jeg følte mig lettere om Hjertet, end jeg havde været i lang Tid. Dog, hvor længe var Adam i Paradis! Midt i den her beskrevne Theakt nærmede tunge Fjed sig til Havedøren, og ind traadte de gamle Præstefolk. Fra deres Vinduer havde de seet os vende hjem fra Skoven Arm i Arm, og havde deraf sluttet, at det var paa Tiden at gratulere. For at være de Første, der ønskede os til Lykke, havde de strax begivet sig paa

Veien, skjøndt det alt var silde. Jeg paaskjønnede meget deres Venskab for os, og takkede dem af Hjertet for alle deres velmente Ønsker; men jeg sad som paa Naale, hvergang Præsten eller Konen kom frem med Yttringer som: „Ja, vi maatte jo herover at see, hvordan Kancelliraaden bærer sig ad som Kjæreste. — Kan De komme ud af det?“ — eller naar Madam Lund sagde: „Ja, De maa rigtignok takke Gud for mig, Hr. Kancelliraad, thi jeg talte ærlig Deres Sag. Pigebarnet her, hun havde saamange Betænkeligheder, fordi De er saa nær ved de Fyrgetyve; men jeg beviste hende klart og tydelig, at Aarene gjøre Intet til Sagen, naar blot Hjertet er ungt; og det er naturligvis Deres, siden De nu er bleven forelsket.“ — Ved ethvert af disse Ord formørkedes Selmers Ansigt mere og mere, og den gamle Tvang og Forlegenhed indfandt sig atter. Det Sted, der var længst fra mig, søgte han helst, talte kun lidt og saae saa alvorlig ud, at Præsten tilsidst sagde til ham: „Hvordan har De det i Aften? De seer jo snarere ud som en Enkemand end som en lykkelig Brudgom!“ — Det gjorde kun Ondt værre, og jeg, som saa nylig havde følt mig saa beroliget, blev atter saa forsagt, at jeg var nærved at græde. Hvad vilde Folk dog i Fremtiden tænke om mig, naar han altid vilde være saa besønderlig i deres Paasyn. Saasnart han kunde, tog han Afsked, gav mig Haanden og bukkede lige saa formelt, som om vi vare vildfremmede.

Da han var gaaet, blev der en Pause, som var mig yderst pinlig. Jeg søgte med fortvivlet Iver efter

en Gjenstand at tale om, men forgæves. Tankerne løb rundt imellem hverandre, og Tausheden vedblev, indtil Præsten tilsidst sagde: „Hør, lille Anna, hvad var der iveien med Selmer i Aften? Har jeg fornærmet ham med Noget?“ Jeg benægtede naturligvis dette og forsikkrede, at vi tværtimod vare saa enige i vor Agtelse og Hengivenhed for de kjære Præstefolk. „Ja saa maa der ellers være noget iveien, for saadan har jeg aldrig seet ham. Men er det imellem Dem og ham, at der er kommen en lille Tvist eller Misforstaaelse, saa lad det ikke ret ofte gjentages, thi tro De mig, enhver lille Uenighed i et saa ængt Forhold, efterlader en Draabe Bitterhed i Sjælen, der aldrig forsvinder, selv om Forsoningen er nok saa kjærlig.“ — Af enhver Anden end denne venlige Mand vilde en saadan Formaning have fornærmet mig, især da den var paa urette Sted, men her bedrøvede det mig kun, at Selmers kedsommelige Forlegenhed skulde sætte os Begge i saa besønderligt et Lys. Jeg undveg at svare videre, men erklærede blot, at vi netop havde tilbragt en rar og herlig Dag sammen, og at vi i Fremtiden nok vilde finde Tilfredshed hos hinanden.

Da jeg blev alene, gjennemgik jeg i Tankerne alle de Overgange, som jeg den Dag havde bemærket hos Selmer, og begyndte at frygte for, at den Lunefuldhed, som man ofte tillægger Kvinden, ogsaa kunde have slaaet Rod i hans Sind; og, om det end egentlig ikke var nogen stor Feil, saa følte jeg dog allerede, at det vilde blive mig utaaleligt at tilbringe mit Liv under et vex-

lende Lunes Indvirkning, og jeg foresatte mig derfor ved given Leilighed at udtale mig derom. Efter mit Begreb er Fortrolighed den sikkreste Grundvold for ethvert varigt og inderligt Forhold. Den Kjærlighed eller det Venskab, der ei er bygget paa denne Grundvold, troer jeg aldrig kan bestaa, naar Livets Sorger og Fristelser storme ind paa os svage Mennesker.

En Forlovelse er en Nyhed, der med utrolig Hurtighed baner sig Vei fra den Ene til den Anden. Enhver, der hører den, er utaalmodig efter at lade den gaa videre, og paa denne Maade flyver den pikante Nyhed Egnen rundt. Dette, mærkede jeg snart, var ogsaa Tilfældet med Selmers og min Forlovelse, thi næste Dag modtog jeg Besøg af Humreicher med Frue. Det var første Gang efter Fru Ranners Død, og jeg anede derfor strax, at der maatte være en overordentlig Anledning til den ufortjente Ære. Min Formodning viste sig rigtig, thi idet Fruen bød mig Goddag, tilføiede hun leende: „Gratulerer, gratulerer! Det er den morsomste Nyhed, jeg i lang Tid har hørt, og jeg sagde strax til Humreicher: der maa vi over og gratulere, og see, hvorledes lille Warner seer ud som en lykkelig Brud. For lykkelig er De da, og Brud bliver De vel meget snart, thi De have jo Intet at vente efter, og ere jo ogsaa Begge over Ungdommens og Daarskabens Tid.“ — Denne Ordstrøm blev ledsaget af de mest smilende Miner, men i hendes Smil laa der en Blanding af Spot og Bitterhed, der bragte mit stolte Sind til at reise sig. Dog var jeg gammel og besindig nok

til at holde det bidende Svar tilbage, der strax stod mig paa Læberne, og jeg takkede blot koldt for Gratulationerne. Derpaa søgte jeg at henlede Samtalen paa andre Ting, men hun lod ikke saa let det Thema gaa fra sig, som hun havde foresat sig rigtig at drøfte den Dag, og vedblev derfor i samme Tone: „Hvor jeg er glad, at jeg ikke fik skrevet til Mathilde igaar, nu har jeg denne glimrende Nyhed at fortælle hende. Aa! hvor det vil more hende! Jeg seer hendes Forundring og hører hende lee." — „Det er beklageligt, Frue," svarede jeg, „at Deres Efterretning kommer bagefter. Allerede igaar afsendte jeg et Brev til Mathilde, og jeg er vis paa, at hun med Interesse og Glæde vil høre, at jeg er bleven forlovet. Hun er saa god og har altid sat Pris paa mig." — „Gudbevares!" udbrød Fru Humreicher, „hvem gjør ikke det? Og Kancelliraaden naturligvis mere end alle Andre. Han er vel i den syvende Himmel, og har vel allerede bestemt Bryllupsdagen?" — Jeg vilde nødig lade min Vrede bryde ud, men rolig at være Maalet for hendes Spydigheder følte jeg heller ingen Trang til; jeg svarede derfor meget kort: „Selmer har altfor megen Takt, til at der kan være Tale om at bestemme Nogetsomhelst i den Retning, og desuden er den Begivenhed endnu langt borte." — Dette var vist langt fra hendes egen og hendes Halvdels Beregninger, thi de udbrøde Begge i Forundring over, at jeg ikke saa snart som mulig forlod Skovslunde; de fandt dette baade rigtigst og behageligst for mig. Da ingen af alle deres Argumenter lod til at

forandre min Bestemmelse, tyede Fruen til andre Vaaben, idet hun i en vis fiffig Tone sagde: „De antager altsaa, at De i et Aar eller saa kan leve som Herskerinde her paa Gaarden og daglig modtage Besøg af Deres Elsker? Det vil jeg dog raade Dem at lade være itide, thi ligesaa pikant som et saadant Liv maaske er, ligesaa upassende vilde det sikkerlig være. Det forstaaer sig, Deres Forlovedes graa Haar og fyrgetyve Aar forekomme Dem maaske at være et Værn imod Bagtalelsen; men tro De mig, onde Tunger respektere ikke Sligt. Derfor, hvis De vil bevare Deres Rygte pletfrit, saa følg mit Raad, og lad Bryllupet blive om nogle Uger. Deres Stilling bliver jo desuden derved langt behageligere, thi kommer min Broder og Svigerinde hjem, saa vil der indtræde en betydelig Forandring for Dem." — Den første Del af denne Tale forekom mig saa afskyelig, at jeg ikke værdigede den noget Svar, — den blotte Tanke om en saadan Udtydning af vort Forhold oprørte mig. Jeg svarede derfor i en bestemt Tone, at, vilde Nogen nedværdige sig til at bagtale mig, saa hævede jeg mig over en saadan Jammerlighed og tillod mig, tværtimod hendes godhedsfulde Raad, at bestemme mit Bryllup snart eller sent, ganske efter mit eget Godtbefindende. Kom Baronen hjem, og ønskede han, at jeg skulde forlade Huset, saa vilde det være mig let at finde et Hjem, hvor jeg iblandt Mennesker, jeg agtede, kunde fuldende, hvad jeg havde at faa istand til mit Giftermaal. „Ah! det er jo sandt," sagde Fru Humreicher, idet hendes Hæf-

tighed jog Blodet til hendes Kinder, „De maa jo ogsaa have Deres Udstyr i Orden. De 2000 Rdlr., som Fru Ranner har testamenteret Dem, komme jo nu ypperlig tilpas." — Som jeg tidligere har omtalt, var jeg uvis, om denne Kapital endnu var i Behold; jeg svarede derfor, at det vist var meget usikkert, om denne Sum ikke var gaaet tabt for mig ved den sidste Udbetaling, som Fru Ranner havde haft. — „Nei, det er udmærket!" udbrød Fru Humreicher, „veed De ikke selv, om De eier 2000 Rdl. eller ei? Jo, vær De vis paa, at De har disse Penge i Baghaanden. Det har Kancelliraaden ofte talt om og vist endnu oftere tænkt paa. De seer saa fornærmet ud? Herre Gud! Det kan De da nok begribe, at en Pebersvend ikke gaaer hen og gifter sig af bare Kjærlighed. Naar man er kommen over de Fyrgetyve, saa taler som oftest Interessen høiere end Hjertet."

Alle de andre giftige Pile, som hun havde udsendt, vare gledne af imod et Skjold af sikker Overbevisning; denne sidste, maa jeg med Undseelse tilstaa, banede sig Vei til min Sjæl og fremkaldte Tanker, der hidtil havde været mig fremmede. Selmers Frieri havde jo i høi Grad overrasket mig, og jeg havde ofte senere forundret mig over, at jeg kunde have fremkaldt Følelser saa stærke, at de havde overvundet hans sædvanlige Ro og Tilbageholdenhed og ladet ham foretage et saa afgjørende Skridt. Naar jeg var bleven forsagt over hans underlige Opforsel, havde jeg ofte med Glæde tænkt paa, at han dog, trods al den tilsyneladende

Kulde, maatte have mig kjær, thi hvorfor havde han ellers anholdt om min Haand? Ved Fru Humreichers sidste Ord vaagnede Mistilliden hos mig; min Tillid og Agtelse begyndte lidt at rokkes. Lav Interesse er altid forekommet mig afskyelig, og selv at være Gjenstand derfor var mig en utaalelig Tanke. — Uagtet jeg kun et Dieblik lod mig paavirke af disse mørke Forestillinger, bemærkede Fru Humreicher dog, at hendes Ord havde gjort den forønskede Virkning, og hun vilde sikkerlig have forfulgt sin Seier videre, hvis ikke Selmers Ankomst i det samme havde lagt Baand paa hendes Veltalenhed. Jeg skammer mig ikke ved at tilstaa, at jeg, idet jeg saae ham komme, bogstavelig bad til Gud, at han den Dag maatte være mere venlig og vakker, end da han forrige Gang modtog Gratulation; jeg vilde i disse Menneskers Paasyn føle mig saa ubeskrivelig ydmyget, hvis hans Forhold imod mig ikke bar Præg af Hengivenhed og Agtelse.

Strax ved hans Indtrædelse kunde jeg see, at det mishagede ham at træffe dem; han hilste koldt paa dem Begge, og saae meget alvorlig ud. Dette gav strax Fruen Anledning til at lade hendes Vid spille, og hun sparede ikke paa Hentydninger og Udfald, der skulde være Spøg, men som alle gjemte en skjult Braad. Fra først af gjorde hendes Ord den Virkning, som jeg frygtede mest: han blev forlegen og kedsommelig og tog sig saa slet ud, at jeg med Skam maa tilstaa, at jeg ikke alene blev bedrøvet, men tillige ærgerlig over, at en fornuftig Mand besad saa lidet Herredømme over sig selv. Men

der er et gammelt Ordsprog, som siger: at man kan træde Katten saalænge paa Halen, at den vender Kløerne til. Dette fik Fru Humreicher at vide, thi da hun troede aldeles ustraffet at kunne fortsætte sine bidende Sarkasmer, og endog vilde bruge mig til Skive for sine Vittigheder, forandrede Selmer pludselig sin hele Opførsel; han afkastede sin Forlegenhed, og paatog sig en rolig Værdighed, der klædte ham godt. Han var for meget Verdensmand, til at en eneste plump Yttring kunde komme over hans Læber, naar han talte med en Dame, men han vidste desuagtet i faa, men djærve Ord at tilbagevise al Spot eller Dadel, der angik mig. Han indlod sig ikke paa nogen smigrende Lovtale over mig, men forstod dog paa en egen Maade at vise, at han agtede mig, og at han forlangte, at Andre skulde gjøre det. Denne Overgang hos ham var saa hurtig, og denne Hjælp kom mig saa uventet, at jeg ikke ret kunde forstaa mig paa ham; dog var det mig tydeligt, at han for første Gang havde viist sig som min Ven og Forsvarer, og jeg takkede ham af ganske Hjerte derfor, og kunde ikke andet end lægge min Haand i hans, og med et venligt Blik sige ham, at jeg paaskjønnede hans Godhed. — Humreicher og Selmer havde nogle Forretninger at afgjøre med hinanden, men da disse vare tilendebragte, toge de heldigvis Afsked, og vi tilbragte den øvrige Del af Aftenen meget behagelig med hinanden. Han medbragte et Brev fra sine Forældre, der var skrevet til os Begge, som de kaldte deres kjære Børn, og var i det Hele taget saa kjærligt, som nogen Sviger-

datter kunde ønske det. De bade meget, at vi samlede skulde komme til Kjøbenhavn, for at de personlig kunde lære mig at kjende. Selmer spurgte mig, om jeg ikke kunde have Lyst dertil, men han vilde nødig, at vi skulde komme til hans Familie, før jeg var hans Kone; men det vilde vel heller ikke vare længe. Han overlod til mig at bestemme, naar vor Forening skulde finde Sted, men længer end en Maaned haabede han da ikke, at vi skulde være forlovede. Dette Haab maatte jeg rigtignok strax tilintetgjøre. Det var mig umuligt saa hurtig at indvillige i Giftermaal; jeg maatte have lidt Tid til at vænne mig til Tanken derom, og var glad ved at kunne bruge Mathildes Ord, at jeg maatte blive paa Skovslunde, til hun kom hjem, som en Grund for, at Brylluppet først kunde blive til Foraaret. Dette vandt ikke ganske Selmers Bifald; han fandt at syv, ja maaske otte Maaneder, var en overordentlig lang Forlovelse; men da jeg lovede, at jeg under ingen Omstændigheder skulde udsætte det længer end til April, lod han sig dog nøie, og vi talte for første Gang rigtig fornuftig om Fremtiden.

Han røbede under hele denne Samtale saamegen Omsorg for mig, og spurgte mig saa ofte til Raads om de Forandringer, han vilde foretage i vort fremtidige Hjem, at jeg følte mig hel skamfuld over, at Fru Humreichers Yttringer havde formaaet at nedsætte ham i mine Tanker. Jeg foresatte mig, at ingen Formodninger om klog Beregning fra hans Side oftere skulde faa Indpas hos mig; men Forsættet holdt jeg

desværre ikke. Dog maa det tjene til min Undskyldning, at han iagttog en forunderlig Taushed med Hensyn til den omtalte Sum, og at han vidste, at Obligationerne paa mit Navn endnu vare i Behold, kunde jeg ikke tvivle om, thi han havde jo alle Fru Ranners Papirer under Forvaring. Hvorfor omtalte han da ikke, at jeg havde arvet disse Penge? For mig var det jo ikke Ubetydeligt, og ham var det vist heller ikke ganske ligegyldigt. Dette forekom mig lidt ubegribeligt, og jeg greb mig ikke sjælden selv i Gisninger derom, som ikke vare til hans Fordel; og hvergang han i Fremmedes Nærværelse fik et lille Anfald af sin tidligere Kulde imod mig, løde imod min Villie Fru Humreichers Hentydninger i mine Øren. Bagefter gjorde jeg mig selv Bebreidelser, og var undertiden nær ved at ønske, at Fru Ranner slet ikke havde betænkt mig med nogen Arv, thi saa havde jeg da ikke haft det at gruble over.

Nogle Uger efter min Forlovelse modtog jeg et Besøg, som vel var mig kjært, men som dog nær havde bragt Forstyrrelse i den Sindsligevægt, som jeg efterhaanden havde erhværvet. Jeg sad nemlig ved Vinduet og syede, saa fordybet i mine egne Tanker, at jeg først mærkede en Fremmeds Ankomst ved Hundenes vedholdende Gjøen. Da jeg endelig saae ud, stod en høi Herre paa Trappen og talte med en Pige. Skjøndt jeg kun saae ham paa Ryggen, forekom han mig dog bekjendt. Han var iført en lys Sommerfrakke, bar Straahat og havde dertil en temmelig stor Mappe under Armen og Stok i Haanden. Toilettet tydede paa, at det

var en Fodvandrer, og den Mappe, han førte med sig, bragte mig paa den Formodning, at det muligvis var en Maler, der tog Prospekter af Omegnen. Denne Tanke var næppe opstaaet hos mig, før jeg følte mig overbevist om, at den, der stod for mig, ingenlunde var mig ubekjendt, men at han var den, der tidligere havde opfyldt alle mine Tanker, og endnu ofte havde Plads i dem. Blot hans Nærmelse fremkaldte en Bevægelse hos mig, som jeg næsten bebreidede mig; vore Veie vare jo nu saa fjernede, og begge vare vi bundne med saa hellige Baand, at enhver kjærlig Følelse maatte forjages som syndig. — Kun et Øieblik behøvedes for at vække alle disse Tanker, men at faa Orden i dem og Ro i Sindet, dertil behøvede jeg desværre længere Tid. Formodentlig havde han spurgt, om der var Nogen hjemme, thi Pigen pegede i det samme op til mig, der stod i det aabne Vindue, og han vendte sig hurtig om. Min Formodning viste sig rigtig; det var Arnold Heidens smukke, herlige Ansigt, der vendte sig imod mig, idet han tilraabte mig et venligt: „Goddag, Goddag!" Alene denne Stemme mindede mig om Ungdoms Lykke og Ungdoms Sorger, og bragte mit Hjerte til at bæve af en Bevægelse, der længe havde været det fremmed. Dog var jeg ikke for Intet bleven fortrolig med Selvbeherskelse. Jeg gik ham derfor imøde med Rolighed, og bød ham hjertelig velkommen, og med Undtagelse af den forræderske Rødme paa mine Kinder troer jeg ikke, at der i min Modtagelse fandtes noget, som røbede Sindsbevægelse. Jeg vedligeholdt imidlertid den venlige

Tone, hvormed man hilser en kjær Bekjendt, som efter lang Fraværelse atter gjæster os.

At Aar vare henglédne, siden vi sidst saaes, kunde jeg strax see i den Forandring, der var foregaaet i hans Ydre. Det var jo vel ikke Alderens vansirende Præg, der havde paatrykt ham sit Mærke, men den ungdommelige Elasticitet var ikke desmindre forsvunden, og de kraftigere Lemmer og brede Skuldre viste mig, at Ynglingsalderen forlængst var tilbagelagt og den modnere Mandsdom forhaanden. Et stort, mørkt Skjæg og en brunladen Teint gave ogsaa hans Ansigt et noget fremmed Udseende. Dog! jeg glemte alt dette, saasnart han talte, thi Stemmen og den hjertelige Tone vare uforandrede. Det var det samme smukke Organ, det samme rige Sprog, der engang havde lydt som Musik i mine Øren. — Efterat de første Hilsener vare vexlede, fortalte han mig, hvorledes det var gaaet til, at han saa uventet var bleven min Gjæst. Han havde nemlig i længere Tid opholdt sig i Veile for at tage Prospekter, og da han paa Tilbageveien vilde besøge en Ungdomsven, der var Præst i Nærheden af Aarhus, var hans Vei tilfældigvis falden forbi Skovslunde. Da han nu var saa ugenert, som kun en Fodvandrer kan være, betænkte han sig intet Øieblik paa at gjøre en Omvei af en Milsvei, for at kunne hilse paa en gammel Bekjendt, hvilket altid var ham en Glæde. — Jeg takkede ham naturligvis for det gode Indfald, og sagde, at det ogsaa var mig kjært at see ham. „Ja Miss Warner," sagde han, „det er længe siden vi to talte sammen, og

Meget har forandret sig i den Tid. Da jeg kom hjem og hørte, at De havde mistet deres Moder, beklagede jeg Dem ret, thi jeg vidste, at det var et smærteligt Tab for dem. Siden har jeg aldrig kunnet faa nogen Underretning om Dem." — „Det troer jeg gjerne," svarede jeg, „thi mit Liv er gaaet meget stille hen. Det har heldigvis ikke været Tilfældet med Dem, og det har altid været mig en stor Glæde at see Deres Arbeider roste og Deres Konst anerkjendt. Det er en Fordel, man har, naar man har Venner, der ere offentlige Personligheder, at man ikke behøver private Efterretninger for at vide, hvordan deres Liv gaaer hen." — „Har De virkelig med Interesse fulgt min Konstnervirksomhed," vedblev han, „da takker jeg Dem derfor. Ja, gudskelov! min Flid er bleven belønnet, jeg har ikke arbeidet forgæves. Men hvis De var længer sammen med mig, vilde De snart bebreide mig min Mangel paa Interesse for andre Ting. Jeg føler det selv, jeg er bleven noget ensidig; min Konst er min Verden, og for den kan jeg opoffre Alt. — Dog, forstaa mig ret," tilføiede han hurtig, som om han fortrød, hvad han havde sagt, „det vil da sige min Tid, mine bedste Kræfter. De maa da ikke tro, at jeg er utilgængelig for andre Pligter og Glæder, som Livet skjænker. Men," vedblev han, „jeg er ikke kommen for at tale om mig selv, men for at høre lidt om, hvordan De har det, og hvad De har bestemt for Fremtiden, thi ved Fru Ranners Død vil der vel indtræde en Forandring i den Stilling, De tidligere har haft her i Huset." — Af dette Spørgsmaa-

kunde jeg mærke, at han endnu ikke vidste noget om min Forlovelse, og jeg var altsaa nødt til selv at fortælle ham den, hvilket var mig meget pinligt. Jeg søgte at undgaa det saa længe som muligt, og svarede derfor blot, at jeg indtil Foraaret blev hvor jeg var, og hvor jeg vel havde det ensomt, men dog følte mig ret tilfreds. — „De venter altsaa Baron Reindorffs hjem til Foraaret?" spurgte han videre; „og det er Deres Hjemkomst, der bringer Dem til at forlade dette Sted?" — Min Forlegenhed steg med hvert Spørgsmaal, men jeg maatte jo ud med Nyheden, og tog derfor Mod til mig og sagde: „Det er ikke afgjort, at de komme tilbage, men i ethvert Tilfælde agter jeg at forlade Skovslunde til April." — „Naa, saa De har allerede valgt Dem et andet Hjem," vedblev han ubarmhjertig at spørge. Nu maatte Sandheden for Lyset, og jeg søgte saa rolig som muligt at svare: „Jeg drager til et Hjem her i Nærheden, som bliver mit eget, thi jeg er forlovet og skal, om Gud vil, have Bryllup til April." — En Ro, som tidligere manglede i Heidens Ansigt, havde jeg den Dag bemærket, og jeg havde antaget den for en Afglands af den Ligevægt, som Tiden ofte bringer; men ved mine sidste Ord forsvandt øieblikkelig det milde Udtryk i hans Øine, og i hans forandrede Træk laa en Blanding af Vrede og Bitterhed, idet han næsten spydig spurgte om den Lykkeliges Navn og Stilling. Forunderlig nok fremkaldte hans Bevægelse Rolighed hos mig, og uden mindste Forlegenhed fortalte jeg ham, at min Forlovede var Herredsfoged i Tystrup og hed

Selmer. „Ah!" udbrød han, „er det Kancelliraad Selmer! Ham kjender jeg; jeg var sammen med ham i Aftes hos Fru Grove paa Vanggaarden; det anede mig mindst, at han var Anna Warners Forlovede. Jeg ønsker Dem til Lykke, men er overbevist om, at Tiden har lært Dem at pleie Fornuftblomster." — Idet han sagde disse Ord, saae han saa stift paa mig, at jeg næsten følte mig lige fornærmet over hans Blik og hans Ord. Hvad Ret havde vel han til at dømme om mine Bevæggrunde; han, der selv havde opoffret sin og min Lykke for Fornuftens Stemme, burde mindst af Alle saare mig med en saadan Yttring. Jeg svarede derfor, idet jeg saae alvorlig paa ham: „Jeg veed ikke, hvoraf De drager en saadan Formodning; men selv om De troede, den var grundet, kunde De vist aldrig dadle mig derfor." — Med øiensynlig Forlegenhed vendte han Blikket fra mig, rakte mig Haanden og sagde: „Jeg føler, at jeg fortjente det Svar, De gav mig, thi jeg glemte, at meget er forandret, siden vi sad sammen paa Hjorthøi og talte om Fornuft og Følelse. De forekommer mig saa uforandret i det Ydre, at jeg ikke huskede paa, at Tidens Haand dog rimeligvis ikke saaledes har skaanet Deres Indre. Men nu nok om det! De vil sikkerlig vide at sprede Tilfredshed trindt omkring Dem, derom er jeg overbevist, og naar jeg næste Gang kommer her paa Egnen, vil det være mig en Glæde at besøge Dem i Deres eget Hjem." —

Endskjøndt han havde antaget sin sædvanlige Tone, troede jeg dog at spore en vis Utilfredshed hos ham.

Ja, I gode Mænd! I ere forunderlige. I kunne ofte, som han, med roligt Overlæg, frasige Eder et rigt Hjertes Kjærlighed. I kunne i andre Forholde saagodtsom glemme den, der engang havde Plads i Eders Hjerte, og det finde I rigtigt og naturligt; men træffe I efter Aars Adskillelse paa Eders Ungdoms Elskede, og finde, at ogsaa hun har vidst at trøste sig, eller har valgt sig en Anden i Eders Sted, saa ansee I Eder for dybt saarede og gjøre i Eders egne Tanker den Kvinde haarde Bebreidelser, som ikke med ubrødelig Troskab bevarede sin Kjærlighed til Eder. — Omtrent saadanne vare vist de Tanker, der gik igjennem Heidens Hoved, da han erfarede min Forlovelse, og det var Øieblikkets Indskydelse, der lod ham fremkomme med de bittre Hentydninger, Men hans ædle Sjæl kunde ei ret længe gjemme slige Følelser. Saasnart den første Hede var ovre, var han atter hjertelig. Han fortalte efter min Opfordring meget om sine Reiser, sagde derved altid „vi“, men omtalte ellers ikke sin Kone; derimod talte han om Fru v. Orten, hvem han beskrev som meget forandret af Tiden. Hun var ogsaa dengang omtrent 70 Aar, og begyndte at længes efter Hvile. Naar de ikke vare i Udlandet, tilbragte de Somrene paa Hjorthøi hos hende, og hun Vinteren hos dem i Kjøbenhavn. Da han ikke omtalte Børn, formodede jeg, at de ingen havde, og jeg veed ikke selv hvorfor, men det var mig umuligt at spørge derom. Med Beklagelse fortalte han mig, at det unaturlige Forhold imellem Fru v. Orten og hendes Søn var uforandret; „men jeg faaer ikke

Ro," sagde han, „inden jeg faaer dem forsonede. Er det ikke skrækkeligt at tænke sig, at en Moder skulde gaa ud af Verden uden at have tilgivet sin eneste Søn, der intet Andet har forbrudt, end at han ægtede den, som han elskede."

Da vi senere kom til at tale om hans Malerier, spurgte han mig, om det ikke, som i gamle Dage, kunde more mig at see hans Skitser. Jeg sagde med Fornøielse Ja dertil, og han forklarede mig med samme Liv som i forrige Tider, hvad det var for Steder, han havde taget af. Der var Udkast til flere store Stykker, som det interesserede mig at see. Tilsidst tog han en lille Skitse frem, som han rakte mig, idet han sagde: „Kjender De det, Miss Anna?" Jeg behøvede kun at kaste eet Blik derpaa, for at gjenkjende mit Blomsteranlæg paa Hjorthøi og den Bænk, hvorpaa vi oftere havde siddet. Alt paa dette lille Stykke var udført saa smukt og fint; jeg kunde see, at han havde anvendt Omhu derpaa. Det fornøiede mig, og jeg sagde ham naturligvis, at jeg tydelig gjenkjendte hver Busk og Blomst. „Ja, det er en meget god Skitse, som jeg kunde have Lyst til at fuldføre. Siig mig," sagde han, idet han saae mildt paa mig, „vilde De sætte Pris paa at eie dette lille Maleri? Saa vilde jeg gjøre det færdigt til Dem." — Jeg veed ikke selv, hvilken ond Aand der indgav mig at svare: „Ja, hvis det intet Værd har for Dem, saa vil jeg gjerne have det. Jeg har fordrevet mangen kedsommelig Time med at pusle blandt mine Blomster paa dette Sted," — Ingen Overgang kunde

være hurtigere end den, der foregik i Heidens Ansigt, da jeg gav ham dette Svar. Han saae næsten bebreidende paa mig, idet han svarede mig, med en Betoning i Stemmen, der mindede mig om de lykkeligste Dieblikke i mit Liv: „Jeg giver aldrig Noget bort, der intet Værd har for mig selv. Her seer De, at jeg imod min Sædvane har Doubletter af denne Skitse. Den anden beholder jeg selv, og jeg giver Dem ikke denne, for at De derved skal erindre de mange kedelige Timer, som De fordrev paa dette Sted, men jeg skjænker Dem den til Erindring om Dieblikke, der vare lykkelige for mig, og, som jeg haabede, ogsaa havde bragt Dem Glæde." — Disse Ord og især det ubeskrivelige Udtryk i hans Stemme droge atter min Sjæl ind i det farlige Trylleri, som tidligere havde fængslet mig. Varmen strømmede mig til Hjertet, og venlige Ord dvælede paa mine Læber, — men heldigvis faldt mit Blik paa den Ring, der sad paa min høire Haand, og de Pligter, der paahvilede mig, stode derved klart for min Sjæl. Jeg takkede ham da blot hjertelig for den tiltænkte Gave, som altid vilde være mig kjær. — Derpaa søgte jeg at faa Samtalen henvendt paa andre Gjenstande, og da jeg vidste, at Heiden tidligere havde kjendt Mathilde, spurgte jeg ham, om han ikke paa sine Reiser var truffen sammen med hende og hendes Mand. Dette benægtede han, derimod havde han ofte hørt Baronen omtale; thi han havde jo ogsaa reist meget og staaet i Forbindelse med mange forskjellige Mennesker. Min Lyst til at høre noget Nærmere om Rein=

dorff lod mig spørge om Heidens Mening om ham. Herpaa svarede han: „Da jeg ikke kjender ham personlig, kan jeg egentlig ikke bedømme ham, men jeg troer alligevel at kunne sige, at det er et beklageligt Parti, som den elskværdige Pige har gjort. Han er et godt Hoved, det ere Alle enige i, men han har kun anvendt sine Evner paa en daarlig Maade. Spil er nok hans værste Lidenskab og det er den, der har ødelagt ham. Det var jo et særdeles stort Held, at han fik den diplomatiske Ansættelse i Paris, og han opfyldte nok ogsaa alle Forventninger til hans Dygtighed, indtil han hengav sig til den ulykkelige Tilbøielighed. Saa forsømte han sine Forretninger om Dagen og tilbragte Natten i Spillehusene, indtil han blev saa forgjældet, at han maatte forlade Paris over Hals og Hoved." — Det bedrøvede mig naturligvis at høre dette, men jeg vilde dog trøste mig med, at Aarene maaske kunde have forandret ham. Dette yttrede jeg til Heiden, og han svarede mig: „Nei! desværre, det skal ingenlunde være Tilfældet. Jeg veed med Vished fra Folk, der kjende ham, at han ogsaa under sit sidste Ophold i Paris overgav sig til Spillesygen. Hans mange gamle Venner fra forrige Tider samledes atter om ham, saa snart hans Ankomst blev bekjendt, og saalænge han havde Penge, tilbragte han sin meste Tid i Spillehusene, i disse Venners Selskab. Men han tabte nok tilsidst saa Meget, at han næsten maatte flygte for at undgaa deres Fordringer. Jeg kan heller ikke begribe," vedblev han, „hvorfor de skulde paa den Udenlandsreise. Fru

Ranner var jo en fornuftig Kone, og maatte dog sagtens mærke, at hendes Datter fik en daarlig Støtte. Hvorfor tillod hun saa, at de reiste saa langt fra hende? Her, i disse Omgivelser, var han dog maaske bleven til Lidt; nu bliver der næppe noget af ham, thi Indtægterne af Skovslunde forslaa vist kun lidet til det Liv, han fører i Italien."

Efterat have fortalt Heiden, hvor forblindet Fru Ranner havde været i Henseende til denne Svigersøn, og hvor glad hun havde været over det Parti, spurgte jeg ham, om Reindorff ikke havde Arveret til Baroniet. Han havde selv sagt det. „Aa!" svarede han, „tro bare ikke hans Historier! de ere utallige. Han skal ligesaalidt have Baroniet, som hans Broder studerer Stjernerne. Det er Fabel Altsammen. Hans Broder skal tværtimod være en overordentlig fortræffelig Mand, som har været utrættelig i at hjælpe ham, saalænge han haabede, at han var Opoffrelser værd; men da Baroniet i Forveien var forgjældet, nødtes han tilsidst til at lade ham skøtte sig selv. Saa var det, at han uheldigvis reiste herover til Svogeren i Jylland, og efterat have forhørt sig om Frøken Ranners Formue optraadte han som hendes Frier. Det gjorde mig strax ondt," vedblev Heiden, „da jeg hørte, at hun var bleven forlovet med dette Menneske, thi hun er sikkerlig meget for god til ham. De har da seet dem sammen her? Hvordan var hans Forhold dengang imod hende? Og hvorledes troer De, at hun nu er tilmode." — Det kunde naturligvis aldrig falde mig ind at fortælle ham

Noget om de fortrolige Meddelelser, som Mathildes Breve havde indeholdt; de vare jo kun bestemte for hendes Moder; jeg omtalte blot, hvad jeg selv havde seet af deres Samliv, og beklagede meget, at hans Fortællinger om Reindorff bestyrkede mig i den Mening, som jeg altid havde næret om hans Karakter og Bevæggrunde.

Under Samtaler som de anførte gik Tiden meget hurtig for os Begge, og inden jeg vidste deraf, blev Klokken syv, hvilket var den Tid, da Selmer pleiede at komme. Da jeg ikke havde seet ham i to Dage, ventede jeg temmelig sikkert hans Besøg; men jeg tilstaaer med Undseelse min Skrøbelighed: den Aften ventede jeg ham mere med Uro end med Glæde. Hans Væsen var saa forskjelligt, hans Opførsel imod mig var især saa afhængig af, hvem der var nærværende, at jeg ikke uden Bekymring kunde tænke paa, hvordan han vilde være i Heidens Paasyn. Hvor pinligt vilde det ikke da være mig, hvis han antog denne stive, kolde Tone, som klædte ham saa daarlig, og som næsten var mig utaalelig; og at han vilde være stiv ligeoverfor Heiden, derom var jeg overbevist. Dennes forekommende og livlige Væsen vilde være ham imod og gjøre ham utilgængelig. Jeg lyttede derfor næsten ængstlig efter enhver Lyd, om det skulde være hans Vogn, der kom, og da jeg engang bildte mig ind at høre den, gik jeg hurtig til Vinduet. Heiden lagde Mærke til min Uro og sagde smilende: „De venter bestemt Nogen, Miss Warner! Er det Brudgommen? Pleier han maaske at komme paa denne Tid?“ — Jeg følte, at jeg blev blussende rød,

idet jeg svarede, at Selmer som oftest kom om Aftenen, da hans Forretninger optoge ham hele Dagen. „Det vilde interessere mig," vedblev Heiden, „hvis jeg idag kunde fortsætte Bekjendtskabet med ham. Nu, da jeg veed, at han er Deres Forlovede, har jeg unægtelig langt mere Interesse for Manden end igaar; men dersom jeg skal profitere af hans Selskab, maa han komme snart, thi det er nok ellers paa Tide, at jeg fortsætter min Vandring. Jeg har endnu to Mil at tilbagelægge i Aften." — Jeg bad ham ingenlunde forlænge Besøget, men følte mig tværtimod lettere om Hjertet, da han kort efter stod op for at tage Afsked. Han sagde mig venlig Levvel og holdt min Haand i sin, medens han takkede mig for den rare Dag, han havde tilbragt i mit Selskab. „Det bliver med Guds Hjælp ikke den sidste! Hils Kancelliraaden, og siig ham, at hans Kones Venner ogsaa maa være hans, og at han af den Grund maa tage godt imod mig, naar jeg en Gang besøger Dem. Ja, Gud være med Dem, Miss Anna!" — Han ledsagede de sidste Ord med et trofast Haandtryk, og gik derpaa med hurtige Trin nedad Trappen.

Uden selv at vide hvorfor, blev jeg staaende ved Vinduet, indtil han ved Omdreiningen af Veien blev skjult for mit Blik. Først da jeg ikke længer kunde see ham, vendte min Besindelse tilbage, og den bebreidede mig, at jeg, som var en Andens Forlovede, sendte ham saa mange Tanker. Jeg følte, at det var Uret, og bad Gud om Tilgivelse derfor, idet jeg tillige foresatte mig at arbeide ærlig paa at forjage de Følelser, der

ved dette Gjensyn ligesom vare fornyede. At det ikke var mig saa let, som jeg havde haabet, følte jeg snart. Jeg vilde tænke paa Selmer, paa Fremtiden og paa mine Pligter, men uformærket greb jeg mig selv paa et Gebet, der paa ingen Maade stod i Forbindelse, med hvad der nærmest burde beskæftige mig. Jeg havde en altfor øm Samvittighed, til at jeg ikke skulde gjøre mig alvorlige Bebreidelser over at begaa en saadan Utroskab i Tankerne, og da Selmer ikke kom den Aften, Heiden havde forladt mig, havde jeg god Ro til at anstille Betragtninger over, hvad der var Ret eller Uret, indtil jeg efter megen Grublen kom til det Resultat, at det var min Pligt at sige ham, at han ikke var den eneste Mand, der var mig kjær. Maaden, hvorpaa jeg vilde gjøre ham denne Tilstaaelse, var mig ligesaa uklar som Valget af Ordene, jeg vilde benytte; men at jeg burde indvie ham i mit Livs Hemmelighed, ansaae jeg for afgjort; og da denne Beslutning var fattet, følte jeg et Slags Beroligelse, der lod mig finde Hvile og Søvn.

Hele den følgende Dag tænkte jeg med megen Uro paa, hvordan jeg skulde indlede denne Meddelelse, som, da jeg kom til roligere Eftertanke, forekom mig meget vanskelig at gjøre, og jeg begyndte at fortælle mig selv, at jeg maaske af misforstaaet Retsfølelse kunde bringe Forstyrrelse i et Forhold, der paa den senere Tid havde antaget en heldig Udvikling. Midt under denne Raadvildhed kom Selmer. Han var den Dag saa fornøiet og venlig, og talte med Glæde om, hvor rart det blev, naar hverken Vei eller Forretninger vilde afholde ham

fra daglig at være sammen med mig; kort sagt! han var saa hjertelig og tillidsfuld, at det var mig umuligt at forstyrre denne Stemning. Jeg taug derfor stille med mit Skriftemaal, i den Tanke, at jeg en anden Gang, naar Leilighed gaves, kunde komme frem dermed. Men denne Leilighed kom rigtignok aldrig, og det har jeg senere erkjendt at være heldigt; thi hvor vanskeligt vilde det ikke have været, ja maaske umuligt, at fremstille Heidens og mit Forhold i et saadant Lys, at Selmer vilde kunnet forstaa det; og gjorde han ikke det, saa dannede han sig maaske Begreber derom, som for stedse vilde forstyrre den Fortrolighed og Tillid, han efterhaanden havde faaet til mig. Og naar jeg ret betænkte det, hvad var der saa egentlig, som Selmer burde vide? Han havde bedet mig om min Haand og min Hengivenhed, og det havde jeg givet ham. Et ungt Hjertes Kjærlighed forstod han ikke og forlangte den heller ikke; kunde det da være Uret imod ham, at jeg fordulgte, at jeg engang havde været berørt af denne ham ukjendte Magt? Om en stakket Tid vilde den Periode af mit Liv forekomme mig selv som en Drøm, og med hver Uge, der hengik efter Heidens Besøg, følte jeg, at jeg ikke mere besad det unge, modtagelige Gemyt, der gjemmer selv det flygtigste Indtryk. Mit Hoved var altfor opfyldt af andre Ting, til at jeg kunde give mig Ro til at fortabe mig i Erindringer. Og i een Henseende vidste jeg, at jeg Intet havde at bebreide mig og Intet at rødme over, thi uagtet jeg havde elsket og var bleven gjenelsket, havde jeg dog aldrig tilladt nogen Mand

den mindste Frihed; ren og uberørt som maaske Faa gav jeg ham min Haand og min Tro.

Efter alle de her anførte Betragtninger opgav jeg altsaa den fortrolige Meddelelse; men en anden forestod, der ikke kunde undgaaes. Det var angaaende den meget omtalte Arv. Mit Indkjøb til Udstyr maatte jo gjøres, thi det Lidet, jeg havde i Behold, forslog kun til min egen Persons Ekvipering, og da jeg vidste, at jeg havde Noget at raade over, var det mit Ønske at medbringe behørigt Linned osv. til Husets Brug. Jeg maatte altsaa tage Mod til mig, en Dag vi sad sammen, og kom ogsaa frem med mit Spørgsmaal, hvor jeg skulde henvende mig for at faa udbetalt noget af min Arv efter Fru Ranner? „Det vil ikke være Dig vanskeligt," svarede han, „thi det er hos mig, at Du skal have, hvad Du ønsker. Men hvorfor vil Du have de Penge?" — Dette Spørgsmaal forundrede og, jeg maa tilstaa det, mishagede mig; jeg svarede, maaske lidt stødt, at jeg vilde anskaffe Noget derfor, og vilde derfor bede ham, næste Gang at medbringe enten Obligationer eller saamange Penge, som jeg for Øieblikket behøvede. Det var første Gang, at han mærkede den Tone, og han saae ganske forbauset paa mig, idet han svarede: „Som Du vil, kjære Anna! det var maaske ogsaa indiskret af mig at spørge, hvorfor Du vilde have disse Penge i Dine egne Hænder, men nu jeg veed, at Du ønsker det, skal det gjerne skee." — Jeg skyndte mig at forklare ham, at det ingenlunde var min Mening; jeg ønskede kun en 4—500 Rbd., for at indkjøbe Noget til

vort fælles Brug i Fremtiden. Dette lod til at fornøie ham, og næste Gang bragte han mig 500 Rbd. Idet gan gav mig dem, sagde han: „Her bringer jeg Dig den Sum, Du ønskede; det Øvrige, der skal anskaffes, kan jeg jo besørge." — At det blev anskaffet af min Kapital, tvivlede jeg intet Øieblik om, det var jo saa rimeligt, men hvad der saarede mig, var, at han aldrig raadførte sig med mig, om hvad vi behøvede, eller hvordan jeg ønskede det. Han skrev til Kjøbenhavn om Møbler, det vidste jeg; han havde gjort Aftale med en Skipper, som om Foraaret skulde føre dem over til Aarhus, det hørte jeg af Andre; men han talte aldrig med mig derom. Ofte foresatte jeg mig rentud at spørge ham, hvad han havde anskaffet til vort Hus, og hvis han vægrede sig ved at tale derom, da fortælle ham, at jeg ogsaa havde Ret til at have min Mening i denne Sag; men var jeg end nok saa kjæk i mine egne Tanker, naar jeg var alene, havde jeg dog ikke Mod til at komme frem med al den Veltalenhed, naar han var nærværende. Hans Taushed og Rolighed paalagde mig en Tvang, jeg ikke kunde overvinde.

Paa denne Maade gik det Meste af Vinteren. Jeg syede Udstyr af alle Kræfter. Det var det tredie, jeg havde arbeidet paa, og mere forskjellige Partier og Brudepar kunde der ikke let gives. Alene imellem mig og den forrige Brud paa Skovslunde var der en slaaende Kontrast. Ligesaa beskedne mine Forventninger vare, ligesaa straalende havde hendes været, men desværre, de vare vist grusomt skuffede. — Omtrent ved Juletid mod-

tog jeg et Brev fra hende som Svar paa mit. Hun ønskede mig naturligvis til Lykke i Anledning af min Forlovelse og skrev, at hun vilde haabe, at jeg kjendte den Mand, jeg havde givet min Haand, og vidste, at han fortjente den. Hun længtes efter at gjøre hans Bekjendtskab, thi Fru Humreichers Beskrivelse tilfredsstillede hende ingenlunde. Om sig selv skrev hun ikke ret meget. De opholdt dem endnu i Italien og bleve der indtil Foraaret, som hun længtes ubeskrivelig efter, thi saa haabede hun dog, at de skulde vende tilbage til Danmark. „Jeg er slet ikke rask," skrev hun; „jeg troer vist, at min Svaghed er fremkaldt af Hjemve, thi jeg længes saaledes, at min Længsel undertiden fremkalder Taarer. Det er barnagtigt, men Du veed jo nok, kjære Anna, at jeg er et stort Barn. Forresten er jeg bleven gammel saavel i Sind som i Ydre. Du vil blive forundret ved at gjensee mig saa forandret, men det er jo ogsaa længesiden, at jeg forlod Dig, forlod min Moder og mit lykkelige Hjem. Gudskelov, at Du bliver i Nærheden; det er min Trøst. Vi ville vist ofte besøge hinanden, og det vilde være mig en stor Glæde, hvis vi kunde komme saa tidlig hjem til Foraaret, at jeg kunde være med til dit Bryllup; men det skeer vel næppe." — Uagtet hele Brevet var skrevet særdeles venlig, mærkede jeg dog godt, at hun kun flygtig vilde berøre den Længsel og det Mismod, der gjorde hende syg baade paa Sjæl og Legeme. Stakkels Mathilde! hun var næppe fem og tyve Aar, og havde allerede seet saa mange Forhaabninger tilintetgjorte, at

hendes Fremtid saagodtsom ingen havde at byde hende. Hvor takkede jeg Gud, at han kaldte hendes Moder til sig, før hendes Hjerte kom til at friste den bittre Sorg.

Mit Liv paa Skovslunde havde saa faa Afvexlinger den Vinter, at der kun er Lidt at meddele derom. Af Fremmede saae jeg ingen, kun undertiden de gamle Præstefolk. Humreichers havde ikke været hos mig siden den Gang, de gratulerede. Selmer troede, at de Herrer Svogre vare blevne uenige, og at Humreicher af den Grund ikke længer vilde gjøre sig den Uleilighed at have Opsyn med Bestyrelsen af Skovslunde. Dette var særdeles behageligt saavel for Selmer som for mig, da især han havde haft mange Bryderier med den storagtige Herre.

I Regelen kom Selmer to Gange om Ugen til mig, men ikke sjælden fandt han en Anledning til et Extrabesøg, og gudskelov! jeg saae ham gjerne. Som oftest tilbragte vi Aftenen med, at han læste høit for mig; han holdt heldigvis deraf, og for mig var det en stor Fornøielse at sidde ved mit Arbeide og høre ham forelæse en eller anden god Bog. Han havde en klar Stemme og læste med et Udtryk, der vidnede om Følelse. Mange Forlovede ville maaske finde, at det var en forunderlig Maade at fordrive Tiden paa, men for os var det vist en stor Lykke, at vi Begge følte os tilfredse ved den Slags Underholdning.

Jeg havde jo givet Selmer det Løfte ikke at forlange vort Bryllup udsat længer end til April. Det vilde jeg heller ikke bryde, skjøndt de sidste Maaneder

svandt med en Hurtighed, der foruroligede mig. Da jeg gjerne ønskede, at min kjære Broder skulde være nærværende ved min Høitid, havde jeg skrevet ham til derom, men modtog det Svar, at han under ingen Omstændigheder kunde komme før midt i Mai. Vilde vi vente saalænge, vilde det naturligvis være ham en Glæde. Da Reindorffs endnu ikke vare ivente, og jeg med en vis Overvindelse imødesaae Dagen, gav jeg Selmer min Broders Brev, i Haab om, at han skulde finde det rimeligt at opsætte Bryllupet. Men de Skyer, som lagde sig paa hans Pande, idet han læste det, sagde mig, at dette Haab var forgæves. Da han havde gjennemlæst det, lagde han det taus hen og saae mig alvorlig spørgende ind i Oinene. Jeg forstod ham kun altfor vel og svarede derfor, at jeg paa ingen Maade vilde gjøre ham imod; jeg forlangte blot, at Bryllupet ikke skulde finde Sted før den sidste Uge i April. Med en Glæde, der ikke skulde gjøre nogen ung Elsker tilskamme, hørte han denne Erklæring. Han kyssede for første Gang mine Hænder, og saae saa lykkelig ud, at jeg blev rørt derover, og inderlig ønskede jeg, at jeg maatte formaa at berede ham den Lykke, han ventede. — Med en næsten overdreven Iver ordnede han Alt til vor Forening. Den næste Søndag skulde der lyses i Kirken. Jeg ønskede gjærne, at Kaptain Svensen skulde være min Forlover, men det, fandt han, vilde fremkalde saamange Omstændigheder. Doktoren i Egnen kunde godt være det, mente han, og selv havde han allerede en Attest fra sin Fader, som skulde være hans Forlover. Kort

sagt, han var rastløs for at faa Alting bragt i Orden. Derimod var det ham ganske ligegyldigt, hvordan vi ellers skulde tilbringe Dagen. Jeg vilde gjærne, at den ogsaa i andre Retninger skulde være lidt festlig, og følte mig saa underlig fattig ved Tanken om, at jeg selv skulde gaa i det tomme Hus og gjøre Tilberedelser dertil. Da jeg engang yttrede mig til ham derom, svarede han: „Aa! det behøves jo heller ikke, vi To kunne jo fra Kirken tage hjem til vort eget Hus; der vil Du nok føle Dig vel.“ — Hans Mening var vist meget god, men jeg syntes dog, at det var saadan en forunderlig Brudefærd. Jeg blev derfor meget glad, da den gamle Madam Lund kom til mig for at spørge, om vi ikke nok vilde tage ind til dem, inden vi toge til Kirke, og ligeledes komme til dem efter Vielsen. „Saa skal De faa det ligesom mine egne Døttre have haft det,“ sagde hun; „bedre kan jeg ikke gjøre det, men det gjør jeg med Glæde.“ — Jeg takkede hende naturligvis inderlig for denne Venlighed, som ret gjorde mig godt, thi ingen Brud kan have følt sig mere forladt end jeg. Ensom havde den største Del af mit Liv været, men aldrig syntes jeg dog at have været saa ene som i de sidste Dage før mit Bryllup; og da selve Dagen kom, hvor følte jeg mig da forladt og nedslagen. — I, som paa denne høitidelige Dag ere omgivne af kjærlige Slægtninger og trofaste Venner, o, I ane ikke, hvor smærteligt og tomt det er at være ene med alle de forskjellige Tanker og Følelser, som nødvendigvis maa opstaa hos Enhver, der staaer i Begreb med at

slutte en saa uopløselig Pagt. — Selmer havde været hos mig Aftenen før. Han var fornøiet og livlig, og saae forundret, næsten bedrøvet paa mig, da jeg med Vemod omtalte Savnet af en Moder. Da jeg mærkede, at han ikke forstod mig, udtalte jeg mig ikke videre derom, men søgte at synes tilfreds. Om Morgenen paa Bryllupsdagen kom hans Vogn for at afhente de Sager, jeg medbragte. Jeg pakkede altsaa sammen paa alle de Ting, der ved Vane vare blevne mig kjære, og sendte dem forud til mit fremtidige Hjem. Min Moders dyrebare Billede skilte jeg mig nødigst fra; i de milde Dine, i det venlige Smil troede jeg at see en Afglands af den Omhu, hun vilde have viist mig. Dog! alle saadanne sværmerske Tanker vidste jeg, at jeg i Fremtiden maatte tilbagetrænge; jeg gjorde derfor allerede dengang Vold paa mig. Men da jeg var færdig med Indpakningen, og stod alene i det næsten tomme Værelse, da var min Kraft udtømt, de længe tilbagetrængte Taarer brøde frem, og først i levende Bøn til Gud fandt jeg en Trøst, som atter gav mig Haab og Mod.

Da Tiden nærmede sig, bandt jeg selv en Krands af de Myrter, som Fru Ranners Haand engang havde pleiet, og ved Husjomfruens Hjælp blev jeg iført min tarvelige Brudedragt. Hun vilde ogsaa sætte Kransen paa mig, men jeg veed ikke ret hvorfor, jeg kunde ikke lide, at hun skulde gjøre det; de fremmede Hænder forekom mig at ville profanere det hellige Smykke. Jeg bad hende derfor lade det ligge, og hørte i det samme en Vogn komme. Det var Selmer. Med hurtige Trin

kom han ind til mig, gik lige hen og tog mit Shawl og gav mig paa. At han skulde have viist mig Venlighed eller Omhu i det Dieblik, havde jeg aldrig ventet; dertil var han for besøndelig stundeslos; men at han behandlede mig saa koldt, det saarede mig, og jeg sagde derfor lidt strængt: „Du lader til at have stor Hastværk? Det behøves ikke. En saa høitidelig Handling, maa imødegaaes med Ro og Alvor. Jeg vil dog ikke jage afsted til Altret som til en Dands.“ — Han saae næsten forundret paa mig og rakte mig Haanden. Men det var kun et Dieblik, at mine Ord gjorde en beroligende Virkning paa ham; han tog lidt efter Uhret frem, sprang op og gav saa tydelige Tegn paa Uro, at jeg ikke nænnede at lægge mere Baand paa ham, men fulgte hans Exempel og gjorde mig færdig. Uagtet jeg kun brugte faa Minuter dertil, stod han dog allerede i Døren, inden jeg fik Handskerne paa. — „Men mine Myrter!“ sagde jeg; „dem skulde jeg dog have paa.“ — „Aa! behøves det?“ svarede han hurtig. Denne Ligegyldighed for al Poesi i Livet berørte mig smærtelig; jeg sagde derfor Intet, men tog min stakkels Krands i mit Lommetørklæde for at bede Madam Lund sætte den paa mit Hoved.

Aldrig skal jeg glemme den Venlighed, hvormed de gode Præstefolk modtoge mig. Næst efter min Moder kunde Ingen med mere Omhed have aabnet Favn og Hus for mig. I deres milde Blik læste jeg Deltagelse, og i Alt omkring mig saae jeg, at man havde beredet en Fest for Brudeparret. Behøver jeg at sige,

at jeg nød og paaskjønnede denne Kjærlighed? Jeg var rørt over ethvert nyt Bevis paa deres Godhed imod mig, og formaaede ikke at takke dem nok derfor. Selmer var ikke fri for at føle sig forbauset over alle disse Tilberedelser; han saae mild, men forlegen ud, og kunde slet ikke forlige sig med den Ro og Venten, som fandt Sted, førend Pastor Lund gav Tegn til, at vi skulde begive os ind i Kirken. Den var kun nogle Skridt fra Præstegaarden, og Præsten gav mig derfor Armen, for at følge mig derind. Dette lod til at overraske Selmer, men Præsten sagde: „Endnu hører Anna mig lidt til, De maa derfor nu nøies med min Kone; men naar vi forlade Guds Hus, saa tager De, hvad Deres er, og jeg følger hende, der nu i fyrgetyve Aar har været mit Livs Velsignelse."

Her at meddele hver Følelse, hver Tanke, der bevægede mig i hint høitidelige Øieblik, vilde ikke alene være mig umuligt, men ogsaa unyttigt, thi utallige og forskjellige vare de Indtryk, der berørte min Sjæl. — Præstens Tale var kun kort, men den var christelig og god som hans eget Væsen. Han talte især saa smukt om de Pligter, som Ægtefolk gjensidig have, og om hvorledes vi i Sorg og Glæde skulde støtte hinanden. Det rørte mig meget; jeg følte tilfulde Øieblikkets Betydning og vendte uvilkaarlig mit Blik imod Selmer. Med Glæde og Taknemmelighed saae jeg store Taarer rulle ned ad hans Kinder, og i de ellers rolige Træk laa der et Alvor og en Bevægelse, der overbeviste mig om, at ogsaa han opfattede det Vigtige i den hellige

Handling. Denne Bevidsthed bragte Fred i mit Sind, den lod mig med Tillid og Fortrøstning lægge min Haand i hans.

Løftet var udtalt, Velsignelsen var lyst derover, en Forening var sluttet, som kun Døden skulde opløse, og støttet ved hans Arm, der skulde være mit Livs Ledsager, forlod jeg Guds Hus. Min Villie var redelig, det veed jeg, og jeg bad inderlig til Gud om Evne til at opfylde de Pligter, der nu paahvilede mig. — Efterat vi Begge havde modtaget hjertelige Lykønskninger, bleve vi førte ind i den hyggelige Spisestue, hvor Intet var forsømt, der kunde forhøie Festligheden. Krokus og Fioler, Vaarens første Gaver, dannede i Krandse vore Navne, Kagerne med humoristiske Devíser, kort sagt, Alt, hvad man i ældre Dage ansaae for smukt og stadseligt, var tilstede. Omhyggelige og kjærlige Hænder havde ordnet det, og der var hverken sparet Tid eller Flid for at glæde Gjæsterne. Den anvendte Umage blev heller ikke upaaskjønnet, thi uagtet Selskabet kun var lidet, herskede der dog en meget livlig Tone ved Bordet. Selmer var som forvandlet, jeg kjendte ham næppe igjen;. han var talende, munter og, hvad der mest forundrede mig, aldeles ugenert. Det var, som om han med Elskerrollen havde afkastet al Tvang. Han var hjertelig imod mig, talte om, hvor lykkelig han vilde blive, og takkede Gud, fordi det endelig var blevet til Alvor, thi han havde altid været bange, at der skulde komme Noget iveien; — med eet Ord, han var en vakker, fornøiet Brudgom, som ikke

længer lagde Skjul paa sin Hengivenhed og Glæde. Kun eengang blev han lidt forlegen; det var, da Talen kom paa vor Bolig i Tystrup. Det havde nemlig ogsaa været en af de Ting, der ofte havde mishaget mig, at han aldrig havde opfordret mig til at tage over at see mit fremtidige Hjem. Det var jo kun halvanden Mil fra Skovslunde, og havde altsaa været rimeligt, men uagtet jeg et Par Gange havde ledet Samtalen hen derpaa, undgik han dog altid at forstaa mig, og jeg var saaledes aldeles fremmed for den Bolig, jeg skulde tage til. Dette vidste Madam Lund ikke noget af, og hun sagde derfor i Samtalens Løb: „Ja, De har da været i Tystrup? Hvad synes De saa om Deres Bopæl? Er den ikke ret hyggelig?" — Jeg saae strax, at Selmer blev flov, men jeg kunde ikke hjælpe ham; jeg maatte imidlertid ud med Sandheden og sige, at den var mig aldeles fremmed, da jeg aldrig havde været der. Dette fremkaldte megen Forundring og saa mange Spørgsmaal, at Selmer halv fortvivlet afbrød det Hele ved at reise sig og udbringe en Skaal for Vært og Værtinde. Han gjorde dette i faa Ord, men udtalte alligevel saamegen Erkjendtlighed og Venskab for dem, at jeg var nær ved at være stolt af min Ven, og glemte ved min Tilfredshed med ham alle de smaa Bryderier, han tidligere havde gjort mig ved sin uafladelig skiftende Opførsel.

Middagsmaaltidet havde varet temmelig længe, og derefter gik Samtalen endnu en Tidlang saa godt, at det allerede var blevet mørkt, før man tænkte paa at

bryde op. Doktoren og Frue vare de Første, der lavede sig til at tage hjem; derefter kom Selmer og hviskede mig nogle Ord i Øret, det vil sige en Opfordring i al Venlighed, som jeg naturligvis maatte efterkomme. — Ikke uden Vemod sagde jeg de trofaste Gamle Farvel, der havde viist mig saamegen Venskab og Hengivenhed. Vel adskiltes vi ikke ved Hav og Land eller for Maaneder og Aar, men Forholdet blev dog nu anderledes. Jeg kjendte det Gamle og Prøvede, som jeg forlod, men var fremmed for det Ny, som jeg gik ind til. Selmer følte sig vist ubehagelig berørt ved at see mig bedrøvet, han stod idetmindste taus og afmaalt ved Væggen, indtil jeg fik mit sædvanlige Herredømme over mig selv og begyndte at tale med ham, saa var han igjen venlig og fornøiet.

Vi havde henved to Mil at kjøre, og den Vei har senere ofte forekommet mig meget lang; den Aften derimod gik den kun altfor hurtig for mig. For hver By eller Gaard, vi passerede, sagde Selmer: „Nu have vi en Mil — nu en halv;“ — da han ved et Led sagde: „Nu have vi en lille Fjerdingvei tilbage,“ o! da lagde en Byrde sig paa mit Bryst, og en ængstlig Spænding bemægtigede sig mig. Jeg ønskede hellere at være ethvert andet Sted end i Nærheden af Tystrup. — Alt det, der gik igjennem mit Hoved, opfyldte mig saa aldeles, at jeg ikke lagde videre Mærke til Selmer; dog blev jeg omsider opmærksom paa, at ogsaa han lod til at være i en ubeskrivelig Uro. Jo nærmere vi kom vort Hjem, desto oftere reiste han sig, stak Hovedet ud

af Vinduet og gned Hænderne med øiensynlig Utilfredshed. Da vi endelig dreiede omkring Haven, opad en kort Allee, der førte til Gaarden, steg hans Bevægelse i den Grad, at han bogstavelig kjørte hele det sidste Stykke Vei, med Hovedet ude af Vinduet. De Formodninger, som hans Opførsel fremkaldte hos mig, afledede heldigvis mine Tanker lidt; dertil blandede der sig ogsaa en stor Portion Nysgjærrighed deri, thi jeg saae unægtelig med Interesse omkring mig, for at see, hvordan de Omgivelser vare, hvori jeg skulde henleve min nærmeste Fremtid. Meget venlige forekom de mig just ikke. Man havde ikke ventet os saa tidlig, der var da Ingen, der modtog os, og Alt var mørkt. — Saasnart Vognen holdt, fik jeg at vide, at dette var Grunden til Selmers Misfornøielse. Han sprang nemlig strax ud, og ilede med stort Hastværk ind i Huset, hvor han, just ikke i de venligste Udtryk, bebreidede en forskrækket Pige, at Lysene ikke vare tændte, som han havde givet Ordre til, men at han derimod skulde komme hjem til Uorden og Mørke. Jeg, som tifold hellere havde betraadt et uoplyst Hus ved en kjærlig Arm, end see straalende Fakler og høre uvenlige Ord, følte mig meget beklemt ved denne uhyggelige Modtagelse. — Da Selmer ikke tænkte paa at hjælpe mig ud af Vognen, tog jeg tiltakke med en Haandsrækning af en Karl med Lygte; derpaa gik jeg alene op ad en Trappe, der førte til en lang Gang, som i Mørket syntes mig forfærdelig øde. Hjertet følte sig sygt, og min Sjæl var forsagt. Døren stod aaben til et temmelig

stort Værelse; indenfor dette saae jeg et andet, hvor en Pige og Selmer i egen høie Person vare beskæftigede med at tænde Lampe og Lys. Scenen var saa forunderlig, at jeg manglede Mod til at gaa videre og blev derfor raadvild staaende, mens jeg lod Blikket glide fra den ene Gjenstand til den anden. En Lysstribe faldt igjennem den aabne Dør paa et Maleri paa Væggen; jeg behøvede kun at betragte det et Øieblik for at gjenkjende det omtalte Maleri fra Heiden. Da jeg ikke tidligere havde faaet det, havde jeg troet, at han havde glemt sit Løfte til mig. Det havde gjort mig lidt ondt, men nu saae jeg, at det ikke havde været Tilfældet; tværtimod havde han erkyndiget sig om mit Bryllup, for at sende mig det som en Brudegave.

Tilskikkelsen eller Tilfældet havde der føiet det forunderlig: Paa det fremmede Sted, i de uhyggelige Omgivelser var det en Gave fra ham, der var den eneste bekjendte Gjenstand, som bød mig velkommen. I min daværende Stemning berørte det mig ubeskrivelig; trods alle gode Forsætter og uagtet det nylig aflagte Løfte, foer Blodet endnu engang varmt til mit Hjerte, og endnu et Suk sendtes efter alle mine tilintetgjorte Ungdomsforhaabninger. — Hvis man skulde dadle mig haardt for denne formentlige Utroskab, vil jeg tilføie, at, hvad jeg her har brugt mange Ord for at meddele, var dengang kun Øieblikkets Værk. Hurtig som Lynet formaaer Følelsen at vexle i det menneskelige Bryst, og det varede kun faa Sekunder, før jeg fik bortmanet alle utilgivelige Erindringer og med Rolig=

hed formaaede at tænke over den underlige Situation, hvori jeg i hint Øieblik befandt mig. — Heldigvis var jeg ikke den Eneste, der kom til Besindelse; ogsaa Selmer fik snart den Erkjendelse, at han havde baaret sig meget keitet ad, og han søgte at gjøre sin Forseelse god igjen ved at gaa mig imøde med overordenlig Venlighed. Han førte mig ved Haanden fra det ene Værelse til det andet, og saae afvexlende paa mig og Møblerne med en Mine, der røbede Glæde og Triumf. Og sandelig, det var ikke underligt, at han med et Slags Stolthed viste mig det Hus, han havde indrettet til mig, thi da alle Værelser vare oplyste, frembød vort tilkommende Hjem unægtelig et Billede af Hygge og Elegance, der vel kunde fornøie et nygift Par. Et lille Værelse ved Dagligstuen var især udstyret med særlig Omhu, og da jeg yttrede min Beundring derover, udbrød Selmer med Glæde: „Gudskelov det behager Dig, thi det er min Kones eget Kabinet." — Jeg kunde ikke andet end takke ham for hans Omsorg, men hvad der rørte mig mere end alt Andet, var, at han havde pakket min Moders Portræt ud og hængt det over et lille Skrivebord, der ogsaa var bestemt for mig. Jeg er vis paa, at han med en ham selv ubevidst Finfølelse havde tænkt paa, at jeg imellem alle de fremmede Ting vilde blive glad ved strax at see dette kjære Billede; men da jeg med Taarer i Øinene og med usædvanlig Venlighed takkede ham derfor, stod han taus og forlegen og bad mig bare gaa ind i Salen, som var ved Siden ad; der ventede mig endnu en Overraskelse.

— Ja, unægtelig blev jeg overrasket ved de rige Gaver, som der vare fremsatte. Hele hans store, velhavende Familie havde betænkt os med Brudegaver, og det ikke ubetydelige. Her at see dem opregnede vil dog næppe interessere Nogen, men at det var en forunderlig Overgang for den fattige, tarvelige Anna Warner, paa engang at blive Eierinde af saamange Herligheder, kan ikke nægtes. En broderet Kappe fra Marie Svensen var Alt, hvad mine Venner havde at give mig; det var som et Billede af den tarvelige ensomme Existens, der var bleven min Lod, hvis jeg ikke ved hans Haand varført ind i andre og rigere Forholde.

Det er en egen Ting for en stolt Sjæl, at have en Anden at takke for Alt. Elsker man ret hinanden, o, da falder det af sig selv, men som mine Følelser vare for Selmer, var jeg ikke fri for at føle et Slags Ydmygelse ved at modtage alt dette af hans mig endnu ganske fremmede Slægtninger. Men det var kun flygtigt, at Stolthedens Dæmon berørte min ellers taknemmelige Sjæl. Da jeg mindedes, at jeg ved Fru Ranners Gave dog ikke var nogen aldeles ubemidlet Brud, og da jeg dertil saae den Glæde, der stod malet i Selmers Ansigt, da glemte jeg alt Tryk og betragtede med Fornøielse og Nysgjærrighed alle de Sager, der i Fremtiden skulde være vor fælles Eiendom. Selmer kunde ikke blive træt af at fortælle mig, hvad hver især havde givet, og naar og hvordan vi skulde benytte disse smukke Ting. Jeg søgte naturligvis at gaa ind paa alle hans Planer for Fremtiden, men var dog ret

glad, da jeg saae ham saa fordybet i Gratulationsbrevene, som vare medfulgte, at jeg ubemærket kunde snige mig bort. Jeg trængte til at være ene, alt det Ny greb mig med en uforklarlig Magt; jeg fortalte mig selv, at jeg var glad, og dog vilde Taarerne hvert Øieblik trænge sig frem. Havde jeg i det Øieblik kunnet lægge mit Hoved til min Moders Bryst og høre hende tilhviske mig Opmuntring og Kjærlighed, o, da havde jeg været lykkelig; derimod følte jeg mig saa ene og fremmed i de ny Omgivelser, og vidste kun i Bøn til Gud at finde Ligevægt i Sindet. — Himmelen var skyfuld, og jeg søgte længe forgæves at finde en Stjerne, men idet jeg havde endt min Bøn, opdagede jeg pludselig een, der klar og funklende straalede mig imøde. Med mit sædvanlige Sværmeri opfattede jeg dette som et godt Varsel; det var Guds Øie, der mildt og venlig saae ned paa mig og lovede mig Velsignelse i Fremtiden; hans Godhed imod mig stod klart for mit indre Blik, og da jeg i det samme mærkede en Arm, der kjærlig lagde sig om mit Liv, og saae ind i et Par trofaste Øine, der betragtede mig med usædvanlig Ømhed, da følte jeg mig ikke længer ene og fremmed, men erkjendte med taknemmeligt Sind, at, ihvor bevæget og trang min Ungdom end havde været, saa var jeg dog, da jeg sagde den Farvel, rigere end nogensinde, thi jeg havde jo en vigtig Plads at udfylde i Livet, og en Ven, til hvem jeg kunde støtte mig med ubegrændset Tillid og Agtelse.

De to Hustruer.

For mig, der havde tilbragt mit hele Liv i smaa Kaar og afhængige Forhold, var der et eiendommeligt Trylleri ved at være Husmoder; min Villie blev respekteret, mit Ønske blev gættet og opfyldt saavel af min Ægteherre som af vore Tjenestefolk, og det var noget, som hidtil havde været mig fremmed, men som forekom mig meget behageligt. Fra først af blev jeg næsten forlegen, naar Pigerne i al Ydmyghed kom for at spørge om Fruens Befaling, men denne Følelse gik snart over, thi med et ærekjært Sind lærer man maaske sent nok at lyde, men hurtig at byde. Dog maa man endelig ikke tro, at Hovmodsdjævelen fik Indpas hos mig, nei, Erindringen om en Barndom og Ungdom tilbragt i Afhængighed, blev altid saa levende hos mig, at jeg med Venlighed og Godhed tog mig af Enhver, der befandt sig i underordnede Forholde. Min kjære, gode Mand kunde ikke altid lide, at jeg behandlede de Husjomfruer jeg traf paa, med en ualmindelig Opmærksomhed, men, hvor gjærne jeg end ellers vilde tækkes ham, dette forandrede jeg dog ikke, thi jeg vidste, at et Par venlige Ord for-

maa tit at formilde Erindringen om ufortjente Ydmygelser. — I disse faa Ord troer jeg at have sagt, at jeg var tilfreds i min Stilling som Husmoder; jeg vil nu ogsaa omtale, hvorledes jeg som Kone følte mig tilmode i den første Tid af min Ægtestand, og Gud være lovet, jeg havde Tilfredshed i det Nærværende og Haab for Fremtiden, og om jeg end imellem følte mig lidt trang om Hjertet, var det dog kun forbigaaende. Selmer var venlig og god imod mig og søgte i alle Maader at gjøre mig lykkelig, men jeg savnede ikke sjælden at høre ham udtale sig. Den lange Tid, han havde levet alene, havde vænt ham til at beholde sine Tanker hos sig selv, og dette lod han ikke til at ville forandre. Imellem bedrøvede og undertiden saarede det mig, men da jeg troer, at en Kone ofte ved Bebreidelser berøver sig sin Mands Fortrolighed, omtalte jeg slet ikke denne Gjenstand, men søgte lidt efter lidt at bane mig Vei til hans Meddelsomhed. Fik vi Besøg af Egnens Folk, hvilket i den første Tid ofte var Tilfældet, da var han en vakker Vært og saa herlig en Ægtemand, som jeg kunde ønske. Ved nærmere Kjendskab til hans Karakter opdagede jeg, at han besad en betydelig Del Forfængelighed, der ofte yttrede sig paa en egen Maade. Saaledes maatte Alt, hvad der tilhørte ham, være det Bedste og Solideste, der fandtes i mange Miles Omkreds. Han satte formelig en Stolthed i, at hans Heste, hans Vogn, hans Møbler, kort sagt Alt hvad han eiede og brugte, ja endog hans Røgtobak, skulde være det Bedste, der var i Egnen. Gud forlade mig Sammenligningen,

men jeg er ikke fri for at tro, at denne Forfængelighed eller Stolthed, hvad man skal kalde det, var lidt Skyld i, at han ligeoverfor Andre behandlede mig med saa megen Opmærksomhed og Agtelse, thi han vilde, at Folk ogsaa skulde ansee hans Kone for den bedste og klogeste i Egnen, og vidste undertiden med en beundringsværdig Snildhed at give mig Leilighed til at røbe saavel mine Sprogkundskaber, som mine kvindelige Færdigheder. At det for den, der næsten bestandig var bleven overseet, var en usigelig behagelig Følelse at blive protegeret, behøver jeg næppe at sige, og jeg var ham i Hjertet taknemmelig for ethvert Bevis paa Godhed.

Allerede inden vort Bryllup var det bestemt, at vi, naar de første Hvedebrødsdage vare forbi, skulde reise til Kjøbenhavn og tilbringe nogle Uger hos hans Familie. Denne Plan gik jeg naturligvis med Glæde ind paa, og midt i Mai gik Reisen for sig. Selmer var utrættelig i at spørge mig, om mit Toilette var i Orden, og uagtet jeg forsikkrede det, var han ikke rolig, før han fik anskaffet flere elegante Klædningsstykker til mig. Jeg fandt det overflødigt, men han betragtede dem med Stolthed og sagde: „Jeg tænker ikke, at ret Mange i Familien har saa tyk en Silkekjole eller saa smuk en Hat som min lille Kone."

Jeg tænkte ikke uden et Slags Ængstelse paa, om alle disse ny Slægtninger vilde finde Behag i min ringe Person, men heldigvis mærkede jeg snart, at denne Frygt havde været ugrundet, thi mine Svigerforældre modtoge mig med en ligefrem Hjertelighed, der snart lod mig

glemme, at det var første Gang jeg gjæstede dem; og det Samme var mere eller mindre Tilfældet med den øvrige Familie. For at vi kunde undgaa at gaa omkring og blive præsenterede, bestemte Etatsraadens (hos hvem vi vare) at gjøre et Middagsselskab Dagen efter vor Ankomst, og dertil at indbyde Slægt og Venner. Dette Arrangement var jeg meget glad over, thi det vilde sikkert have været lige pinligt for os begge at gaa fra den Ene til den Anden og lade os see. Nu skete det paa engang, men Selmer var næsten trættende den Dag af bare Omsorg for mit Toilette. Hvert Stykke, jeg tog frem af mine Gjemmer, vilde han, at jeg skulde tage paa, og havde jeg føiet ham, var jeg vist kommet til at ligne en Fugleskræmsel, saa broget og behængt var jeg bleven. Imidlertid lykkedes det mig tilsidst at finde en Dragt, der i den Grad tilfredsstillede ham, at han fornøiet udbrød: „Min Kone er dog den kjønneste af alle Sønnekonerne!“ Skjøndt jeg var overbevist om, at han havde Uret i denne Paastand, gjorde jeg dog ingen Indsigelse derimod; jeg kjendte nu hans Svaghed, at ville besidde Superlativet af Alt, og lod ham derfor blive i hans glade Indbildning.

Et stort Selskab, hvoraf man saa godt som Ingen kjender, er næsten altid meer eller mindre kedsommeligt, hvad paa en Maade ogsaa var Tilfældet med det her omtalte. Der var samlet saa mange modsatte Elementer, at en almindelig Konversation var saa godt som umulig, og som en Følge heraf dannede der sig forskjellige Grupper, i hvilke Samtalen som oftest dreiede

sig om Byens og Dagens Nyheder. Disse havde naturligvis ingen Interesse for mig, og jeg kunde have fundet langt mere Fornøielse ved i Stilhed at have iagttaget Selskabet, men vel vidende, at den der tier, let bliver betragtet som enfoldig, opgav jeg denne Lyst og vedblev ufortrøden at deltage i Samtalen, selv om den forekom mig noget mat.

Videre at beskrive Selskabet er ellers ikke min Hensigt; i de bedre kjøbenhavnske Huse gives der jævnlig saadanne Feter, og de Fleste kjende sikkert Underholdningen og Anretningen ved en saadan Leilighed. Jeg foretrækker derfor at omtale nogle af de Personer, som jeg paa denne Reise kom i Berøring med, og som jeg senere vil komme til at nævne. Først og fornemmelig henvender jeg mine Tanker paa Familiens Hoved, min værdige Svigerfader. Uagtet han var noget over de Tresindstyve, var han endnu livlig og rask; tykt graat Haar bedækkede hans Hoved, og under de buskede Öienbryn blinkede et Par dybe, mørke Öine, hvori man saae Klogskab og Hjertensgodhed. Hans noget svære Figur og gode Anstand gave ham et Ydre, der meget vel passede til den Rang og Stilling han indtog, og man mærkede af hans Tale og hele Væsen, at han havde tilbragt sin meste Tid i Selskab med høitstaaende og ualmindelige Personer. Han viste Venlighed og Opmærksomhed imod hende, der i 41 Aar havde været hans Livs Ledsagerinde, men i den dybere Betydning troer jeg ikke, at han kunde finde Tilfredsstillelse hos hende, thi hun var vel hjertelig og god, og havde ved

saa mange Aars Samliv med den fornuftige Mand faaet et Slags Verdenstone, men videre begavet eller dannet var hun ikke. Hendes Forældre havde eiet en Gaard paa Lolland, og da han som ung Student tilbragte en Ferie hos en Onkel i Nakskov, saae han hende oftere og blev forelsket i hende. Hun skal dengang have været smuk, og da hun gjengjældte hans Kjærlighed, kom deres Forening istand, uagtet nogen Modstand fra hans Familie. Om han nogensinde har fortrudt denne tidlige Forlovelse, maa jeg lade være usagt; Forholdet, som jeg saae det, var kjærligt og godt. Med megen Omhed havde hun opdraget de tre Sønner, de havde, og med Omsorg varetaget hans Hus og andre Interesser. — Hver paa sin Vis vare disse gode Ægtefolk meget venlige imod mig; hun var fortrolig og moderlig, og han behandlede mig med en Agtelse og Opmærksomhed, der gjorde mig godt. Saaledes ved det omtalte Selskab tog han ikke alene mig tilbords, men da han udbragte de Nygiftes Skaal, talte han saa smukt og smigrende om mig og sagde til Slutning: „At, endskjøndt jeg kun havde været 36 Timer i hans Hus, troede han dog at kunne sige, at, havde hans Ludvig søgt længst om en Hustru, var han bleven rigelig belønnet for sin Søgen, da han havde fundet en Kvinde, der besad baade Aand og Hjerte, og som sikkert vilde bringe Velsignelse i hans Hus." Med Glæde, blandet med Undseelse, hørte jeg den Ros, som blev udtalt over mig; alle de mange fremmede Blikke, der vare rettede imod mig, forøgede min Forlegenhed, og jeg

var ret glad, da man endelig stod fra Bordet, og jeg fik Lov til at unddrage mig den almindelige Opmærksomhed. — Selmers Brødre vare begge yngre end han, og i mange Retninger vare de ham ulige; Landmanden var munter og talende, og Doktoren var ikke alene smuk, men en komplet Verdensmand. Senere da jeg lærte dem nærmere at kjende, og fik talt fortrolig med min Svigermoder, blev Selmers Væsen i vor Forlovelsestid mig ikke længer nogen Gaade. Begge hans Brødre vare meget tidlig blevne forlovede og havde saa ofte for Spøg kaldt ham Pebersvenden, at han tilsidst, da han nærmede sig de 40 Aar, for Alvor bildte sig ind at være det, og havde saa aldeles levet sig ind i den Tanke at tilbringe sit Liv alene, at hans hele Væsen blev ham fremmed, da Muligheden af en Forening med mig opstod hos ham. Da jeg ved det tidligere omtalte Brev til ham vilde spare ham for de mange Reiser til Skovslunde, mærkede han først, at han ikke kunde undvære at see mig, tog derfor endelig Mod til sig, og rykkede ud med Erklæringen. Forlovelsen var saaledes bleven sluttet, men den ny Rolle, han havde paataget sig, generte ham ubeskrivelig. Alle Fortællinger om gamle Tilbedere, der gjorde sig latterlige ved at være forelskede, stode for hans Tanker, saa snart han vilde være lidt hjertelig imod mig, og især var han fortvivlet, naar nogen Trediemand var nærværende og tillod sig nogensomhelst spøgende Bemærkning. Da bildte han sig ind, at han allerede var Gjenstand for Spot, og paatog sig derfor Kulde og Ligegyldighed. Da han befandt sig saa

ilde som Forlovet, var det jo intet Under, at han med Iver paaskyndede vort Bryllup, og paa selve Bryllupsdagen, efter Vielsen, lod det jo ogsaa til, som om han ved at blive Ægtemand havde antaget en anden, ham mere naturlig Skikkelse, men ganske at afkaste den gamle onde Aands Indvirkning formaaede han ikke. En vis Usikkerhed i hans Væsen viste mig imellem, at han endnu ikke var kommet rigtig paa det Rene med sig selv om sit Forhold som Mand og Ægteherre.

Den Mangel paa Fortrolighed, som oftere havde bedrøvet mig, kunde jeg efterhaanden ogsaa bedre forstaa, thi alt kvindeligt Selskab var ham igrunden fremmed. Hans Moder havde sørget for hans Toi og alle hans fysiske Fornødenheder, men at dele sine Sønners Tanker og Anskuelser havde hun aldrig forsøgt paa. Søstre havde han aldrig haft, og hans Svigerinder og Kousiner vare ham næsten aldeles fremmede. Han kjendte derfor slet ikke den Tankeudvexling, som kan finde Sted imellem Mand og Kvinde, og da han i mange Aar havde vænnet sig til at være sig selv nok, gjorde han ikke engang Forsøg paa at udtale sig til mig, som han dog sikkert baade agtede og elskede. Naar jeg hørte ham tale aabent og fortrolig med sin Fader, kunde jeg næsten misunde denne, men saa trøstede jeg mig i mit stille Sind med, at Rom blev ikke bygget paa een Dag: hvad der ikke var, kunde jo komme med Tiden. Jeg skulde hverken spare paa Udholdenhed eller Umage, naar jeg blot engang kunde være saa lykkelig at faa nedbrudt den Skillevæg, der nu udelukkede mig fra hans

Fortrolighed. — Dog, for denne Gang ikke mere om det indre Liv, det maa Tiden og Guds Indvirkning hjælpe til at udvikle. Jeg vender mig nu til det Liv, der viser sig for Verdens Øine, til Forretningernes og Forlystelsernes Tummel, til den rastløse Menneskestrøm, der jager afsted i ustandselig Fart, og som først finder Hvile, naar Hjertet ophører at slaa.

Den Verden af Fornøielser, som findes for den, der har Penge og Tid til sin Raadighed, var mig aldeles fremmed. Jeg kjendte ikke Kjøbenhavn igjen, da den viste mig sine mange Lyssider: Museer, Malerisamlinger, offentlige Bygninger og kongelige Slotte aabnede sine Døre for mig, og viste mig beundringsværdige Ting, hvis Tilværelse jeg ikke havde anet. Da Selmer nemlig hørte, at jeg ikke tidligere havde seet disse Mærkværdigheder, var han utrættelig i at føre mig omkring, og jeg troer, det var ham selv en Fornøielse at vise og forklare mig de Gjenstande, vi saae. Det belærende, beskyttende Forhold behagede ham, og jeg var glad ved det Haab, at vi maaske derved kom hinanden uformærket nærmere. Theatret, min gamle Yndlingsfornøielse, forskaffede mig ogsaa megen Glæde, thi da Etatsraaden hørte, at det var en Adspredelse, som jeg satte Pris paa, overraskede han os ofte med Billetter. Da det var sidst i Mai, var Luften noget trykkende i den gamle Bygning, og de forvænte Kjøbenhavnere renoncerede hellere paa Fornøielsen, end de udsatte sig for de mange Graders Varme; jeg derimod, jeg glemte alt, hvad der havde Navn af Plage, saasnart jeg saae Tæppet oprullet,

og lyttede med Nydelse og Interesse til hvert Ord, hver Tone, der kom fra Scenen. Heldigvis var det noget, som Selmer ogsaa satte Pris paa, og det var saaledes ingen Opoffrelse for ham at ledsage mig. Ogsaa de selskabelige Glæder tog jeg Del i under vort Ophold i Kjøbenhavn, thi i den store Familie fulgte det ene Selskab paa det andet. I tidligere Dage vilde jeg have anseet det for en sand Tortur, ofte at skulle i saa stiv en Stads, men det er mærkværdigt, saa hurtig som man tilegner sig Sikkerhed i Konversation og Fremtræden, naar man veed, at man er vel anseet og assisteret; thi naar jeg nu ved min Mands Arm traadte ind i de store, oplyste Værelser, forekom jeg mig som født og baaren til at være i Selskab med fornemme Folk og gaa klædt i Silke og Tulle. Men med Tak til min Moder og Fru Ranner erkjendte jeg, at ikkun den Opdragelse og de Kundskaber, som de havde bibragt mig i min Barndom, gjorde mig skikket til min nuværende Stilling.

Hvor forskjelligt det Liv end var, jeg nu førte i Kjøbenhavn, glemte jeg dog ingenlunde den Tid, da jeg før opholdt mig der. Første Gang, jeg gik ud alene, kunde jeg ikke modstaa min Lyst til at gaa igjennem Reverensgade, for at kaste et Blik paa mit tidligere Hjem; og da jeg saae de Vinduer, hvorfra min kjære Moder saa ofte havde tilnikket mig et kjærligt Farvel eller Goddag, o, da fyldte Vemod mit Bryst, og jeg beklagede med usvækket Sorg hendes tidlige Bortgang. Havde vor Herre bevaret hendes Liv, hvor

lykkelig vilde hun da ikke have været ved at see mig i min nuværende sorgfri Stilling; hendes ømme Moderhjerte havde da nydt mangen en Glæde og Triumf. Men saaledes skulde det ikke være! Istedenfor hendes milde, velsignede Træk, saae jeg nu et blegt Barneansigt, der med Forundring saae ned paa den fremmede Dame, der betragtede Vinduerne saa vist. Jeg nikkede venlig til den lille Beboer af de mig før saa kjære Stuer, og gik derpaa videre. — Næsten uden at jeg tænkte derover, bare mine Fødder mig ud af Nørreport, og faa Dieblikke efter stod jeg ved den Gravhøi, der tjente min Moder til Bolig. De Blomster, jeg havde plantet derpaa, skøde frodig frem, og en lille Fugl kvidrede over mit Hoved. Alt var Fred og Ro; Livets Larm og Strid berørte ikke dette Sted. Den Hvile, som de Hensovede havde fundet, ligesom omsvævede mig, og jeg gjentog ikke længer det Onske, at min Moder endnu var hos mig, nei, jeg takkede Gud, at han havde taget hende til sig, og givet hende den Fred, der overgaaer al Forstand.

Heller ikke bragte de mange ny Venner mig til at glemme de faa gamle, jeg havde, thi efter faa Dages Ophold i Byen fik jeg Leilighed til at tage ud til Frederiksberg og besøge Svensens. De bleve Alle meget glade ved at see mig, og da vi igjen sad fortrolig og passiarede med hinanden, forekom det os ubegribeligt, at det virkelig var flere Aar siden, at vi sidst vare sammen. Hos dem hørte jeg en Nyhed, der glædede mig meget, nemlig at min Broder rimeligvis vilde

komme til Kjøbenhavn i den paafølgende Uge. Marie Svensen havde nylig haft Brev fra ham, og deri havde han mældt sin Ankomst. Da jeg yttrede min Forundring over, at hun, og ikke Forældrene, havde haft Brev fra ham, blev hun noget forlegen og fortalte rødmende, at de havde korresponderet siden hans Afreise. Et vist ubeskriveligt Udtryk i hendes Øine lod mig ane, at der maaske her var en hemmelig Forbindelse, og jeg talte derfor ikke videre om denne Gjenstand, men paalagde dem endelig at bede ham komme til mig, saasnart han kom til Byen. — Det varede ei heller ret længe, inden jeg modtog Besøg af den kjære, saa længe savnede Broder. De Aar, der vare forløbne, siden vi sidst saaes, havde brunet hans Kind og forandret hans Ydre, men at Hjertet var lige rent og Sindet lige ærligt, det mærkede jeg strax og takkede Gud derfor. Med usvækket Kjærlighed hilste han mig og røbede Interesse for Alt, hvad der angik mig. Han talte med Glæde om mit Giftermaal, som han ansaae for et udmærket Parti, og længtes meget efter at gjøre sin Svogers Bekjendtskab. Jeg overtalte ham derfor til at blive, til Selmer kom hjem, thi han var netop i Byen, men kunde snart ventes igjen. Imidlertid talte vi om ham selv og hans Fremtidsforhaabninger, og vare de end ikke fuldt saa glimrende for den sexogtyveaarige Mand, som de vare for den nittenaarige Yngling, saa var han dog endnu ved godt Mod, og haabede nok engang i Tiden at kunne blive istand til at anlægge et Skibsbyggeri for egen Regning. Ved Flid og Sparsommelighed havde

han allerede sammensparet en lille Sum og haabede, at han fremdeles kunde forøge den. „Hvis jeg," sagde han, „vilde etablere mig i Portsmouth, var det mig ikke vanskeligt at faa Kaution og Laan, for der er jeg kjendt og agtet, men her i Landet er jeg jo saa godt som fremmed." Jeg spurgte ham da, om det vilde være ham meget imod at vælge England til sit fremtidige Opholdssted; han havde jo nu været der i saa mange Aar, at det maatte være som hans andet Fædreland. Men dette Spørgsmaal gjorde ham synlig forlegen, og han svarede mig undvigende. Jeg sluttede ogsaa heraf, at min Formodning om et Forhold imellem ham og Marie Svensen ikke var saa ganske ugrundet, og ønskede af Hjertet, at disse kjære unge Mennesker ikke maatte have for meget at kæmpe imod, inden de opnaaede deres beskedne Ønsker.

Selmer, som imidlertid var kommet hjem, traadte idetsamme ind, og hjertelig og ligefrem hilste de to Svogre paa hinanden. Min Broder var aldeles ugenert, og Selmer var saa venskabelig ved dette første Møde, at jeg med Glæde og Forundring betragtede dem begge. Det Liv og den Virksomhed, som findes i England, interesserede Selmer, og han fremkom med forskjellige Spørgsmaal desangaaende. August fortalte livlig og morsomt, og Samtalen gik saa godt, at det blev Middagstid før vi ventede det, men da vi bleve kaldte tilbords, og min Broder stod op for at tage Afsked, vilde Etatsraaden, som var kommet til, paa ingen Maade tillade ham at gaa, og han maatte give

efter og spise med til Middag. Mangen en Skibsbygger vilde maaske have taget sig temmelig daarlig ud ved en Etatsraads Bord, men med August var det heldigvis ikke Tilfældet, thi han havde ikke alene et meget tækkeligt Ydre, men havde tillige et Væsen, der paa engang forenede Beskedenhed og Takt. En dannet Moders Opdragelse og Omhu havde allerede fra hans Barndom givet ham Smag for Læsning; saalænge han var i Kjøbenhavn, havde hun valgt hans Lekture, og da han senere blev ene i det fremmede Land, havde han ofte fundet Adspredelse ved at læse gode og nyttige Bøger. Dette havde i Forening med en god, naturlig Forstand bibragt ham Kundskaber og en Dannelse, der var usædvanlig for de Fleste i hans Fag, og boer der først en saadan Skat i Sjælen, undlader den sjælden at afspeile sig i Menneskets hele Væren. Jeg følte derfor ingenlunde nogen Ydmygelse, ved at min ærlige, stræbsomme Broder var Gjæst hos mine Svigerforældre, tværtimod mærkede jeg snart med Glæde, at Etatsraaden fik Interesse for ham og viste ham en Hjertelighed, der ikke blev Alle til Del. Da han endelig tog Afsked, modtog han meget indstændige Opfordringer til oftere at gjentage sit Besøg, og da han var borte, omtalte saavel Etatsraaden som Selmer ham med en Ros, der inderlig glædede mig. Adskillelse og Frastand formaa vel at bringe noget Fremmed imellem Søskende, men saasnart de atter mødes, vaagner al den tilbagetrængte Kjærlighed med usvækket Styrke og lader dem forglemme, at der er hengaaet Aar, siden de sidst saaes.

Kort efter det her omtalte havde jeg et andet Møde, som heller ikke var uden Interesse for mig. Selmer og jeg havde nemlig en Formiddag været ude at gjøre nogle Visitter, og da vi gik hjem og tilfældigvis passerede en Guldsmedboutik, foreslog han, at vi skulde gaa ind og kjøbe et Stykke Sølvtøi, som vi manglede. Jeg fulgte hans Opfordring, og vi gik ind. Strax ved min Indtræden bemærkede jeg en høi, ældre Dame, som stod i et Værelse indenfor. Hun var beskæftiget med at udsøge noget Sølvtøi og vendte Ryggen til, men alene hendes Holdning og Bevægelser forekom mig bekjendte. Imidlertid tænkte jeg ikke videre derover, men henvendte min Opmærksomhed paa vort Kjøbmandskab, indtil jeg saae den fremmede Dame vende sig om imod Døren for at gaa. Al Tvivl var forbi, — det var Fru v. Orten, der i egen høie Person skred hen over Gulvet med al sin sædvanlige Majestæt. Uden at erindre alle de ublide Øieblikke, hun havde beredet mig, fulgte jeg min første Tilskyndelse at nærme mig og hilse paa hende. Hun kjendte mig ikke strax og betragtede mig derfor med en fornem Distraktion, indtil jeg spurgte, om hun ikke gjenkjendte Anna Warner. Da rakte hun mig Haanden og sagde nølende, idet hun lagde Fingrene paa Panden: „Hvordan er det, tager jeg feil? Det forekommer mig, at jeg har hørt, at De var bleven forlovet?" — „Det er fuldkommen rigtigt, Frue," sagde jeg. „Jeg er nu gift, og har her den Fornøielse at forestille Dem min Mand, Kancelliraad Sel-

mer." Med disse Ord vendte jeg mig om imod ham, og forestillede dem gjensidig for hinanden.

Om de svundne Aar havde frembragt en betydelig Forandring i Fru v. Ortens Karakter, eller om det var min nuværende Stilling, der indvirkede paa hende, skal jeg lade være usagt, men paafaldende var den Overgang, der foregik i hendes Væsen, da hun hørte, at jeg var gift. Med den Elskværdighed, som hun besad, men som hun sjælden havde viist imod mig, ønskede hun mig først til Lykke, og vendte sig derpaa til Selmer, som hun tiltalte i de artigste Udtryk; glædede sig f. Ex. over, at Tilfældet havde ladet hende være saa heldig at gjøre hans Bekjendtskab, thi hun kunde ikke nægte, at hun nærede Interesse for den Mand, der var forenet med hendes kjære Anna. „Ja," sagde hun tilsidst, „Dem veed jeg, at jeg af Hjertet kan gratulere, thi jeg veed, at De har faaet en Skat i Deres Kone; hun er baade fornuftig og god, og vil sikkerlig bringe Dem Lykke!" — Jeg stod som forstenet ved at høre denne Lovtale. Hvor uligt var dette Sprog fra det, jeg var vant til at høre, da jeg var i hendes Hus, og især stod det i afgjort Modsætning, til hvad hun sagde mig, da vi sidst saaes, og hun ved Afskeden fortalte mig, at jeg var et udygtigt Fruentimmer, der vilde komme daarlig igjennem Verden. — Uagtet det Jammerlige ved et saadant Omslag stod klart for mig, feirede jeg dog alligevel et Slags Triumf i dette Øieblik, og havde blot Selmer, som vist mangen en anden Mand vilde gjort, sagt et Par Ord om, at det

var ham kjært, at Tiden havde lært hende at paaskjønne mig, eller noget Lignende, saa havde jeg været meget glad; men det gjorde han ingenlunde. Han hørte tværtimod med tilsyneladende Ligegyldighed paa denne Ros over mig, og veiede hele Tiden en Sølvskee i Haanden med en Interesse, der maatte lade Enhver tro, at det var ham langt vigtigere at faa en solid Potageskee, end at have faaet en Kone med gode Egenskaber. Jeg maa tilstaa, at hans Opførsel irriterede mig, men jeg holdt gode Miner til slet Spil og ledede Samtalen hen paa Fru v. Orten og hendes Befindende, hvorved jeg altsaa slog ind paa et Gebet, der altid er kjærkomment, nemlig Sygehistorier. Disse truede imidlertid med at antage en foruroligende Længde, men hun afbrød sig selv og sagde, at hun nu vilde sige os Farvel og gjemme Resten, til hun saae mig igjen, hvilket hun haabede kunde skee en af de følgende Dage; thi sidst i Ugen forlod hun Byen, men hun vilde vente mig hver Formiddag, indtil hun reiste, og jeg maatte ikke lade hende vente forgæves.

Uagtet denne Opfordring jo var meget venlig, havde jeg maaske dog ikke efterkommet den, dersom jeg ikke i mit eget Sind havde haft Noget, der tilskyndede mig til at aflægge hende et Besøg. Jeg haabede nemlig i Samtalens Løb at kunne fremstille Selmer og hans Forhold til mig i et bedre Lys end det, hvori han selv havde sat sig; thi det var mig om at gjøre, at hun skulde vide, at jeg nu var afholdt og paaskjønnet; og med den Snildhed, som ikke sjælden er givet

Kvinden, troede jeg nok, at det skulde lykkes mig. Desuden havde jeg en anden Tilskyndelse, der maaske var ligesaa mægtig, og det var Lysten til at høre noget om Heiden og hans senere Virksomhed. Havde det været en stærk Længsel efter at see ham, der havde rørt sig hos mig, da havde jeg modarbeidet den som syndig, men da jeg kun følte en rolig, søsterlig Interesse, ansaae jeg det for uskadeligt, at jeg søgte at faa lidt Underretning om ham. Træffe ham, vidste jeg, at jeg ikke kunde, thi han og Kone vare for Øieblikket i Norge. Det, som Fru v. Orten havde kjøbt hos Guldsmeden, var en Barnerangle, og dette Indkjøb fremkaldte den Formodning hos mig, at jeg maaske vilde faa en lille Arving at see, og at Heidens Barn vilde have Interesse for mig, kunde jeg ikke nægte.

Efterat jeg har skriftet og fortalt alle de Motiver, der tilskyndede mig til at besøge Fru v. Orten, behøver jeg vist næppe at tilføie, at jeg faa Dage efter gjorde Alvor deraf. Da jeg betraadte de mig saa velbekjendte Trapper, stod min fortrykte Ungdom tydelig for mig, og jeg takkede Gud, at den Tid var tilbagelagt. Idet jeg ringede paa, hørte jeg Barnestemmer indenfor; Anelser, der berørte mig underlig, opstode hos mig, og da en mørkøiet Dreng aabnede Døren, stirrede jeg vist paa ham for i hans Ansigt at gjenfinde bekjendte Træk. Men jeg søgte forgæves, og da jeg betragtede ham nøiere, maatte jeg smile over min taabelige Formodning, at denne store Dreng skulde kunne være Heidens Søn. Saasnart jeg var mældt, blev jeg

modtaget med megen Hjertelighed af Fru v. Orten; hun kaldte mig afvexlende Anna og Fru Selmer, men var i denne ene Time mere fortrolig imod mig, end i alle de Aar, vi havde levet sammen. Saaledes fortalte hun mig, at de Børn, jeg saae omkring mig, vare hendes Søns, og at der nu var kommet en Forsoning istand imellem dem. „Heiden," sagde hun, „havde ofte søgt at bevæge mig til at glemme Alt, hvad der tidligere havde været imellem os, men det vilde ikke ret lykkes, thi selv en Moders Hjerte kan blive kølnet, naar man har saaret det ærekjære Sind, og jeg forblev derfor ubøielig, indtil min Søn, rimeligvis efter Heidens Opfordring, forsøgte det Middel, der var stærkere end alt Andet, nemlig at han uventet kom til mig med sin ældste Søn. Da jeg saaledes efter flere Aars Adskillelse gjensaae ham, der endnu var mig dyrebar, og saae den elskelige lille Dreng, da smæltede alt det Haarde i min Sjæl, og vi bleve atter forenede i Kjærlighed. Naar man som jeg, kjære Anna, er over de Halvfjerds og nærmer sig Graven, saa glemmer man Stoltheden; det Daarlige ved Livets Storhed viser sig da saa tydelig for os, at vi ikke ville offre den en Time af den Glæde, som kan findes i et lykkeligt Familieliv. Min Sønnekone er nu hos mig og er mig kjær; hele Familien følger med gamle Bedstemoder til Hjorthøi og bliver der en Del af Sommeren, og jeg tænker, det bliver den sidste, jeg oplever, thi nu, da jeg har Fred i mit Hjerte, forekommer mit Dagværk mig

som fuldendt, og jeg tænker uden Sorg paa at forlade denne Verden."

Alle disse Yttringer og den hele Tone, der var over Fru v. Orten, forekom mig saa fremmed, at jeg ikke nok kunde forundre mig over, at Aarene og Forsoningen med en Søn kunde have frembragt en saadan Forandring. Imidlertid glædede det mig, thi Intet forekommer mig mere uhyggeligt end at træffe paa gamle Folk, der for hvert Aar, de blive ældre, blive koldere og mere utilgængelige. Den, der stunder til Hvile, synes jeg nødvendig maa aabne sit Hjerte for Kjærlighed, thi kun ved Tanken om Guds store Kjærlighed er det jo, at vi finde Haab om Naade hisset. Ogsaa om Heidens talte hun; de vare lykkelige, sagde hun, og savnede ikke Børn, thi de levede udelukkende for hinanden og for Konsten, dog arbeidede hun ikke meget, men var en omhyggelig og flink Husmoder. Dette hørte jeg med Glæde, thi jeg vidste, at Heiden satte megen Pris paa et nært Hjem. — Mine Tanker havde ofte med Bekymring været hos Mathilde, som jeg i saa lang Tid ikke havde hørt fra; jeg spurgte derfor Fru v. Orten, om hun ikke vidste, hvordan hun havde det, og naar de kom hjem. Direkte havde hun imidlertid ikke hørt fra dem, men hun vidste dog, at den gamle Baron nylig var død, og at de af den Grund ikke kom til Danmark før Efteraaret. De havde været paa Hjemreisen, da han døde, men maatte i Anledning af Arvesagen begive sig tilbage til Ruhenberg, hvor de bleve Sommeren over. — Ogsaa Fru v. Orten om-

talte Baron Reindorff paa en Maade, der forøgede min Frygt for Mathildes Fremtid, og jeg følte megen Længsel efter atter at see og tale med hende. — Jeg havde allerede aflagt en temmelig lang Visit og tog derfor Afsked, men den lignede kun lidet den, der fandt Sted, da jeg sidste Gang forlod dette Hus; Fru v. Orten var saa venlig imod mig som aldrig før, og jeg gjengjældte det. — Det Bibelsted: „Slutter Fred, imedens I endnu ere paa Veien," randt mig i Tanker, og jeg takkede Gud, der havde føiet det saaledes, at jeg havde fundet Leilighed til at forliges med denne Kvinde, som paa en Maade havde været min Modstander, og da jeg Aaret efter fik at høre, at hendes Spaadom havde været rigtig, at hun kun havde oplevet een Sommer til, da var jeg dobbelt taknemmelig for dette Møde, thi man vil altid gjærne have Fred med dem, der gaa forud til den evige Dommer.

Fra Alvor og Tankerne om Døden vender jeg mig til Lykke og Ungdomsforhaabninger. Dagen efter det her omtalte Besøg modtog jeg nemlig en Billet fra min Broder, hvori han bad Selmer og mig saasnart som mulig komme ud til Kapitain Svensens, for at see et saa lykkeligt Par, som Ingen før havde seet. Brevet var skrevet i kjendelig Hast og indeholdt ingen videre Forklaring, over hvad der var foregaaet, men jeg kunde fuldtvel gætte mig til, hvorledes Sagerne stode, og da jeg havde forklaret Selmer min grundede Formodning om en Forbindelse imellem August og Marie Svensen, blev han imod min Forventning lige saa

ivrig som jeg for at komme ud og dele deres Glæde. Og i Sandhed, det gjorde Sindet godt at være Vidne til den Lykke, der var udbredt over det nyforlovede Par! Fru Svensen var ogsaa fornøiet over at see sin Datter saa glad, men Kapitainen saae betænkelig ud og talte om den lange Forlovelse, der ventede dem, „Det kommer saa an paa," sagde han, „om I efter lang Venten have Kjærlighed nok til at dele Livets Byrder med hinanden. Thi en lang Forlovelse" — vedblev han — „er i mine Tanker en Uting, og at den som oftest bringer lunken Kjærlighed med sig, derom er jeg overbevist." De Unge vilde naturligvis ikke give ham Ret heri, thi for dem stod Alt i Rosenskjær; det Nærværende bragte dem Lykke, og Fremtiden forekom dem uden Skyer, nu da de maatte dele den med hinanden. — Da jeg senere talte alene med Fru Svensen, erfarede jeg, at de ikke havde haft saa Lidt at kæmpe imod for at erholde Kapitainens Samtykke; han havde i flere Retninger Anskuelser, som han nødig gav slip paa, og iblandt disse var den, at det var tidsnok at fæste Brud, naar man havde Hus at byde hende. Saadan havde han baaret sig ad, og saaledes fandt han, at Andre ogsaa burde handle. Det var derfor først efter megen Overtalelse, at det lykkedes Fru Svensen at faa ham til at laane Øre til min Broders Planer for Fremtiden, og om disse end ikke kunde lede til noget glimrende Resultat, saa viste de dog, at han betroede sin Datter i arbeidsomme og redelige Hænder. Han lod sig derfor omsider beseire, og havde tidlig den Mor-

gen skrevet et Par Ord til min Broder, der havde hævet ham op i den syvende Himmel.

Min Tro paa Kjærlighedens ubeskrivelige Magt blev endnu mere bestyrket ved at betragte dette Par Mennesker. Ingen af dem var ellers smuk, men de forekom mig nu i høi Grad forskjønnede ved det Liv og den Lykke, som var udbredt over dem. Marie var i Almindelighed ret munter, men egentlig ikke vittig, nu derimod fløi Vittighed og Skjælmeri utvungent over hendes Læber; Glæden havde givet Lunet Vinger, hvilket klædte hende fortræffelig. — Det var første Gang, at Selmer var i denne Familie, og jeg var derfor noget spændt paa, hvordan de vilde behage ham, især Marie; men af den bekjendte Tone, hvori han tiltalte dem, og i Særdeleshed hende, sluttede jeg, at de maatte have gjort et gunstigt Indtryk paa ham, og det glædede og morede mig at see den ellers saa bedagede Kancelliraad more sig ret hjertelig over hendes Indfald.

Da vi efter en meget behagelig Dag forlode dem og atter kom i Vognen, spurgte jeg naturligvis med Interesse, hvad han syntes om Familien. Han var især indtaget i Marie, som han fandt baade klog og elskværdig, og troede, at hun og min Broder i alle Maader passede for hinanden. Kapitainen med de mange Betænkeligheder behagede ham mindst. Imedens jeg havde talt fortrolig med Fru Svensen, havde Kapitainen haft ham i Enrum og udmalet for ham, hvor daarlige Udsigterne vare for de unge Folk. „Det er da igrunden ikke saa stor en Sum," sagde Selmer tilsidst, „som udfordres for at sætte ham

i Vei. Et Par Tusinde Rdl. er da ikke Alverden; dem maatte man dog vel kunne hjælpe ham til.“ Efter denne Yttring sad han taus, til vi kom hjem. Jeg troede, at han lurede lidt saa smaat, og anede mindst, at de unge Folks Lykke havde rørt ham saa meget, at han i alvorlig Grublen søgte at finde Midler til at komme dem til Hjælp. — Da vi bleve ene efter at have sagt Forældrene Godnat, kunde jeg nok mærke, at noget Usædvanligt stod ham i Hovedet, thi han gik op og ned ad Gulvet, saae tankefuld ud og forekom mig i det Hele som En, der udruger Planer. Jeg forsøgte et Par Gange at faa en Samtale igang, men fik kun korte og usammenhængende Svar. Tilsidst kom han hen til mig, lagde Haanden paa min Skulder og sagde: „Hør, kjære Anna, jeg har Noget, jeg gjærne vilde spørge Dig om, men inden jeg kommer frem dermed, maa Du love at svare mig ærlig derpaa.“ — Denne Indledning var saa høitidelig, at jeg næsten blev ængstlig, og bad ham bare sige mig, hvad der laa ham paa Hjertet; han skulde nu som altid faa et ærligt og oprigtigt Svar. Efter behørig Rømning kom han da frem med, at han fandt de Nyforlovedes Nøisomhed saa smuk, og min Broders Stræbsomhed saa rosværdig, at han ikke kunde modstaa sin Lyst til at bidrage, hvad han formaaede, til at sikkre deres fremtidige Existens. Desværre var det Lidet eller Intet, som stod til hans Raadighed, sagde han, men han vilde derfor spørge mig, om jeg ikke delte hans Mening om dem, og kunde finde Glæde i at staa dem bi med

hvad jeg formaaede. Dette Spørgsmaal forekom mig ganske besønderligt; jeg saae paa ham med den høieste Grad af Forundring og erklærede, at, hvis jeg havde eiet Noget, vilde ingen Anvendelse været mig kjærere, men som Sagerne nu stode, vidste han selv, at jeg kun havde min gode Villie. Efter at have betænkt sig lidt, svarede han alvorlig: „Du anseer altsaa Din Arv efter Fru Ranner for en Kapital, der ikke bør røres, og saa er det ikke værd at tale mere om den Sag; jeg vilde blot have gjort Dig et Forslag." Min Forundring tillod mig ikke at lade ham tale ud; jeg skyndte mig at bede ham forklare, hvad han mente, og bad ham erindre, at mit Udstyr var taget af denne Sum. — „Ja," svarede han, „de femhundrede Daler, dem husker jeg nok, men de andre femtenhundrede, har Du taget nogen Bestemmelse med dem?" — Skamfuldhed over, at jeg et Dieblik havde kunnet tiltænke ham smaalig Beregning, var den første Følelse, der opstod hos mig; derpaa fulgte Anger over de mange Gange, jeg havde været misfornøiet med hans kostbare og egenraadige Indkjøb. Jeg troede dengang, at han uden mit Samtykke disponerede over min Eiendom, og nu viste det sig, at han ikke alene havde bevaret den urørt, men han bad mig endog om, at den maatte blive anvendt til at fremme min Broders Lykke. Alle de nævnte Følelser maatte dog snart vige Plads for den Glæde og Taknemmelighed, som jeg følte ved Bevidstheden om at eje en Mand, der havde et varmt Hjerte og en saa ædel Karakter. — Saamange Tanker og Følelser stormede

ind paa mig og gjorde mig uskikket til at svare fornuftig; jeg kunde kun bøie mit Hoved til hans Bryst og hviske: „Tak, tifold Tak, min dyrebare Ben!" Min Bevægelse og usædvanlige Tilnærmelse forundrede ham i den Grad, at han næsten skød mig fra sig for at betragte mig og faa en Forklaring. At give ham denne var mig ikke let, thi ganske at følge Sandheden og fortælle ham min første Mistillid, vilde jeg ikke, da jeg vidste, den vilde saare, ja maaske fornærme ham, og at det var et Slags Beskedenhed hos mig, der havde foranlediget, at jeg tvivlede paa hans Kjærlighed, det vilde han ikke kunne forstaa. Denne Del af Bekjendelsen omgik jeg altsaa, men fortalte ham, at jeg havde troet, at alt Udstyret var anskaffet for mine Penge, og at jeg ofte havde været misfornøiet med, at han aldrig spurgte mig tilraads desangaaende eller i det Hele taget omtalte, at jeg eiede denne lille Kapital. „Inden Du gaaer videre," afbrød han mig, „maa jeg sige Dig, at jeg fuldkommen indrømmer, at Du havde Ret til at være misfornøiet med min Opførsel, saafremt jeg egenraadig havde bestemt over Din Eiendom, men da jeg tværtimod til vort Udstyr anvendte en lille Formue, som jeg selv havde lagt tilside i de Aar, jeg havde været Embedsmand, saa troer jeg ikke at behøve Noget til min Undskyldning. At jeg ikke omtalte din Arv, kom deraf, at jeg strax efter vor Forlovelse fik et uartigt Brev fra Humreicher i den Anledning og havde senere saa meget Bryderi for den Sags Skyld, at jeg ikke nænnede at tale til Dig derom. Da det endelig blev

afgjort, at Obligationerne uomstridelig vare Din Eiendom, kunde og vilde jeg ikke berøre dette Emne. Det var kort før vort Bryllup; — jeg tænkte da, at vi altid senere kunde gjøre en Bestemmelse desangaaende; egentlig var det min Plan, at de skulde sættes ud for Dig som en Livrente efter min Død, og jeg vil derfor bede Dig betænke Dig vel, før Du disponerer over dem." At jeg efter at have hørt dette intet Øieblik kunde vakle imellem min Broders Lykke og min egen Betryggelse i Tiden, behøver jeg næppe at tilføie. Med milde, kjærlige Ord sagde jeg ham, hvor rørt og taknemmelig jeg var over hans Omsorg for mine Kjære, og forsikkrede tillige, at ingen Glæde kunde være mig større, end hvis vi ved denne Opoffrelse kunde bidrage Noget til de gode Menneskers Lykke. Hvad Mit var, var jo ogsaa hans, havde han ingen Betænkelighed, da havde jeg det endnu mindre.

Ved denne Aftens Samtale havde jeg kastet et Blik ind i hans Karakter, der havde gjort mig lykkeligere, end jeg kunde bleven, om jeg eiede al Verdens Guld. Jeg rakte ham min Haand og saae ham venlig i Øinene, og i dem saae jeg Venlighed og Tilfredshed, men over hans Læber kom intet gjengjældende Ord. Hjertet, der for nogle Øieblikke havde aabnet sig, var nu atter tilluft, og mine usædvanlig kjærlige Ord formaaede ikke at fremkalde nogen synlig Forandring hos ham. Med det Forsæt at sove paa vor fattede Beslutning, gik vi endelig til Ro, men længe flygtede Søvnen for alle de Tanker, der joge igjennem mit Hoved. Gud være lovet, de fleste vare dog lyse og behagelige!

Denne Nat blev forresten ikke den eneste, vi sov, inden vi udførte vort gode Forsæt, thi flere Dage hengik, uden at Selmer med et Ord nævnede den omtalte Sag. Det pinte mig og fremkaldte allehaande Formodninger hos mig, og tilsidst blev hans Passivitet mig altfor utaalelig. Hvergang jeg saae August og Marie, længtes jeg efter at forøge deres Glæde. Jeg tog derfor Mod til mig en Dag, da vi atter vare ene, og spurgte ham, om han senere havde bestemt sig med Hensyn til min Broder. „Min Bestemmelse," svarede han, „er for længe siden taget; Sagen staaer alene til Dig." Da jeg havde dette Svar, var jeg ikke seen med at indrette det saaledes, at vi samme Eftermiddag kunde tage ud til Svensens, men først havde jeg en lille Strid med Selmer, som ikke vilde tage med. Han havde jo intet med det at gjøre, sagde han; det var jo mig, der havde Noget at give bort. Dette gjorde mig en Smule misfornøiet, og jeg anvendte al min Veltalenhed for at faa ham til at indsee, at han opfattede Sagen aldeles feilagtig. Omsider lønnedes min Udholdenhed, men saa kom vi til et ligesaa vanskeligt Punkt: hvem af os skulde føre Ordet ved denne Leilighed. Jeg paastod, at han skulde, og han, at jeg. Om dette vigtige Spørgsmaal sad vi og disputerede, indtil Vognen holdt for Døren, og Marie kom ud imod os.

Da jeg brændte af Længsel efter at komme af med min Nyhed, ledte jeg nok saa snildt Samtalen hen i den Retning, og havde da den Fornøielse, at Selmer sagde: „Ja, kjære Warner, De kan tro, at Anna og

jeg have tænkt meget paa Dem, siden De saae os sidst, og vi komme idag med et Forslag til Dem!" — Mit Hjerte slog allerede af Glæde ved Tanken om, hvad der vilde komme, men han holdt pludselig inde og sagde: „Henvend Dem til Anna, det er hende, der bringer det med sig." Der opstod nu en Strid, som var meget ulig den i Holbergs Barselstue, thi der vilde de Begge tale, men her vilde Ingen af os. Da Øieblikket forekom mig for godt til vidtløftige Stridigheder, fremkom jeg imidlertid i faa Ord, med hvad Selmer havde foreslaaet og jeg af ganske Hjerte havde billiget. — Mit Liv har gudskelov haft mange glade Timer, men at jeg regner denne her for en af de skjønneste, er unægteligt. Ingen kan forestille sig den Glæde, ja Lykke, som mine Ord fremkaldte. Min Broder, der havde en Del af min hæftige Natur, var stormende Jubel og Taknemmelighed; han havde ikke Ord for sin Erkjendtlighed, men den stod afpræget i hans Mine. Marie lo og græd imellem hinanden, omfavnede mig og saae paa Selmer med et Udtryk, der sagde os, hvor rig og lykkelig hun følte sig. Ogsaa Forældrene vare idel Glæde; ja, det var en Fest for Sjælen, som aldrig kan glemmes! — Mit rørte Sind hævede sig med Tak til Gud, der havde velsignet mig saaledes, at jeg, den fortrykte, fattige Pige, var istand til at udbrede en saadan Lykke omkring mig, og næst Gud søgte mine Tanker til ham, ved hvis Godhed jeg var istand til at gjøre dette Offer. Jeg lagde mine Arme om hans Hals og takkede ham, idet Glædestaarer stode mig i Øinene, og denne Gang skød han mig ikke

fra sig, men hviskede mig i Øret: „Hvor Livet dog er velsignet! Ikke sandt?“ Istedenfor at svare, mindedes jeg atter det Spørgsmaal: Hvad er Livet? En Vexlen af Sorg og Glæde, af Prøvelser og Tilfredshed, var det Svar, der nu laa mig nærmest, thi det havde idetmindste mit Liv hidindtil været, og hvad det Kommende vilde bringe, vidste ikkun Gud.

Kapitain Svensen, som var den eneste, der gjorde Indvendinger imod vor tilbudte Hjælp, foreslog, at de tre Herrer skulde tale alvorlig om den Sag, hvorfor Fru Svensen, Marie og jeg søgte ud i Haven; og mens Marie udmalede sin Fremtid i lyse Farver, blev der i det mandlige Raad taget nogle Bestemmelser, som senere bleve mig meddelte. De 1500 Rbd. skulde f. Ex. ingen Gave være, men et rentefrit Laan paa ti eller femten Aar; men i Tilfælde jeg blev Enke, før Summen var tilbagetalt, skulde Renter og Afdrag strax indtræde. Jeg omtaler ikke dette, fordi det nogensinde har ligget mig paa Sinde, men fordi jeg paaskjønner den Omhu for mig, som røbede sig i Alt, hvad Selmer foretog sig.

Hvor muntert og behageligt et Liv vi end førte i Kjøbenhavn, begyndte vi dog Begge at længes efter Virksomhed og vort eget Hjem; vor Hjemreise blev derfor trods alle Overtalelser bestemt til d. 10. Juni. Den 8de var det Etatsraadens Fødselsdag, og den maatte vi endelig blive over. Hængte jeg end ikke med nogen varm Følelse ved Nogen af Familien, saa havde deres Hjertelighed dog fremkaldt saa megen Hengivenhed hos mig, at jeg ikke uden en Smule Vemod sagde dem Alle

Farvel, og fra mine Svigerforældre skiltes jeg ikke uden virkelig Bedrøvelse. Den Godhed og Venlighed, som de havde viist mig, paaskjønnede jeg altfor meget, til at mit Hjerte ikke skulde have knyttet sig til dem med datterlig Kjærlighed. Jeg mærkede og følte, at de havde mig kjær, og det var en stor Glæde for mig, thi dem, man agter og ærer, vil man altid gjærne tækkes, og naar det dertil er saa nære Slægtninger, er deres Dom af dobbelt Vigtighed.

Med kjærlige Ønsker og gjentagne Forsikkringer om snart igjen at samles, toge vi endelig d. 10. det sidste Farvel med de kjære, gamle Forældre, og forlode den store, larmende Stad, inden dens Beboere endnu vare vaagnede til Virksomhed eller Fornøielse. Den Vei, vi den Dag skulde tilbagelægge, var lang, og da Veiene og Befordringsvæsenet dengang var langt daarligere end nu, vare vi nødte til at benytte den tidlige Morgenstund. Desuagtet havde vi næppe naaet Frihedsstøtten, før vi bemærkede et Par Fodgængere, der i rask Fart nærmede sig os, og vi gjenkjendte snart min Broder og Marie. De havde ikke villet lade sig nøie med vor Afsked Dagen før, og vare derfor gaaede os imøde for endnu engang at takke os for vor Omsorg for dem, og sige os det sidste Levvel. August reiste i næste Maaned til England for at afhente sine Sager og saavidt muligt gjøre Indkjøb til det Skibsbyggeri, han til Efteraaret havde isinde at begynde. At det fra først af maatte være i det Smaa, indsaae han vel, men haabede dog om et Par Aar at have arbeidet sig saa

vidt, at han uden Bekymring kunde gifte sig, hvad naturligvis var Maalet for hans Ønsker.

Da alle de bekjendte Gjenstande vare forsvundne for vore Øine, overlode vi os Begge til stiltiende Betragtninger. Selmer gjennemgik vist i Tankerne alle de Udgifter, denne Reise havde medført; Tid efter anden fremtog han adskillige Regninger og Notiser, og tog tilsidst en Blyant frem og opsatte et formeligt Regnestykke af bare Smaasummer. Jeg ængstedes næsten over det Beløb, de tilsammen vilde udgjøre, men han lod tilfreds med det Resultat, han kom til, og sagde tilsidst, idet han puttede sin Tegnebog i Lommen: „Man kan dog have megen Fornøielse, og anskaffe sig adskillige Ting for nogle hundrede Daler!“ Jeg, som altid havde været vant til at vurdere Penge høit, kunde hertil kun svare, at jeg ansaae nogle hundrede Daler for en stor Kapital, naar Talen var om at bruge dem til slige Ting. „Det glæder mig,“ sagde han, „at høre Dig tale saaledes, thi naar vi nu komme hjem, maa vi begynde et helt andet Liv. Jeg vil ikke staa tilbage, naar jeg er imellem Andre, men til dagligt Brug sætter jeg Pris paa en god Økonomi.“ — Uagtet jeg gav ham fuldkommen Ret i denne Yttring, fremkaldte den dog adskillige Betragtninger hos mig. Jeg erkjendte, at et hel andet Liv nu begyndte for os; i Fornøielser og Selskab med Andre er det ikke vanskeligt at føle sig tilfreds med hinanden, men i det daglige Samliv, naar større Sorger og smaa Bryderier indvirke paa os, er det først, at man lærer hinanden rigtig at kjende, og

faaer at føle, om man kan tilfredsstille hinanden og i Kjærlighed bære over med hinandens Svagheder. At jeg besad adskillige af disse, derom var jeg overbevist, og at Selmer, der saalænge havde levet som Peberswend, ikke var fri for en Del af de Særheder, der følge med denne kedsommelige Stand, det troede jeg alt at have seet Beviser paa. At betragte dem med et skaansomt Blik var mit faste Forsæt, men at lade ham beholde dem, uden at prøve paa at faa dem udryddede, det vidste jeg forud, at jeg ikke kunde. Jeg holdt nu for meget af ham, til at jeg med Ligegyldighed kunde lade ham beholde Noget, der ikke var ham værdigt. Hvad jeg her taler om, var, Gud være lovet, dog kun Smaafeil og uheldige Vaner, som det daglige Liv afslørede for mig. Ingen Skuffelse maa være tungere, end naar et nygift Par ved Samlivet seer de Dyder forsvinde, hvormed de havde udsmykket deres Hjerters Idealer, og Feil og Laster indtage deres Plads; det maa være en Smærte, der bringer Hjertet til at bløde og Troen til at vakle! Og desværre, ikke Faa have prøvet dette i mere eller mindre Grad; Mennesket, der ved egen Brøde forstyrrede sit Paradis, findes endnu bestandig paa Jorden!

At finde Paradis her paa Jorden tænkte jeg nu vel ikke mere paa; det er kun i den første Ungdomssalighed, at man i sine Drømme udmaler sig et saadant. Men hvad jeg nu ansaae for mit Livs Opgave, var, at berede mig selv og den Mand, jeg tilhørte, saa tilfreds og lykkelig en Tilværelse, som jeg formaaede, og dertil aldrig glemme, at et Himlens Frøkorn er nedlagt

i os, hvorfor vi engang skulle aflægge Regnskab. Om jeg har forstaaet at løse denne Opgave, vil jeg lade dem bedømme, der have Taalmodighed nok til at følge mig videre paa min ensformige Bane.

Den Husbestyrerinde, som havde været hos Selmer i flere Aar, forlod efter mit Ønske vort Hus, saa snart vi kom hjem fra Kjøbenhavn. Jeg ansaae det for min Pligt selv at overtage de Forretninger, som hun hidtil havde haft, og søgte af bedste Evne at sætte mig ind i det, der nu paahvilede mig. I Førstningen var det mig ikke let. Tidligere havde jeg beskæftiget mig lidet eller intet med Madlavning og Husførelse, og jeg følte derfor ved flere Leiligheder, at jeg var betydelig uvidende; men ved Hjælp af Madam Lunds moderlige Raad og min egen gode Villie lykkedes det mig efterhaanden at tilegne mig de fornødne Kundskaber og Erfaringer. — At det for enhver Husmoder er mere eller mindre vigtigt at forstaa sig paa Sligt, kan vist Ingen nægte, men for Selmers Kone var det endnu mere nødvendigt, thi han var en streng Økonom og dertil ordentlig i en Grad, som jeg nødig vil kalde Pedanteri, men som dog grændsede dertil. Marie Svensen kaldte ham for Spøg „en Fnugpiller." Jeg veed ikke, om denne Benævnelse er forstaaelig i almindelig Sprogbrug, men i mine Tanker var den ret betegnende for Selmers overdrevne Sirlighed og Akkuratesse. Paa Grund heraf var det aldeles nødvendigt, at den Kone, der skulde være ham tilpas, maatte være dygtig og ordentlig, thi uden disse temmelig prosaiske Fortrin

havde Fred og Lykke vist aldrig taget Bolig hos os. Blot fordi jeg engang var saa uklog at yttre, at jeg ikke var meget kyndig i Husholdningen, opstod der en Mistillid hos ham, som plagede mig, og som jeg af al Magt maatte stræbe at forjage. Vi havde f. Ex. den første Sommer et temmelig stort Middagsselskab; det var mit eget Ønske, da jeg gjærne vilde, at vi paa engang skulde samle alle vore Omgangsvenner, og jeg nærede ingen Frygt for den dertil fornødne Anretning. Selmer derimod. som mindedes mine ubetænksomme Ord, var formelig i Angst for enhver Ret, der kom paa Bordet, og kunde næppe skjule sin Tilfredshed, da Alt viste sig vellykket. Og da vore Gjæster vare borte, var han saa kjærlig imod mig og saa fornøiet over „sin lille flinke Kone," at jeg ret glædede mig i Haabet, at han fremtidig skulde have mere Tillid til min husmoderlige Dygtighed. Dette Haab skuffedes heller ikke; derimod var der ikke sjælden lidt Gnaveri, naar et eller andet Indkjøb fordrede større Udgifter, end han fandt nødvendigt, men jeg var fuldkommen overbevist om, at jeg intet Unyttigt forlangte, tog mig derfor hans Udeladelser med Rolighed, og forsøgte ethvert Middel for at vænne ham af med denne ubehagelige Maade. Fuldkommen lykkedes det mig dog ikke, dertil var det for indgroet, men med Tiden bleve slige Udbrud bestandig sjældnere.

En anden Vane, som ogsaa trættede mig, men som var urokkelig, var en overdreven Omfindtlighed, naar enten noget af hans Tøi var lidt i Ulave eller forlagt. Gik et Baand af en Krave, eller et Par Hand-

sker ikke fandtes paa det bestemte Sted, var han i komplet ondt Lune. I Førstningen haabede jeg at kunne slaa det hen i Spøg og derved bringe Ligevægt i Humøret, men det, mærkede jeg snart, var kun at gjøre ondt værre; han var saa vant til at opvartes af sine Omgivende, at han ansaae det for aldeles i sin Orden, at hele Huset var i Oprør, naar han behøvede en Haandsrækning. Uagtet jeg ikke delte denne Anskuelse, fandt jeg mig dog gjærne i, hvad der ikke kunde være anderledes, især naar Talen var om en saadan Smaating, men i mit Hjerte lo jeg, naar jeg saae baade ham, Stupigen og mig selv storme igjennem alle Værelser og gjennemsøge alle Gjemmer for en Bagatels Skyld, der næppe var værd at reise sig for. — Disse Egenheder berørte mig ikke sjælden ubehagelig, men da de vare parrede med mange fortræffelige Egenskaber, glemte jeg snart den Misfornøielse, som de fremkaldte, og fandt i mit Samliv med ham en Tilfredshed, der langt overgik min Forventning. Naar mit varme Hjerte og min sværmeriske Aand imellem længtes efter Sympati og Gjenklang, beroligede jeg det og den med Fortællinger om de Mange, der vandrede Livet igjennem under Forholde, der langt anderledes saarede Hjertet og kuede Aanden. Jeg havde jo selv prøvet en saadan Tilværelse, og kunde derfor dobbelt paaskjønne den Frihed og Fred, som nu vare blevne mig til Del.

Uden fremspringende Begivenheder skred Sommeren hen for os. Tiden gik rolig og godt; hver Dag bragte os den Virksomhed, vi Begge behøvede, og Aftenen

blev som oftest anvendt til Spadseren eller til at pusle i vor store, smukke Have. Efter Overenskomst havde Selmer Opsigt med Frugt, Urter osv. og jeg med Blomsterne, og der var en formelig Væddestrid imellem os for at opnaa den største mulige Fuldkommenhed i begge Retninger.

I Løbet af Sommeren modtog Selmer Brev fra Baron Reindorff, som anmældte ham sin og Kones Ankomst i Oktober, men ønskede sig gjerne nogle Penge tilsendte, inden han forlod Ruhenberg. Heraf kunde vi altsaa slutte, at Arven og det forventede Baroni ikke havde bragt ham meget store Indtægter. Efter Anmodning sendte Selmer ham en Del af de ham fra Skovslunde tilkommende Afgifter, og da Tiden til deres Ankomst nærmede sig, sørgede han for, at Alt var i Orden til deres Modtagelse; men at jeg vilde tage derover og indrette Værelserne lidt mere hyggelig, satte han sig med Bestemthed imod. „Den Tid er gudskelov forbi," sagde han, „da Du behøver at gjøre Opvartning for slige Folk; jeg holder min Kone for god dertil." Om jeg end ikke opfattede Sagen som han, gav jeg dog villig efter, men tænkte ofte med Glæde paa at gjensee Mathilde; jeg ønskede og haabede, at vi ret ofte maatte samles, men — det lod sig ikke saa let gjøre, som jeg havde troet. Saasnart Reindorffs kom hjem, kom der nemlig Bud fra Baronen til Selmer, om han vilde komme over til ham, da han ønskede at tale med ham. Denne Anmodning ved en Tjener mishagede Selmer, og han skrev tilbage, at hans Tid var meget optagen, men at han var at træffe, hvis Baronen vilde uleilige sig til

ham. Denne indfandt sig altsaa næste Dag i egen høie Person, men var stiv og fornem, hilste ganske flygtig paa mig, uagtet Selmer præsenterede mig som sin Kone, og gik derpaa ind i Kontoret, hvor de længe talte om Forretningssager. Han yttrede sig da med saa megen Utilfredshed over Selmers Godsbestyrelse, at denne overgav ham samtlige Papirer og bad sig fritaget for al Uleilighed i Fremtiden. Dette lod til at være ham kjært, og efter at han med nogle forbindtlige Ord havde takket Selmer for hans hidtil hafte Umage, tog han Afsked. Idet han nærmede sig Døren for at gaa, kunde jeg ikke undlade at spørge til hans Kone, thi mit Venskab for hende var stærkere end min Frygt for Selmers Utilfredshed. „Jeg takker," svarede han, „Baronessen befinder sig særdeles vel;" og hermed forlod han Værelset. — Den Underretning, som jeg paa den Maade fik, var liden eller ingen, og jeg længtes inderlig efter selv at see og tale med min Barndomsveninde, men tage til hende uden Indbydelse turde jeg ikke. Denne udeblev imidlertid ikke ret længe, thi i faa, men venlige Ord bad Mathilde mig besøge sig til Middag den følgende Dag. Jeg viste Selmer Brevet og spurgte, om han havde Noget imod, at jeg modtog Indbydelsen, thi det vilde være en stor Fornøielse for mig. „Om jeg har Noget derimod?" svarede han: „Ja, det veed Gud, jeg har! Men naar det kan være Dig en stor Fornøielse, vil jeg ikke sætte mig imod, at Du dennegang tager derop. Ret ofte vil jeg dog nødig see disse Besøg gjentagne." — En Kone med en overmaade stor

Samvittighedsfuldhed havde maaske adlydt sin Mands Ønske og var bleven hjemme, men jeg gjorde det rigtignok ikke. Min Længsel efter hende og min Overbevisning, at hun gjengjældte den, overvandt alle Skrupler. og jeg følte ret en ungdommelig Glæde, da jeg nærmede mig det velbekjendte Skovslunde og dets kjære Herskerinde.

Saasnart Vognen holdt, saae jeg hende i Vinduet. Hun nikkede venlig til mig, og idet jeg traadte ind i Forværelset, mærkede jeg to Arme om min Hals og saae mig modtaget med en Varme og Hæftighed, som jeg aldrig før havde bemærket hos hende. Hun kyssede mig gjentagne Gange og saae kjærlig paa mig, men sagde saa godt som Intet, og da jeg tiltalte hende og lagde min Arm omkring hendes Liv, bøiede hun sit Hoved imod mit Bryst, og store Taarer trillede ned over hendes Kinder. Som om hun vilde forklare sin Bevægelse, sagde hun sagte: „Min Moder, Anna! Du minder mig om hende, det er derfor jeg græder!" Om jeg end anede, at der var flere Grunde til hendes Taarer, lod jeg dog, som om jeg fuldkommen forstod hendes Bevægelse, talte om hendes Moder og om det Savn, hun maatte føle, da hun var kommen tilbage til Hjemmet. Hun haabede, svarede hun, at hun her skulde føle sig mindre ene end i de fremmede Omgivelser. „Thi ikke sandt, kjære Anna," sagde hun tilsidst, „vi ville være meget sammen? Du maa være min anden Moder, thi jeg behøver En at støtte mig til!" Da jeg vidste, at et hyppigt Samliv vilde blive mig van-

skeligt, om ikke umuligt, svarede jeg ikke videre herpaa, men sagde blot, at hendes anden Moder kunde jeg ikke være, en trofast Veninde var og blev jeg derimod altid, naar hun behøvede mig, men hun havde jo den bedste Støtte i sin Mand. „Ja," svarede hun hurtig, „deri har Du Ret, men Mændene forstaa os ikke altid, og Reindorff er desuden saa meget fraværende. Du saae ham jo forleden, da han var hos Din Mand, synes Du ikke, at han er bleven meget forandret?" — Jeg kunde hertil kun svare, at jeg syntes, at han saae noget alvorlig ud; ellers fandt jeg hans Udseende som sædvanlig. „Synes Du virkelig?" svarede hun; „Ja, saa maa det vel være mig, der har forandret mig, og det har jeg da ogsaa. Siig ikke nei, kjære Anna! Speilet siger mig Sandheden; jeg er bleven gammel og alvorlig i de Aar, vi ikke have seet hinanden, men det er jo ogsaa længe siden." — Som for at bekæmpe den Vemod, der røbede sig i hvert et Ord, sagde hun pludselig i en munter Tone: „Og Du er bleven Fru Selmer, siden sidst vi saaes, og har det jo godt! Hvor jeg glæder mig til at besøge Dig og see Dig som en sød lille Husmoder!" Herpaa kunde jeg af Hjertet svare, at det ogsaa vilde være mig en Glæde at modtage hende, men tilføiede smilende: „Troer Du, at Baronen vil synes om, at Du besøger mit ringe Hus? — Vi sige rigtignok nu Du til hinanden, men derfor har jeg ikke glemt, at han frabad sig det, da Du var forlovet, og skal nok rette Feilen, saasnart han er nærværende." — „Jeg beder Dig," afbrød hun, „gjør mig

ikke den Sorg! Dengang var jeg taabelig, men nu er det anderledes. Naar Du har været saa længe gift som jeg, vil Du nok lære, at Mændene ikke altid kunne taale at føies." — Disse Ord i Mathildes Mund forekom mig saa fremmede; men i de faa Dieblikke jeg havde været hos hende, havde jeg allerede mærket, at Aarene ikke alene havde bleget de friske Roser paa Kinderne, men bragt Eftertanke og smærtelig Erfaring i det før saa sorgløse Sind. Da Tjeneren mældte, at der var rettet an, reiste Mathilde sig hurtig, kastede et Blik i Speilet og trykkede Lommetørklædet imod Dinene, som for at udslette ethvert Spor af Taarer, tog derpaa min Arm og førte mig ind i Spisesalen. Efter nogle Dieblikkes Venten kom Baronen ind fra den anden Dør, og satte sig efter en stum Kompliment ligeoverfor mig. Mathilde, som vist gjærne vilde, at vi skulde staa paa en venskabelig Fod med hinanden, mindede ham om tidligere Dage, da vi alle Tre havde været sammen her paa Gaarden, og gjorde flere Forsøg paa at faa en almindelig Samtale i Gang, men det vilde ikke lykkes, og saasnart Maaltidet var tilende, skød han Stolen fra Bordet, gjorde en Bøining for sin Kone og mig og gik hurtig ud af Værelset. Jeg følte en sand Lettelse, da Døren var lukket efter ham, og takkede Gud, at jeg ikke skulde leve Livet sammen med det Murmeldyr. — Hvis jeg ikke havde troet, at hans Misfornøielse med Selmer havde fremkaldt et mere end almindelig ondt Lune i min Nærværelse, havde jeg af ganske Hjerte beklaget Mathildes sørgelige Skæbne. Jeg saae paa hende,

for at see, hvordan hun var tilmode, men hun var saa vant til at skjule sin virkelige Sindsstemning, at hun intet røbede. Hun var tværtimod munter, men hendes Munterhed forekom mig ingenlunde naturlig. Jeg er vis paa, at, dersom jeg havde trykket hende til mit Bryst og sagt et eneste opfordrende Ord, vare Taarerne brudte frem og den Tilstaaelse fulgt efter, som hun nu troede, at det var hendes Pligt at bevare. Men jeg har en overordentlig Frygt for at blande mig ind i Ægtefolks Anliggender, jeg undgik derfor al Fortrolighed og søgte blot at indgive hende Interesse for de Pligter, der nu paahvilede hende. I sin Moders Velgjørenhed havde hun et smukt Exempel til Efterfølgelse, og jeg benyttede al den Smule Veltalenhed, jeg besad, for at bevise hende, at hendes nuværende Stilling frembød hende en stor og lønnende Virksomhed. Dette lod hun imidlertid ikke ret til at opfatte; der var noget Sløvt ved hende, det var, som om hun allerede var træt af at leve og tænke. Naar jeg nu saae paa hende og hørte hende tale, og jeg saa mindedes hendes Udseende og Yttringer, da hun sidst var paa dette Sted, kunde jeg ikke andet end føle dyb Bedrøvelse over den Forandring, der var foregaaet. Det var, som om en hel Levealder var gaaet hen over hende, og det var dog kun fire Aar.

Havde jeg nærmet mig Skovslunde — ja jeg kan vel sige med et oprømt Sind, saa forlod jeg det unægtelig med det modsatte. Mathildes nuværende og fremtidige Liv fremkaldte alvorlige Bekymringer hos mig, thi hun var mig for kjær, til at jeg uden Sorg kunde

see det unge Liv sløves og henvisne i daglig Utilfredshed. Min virksomme Aand udkastede og forkastede utallige Planer for at udrive hende af den dræbende Livskede, der stod i Begreb med at kue alt det Ædlere i hende. — Under disse Betragtninger gled Veien hurtig, og før jeg ventede det, var jeg ved mit Hjem. De oplyste Vinduer med de nedrullede Gardiner gave det et hyggeligt Udseende, og da hjælpsomme Tjenestefolk ilede mig imøde, og min egen kjære Mand modtog mig med et velsignet, mildt Ansigt, følte jeg i fuldt Maal de mange Goder, der vare blevne mig til Del. I tidligere Dage havde Mathilde altid været den af os, som Lykken mest havde tilsmilet, nu var det Modsatte Tilfældet; thi hun, Staklen, sad i et øde Hus med et sygt Hjerte, jeg derimod, jeg havde Liv og Virksomhed omkring mig og besad et freidigt, livsfrisk Sind. — Hvad der gik igjennem mit Hoved, maatte som oftest over mine Læber, og jeg meddelte derfor Selmer den Tilfredshed, jeg følte. Det glædede ham, det saae jeg; han blinkede venlig med de ærlige graa Øine, men sagde — Intet; thi saavidt vare vi endnu ikke komne. Den Nøgle, der skulde aabne hans Indre, var ikke funden endnu.

Efter at have udtalt mig om min egen Tilfredshed, henvendte jeg Talen paa Mathilde og hendes sørgelige Forhold, thi jeg vilde saa gjærne indgive ham idetmindste saa megen Interesse for hende, at han uden Misfornøielse kunde see hende hyppig hos os; men det vilde ikke lykkes mig. Han yttrede sig meget koldt om

hende, og jeg troer næsten, at han følte et Slags Iversyge over den Deltagelse, jeg nærede for hende. Som en Følge heraf, kom jeg i et temmelig vanskeligt Forhold; min Pligt som Kone bød mig at opfylde hans Ønske og være ligegyldig imod hende, og min Taknemmelighed imod Fru Ranner tilskyndede mig at komme hende tilhjælp, saavidt jeg formaaede. Det var ikke alene hendes kjærlige Sind, der trængte til Deltagelse, men det var tillige hendes forsagte Sjæl, der behøvede en Støtte, og at jeg i nogle Retninger kunde være en saadan, følte jeg; thi Naturen havde givet mig mere Sjælskraft, og Nødvendigheden havde hærdet den. Naar jeg betænkte dette, var jeg ofte uvis om, hvad der var Ret og Uret. Jeg gjorde Forsøg paa at omstemme Selmer ved at fremstille ham Sagen efter min Synsmaade, men han var ubøielig, og da jeg ikke troede at burde forøge Mathildes Sorg ved aldeles at vende hende Ryggen, saa opstod der for hendes Skyld adskillige Tvistigheder imellem os, som bedrøvede mig meget, men som jeg dog ikke vilde undgaa ved at give efter. De ægteskabelige Pligter ere store og mange, men aldeles forsømme Andre for En bør man dog vist heller ikke. Jeg søgte efter bedste Evne at finde Middelveien i denne Forvikling, kom yderst sjælden til Mathilde og bad hende aldrig komme til os, men naar hun kom, var jeg hjertelig og oprigtig imod hende, og søgte saavidt mulig at opmuntre hende. Imidlertid led jeg ikke lidt ved de Skyer, der vare komne paa vor ægteskabelige Himmel, og blev derfor særdeles glad, da

Mathilde en Formiddag kom og fortalte mig, at hun om nogle Dage reiste til Kjøbenhavn, hvor hun blev den øvrige Del af Vinteren. Jeg haabede nemlig, at Luften atter vilde blive klar, naar Tvistens Æble var borte, og Gud være lovet, det blev ogsaa Tilfældet! Selmers Pirrelighed forsvandt efterhaanden, og hans jævne, gode Humør indfandt sig atter. Mit fredsommelige Sind glædede sig inderlig herover, og med fornyet Lyst tog jeg fat paa de forskjellige huslige Forretninger, som følge med Vinterens Komme. Alle morede mig ikke, det vil jeg tilstaa, det var endog med nogen Overvindelse, at jeg tog Del i forskjellige af disse uvante Arbeider, men Pligtfølelsen og Bevistheden, at jeg syslede med mit Eget, gave mig Udholdenhed. Og dertil satte Selmer Pris paa min Virksomhed; jeg var aldrig vissere paa et mildt Ansigt, end efter en travl Dag, og den Løn forsmaaede jeg ingenlunde.

Vort Hus i sit Vintertoilette, med Tæpper og kulørte Gardiner, var om mulig endnu hyggeligere end om Sommeren, og vi vare begge stolte og glade over vort Hjem. Der var dog i den Retning en lille Forskjellighed imellem os, som fremkaldte nogle misfornøiede Timer. Det var nemlig atter en af Selmers Pebersvendevaner, at han hver Aften efter endt Dagværk kom ind i Dagligstuen med sin Pibe, satte sig i Lænestolen og røg den med behørigt Øl til. Dette var uforstyrret blevet fortsat i vor Ægtestand, thi saalænge vi havde Dagligværelse i Havestuen, og Vinduerne vare aabne, brød jeg mig ikke derom, men da

Vinteren kom med den indelukkede Luft, var det mig en stor Gene. Hverken paa Hjorthøi eller Skovslunde havde jeg nogensinde været vant til at lade mig saaledes gjennemrøge, og mærkede derfor dobbelt det Ubehagelige derved, ikke at tale om hvad Gardiner og Tapeter lede derved. Jeg foresatte mig derfor at forsøge Alt, for om mulig at faa denne Skik forandret. — At det var en Sten, der ikke let lod sig rokke, mærkede jeg snart, thi uagtet jeg brugte de kjærligste Udtryk og de mest overbevisende Grunde, blev jeg dog første Gang, jeg berørte dette Thema, afvist med bestemte og vredladne Ord. Jeg taug for den Gang, men opgav ingenlunde mit Forehavende; man siger jo, at Kvindelist er uden Ende. Jeg veed ikke, om den er det, men at man med lidt Snildhed og List formaaer at udrette langt Mere end ved Strid og haarde Ord, det er jeg overbevist om, og ved denne Leilighed hjalp min Kvindelist mig til at udfinde forskjellige Midler for at udelukke den meget omtalte Pibe fra Dagligstuen. Snart fandt jeg en Grund til at være i Spisestuen om Aftenen, og satte hans Lænestol og Øl der; snart gik jeg ind til ham i hans eget Værelse og bragte Drikken med mig. Han blev derved uformærket udrevet af den gamle Slendrian og kom til at erkjende, at Tobakken smagte ligesaa godt i hans eget Værelse som i Dagligstuen. Da jeg mærkede, at han var kommen saa vidt, forærede jeg ham en Læncstol, som jeg satte i hans Stue, og indførte derefter den Skik, at jeg hver Aften paa den bestemte Tid tog mit Strikketøi og hans

Øl og gik ind til ham. Saae han op fra sit Arbeide og nikkede til mig, naar jeg traadte ind, satte jeg mig ned og blev hos ham, saalænge jeg havde Lyst, og vi havde Noget at tale om; vedblev han derimod uforstyrret at skrive, vidste jeg, at han havde travlt, og tog enten en Bog eller gik strax igjen. Paa denne Maade gik mangen Aftentime hyggelig og godt; jeg væntes til Tobaksrøg, og han væntes af med en styg Vane, men jeg tog mig vel iagt for at omtale, at jeg havde seiret i denne Sag, thi saa havde vi vist af bare Frygt for Tøffelregimentet begyndt forfra igjen.

Julen, der paa Landet bringer Travlhed og Fornøielser, var forhaanden, og jeg fermede om i Køkken og Kjælder, bagte og kogte, men glemte derfor ikke Festens høie Betydning. Stort og Smaat, Himlen og Jorden, kan godt faa hver sin Andel af vore Tanker, naar Sindet blot er aabent og Hjertet taknemmeligt for Guds uendelige Kjærlighed. Selmer var uagtet al sin Sparsommelighed ingenlunde knap imod Fattige; han billigede derfor fuldkommen, at jeg Juleaften uddelte Gaver efter vor Evne til de mest Trængende i Egnen, og han stod selv med et fornøiet Ansigt i Køkkendøren og saae mig give hver sin Portion og hørte dem takke og velsigne mig. Da jeg var færdig og kom hen til ham, lagde han sin Arm om mit Liv og sagde: „Du er iaften bleven velsignet af Mange, men Ingen velsigner Dig dog saa meget som jeg!“ Det var usædvanligt at høre ham udtale sig saaledes, og jeg blev derfor baade rørt og glad, men sagde ham tillige, at

de Fattiges Velsignelser egentlig nærmest tilhørte ham, thi kun ved ham var det jo, at jeg formaaede at berede dem en glad Juleaften; vi ville derfor dele Velsignelsen som Alt med hinanden.

Juleglæde sad tilbords med os ved det veldækkede Bord, og Juleglæde fyldte vort Bryst, da vi næste Dag sad i Guds Hus og sang Psalmer til Frelserens Pris; men Glæde, høi og ukjendt, bererte min Sjæl, da jeg i denne glade Juletid fik et Haab, svagt, men lykkeligt. Til Gud, som sender enhver Velsignelse, hævede jeg min Bøn om Opfyldelse af den Anelse, som var opstaaet hos mig; mit Liv, min hele Tilværelse vilde blive tifold rigere og skjønnere, hvis jeg virkelig af Gud var funden værdig til en saadan Lykke! — Havde jeg troet, at Selmer vilde føle samme Glæde ved Haabet om et lille Væsens Komme, havde jeg vist strax betroet ham min Hemmelighed, — men det tvivlede jeg meget om. Det Nærværende tilfredsstillede ham, og enhver Uro og Forstyrrelse var ham imod, og at der vilde komme meget Saadant, kunde jo ikke undgaaes. Jeg gjemte derfor mit Haab hos mig selv og vilde først senere, naar Leilighed gaves, meddele ham det, men i mine Tanker levede det næsten bestandig. Ingen Kvinde kan med mere Omhed have vaaget, over hvad der var hende betroet, end jeg gjorde; mit Hjerte, der ikke sjælden havde sukket efter den Kjærlighed, som det kunde have rummet, men som nu var det fremmed, skulde nu faa en Gjenstand for sin rige Følelse; jeg svimlede næsten ved Tanken om en saadan Lykke, og

tvivlede saalænge, indtil jeg fik Visshed derom. Da den var kommen, og da mit Udseende var saa forandret, at Fremmede maatte gætte Grunden, forekom det mig underligt, at Selmer ikke vidste, eller idetmindste ikke omtalte, denne Gjenstand; jeg ansaae det som et Bevis paa, at han nødig vilde tro sin Formodning, og tabte derfor Modet, hvergang jeg havde besluttet at tale til ham derom.

Imidlertid gled Tiden hen, og da jeg troede ikke længer at burde opsætte at gjøre Indkjøb til den Kommendes Ekvipering, og min egen private Kasse var i saa god Stand, at jeg selv kunde bestride Udgifterne, foreslog jeg Selmer en Dag, at vi samlede skulde tage til nærmeste Kjøbstad. Havde han blot gjort et eneste Spørgsmaal om, hvad jeg vilde i Byen, havde jeg fortalt ham Alt, men da han svarede noget kort, at jeg godt kunde tage dertil, men at han paa Grund af Forretninger maatte blive hjemme, taug jeg ogsaa dennegang, men foresatte mig dog, at det ikke skulde vare længe, inden jeg udtalte mig om denne Gjenstand. Jeg fandt det unaturligt og underligt, at jeg gik i Stilhed og bar paa et Haab, der ellers pleier at være Ægtefolks bedste Foreningspunkt; det gav endog noget fremmed i mit hele Forhold til ham, thi at udtale mig, om hvad der laa mig paa Hjertet, havde altid været mig en Trang.

Da jeg efter endt Indkjøb vendte hjem, lagde jeg Veien om ad Pastor Lunds, thi jeg længtes efter at tale med de kjære, gamle Mennesker, og især med Ma-

dam Lund, der altid var mig en moderlig Veninde. Efter at have viist hende de Sager, jeg havde kjøbt, spurgte hun tilsidst: „Hvad siger Selmer om den forestaaende Begivenhed? Er han glad derover?“ Næsten skamfuld maatte jeg da sige, at jeg troede, at han endnu ikke vidste det, idetmindste havde vi aldrig talt sammen derom. „Gud bevares!“ sagde hun, „Manden er da ikke blind, og kan han ikke see, saa bør Du sige ham det. En Glæde som den bør man dele sammen!“ Jeg svarede hertil, hvad der virkelig var min Overbevisning, at han næppe vilde betragte det som nogen Glæde; han forekom mig i den senere Tid usædvanlig alvorlig, og jeg ansaae det ikke for umuligt, at det var paa Grund af de Besværligheder og den Uro, som han tænkte snart maatte komme. Ogsaa dette mishagede hende, og hun sagde: „Ja, vare I fattige Folk, saa vilde jeg nogenlunde tilgive, at en Mand med Bekymring kunde imødesee Familiens Forøgelse; men naar man som I er i en god Stilling og har Raad og Plads til at opklække og opdrage Børn, saa er det Synd og Skam, om I ikke Begge med Taknemmelighed og Glæde modtage en saadan Guds Velsignelse! Men det har heller ingen Nød,“ vedblev hun; „tal Du blot aabent med Kancelliraaden, saa skal Du see, han er ikke saa kold, som han lader; det er kun en styg Vane, som han endnu ikke har lært at aflægge.“

Vare end hendes Ord lidt underlig fremsatte, bestyrkede de dog mit Forsæt, ret snart at tale fortrolig med Selmer. Jeg foresatte mig endog at gjøre det,

saasnart jeg kom hjem, og sad hele Veien og gjennemtænkte, hvorledes jeg bedst skulde komme frem med min Nyhed; ja, jeg gjorde mig den Uleilighed at tænke mig, hvad han vilde svare. Snart ængstedes jeg ved Muligheden af et kort og koldt Svar, og snart bankede mit Hjerte af Glæde ved Tanken om, at han maaske vilde yttre Omhed og Tilfredshed. Den vexlende Sindsstemning havde ophidset mig, saa jeg formelig længtes efter at være hjemme, for i Enrum med ham at give mine Tanker Ord, og da jeg endelig holdt for Døren, speidede jeg urolig efter at see ham komme ud og tage imod mig, — men forgæves. En Pige, der hjalp mig mit Tøi af, sagde, at Kancelliraaden var gaaet tilbords, da han skulde bort i Forretninger. Denne Meddelelse lod mig formode, at han var utilfreds, fordi jeg ikke var kommet før hjem, og min Formodning blev snart bekræftet ved at see det misfornøiede Udtryk, som var i hans Ansigt, da jeg kom ind til ham. Han blev rolig siddende og slugte Maden med en Ilfærdighed, som om al Verdens Forretninger ventede paa ham. Da jeg fandt en saadan Opførsel aldeles paa urette Sted, lod jeg, som om jeg ikke bemærkede hans Misfornøielse, bød ham venlig Goddag, men undrede mig over, at han allerede spiste til Middag. „Det er jeg nok nødt til," svarede han mut; „Vognen har allerede ventet en halv Time efter mig, og jeg holder ikke af at faa Ord for Uefterretteligbed; men det er mig ingenlunde behageligt at gaa og vente og tilsidst sidde alene tilbords." Endskjøndt mit hæftige Sind begyndte

at reise sig ved disse Ord, betvang jeg det dog og sagde mildt: „Saa er det jo heldigt, at Du har faaet en Kone, som sjælden eller aldrig tager ene ud. Jeg veed vel, at et Tjenestetyende, der forsømmer at komme hjem til bestemt Tid, paadrager sig Irettesættelse, men at en Kone og Husmoder lader vente en halv Time paa sig, anseer jeg som Noget, der er aldeles undskyldeligt, og som ikke bør fremkalde en saa ubehagelig Modtagelse." Disse Ord overraskede ham, og han gav sig endog Tid til at see vist paa mig og mumle Noget om, „at den Tid var lang, som man tilbragte i Bekymring og Uro;" men da Klokken i det samme slog fire, sprang han hurtig op og stod et Øieblik raadvild. Da jeg imidlertid ikke følte Trang til at nærme mig ham, sagde han blot Farvel og kjørte bort. — Uagtet jeg var overbevist om, at virkelig Bekymring over min Udeblivelse havde bidraget sin Del til at fremkalde den uheldige Stemning, kunde jeg dog ikke betvinge den ubeskrivelige Modløshed, som denne lille Scene havde fremkaldt, og nedslagen og forsagt gjemte jeg de Pakker, jeg havde hjembragt; thi det var mig umuligt, med et saa bedrøvet Sind at begynde paa det Arbeide, der ellers vilde have været mig en ubeskrivelig Glæde. Det maatte vente, indtil Fred og Harmoni atter havde taget Plads imellem os.

Tidligere havde Lyssiderne ved at eie et Barn staaet mest levende for min Sjæl, nu kom alle Skyggesiderne frem for mit indre Blik og bragte mit Hjerte til at bæve af Frygt for det lille Væsen, der allerede

var mig dyrebart. Det var dog ikke min Besvær, eller mine Opoffrelser, der foruroligede mig, o nei, ethvert Offer forekom mig let for en saadan Skat; men det var Selmers Omfindtlighed og overordentlige Ordenssands, der fremkaldte Bekymring hos mig. Hvorledes vilde det i Fremtiden blive mig muligt at passe enhver Smaating, der angik ham, efter bestemt Klokkeslet? Et lille Barn medfører for Moderen utallige Forretninger, der tage en uberegnelig Tid, og at forsømme det for ham, syntes jeg vilde være Uret; men i modsat Fald vilde der maaske hyppig komme Misfornøielse som den idag. Tænkte jeg saa længer frem i Tiden, da ængstedes jeg for, hvorledes jeg skulde kunne bevare den samme Orden og Sirlighed som nu. Selmer havde anskaffet kostbare Møbler, Tæpper og deslige, men var allerede nu ofte trættende med sin Omsorg derfor, hvordan vilde det da gaa, hvis Legetøi bragte Uorden, og smaa smuskede Fingre satte Pletter? Vilde der da komme Straf og uvenlige Ord? Jeg gos tilbage for en saadan Mulighed, og bad til Gud om Kjærlighed og Omhed for Barnet, selv om jeg skulde blive Gjenstand for det Modsatte. — Imod min Villie randt mine Taarer ved disse Tanker; de vare ikke de første, men ustridig de smærteligste, jeg havde udgydt i min Ægtestand, og jeg blev derfor ingenlunde glad ved at see Mathilde kjøre op ad Alleen. I de to Sommermaaneder, hun havde været paa Skovslunde, havde hendes Besøg været meget sjældne; enten havde hun lagt Mærke til Selmers stive Opførsel imod

hende, eller ogsaa havde hendes Ægtehalvdel lagt Hindringer iveien, thi Forholdet imellem os var meget hjerteligt. Endskjøndt jeg af bedste Evne søgte at skjule min Sindstilstand, vilde det dog ikke ganske lykkes; Sporene af Taarer røbede mig, og hun, som troede, at jeg havde gjort ligesaa sørgelige Erfaringer som hun, begyndte allerede med hjertelig Deltagelse at ville trøste mig. — Havde mit Hjerte end for nogle Øieblikke siden været koldt for Selmer, behøvedes der dog blot et eneste dadlende Ord for atter at lade mig føle, hvor kjær han igrunden var mig. Hurtig og med Veltalenhed beviste jeg hende, at jeg var lykkelig som Selmers Kone, og talte om hans gode Hjerte og ædle Sjæl, indtil jeg selv følte mig overbevist om, at de mørke Billeder, jeg nylig havde dannet mig, vare overdrevne. Denne Forklaring tilfredsstillede imidlertid ikke Mathilde. „Er Du virkelig saa lykkelig," sagde hun, „hvorfor har Du da grædt?" Dette Spørgsmaal satte mig i Forlegenhed, thi for ingen Pris vilde jeg indlemme Nogen som helst i den lille Uenighed, der havde fundet Sted imellem os. Jeg tyede derfor, uagtet min Sandhedskjærlighed, til en Usandhed, som jeg her fandt tilgivelig, idet jeg som Grund til min Sørgmodighed angav Bekymring, for hvad der forestod, og Frygt for at gaa bort fra en Verden, der nu var bleven mig kjær. Med sin sædvanlige Hjertelighed søgte Mathilde at berolige mig, og sagde iblandt Andet: „O nei, vil Vorherre kalde en af os til sig, lad det da hellere blive mig; jeg vil ikke blive savnet som Du, og jeg

er snart træt af at leve!" Disse Yttringer bedrøvede mig meget, og jeg søgte at fremstille lysere Livsbilleder for hende, men hun afbrød mig, idet hun kyssede mig kjærlig paa Panden, og sagde: „Lad os ikke tale om mig, det er kedeligt! Indgiv mig hellere nogle mere oplivende Tanker ved at fortælle mig om Dig selv og andre lykkelige Folk. Eller ogsaa ville vi tale om vor Barndom og Ungdom, thi derved er der Erindringer, som bringe Hjertet til at banke af Glæde. Husker Du, dengang vi havde Børnebal i Kjøbenhavn? Og husker Du vor Skoletid?" — Hun vedblev saaledes en Tidlang med Liv og Munterhed at omtale den lykkeligste Tid af sit Liv, og forekom mig ligesom forynget og forskjønnet ved i Tankerne at gjennemleve alle de Glæder, hun dengang havde nydt. For mig havde den Tid, hun omtalte, kun faa Lyspunkter, men jeg hørte gjerne paa hendes Fortællinger, og haabede til Gud, at Lykkens Solskin endnu en Gang vilde beskinne den unge Kvindes Livsbane.

Tidligere end jeg havde ventet, kom Selmer hjem, og jeg følte mig overbevist om, at han, det gode Menneske, havde fortrudt sin Vrede og derfor med fordoblet Iver skyndte sig hjem for at slutte Fred med mig. Idet jeg kom ud og tog imod ham, saae han usædvanlig kjærlig paa mig, og da jeg sagde: „Det var ret, at Du kom saa tidlig; jeg har lige dækket Thebordet," svarede han venlig: „Ja, en Kop hos min lille Kone skal rigtig smage mig!" Men — den kjære Mathilde! hendes Nærværelse maatte jeg jo omtale, og saasnart

jeg blot havde nævnet hendes Navn, lagde det mørke Udtryk sig atter over hans Ansigt, og han sagde kort: „Maa jeg saa faa min Thee ind i mit eget Værelse.“ Al Overtalelse var forgæves; han var ikke oplagt til at være i Selskab med Baronesser, sagde han, og maatte dog i sit eget Hus kunne opholde sig, hvor han vilde. Jeg maatte da, ihvor nødig jeg end vilde, gaa alene ind til Mathilde og undskylde Selmer med Forretninger, men som om hun anede, at hun fremkaldte Disharmoni, tog hun snart bort, og sagde ved Afskeden, at det vist vilde vare længe, inden jeg saae hende igjen, thi jeg kom jo aldrig til hende, og hun følte selv, at hun var en kedsommelig Gjæst, der kun plagede Folk med sine Besøg, og vilde derfor i Fremtiden blive i sit Hjem. Modsige hende med Iver turde jeg ikke, dertil manglede jeg Overbevisningens Magt, og hvor meget jeg end holdt af hende, var jeg ikke fri for at føle en Slags Lettelse ved Tanken om, at hun ikke saasnart ved sin Nærværelse vilde foraarsage den samme Misstemning som i Aften.

Saasnart hun var borte, tog jeg som sædvanlig mit Strikketøi og gik ind til Selmer, men intet Blik, intet Nik opfordrede mig til at blive. Jeg satte mig alligevel ned og tog en Bog; Øinene fulgte mekanisk med de trykte Linier, men Tankerne fore saa vide, og hvad havde jeg ikke givet til at mærke en Haand paa min Skulder og see et mildt Blik; men jeg ventede forgæves. Pennens uafstandsede Kradsen paa Papiret var den eneste Lyd, der afbrød Stilheden. Da Uhret

omsider tilkjendegav Sengetid, og jeg var træt baade paa Sjæl og Legeme, stod jeg op for at gaa til Ro. Gjærne, usigelig gjærne, havde jeg lagt min Arm om hans Hals og sluttet Fred, før Dagen var tilende, men Frygten for at møde et koldt, spørgende Blik, holdt mig tilbage, og — han sagde mig blot Godnat, uden at hæve Øinene fra Papiret. At han ikke destomindre følte sig ilde tilpas, derom er jeg overbevist, men for Manden, især for den ældre Mand, er det vist en svær Overvindelse at gjøre Afbigt, selv naar Talen er om en saa ubetydelig Forseelse som her. De indbilde sig, at det er en Ydmygelse for deres Stolthed, og ane ikke, at mangt et Hjerte vender sig fra dem, netop for denne taabelige Stivsindethed. — Min Husbonde og Herre kunde og vilde ikke indlade sig paa nogen Imødekommen, men fandt ved Hjælp af sit gode Hjerte andre Midler til at vise mig sin Fortrydelse, thi langt større Omhu og Ømhed end ellers røbede han den følgende Dag ved enhver Leilighed, og da jeg om Aftenen kom ind til ham, nikkede han ikke alene til mig, men lagde strax Skriveriet fra sig og lagde Puderne tilrette i Sofaen, at jeg ret skulde sidde bekvemt. — At jeg med kjærligt Sind paaskjønnede dette, behøver jeg vist ikke at sige. Jeg var glad og let i Sind og længtes blot efter Leilighed til at sige ham, hvad der laa mig paa Hjertet. Denne lod heller ikke længe vente paa sig, og mærkelig nok var han den, der paa en Maade henvendte Talen paa det længe attraaede Emne. — Jeg havde netop den Aften faaet Brev fra Marie Svensen og bragte det, som

alle mine Breve, til hans Gjennemlæsning. Han fløi det hurtig igjennem og sagde, efter at have læst det: „Hun omtaler ikke, at hun kommer herover, og det gjør hun dog vel? Ikke sandt?“ — tilføiede han nølende og med en eiendommelig Betoning — „Du venter hende vel snart hertil?“ Disse Spørgsmaal forundrede mig strax, men jeg begreb da, at han havde ventet i hendes Brev at see Svar paa Efterretningen fra mig om den Begivenhed, der forestod, og min Anmodning om at være hos mig i den Tid; men tværtimod alt dette havde jeg hverken til hende eller nogen Anden i Familien omtalt denne Gjenstand, da det var mig imod at udtale mig til de Fremmede, inden min Allernærmeste var delagtig i min Hemmelighed, og derom havde jeg jo tvivlet indtil dette Dieblik. Af disse Yttringer blev det mig først klart, at Selmer ikke var saa uvidende, som jeg havde troet, og da han havde gjort Begyndelsen, faldt det mig ikke længer vanskeligt at finde Ord, for hvad jeg vilde sige. Med Hovedet bøiet imod hans Bryst tilhviskede jeg ham Tak for hans Omsorg for mig, og sagde ham tillige, at jeg længe havde længtes efter at vide, om han delte min Glæde over den Velsignelse, der ventede os. „Det maa Du endelig,“ tilføiede jeg bønlig; „det lille Væsen maa ikke være Dig uvelkomment!“ Da han ikke strax svarede, overvandt jeg min Undseelse og hævede mit Blik op imod ham; han saae vel mild men dog meft forlegen ud, og vendte sit Ansigt fra mig, idet han svarede: „Jeg har rigtignok i den senere Tid vidst, at der maatte være en saadan Begivenhed ivente,

men at jeg imødeseer den med Glæde, kan jeg egentlig ikke sige, thi Ingen veed, hvordan det vil gaa, og vi havde det saa godt!" — „Kjære Ben!" afbrød jeg ham, „lad al Bekymring fare; jeg har Haab og Mod og er vis paa, at vi i Tiden skulle faa det endnu bedre sammen. Tænk, at have en lille sød Pige eller Dreng, der opliver vort nuværende Liv og forsøder os vor Alderdom!" — „Du tænker saa langt ud i Tiden, min kjære Anna!" svarede han alvorlig; „det tør jeg ikke; Du var mig nok! Gud velsigne Dig!" Idet han sagde dette, lagde han sin Haand ligesom velsignende paa mit Hoved, og denne Bevægelse sagde mig mere end hans Ord. — Jeg mærkede, at Omsorg for mig var den mest fremherskende Følelse hos ham i dette Øieblik, og paaskjønnede hans Kjærlighed, og at den i Tiden ogsaa vilde blive vort Barn til Del, tvivlede jeg ikke mere om. For at udrive ham af hans alvorlige Tanker sagde jeg opmuntrende: „Du skal herefter see, hvor jeg skal forstaa at dele mig imellem Fader og Barn; ingen af Eder skal blive forsømt, thi mit Hjerte har Plads for Eder begge, og min gode Villie skal lære mig at udrette det Utrolige." Jeg vedblev ufortrøden at udmale forskjellige lyse Billeder af Fremtiden, og om han end ikke ved mange Ord røbede sin Interesse for mine Fremstillinger, havde jeg dog den Glæde ved kjærlige Smil om Munden og kjærlige Tryk i Haanden at mærke, at han reves med af min Veltalenhed. Han glemte den Aften rent sin Pibe, hvilket jeg ansaae for et ikke ringe Tegn paa usædvanlig Bevægelse. Da vi stode op, for

at gaa til Ro, lagde han Armen om mit Liv og sagde sagte: „Denne Aften har været god, ja, meget bedre end“ — han holdt forlegen inde, og jeg tilføiede: „End den igaar! Ja, det har Du Ret i; saadanne Timer maa ikke gjentages; vel?“ — „Nei,“ svarede han kjærlig, „dem ville vi undgaa! Men det ærgrede mig, at den Smule Uenighed skulde meddeles hendes Naade.“ Havde jeg været mindre glad tilmode, havde det maaske saaret mig, at han et Dieblik havde kunnet tiltro mig en saa utidig Meddelsomhed. Men i min daværende tilfredse Stemning skyndte jeg mig blot at forklare ham, hvor aldeles feilagtig hans Formodning havde været. „Hverken hun, eller Nogen,“ tilføiede jeg, „skal nogensinde blive indlemmet i vor Fortrolighed.“ Efterat han i faa, men hjertelige Ord havde takket mig, fordi jeg saa udelt tilhørte ham, tilføiede han: „Efter denne Forsikring opfordrer jeg Dig endnu mere indstændig til at bede Marie Svensen komme til Dig, naar — Du behøver hende. Uagtet jeg godt kan lide hende, har jeg dog altid tænkt mig hendes Nærværelse som en Gene, thi jeg troede, hun havde Din Fortrolighed, men nu, da jeg veed, at det ikke er Tilfældet, vilde det være mig en stor Beroligelse at see hende om Dig; thi den Pleie og Omhu, som en Kvinde kan give, kunne vi Mænd med vor bedste Villie dog ikke udvise.“ — Da jeg ogsaa tidligere havde tænkt mig, at hun var den Eneste, der vilde komme til mig og være mig i Søsters Sted, gik jeg gjærne ind paa hans Forslag, og lovede næste Dag at skrive til hende derom; han vilde ogsaa med første Post

tilmælde sine Forældre, at Familien snart vilde blive forøget.

Da jeg læste dette Brev, troede jeg at spore en ikke ringe Glæde over den Meddelelse, som han havde at bringe de gamle Forældre, men bestandig var den blandet med Bekymring for mig. Han skrev tilsidst: „Bed med mig til Gud, at min gode Engel ikke endnu maa forlade mig, thi kun med hende og ved hende er Livet mig kjært."

Med Lyst og Glæde tog jeg nu fat paa alt det smaa Sytøi; Huer, Trøier osv. bleve færdige i en utrolig Fart, og saae saa nydelige ud, at jeg næsten længtes efter den Tid, da jeg skulde benytte dem. Viste jeg Selmer disse smaa Klædningsstykker, fik jeg kun liden Tilfredsstillelse, thi han betragtede dem kun flygtig og sagde næsten Intet til deres Ros; sad jeg derimod og syede derpaa, og han læste, saae jeg ofte, at han over Bogen eller Avisen lod Blikket med Interesse hvile paa mit Arbeide. Jeg formodede deraf og af den utrættelige Omhu, som han viste mig, at vore Tanker mødtes ved den os kjære Gjenstand, om end en falsk, kedsommelig Undseelse afholdt ham fra at tale derom. — En Dag, da han var alene i Spisestuen og troede sig ubemærket, saae jeg i Speilet ligeoverfor, at han med kjendelig Fornøielse eftersaae en Del af den lille Garderobe, som laa derinde, men da jeg vendte mig om imod ham, og han mærkede, at jeg havde iagttaget ham, saae han saa forlegen ud, som om jeg havde grebet ham i en stor Forseelse, og svarede paa min venlige Henvendelse, at

mle Folk maatte vogte sig vel for at gjøre sig latter-
ge ved overdreven Sentimentalitet.

Som jeg havde ventet, opfyldte Marie gjærne vor
egjæring, og indfandt sig i August, som var den Tid,
jeg ønskede hendes Nærværelse, og saa godt som jeg
rmaaede, satte jeg hende ind i mit Husvæsen, med-
lte hende ogsaa adskillige Bestemmelser, som jeg havde
ort for det Tilfælde, at jeg skulde blive kaldt bort.
nken herom opstaaer vist hos Enhver, der gaaer en
adan Begivenhed imøde, og hos mig indfandt den
ofte, thi hvad vi nødig ville miste, ængstes vi altid
, og Livet var nu blevet mig kjært. Til Selmer
ennede jeg ikke at tale om disse sørgelige Anelser, da
n mindste Hentydning dertil fremkaldte det smærte-
ste Udtryk i hans Ansigt. Mandens Mod staaer i
ange Retninger tilbage for Kvindens; om han ogsaa
r Mod til at stride, har han det sjælden til at lide.
heri, som i Alt, gives Undtagelser, tvivler jeg ikke
, men i min Erfaring har jeg ofte seet Beviser paa
t her Anførte, og aldrig mere tydelig, end da den
gtede Katastrofe var forhaanden, thi Selmer blev
formelig forvist af min Nærhed, fordi hans Mod-
shed blev erklæret for utilgivelig og skadelig, og han
atte saaledes i Enrum vente paa Resultatet. Ved
uds Hjælp blev dog hans Venten kun kort; snart bragte
glade Budskab: „En rask lille Pige!“ ham Erstatning
hans Uro, og saasnart det blev ham tilladt, var
n atter hos mig.

Hvor finder jeg Ord, gode nok til at beskrive den

Lykke og Fryd, jeg følte ved at trykke mit Barn til mit Bryst! Al Smærte var glemt; min Sjæl rummede kun Lykke og Taknemlighed. Med Bøn til Gud tog jeg det første Gang i mine Arme, og kunde ikke see mig mæt paa de elskede Træk, de spæde Lemmer. Midt i min Beskuen kom Selmer ind; han kunde Intet sige i det første Øieblik, Bevægelsen bandt hans Tunge, men han knælede ned ved min Seng, og kyssede først mine Hænder og derpaa Barnets Pande. Store Taarer trillede ned over hans Kinder, da jeg lagde det lille Væsen i hans Arme, og hans første Ord vare: „Gud give Dig sin Velsignelse!" Denne fromme Hilsen til den, der var kommet ind i Verden, rørte mig meget, og jeg følte mig fuldelig overbeviist om, at han i alle Maader vilde være hende en trofast Fader; og at han tillige vilde vise hende Omhed, det tvivlede jeg ikke længer om, da jeg var Vidne til den Kjærlighed og Glæde, hvormed han betragtede den lille Skabning. Han lagde hende tilsidst med Omhu ned til mig og satte sig ved min Seng, og hvor var nu den tidligere Rolighed og Passivitet? I varme, kjærlige Ord talte han til mig om sin Taknemlighed, over at jeg var bleven ham bevaret, og om den Glæde, han følte ved at eie en saadan Skat som den, jeg havde skjænket ham. Ofte afbrød han sin usædvanlige Veltalenhed, for enten at kigge til den Lille, der sov i min Arm, eller for at kjærtegne mig, og da mine øvrige Omgivende tilsidst forbøde ham at trætte mig med mere Talen, fjernede han sig vel, men jeg mærkede ofte sagte Fjed, der nærmede sig min Seng

og saae ham staa fortabt i øm Beskuelse af Barnet og mig.

Hvor meget den Forandring hos Selmer end forundrede mig, var min Mathed og min Glæde over Barnet dog saa overveiende, at jeg ikke ret kunde tænke derover. At han var kiærlig og glad, forøgede min Lykke, men at hans hele Væsen var ligesom forvandlet, lagde jeg først senere Mærke til. Det forekom mig usigelig rørende at see den ikke længer unge Mand bøie Knæ for at kysse den Lille i Vuggen; med sin Aande varmede han de smaa Hænder, og kunde ikke sjælden ligesom fortabe sig i Beskuelsen af det lille Hoved, der stak frem imellem Puderne. Han, som før havde generet sig for hele Verden, og som ofte af Frygt for at gjøre sig latterlig havde viist Kulde, naar Hjertet var varmt, han glemte nu i de ny Forholde al Forlegenhed og generte sig hverken for Marie, Madam Lund eller Andre, men udtalte sig kjærlig om mig og puslede nok saa behændig om mig og Barnet, og brød sig ikke i mindste Maade om, at de spøgte over hans Talent for at være Barnepleier. Den haarde Skal, som Ensomhed og indgroet Fordom ligesom havde dannet om det varme, ædle Hjerte, var nu smæltet ved den Kjærlighed, som han følte for sit Barn; det lukkede Gjemme, som jeg forgæves havde forsøgt at aabne, havde Vorherre givet os Nøglen til, idet han sendte en Engel til os.

I ethvert Hus anseer jeg et Barn for en Velsignelse, men hos os var det i dobbelt Henseende Tilfældet, thi først derved bleve vi fuldkommen forenede. Vore

Sjæle gjemte efter dets Fødsel ingen Tanke, som ikke blev udtalt, og aldrig oftere blev jeg saaret ved at møde Ligegyldighed eller Kulde. Mit varme Hjerte badede sig ret i Lykkens Solskin, og mit hele Væsen var gjennemtrængt af Taknemlighed over den Harmoni, der nu var kommet imellem os. Rig, tifold rigere end før, vendte jeg efter fuldendt Helbredelse tilbage til mine daglige Sysler, og da jeg første Gang med fuldkomment Velbefindende sad i vor hyggelige Dagligstue med min lille, søde Pige paa Skjødet, o, da følte jeg en Henrykkelse og Glæde, der vist grændsede nær til de Saliges Fryd i Himmelen! — Hvad der rørte sig i min Sjæl, afspeilede sig i mit Ydre, thi Selmer bøiede sig over mig og spurgte, hvad jeg tænkte paa. „Paa Livets store Glæder," svarede jeg; „de vise sig i dette Øieblik levende for mig og fylde mit Bryst med dyb Erkjendelse af Guds Godhed. Ham og Dig takker jeg for den Lykke, der nu er bleven mig til Del, og haaber, at den fremdeles vil blive hos os!" — Uvilkaarlig trykkede jeg Barnet tættere op til mig, for ligesom at værne det mod al ublid Berøring. Selmer gættede mine Tanker og sagde: „Altid kan Du ikke med Dine Arme bevare hende for Livets Smærte, men naar Gud kun er med hende, vil hun vel nok komme igjennem Verden. Livet er en Kamp, men Vaabnene sendes os fra oven!" Disse Ord fremkaldte atter det Spørgsmaal, der oftere havde lydt i min Sjæl. Hvad er Livet? spurgte jeg mig selv. Glæde, Lykke, Velsignelse! var nu mit Svar. Med Fred i Hjertet og med en Engel ved mit Bryst, fore-

kom det Nærværende mig fuldkommen tilfredsstillende, og Fremtiden lovede mig Opfyldelse af mange lyse Forhaabninger. Jeg ønskede en lang Levetid, for at kunne leve med og for dem, der nu vare mit Hjerte dyrebare, og som vilde sørge over min Bortgang. Idet mine Tanker toge den Retning, mindedes jeg tydelig min Moders Død og den Haabløshed og Forsagthed, som dengang havde hvilet over mig; ligesaa inderlig som jeg nu ønskede at leve, havde jeg da bedet om at dø, og havde Gud hørt min Bøn og kaldt mig bort, o hvor lidet af Livets Velsignelse havde jeg da lært at kjende. Det Ufornuftige og Utilgivelige i at ønske sig Døden viste sig klart for mig, og jeg bad om Tilgivelse for denne som for enhver ufrom Tanke.

I fem Uger blev Marie hos os; ikke sjælden længtes hun efter Hjemmet og efter sin Hjertensven, men det gode Pigebarn vilde ikke forlade mig, før Fadderstadsen var forbi, thi den bragte ikke lidt Travlhed i Huset. Det var nemlig Selmers og tildels ogsaa mit Ønske, at hans Forældre skulde komme til os til denne Høitidelighed. De havde hele Sommeren talt om at besøge os, og da denne Begivenhed gav forøget Anledning, gjorde de efter indstændig Opfordring Alvor deraf, og kom til os midt i September. Etatsraadens Forretninger tillode ham kun at være i ti Dage fra Kjøbenhavn, og Fadderstadsen blev derfor bestemt til to Dage efter deres Ankomst. Uden at forsømme min Mand eller min bedste Skat, fermede jeg omkring i vort Hus med Iver og Virksomhed, for rigtig at modtage de kjære Sviger-

forældre pænt og godt. Svigermama, vidste jeg, var et Mønster for en Husmoder, og jeg vilde for ingen Pris, at hun skulde finde Noget at dadle i min Husførelse. Maries og mine Bestræbelser bragte ogsaa de attraaede Følger, saa at vi, den Dag Selmer var i Aarhus for at hente vore Gjæster, ret med Tilfredshed kunde see os omkring i hele Huset, og føle, at hver en Krog kunde taale at beskues af kritiske Blik.

At være Værtinde i et smukt og velforsynet Hus har unægtelig sine Behageligheder, hvilket jeg ofte havde følt, naar jeg modtog vore Omgangsvenner, men da jeg bød mine Svigerforældre Velkommen i mit eget Hus, var jeg mere end almindelig glad. De fandt nemlig vor Bolig langt over deres Forventning, og Etatsraaden priste strax den Hygge, der var udbredt overalt og, som han sagde, var Husmoderens Fortjeneste. Dog, hvad var al min Glæde som Husmoder imod den, jeg følte, da jeg viste dem vor lille, søde Pige! Kjærlighed og Stolthed hævede mit Bryst, idet jeg bragte dem mit Barn. Hun var netop vaagnet af en lang Søvn, og havde faaet en lille Smule Rødme paa Kinderne, der i Forening med de store blaa Øine klædte hende saa nydelig, at begge Bedsteforældrene sagde, at hun var et usædvanlig kjønt Barn. Uagtet hun altid havde været en Skjønhed i mine Øine, blev jeg dog uendelig fornøiet ved at høre Andre sige det, og Selmer var, om mulig, endnu gladere ved at modtage Besøg af sine gamle Forældre. En elskværdigere Vært og opmærksommere Søn kunde ikke let gives, og

dertil forsømte han aldrig at vise mig Omhu og Venlighed. Vort forandrede Forhold undgik ikke Etatsraadens skarpe Blik, og han tillagde mig Æren derfor. Dette protesterede jeg imod og sagde, at det var vor lille Datter, der allerede ved sin blotte Nærværelse havde formaaet at udrette Mere, end jeg ved alle mine Bestræbelser. Selmer afbrød mig ved at tilføie: „Unægtelig har den Lille bidraget Sit til at forhøie min Lykke, men jeg er dog først og fremmest Dig, min kjære Anna, taknemmelig for den Mildhed og Modtagelighed, som nu boer i mit Sind. Tidligere var jeg mig selv en Gaade, thi jeg handlede ofte lige imod min indre Tilskyndelse, jeg veed ikke hvorfor; en fortvivlet Frygt for Verdens Spot, var maaske den mest fremherskende Grund; — men nu, da jeg har Dig, min dyrebare Kone, og denne Skat, nu har jeg min Verden i Eder og bryder mig kun lidt om Menneskenes smaalige Dom over mit Forhold."

Denne aabne Tilstaaelse om hans Sjælstilstand glædede mig meget, og jeg følte mig rigelig belønnet for den Umage, jeg havde anvendt, for at bringe ham saa vidt. Senere, da hans Moder undrede sig over, at han med saa liden Glæde havde tilmældt dem Barnets forventede Ankomst, svarede han: „Nei, dengang jeg skrev det, var jeg ogsaa kun lidet glad, thi jeg bildte mig ind, at jeg kunde mærke paa mig, at Anna skulde blive mig berøvet, og den Tanke dræbte alle andre Forhaabninger. Desuden var jeg dengang tosset nok til at være undseelig over, at jeg paa min Alder skulde see

Smaa omkring mig, men nu er alt det, gudskelov! overstaaet, og jeg føler mig som forynget ved at see paa de To, der sidde der i Lænestolen, og glæder mig til imorgen at faa kristnet vor lille Hedning."

Den vigtige Dag og Time kom, og efter en lille Disput, hvori den gamle, kedelige Pebersvend atter stak en Smule frem, fik jeg dog tilsidst min Villie, og jeg fik Lov til selv at bringe mit Barn til Guds Hus. Da min Svigermoder skulde holde det over Daaben, Marie staa Fadder og Etatsraaden, Pastor Lund og Selmer være Faddere, behøvedes min Nærværelse jo egentlig ikke, og da vi havde indbudt vore Omgangsvenner til Middag, havde Selmer en Masse Bekymringer, for at noget skulde blive forsømt i vor Fraværelse; men jeg overvandt alle Indvendinger og ordnede Alt saa godt, at jeg uden Risiko kunde være borte fra Hjemmet i det Par Timer. Jeg kunde ikke lide, at en Fremmed, en Tjenestepige, skulde bære mit elskede Barn ind i den Helligdom, hvor det skulde indlemmes i Christi Samfund, og at jeg skulde være skilt fra det, idet denne hellige Handling foregik, og istedenfor at ledsage det med min Bøn, skulde i Hjemmet sysle med Mad og Drikke. Nei, i mine Arme bares det første Gang ud under Himlens høie Bue, ved mit Bryst naaede de første Psalmetoner til dets Øren, og da det modtog Korsets Tegn paa Pande og Bryst, da hævede min varme Bøn sig til ham, der ved sin Lidelse og Død gav os Adgang til Guds evige Naade.

Som det sædvanlig er Tilfældet, bleve begge

Bedstemødrene opkaldte, og vor lille Pige kom til at hedde Elise Margrethe. Heldigvis fandt Selmer det sidste Navn stygt, og jeg fik saaledes mit Ønske opfyldt, at hun til daglig Brug blev kaldet Elise efter min Moder. At hun maatte komme til at ligne hende i Meget, ønskede jeg inderlig, thi hvad jeg end oplevede, og hvem jeg end kom i Berøring med, vedblev min Moder dog altid at staa for mig som en from og elskelig Kvinde, hvis Minde aldrig kunde udslettes af min kjærlige Erindring.

Hvor forandret Selmer end var bleven i flere Retninger, var hans Forfængelighed dog uforandret, og den Stolthed, han følte ved Tanken om, at vor Fadderstads skulde blive omtalt i hele Egnen som den brillanteste, der havde været i mange Aar, lod ham hverken spare Udgifter eller Uleilighed. Han, der ellers kunde blive forstemt ved den mindste Forstyrrelse i den daglige Orden, foreslog selv og deltog i en storartet Omflytning, som fandt Sted for at give Plads til vore mange Gjæster. Vine og forskjellige andre fine Sager bleve forskrevne fra Kjøbenhavn, og da jeg om Morgenen dækkede Bordet, kom han hen til mig med et straalende Ansigt og sagde: „Seer Du de Flasker, der staa skjulte i Skabet? Vor lille Datters Skaal skal ikke drikkes i mindre end Champagne!“ Uagtet jeg fandt, at det var en overdreven Ødselhed, nænnede jeg dog ikke at nedslaa hans Fornøielse; jeg vidste jo desuden, at vore Finanser vare i saa gode Hænder, at jeg slet ikke behøvede at ængste mig for, hvilke Indkjøb

han gjorde. — Var dette hans Stolthed, saa var jeg ikke fri for samme Svaghed i en anden Retning: den elegante Opdækning og de vellykkede Retter glædede min husmoderlige Forfængelighed, og lode mig med Stolthed præsidere som Værtinde ved Festen. Og en Fest var det, munter og glad! Livlig Skjæmt og aandrig Underholdning krydrede Maaltidet, og Tilfredshed røbede sig i alle Miner. Da Champagnen kom, hvilket fremkaldte adskillige Bemærkninger, der smigrede Selmer, saae han saa komplet glad ud og tog imod Barnets Skaal med en Hjertelighed, der lod mig aldeles glemme, at den samme Mand engang havde været stiv, tør og afmaalt.

Men ingen Rose er uden Torne, og intet Lys er uden Skygge. Her var det mit Venskab for Mathilde, der bragte lidt Vemod i mit Sind. Hun var nemlig den eneste af vore Venner, der ikke var indbudt til denne Stads. Hun havde ikke besøgt mig, siden jeg havde faaet Elise, men ofte ladet høre til mig, imedens jeg var syg. Dette viste jo hendes Interesse for mig, og jeg bad derfor ogsaa Selmer, om jeg maatte indbyde hende, hvortil han svarede: „Afslaa Dig en Bøn, især paa den Dag, det kan jeg ikke, men en stor Del af min Tilfredshed vil rigtignok blive forstyrret, naar vi skulle have den Dame med, og det vil ogsaa blive Tilfældet med en stor Del af vore Gjæster. Thi Baronen er næsten forhadt imellem Folk, og at hun efter sin Hjemkomst har afsondret sig fra alle sine tidligere Venner har ogsaa fremkaldt en ugunstig Stemning

imod hende." Efter dette Svar opgav jeg naturligvis at indbyde hende, men det gjorde mig ondt, at hun skulde saares ved en saadan Tilsidesættelse, og saasnart Svigerforældrene og Marie vare reiste, skrev jeg, efter at have talt med Selmer derom, til hende, og opfordrede hende indstændig til ret snart at komme til mig og see min lille Pige.

Som jeg om Morgenen sendte hende mit Brev, kom hun allerede samme Dags Eftermiddag til mig. Jeg blev glad, da jeg saae hende, thi jeg ansaae det som et Bevis paa, at hun ikke var vred paa mig; og vred var hun heller ikke, men saasnart de første Velkomsthilsener vare vexlede, mærkede jeg dog, at hun var mere tilbageholden og fremmed end ellers. Og da jeg beklagede, at jeg saa længe ikke havde seet hende, svarede hun vemodig: „Jeg sagde Dig jo sidst, da jeg forlod Dig, at jeg ikke saa snart kom igjen, thi jeg bragte kun Kedsomhed med mig, og havde Du savnet mig, havde Du vist tidligere opfordret mig til at besøge Dig. Du seer, jeg behøver kun et venligt Ord for strax at være hos Dig." — Saa godt jeg kunde, undskyldte jeg mig, og søgte at erstatte den udviste Ligegyldighed ved forøget Hjertelighed. Mine Bestræbelser bleve heller ikke uden Virkning, thi snart indfandt hendes sædvanlige Tone sig atter, men en meer end almindelig Tungsindighed vedblev at hvile over hende. Min Elise betragtede hun med Interesse, men lod til at blive glad ved at høre, at Selmer var fraværende i Forretninger. Da jeg senere maatte forlade hende, for

at varetage nogle Smaating i Huset, bad hun om Tilladelse til at maatte sende Barnepigen bort og indtage hendes Plads ved Buggen; det vilde more hende, sagde hun. Da jeg fra tidligere Dage vidste, at Afvexling behagede hende, indvendte jeg ikke videre derimod, men da jeg noget efter kom ind, blev jeg meget overrasket ved at see hende sidde med Barnet paa Skjødet, som hun kjærtegnede, idet Taarer randt ned over hendes Kinder. Jeg gik hen til hende, lagde mine Arme om hendes Hals og sagde: „Du sidder nok og bliver ganske vemodig ved at betragte dette lille, hjælpeløse Menneske? Ja, kjære Mathilde, der skal Pleie og Omhu til, før hun kan blive til Noget i Verden!“ — Hun bøiede sit Hoved imod mig og svarede: „Bliv ikke vred, Anna, Din Lykke fremkaldte disse Taarer! Jeg misunder Dig ikke — det veed Du — men jeg sukker efter en lille Del deraf. Mit Liv er saa tomt, saa glædeløst!“ Ved disse Ord fik hendes Bevægelse aldeles Herredømme over hendes Selvbeherskelse; hun græd hæftig ved mit Bryst og hørte næppe, hvad jeg sagde for at berolige hende. Først da jeg mindede hende om, at hun tidligere ikke havde ønsket sig Børn, men tværtimod anseet dem for en Besvær, svarede hun: „Ja dengang var jeg selv et Barn, et taabeligt Barn, som ikke anede, at der gives Forholde saa sørgelige, at man maa forsage! Dengang vare mine Begreber om Manden og Ægtestanden saa herlige, at alt Andet i Verden var mig ligegyldigt; nu derimod — o Anna! Du veed ikke, hvad jeg har lidt og fremdeles skal lide!

Gud forlade mig, at jeg udtaler mig om denne Gjenstand, men jeg kan ikke længer bære Byrden alene, og Du, ikke sandt, Du vil være mig en tro Veninde, der vil gjemme min Hemmelighed, som var det Din egen?" — Alt Venskab og Hengivenhed fra tidligere Dage vaagnede med fornyet Styrke hos mig, da jeg saae hendes Sorg og hørte hendes Meddelelser; jeg lovede med Ord og Sind at være deltagende imod hende, og bad hende at have Tillid til mig. Hun takkede mig med rørende Inderlighed, fordi jeg var saa god imod hende, og lettede derefter sit betyngede Bryst ved at fortælle mig sit Livs Tildragelser, siden hun som nygift Kone forlod Skovslunde.

Uagtet jeg allerede tidligere havde haft en Forestilling om alle de smærtelige Skuffelser, som vare blevne hende til Del, blev jeg dog ubeskrivelig grebet ved at høre hendes Fortælling. En ren og uskyldig Sjæls Opvaagnen til Erkjendelse af Laster og Bedrag har altid noget uhyre Sørgeligt ved sig, og her var det et kjært, et dyrebart Væsen, som jeg saae for mig, nedbøiet af smærtelig Skuffelse og bitter Krænkelse. Hun, der med sit ømme Hjerte og tillidsfulde Sind havde elsket den Mand, hun troede at kunne see op til i enhver Henseende, hun havde Tid efter anden seet Lavhed og Laster træde i de indbildte Dyders Sted, og var dertil ofte bleven behandlet med Haardhed. Allerede paa Ruhenberg, sagde hun, at hun begyndte at mærke, at Familien ikke gjorde videre af ham, og hans Søsters gjentagne Yttringer om hendes store Rigdomme

mishagede hende. I Paris var hans Liv hende en fuldkommen Gaade. At han oftere var utilfreds og uvenlig, antog hun, havde sin Grund i hans mange og anstrængende Forretninger, men at disse natlige Studier, som han kaldte dem, vare lastefuldt Tidsfordriv i berygtede Spillehuse, fik hun først senere at vide. — Deres uventede Afreise fra Paris havde forundret hende meget, ligesaavel som den eiendommelige Maade, hvorpaa de derfra fortsatte Reisen til Italien, men da han altid vidste at afvise ethvert Spørgsmaal, fik hun ikke den rette Sammenhæng at vide, før hun atter kom til Ruhenberg.

Med Bedrøvelse omtalte hun det Brev, som hun maatte skrive til sin Moder for at faa de 5000 Rdlr. „Du veed ikke, Anna," sagde hun, „hvor det kostede mig Overvindelse, men dengang troede jeg ham dog endnu, og bildte mig ind, at hans Helbred virkelig var svag." — Jeg vil ikke her gjentage enhver lille Begivenhed, der Tid efter anden aabnede hendes forblindede Øine, men Resultatet var, at al Agtelse for ham forsvandt af hendes Sjæl. Og da han ved Fru Ranners Død kom til sikker Kundskab om, at hans Beregning om en stor Arv var aldeles feilagtig, blev hans Opførsel imod hende ikke alene ukjærlig, men ofte saarede han hende ved haarde Bebreidelser. Sit Liv i Italien beskrev hun som uendelig ensomt og trist. I Selskab med sine elskværdige Venner tilbragte Reindorff flere Dage og Nætter paa længere Udflugter, som han kaldte dem, og at han imellem virkelig foretog sig saadanne Smaa=

reiser, troede hun vel, men at han ofte tilbragte den Tid, han var fraværende fra hende, i Spillehusene, havde hun gjentagne Gange haft Beviser paa. — At gjøre ham Forestillinger og lede ham paa bedre Vei, havde hun i Førstningen oftere forsøgt, men da han afviste alle Bebreidelser med den krænkede Æres saarede Stolthed, opgav hun al Tanke om Indflydelse, saalænge de forbleve i Udlandet, men til Hjemmet og dettes mere stille Liv, satte hun alt sit Haab, og længtes derfor dobbelt efter at vende tilbage. — Hun anvendte al Overtalelse for at iværksætte deres Hjemreise, men saalænge der endnu var noget i Behold af de fem Tusinde, vare hendes Ord spildte. Det Liv, han førte, tilfredsstillede ham altfor meget, til at han kunde give slip derpaa, saalænge hans Finanser vare i nogenlunde Stand, men da de omsider begyndte at gaa paa Grund, forlode de Italien og vare, som Fru v. Orten havde fortalt, paa Hjemreisen, da de modtoge Efterretningen om den gamle Baron Reindorffs Død. Meget imod Mathildes Ønske begave de dem ufortøvet til Ruhenberg, men da hun ventede Baroni og Guld og grønne Skove, trøstede hun sig med, at den Forsinkelse af Hjemreisen vilde dog tildels blive dem erstattet. Hans fabelagtige Fortælling om Arveretten bad han hende ikke omtale. Det var en delikat Sag, sagde han, som ikke taalte utidig Indblanding af Uvedkommende. I Førstningen holdt hun sig hans Forbud efterrettelig, men da hun engang var alene med den ældre Broder og hans Forlovede, og de talede om de

Forandringer, de vilde gjøre med deres fremtidige Bolig, kunde hun ikke modstaa sin Lyst til at kjende Sagens Sammenhæng, og gjorde derfor nogle Spørgsmaal, der snart viste hende, at hendes Brudgoms første Optræden allerede havde været ledsaget af Bedrag. Da nemlig den virkelige Stamherre ønskede at vide, af hvad Grund han vel skulde have fratraadt sin uomtvistelige Ret til Baroniet, var Mathilde ubetænksom nok til at fortælle dem hele Historien om hans Lidenskab for Astromien. — Denne Fortælling, som ganske vist paabyrdede ham et Slags Galskab, oprørte ham i den Grad, at han glemte alt sit tidligere Maadehold, og lod ham i hans ophidsede Stemning skildre Broderens hele tidligere Liv, hans Feil og hans lave Beregning, med saa stærke og sørgelige Farver, at Mathilde næsten laa under for Sorgen, han beredte hende. Men en Menneskesjæl er ubegribelig! Hendes hele Sjæl bævede af Smærte og Kummer, over hvad hun hørte, men dog bad hun ham ikke holde inde, tværtimod opfordrede hun ham til at forklare det i hendes Mands Forhold, der hidtil havde været hende en Gaade. Alt, hvad jeg allerede længe havde vidst, og hun en Tidlang havde anet, fik hun den sørgeligste Bekræftelse paa, og tillige fik hun en Overbevisning om, at hun aldrig havde været Gjenstand for hans Kjærlighed. — Forskjellige Omstændigheder havde bestyrket ham i den Tro, at hun havde megen Rigdom ivente, og han havde derfor forsøgt at vinde den formente Guldfugl, hvilket desværre var lykkedes ham. Hele hans Familie havde ogsaa indtil

Fru Ranners Død anseet hende for et overordentlig rigt Parti, og havde af den Grund endnu engang udbetalt ham en Sum Penge til at begynde Reisen med. Denne, som saa meget Andet, han havde forødt, skulde nu fradrages hans Arvepart, der næppe vilde slaa til til at dække hans Gjæld til hans egne Slægtninger. — Mathildes Beskrivelse af hendes Tilstand efter at have modtaget de her omtalte Meddelelser, var saa skrækkelig, at jeg maatte undres over, at hendes Sjæls og Legemes Kræfter ikke bukkede ganske under. Det trofaste Haab havde hidtil endnu ikke fuldkommen forladt hende, og den altoverveiende Kjærlighed havde endnu bestandig bevaret en Skygge af Tillid hos hende; — nu var Alt knust og tilintetgjort! Det stakkels saarede Hjerte vaandede sig under bitter Smærte, og Haabløshed fyldte den forsagte Sjæl. — Den Sorgløshed, hvori hun hidtil havde levet, gjorde hende endnu mere uskikket til at bære, hvad der hvilede paa hende, og hun sagde selv, at hun vist aldeles havde fortvivlet, hvis hun ikke i Frøken Schaumburg havde fundet en kjærlig og deltagende Veninde. Den Stivhed, som hun havde viist imod Mathilde, da hun første Gang var paa Ruhenberg, var fremkaldt ved den Uvillie, hun nærede imod William Reindorff, men nu derimod, da hun saae Mathilde bedrøvet, og beklagede, at hun paa saa ublid en Maade havde faaet den sørgelige Sandhed at vide, nu var hun utrættelig i at trøste og opmuntre hende. Ofte havde hun endog indgivet Mathilde et svagt Haab om, at der endnu kunde findes Tilfredshed for hende i

Samliv med Reindorff; hun bad hende blot at holde Modet vedlige og aldrig opgive Tanken om hans Tilbagevenden til Pligt og Ære.

I den første Tid efter at de vare komne til Danmark, havde Mathilde forsøgt at tro, at Forholdet imellem dem var blevet bedre, da de levede mere udelukkende for hinanden. „Men," tilføiede hun smærtelig, „det var kun kort, at jeg levede i denne lykkelige Indbildning! Nu veed jeg desværre, at alt Haab om Lykke for mig er uigjenkaldelig forbi, thi ei alene at han ikke elsker mig, men jeg er ham endog aldeles ligegyldig. Om jeg er nærværende, naar han er hjemme, lægger han ikke engang Mærke til, og at jeg skulde følge med ham, naar han tager ud, falder ham aldrig ind. I Førstningen, da han oftere kom til Egnens Folk, foreslog jeg imellem at ville ledsage ham, og han nægtede mig det ikke, men da jeg aldrig fandt nogen Fornøielse derved, men ofte var bedrøvet over at see ham forcere det ellers i Almindelighed lave Spil til en Høide, der lod hans Medspillende tabe Mere, end de havde Raad og Lyst til, blev jeg senere altid hjemme. Nu kommer han imidlertid sjælden til nogen af vore tidligere Venner, men tager derimod tiltakke med at faae sig et Parti Kort eller Billard med Gaardens Forvalter, Skytte eller deslige. Det er tungt, ubeskrivelig tungt, at have en Ægtefælle, som man ikke alene ikke selv kan agte, men som man veed er Gjenstand for Andres Ringeagt. Gjentagne Forsøg paa at vække det Ædlere i hans Karakter til Virksomhed ere

aldeles strandede paa hans uimodtagelige Sind. Ved Kulde og spottende Bemærkninger over mine Taarer vidste han at afvæbne al Tilnærmelse fra min Side, og nu falder jeg ham ikke oftere til Besvær, men lader Tiden bringe, hvad den vil. Maatte den blot snart bringe mig Fred og Hvile, det er Alt, hvad jeg ønsker og haaber!"

At høre saadanne Yttringer af en Mund, der for faa Aar siden smilte i lykkelig Tilfredshed, bedrøvede mig meget. — Som hun sad for mig i det Øieblik, var hun et fuldkomment Billede paa en Blomst, som Stormen havde knækket i dens Blomstring; de endnu ungdommelige runde Kinder havde Sorgen berøvet deres Friskhed, og i det før saa glade Blik laa nu et tungsindigt Udtryk, der i mine Øine gav hende en eiendommelig Ynde; men hendes Holdning, der tidligere var kjæk og freidig som hendes Haab til Livet, var nu nedtynget af Byrden, der laa paa Sjælen, og hendes før saa ranke Skikkelse boiede sig uformærket imod den Jord, hun længtes efter at hvile i.

Med al den Ømhed, som jeg virkelig følte, aabnede jeg mine Arme for hende, da hendes Fortælling var endt, og efter at vi Begge havde fældet mange Taarer over det Sørgelige i hendes Stilling, søgte jeg af bedste Evne at bortræsonnere den ulykkelige Livslede, som havde faaet Indpas hos hende. — At bringe Harmoni imellem hende og Baronen turde jeg for det Første ikke tænke paa; derimod forsøgte jeg af alle Kræfter at indgive hende Interesse for en eller anden Gjenstand. Men i Begyndelsen afviste hun alle mine

Forslag som kedelige og uudførlige, og sagde tilsidst: „Nei, kjæreste Anna! et Barn som hende der i Vuggen var det Eneste, der endnu kunde binde mig til Livet, men da Du ikke kan skaffe mig et saadant, saa lad mig henslæbe min Tid i den samme dræbende Kedsomhed, der nu omgiver mig."

Da jeg mærkede, at det virkelig lod til at være et alvorligt Ønske hos hende, at have et Barn at binde sit Hjerte til, saa foreslog jeg hende at tage et saadant til sig, og opdrage det enten som sit eget eller til en tarveligere Existens. — Dette Forslag greb hun med Interesse, grundede allerede paa, hvem der havde et lille Barn, som de maaske vilde lade hende faa, spurgte om, hvad Tøi hun skulde anskaffe, kort sagt, den sløve Apathi gav for et Øieblik Plads for en Livlighed, der gav mig Haab om endnu at kunne tilbagekalde de halv udslukte Sjælsevner. Den øvrige Del af Aftenen var hun mere talende, end jeg nogensinde før havde seet hende i Selmers Nærværelse, men det maa jeg sige til hans Ros: han var ogsaa meget opmærksom og vakker imod hende, og da hun sagde os Farvel og tog hjem, takkede hun mig gjentagne Gange for min Godhed imod hende og sagde, at hun vist snart kom igjen, thi hun havde i flere Aar ikke følt sig saa vel tilmode som i dette Øieblik; hun havde hos mig fundet nyt Mod og fornyet Kraft. Idet hun forlod mig, sendte jeg en inderlig Bøn til Gud om Fred og Velsignelse for den stakkels Kvinde, der, skjøndt ung i Aar, allerede var gammel i Sind og Prøvelser.

Uden at misbruge hendes Fortrolighed gav jeg i

saa Ord Selmer en Beskrivelse af det Liv, hun førte, og bad ham aldrig oftere at blive misfornøiet ved at see hende i vort Hus. „Naar det kan være hende en Smule Opmuntring,“ sagde jeg, „er det da ikke Synd at berøve hende den? Vi ere her de Rige og hun den Fattige, og ikke sandt, kjære Ben, saa er det vor Pligt at dele med hende?“ — „Ja, som Du vil?“ svarede han venlig, „men hvad jeg ikke kan taale, er, at hun faaer for stor en Del af din Hengivenhed; thi det er en Skat, som Ingen maa berøve mig.“

Nogle faa Dage efter at jeg var bleven delagtig i Mathildes Fortrolighed, modtog jeg atter hendes Besøg, og med Glæde bemærkede jeg strax, at den forønskede Livlighed endnu var over hende; i enhver af hendes Bevægelser bildte jeg mig endog ind at kunne spore lidt mere Virksomhed end ellers. Aarsagen var, at hun, stakkels Kone, nu kun levede og aandede i Tanken om den Fornøielse og Adspredelse, som et lille Barns Opdragelse vilde forskaffe hende. — Gartnerens der paa Gaarden havde en betydelig Børneflok, og som en Følge deraf meget smaa Kaar; til dem havde Mathilde henvendt sig med Anmodning om, at de vilde overgive hende deres yngste Barn, en lille Pige paa to Aar. At Forældre, selv om de ere fattige, meget nødig give Afkald paa noget af deres Børn, er jo rimeligt og naturligt; hun var derfor ogsaa stødt paa Betænkeligheder, som hun trods sine glimrende Løfter endnu ikke ganske havde formaaet at bekæmpe. At det tilsidst vilde lykkes hende, betvivlede hun imidlertid ikke, og havde allerede uhyre

travlt med at faa kjøbt og syet Alt til en fuldstændig Garderobe til den forventende Pleiedatter. — Megen Aand havde hun aldrig været i Besiddelse af, og de mange Sorger, der havde hjemsøgt hende, havde, istedenfor at forædle den, snarere givet den en underlig ekcentrisk Retning. Alt Nyt syntes hende som en Tilflugt for Tomheden i hendes Indre; hun kastede sig derfor over det med en Iver, der næsten udelukkede alle andre Tanker af hendes Hoved. Efter mine Begreber er aandelig Død (om jeg saa maa kalde den) det Værste af Alt, og jeg haabede derfor, at det var en heldig Forandring, der var foregaaet med min kjære Veninde, men fandt rigtignok hendes Interesse for det Hværv, hun vilde paatage sig, saa overdreven, at jeg af Hjertet ønskede, at den maatte være ligesaa varig, som den nu var stor; thi nogen stor Udholdenhed troede jeg hende næppe i Besiddelse af. Jeg søgte, saa godt jeg formaaede, at forestille hende, hvor stort et Ansvar hun paadrog sig i Tilfælde af, at hun blev betroet at være et Barn i Moders Sted, og talte alvorlig med hende om de Pligter, der da vilde komme til at paahvile hende; men jeg mærkede at mine Ord vare spildte, thi med barnagtig Glæde tænkte og drømte hun kun om de smukke Klæder, hun vilde kjøbe til sin lille Yndling, og om hvor sød hun vilde see ud osv. Kort sagt, det var, som om jeg hørte en fjortenaars Pige tale om en stor Dukke, hun vilde pynte. At en Menneskesjæl blev hende betroet, tænkte hun vist ikke paa, men jeg haabede imidlertid, at hun med Tiden vilde komme til be-

dre Erkjendelse, og fornøiede mig for Øieblikket ved at see hende oprømt og ligesom forynget. — Flere Breve, som jeg senere modtog fra hende, røbede den samme Stemning. Gartnerens havde tilsidst indvilliget i hendes Anmodning, og hun var lykkelig over Barnet og over sin ny Værdighed. Forældrene havde sat den Betingelse, at de først til Nyaar vilde give fuldkommen Afkald paa den Lille; men det ængstede hende slet ikke. Hun havde allerede indrettet Barnestue, antaget Barnepige og drømte saa langt ind i Fremtiden, at hun ikke tænkte sig nogen Forandring som mulig. — At hun ikke havde talt med Baronen, inden hun gjorde dette Arrangement, havde altid mishaget mig, men hun ansaae det ikke for nødvendigt og anede mindst, at han kun fandt sig i alt dette, fordi han ansaae det for et barnagtigt Lune, der snart vilde gaa over igjen. Da imidlertid den ene Maaned gik hen efter den anden, uden at han mærkede nogen Forandring, og han begyndte at blive ked af dette Uvæsen, som han kaldte det, spurgte han hende en Dag, hvad hendes Hensigt var. Efter hendes egen Meddelelse, havde hun i de bedste mulige Udtryk forklaret ham, at hun havde taget dette Barn til sig for at opdrage det som sit eget, og at det var hende en Opmuntring og Glæde at have det om sig. Hertil havde han svaret meget koldt, at han ikke havde noget imod, at hun morede sig, paa hvad Maade hun fandt bedst, men at han aldrig tillod, at hun for bestandig belemrede Huset med et fattigt Barn, der aldeles ikke kom dem ved. Vilde hun give det Klæder

og imellem have det at fordrive Tiden med, vilde han ikke sætte sig derimod; imidlertid forlangte han, at Barnet snarest mulig blev sendt tilbage til dets Forældre, og at hun for Fremtiden ikke tog saadanne Bestemmelser uden hans Samtykke. I næste Uge reiste han til Kjøbenhavn og blev der i nogle Maaneder. Det stod hende frit for at ledsage ham, og der vilde hun finde Adspredelser, der passede bedre for hende end at opklække Gartnerens Børn.

Da Mathilde bragte mig denne Efterretning, var hun vel noget nedslagen, og talte ogsaa ret venlig om Barnet, men var dog ingenlunde saa bedrøvet over sine feilslagne Forhaabninger, som man skulde have ventet efter den Glæde, hvormed hun begyndte derpaa. Den overhaandtagende Interesse havde sikkerlig allerede tabt sig i de tre Maaneder, hun havde prøvet en Moders Pligter, og Tanken om at komme en Tur til Kjøbenhavn bidrog sit til at lade hende glemme Savnet. Et Brev, som jeg modtog fra hende under hendes Ophold i Hovedstaden, røbede ogsaa taalelig godt Humør; hun besøgte gamle Venner, tog Del i forskjellige Fornøielser, og det oplivede Verdensbarnet, der tidligere havde betragtet Glæden som Livets Formaal. I Slutningen af sit Brev skrev hun: „Her er jeg ogsaa bedre tilmode, fordi jeg dog imellem hos Reindorff har seet Glimt af den Elskværdighed, der engang fængslede mit Sind. I Selskab med vore tidligere Venner behandler han mig altid med Opmærksomhed, og er dertil underholdende og behagelig, hvilket minder mig om tidligere lykkelige

Dage. Naar han er saaledes, er han mig endnu inderlig kjær og kunde let faa sin forrige Plads i mit Hjerte. Jeg vil jo saa gjærne holde af alle Mennesker, naar de blot ere lidt gode imod mig."

Imedens Mathilde saaledes paa forskjellig Maade søgte at finde den Tilfredshed, som hun savnede, boede, Gud være lovet, Fred og Lykke uforstyrret hos os. Stjernen i vor Kreds var unægtelig vor søde, elskede Elise, og hver Uge og Maaned, der gik, bragte hende i vore Tanker fornyet Elskværdighed og Udvikling. I Barnets første Smil ligger en Himmel af Glæde for Forældrene, og ingen Fryd kan lignes ved den, som en Moder føler, naar hendes Kjærtegn begynde at blive forstaaede, og de smaa Arme række efter hende. Undertiden ængstedes jeg næsten over den mageløse Kjærlighed, jeg følte for hende, thi det mindste Tegn paa Ildebefindende bragte mit Hjerte til at bæve af Frygt for min Skat, og utallige vare de Bønner, som bleve opsendte til Gud for mit Barns Liv og Lykke. Selmer var om mulig endnu mere ængstelig end jeg, og jeg maatte af den Grund ofte lægge Baand paa min Uro; thi hvor meget mit Hjerte end hængte ved Barnet, vedblev Faderen stedse at være mig lige dyrebar. — Utallige ny Foreningspunkter vare nu opstaaede imellem os, som bidroge deres til at forøge vor Hengivenhed for hinanden. Børneopdragelsen, dette vigtige og vanskelige Hværv, var f. Ex. en Gjenstand, der ofte lod vore Tanker mødes, men at vore Anskuelser i den Retning harmonerede, kan jeg ikke sige, idetmindste ikke i Førstnin-

gen. Selmer kom saaledes en Dag ind til mig med en stor Pakke, og sagde med et vist triumferende Ansigt: „Her skal Du see, hvad jeg bringer! Det er til fælles Brug; kan Du saa gætte, hvad det er?“ — Jeg udtømte mig i forskjellige Formodninger, men forgæves. Da Pakken imidlertid var aabnet, saae jeg med Forundring en Mængde smukt indbundne Bøger ligge for mig. Jeg aabnede den ene efter den anden og saae lutter Afhandlinger over Barnets fysiske og aandelige Udvikling, om dets Pleie og Opdragelse, om Sjælens Opvækkelse til Tænkning og endnu mange flere høilærde Titler, der næsten bragte mig til at lee, da jeg i Vuggen saae det lille, næppe syv Uger gamle Pigebarn, og tænkte paa, at alle disse lærde Sager skulde anvendes paa hende. Jeg kunde ikke bare mig for at sige lidt ironisk: „Kjære, gode Ven! er det Din Mening, at Du og jeg skulle studere disse tørre Værker og derefter opdrage vor lille Elise? Det troer jeg næppe, der bliver noget af!“ Halv stødt svarede Selmer, at det slet ikke var nogen Gjenstand at spøge med; et Barns Opdragelse var en yderst vigtig Ting, som burde begyndes itide, og at Bøger, der vare skrevne i saa alvorligt et Øiemed, ikke kunde være saa morsomme som Romaner, burde ikke afholde Nogen fra at læse dem.

Da jeg mærkede, at Manden var tæt ved at blive vred, søgte jeg i de venligste Udtryk at bevise ham, at jeg ingenlunde var ligegyldig for vort Barns Opdragelse, men at jeg rigtignok fandt, at det var altfor tidlig at tænke derpaa, og desuden troede jeg, at ligesaa

nyttige som disse Bøger maaske kunde være for Forældre, der havde større og flere Børn, ligesaa lidt anvendelige vilde de for det Første være for os, der kun havde den ene lille Pige. Ingen kunde mere end jeg ønske at indpode alt Godt og Ædelt i hendes unge Sjæl, men jeg troede, at man ved Tænkning og Kjærlighed kunde komme til ligesaa megen Klarhed i den Henseende, som ved at læse alle disse Værker. En Moder, og visselig ogsaa en Fader, har igjennem Hjertet en mægtig Evne til at læse i Barnets rene Sjæl, og vilde Gud blot give os sin Velsignelse dertil, haabede jeg nok, at vi ved hans og vor egen Hjælp skulde kunne vide at bevare den Himlens Gave, der var os betroet. — Jeg havde talt mig selv varm og haabede, at mine Ord havde gjort den samme Virkning paa Selmer, men langtfra! han var kold, om mulig endnu svalere, end inden jeg begyndte mit Foredrag. Jeg søgte ved kjærlig Tilnærmelse at drive hans Utilfredshed paa Flugten, men det vilde ikke lykkes mig. Han stod aldeles uimodtagelig og tog tilsidst og samlede alle de omhandlede Bøger sammen, idet han mumlede Noget om, at man ogsaa kunde have altfor store Begreber om sin egen Skarpsindighed. Hvad disse Bøger indeholdt, var anerkjendt lærde Folks Erfaringer; dem maatte man dog respektere høiere end sin egen Mening, og dersom jeg ikke vilde uleilige mig med at læse dem, saa vilde han gjøre det. — Med disse Ord forlod han Værelset, og at han udførte sit Forsæt, kan jeg bevidne, thi i flere Dage efter saae jeg ham ikke med andre Bøger end de

omtalte. Han læste, og han satte med Blyant Mærker ved de Steder, der mest behagede ham, og skjulte med den største mulige Omhu, at han ofte blev noget døsig over denne Lekture. — I mit stille Sind morede jeg mig over dette hans Studium af Pædagogik, og glædede mig til den Tid, da jeg skulde spore Virkningen deraf. Men da vi kom saavidt, at vi skulde begynde at bibringe Elise et Slags Begreb om at lyde, ventede jeg forgæves paa, at Selmer skulde bringe sin Theori i Anvendelse. Jeg var svag og maaske altfor eftergivende, men han var det rigtignok i endnu høiere Grad. Om det var Princip hos ham, eller om Bøgernes Indhold blev forglemt, naar Faderhjertet talte, det lod jeg i Førstningen uafgjort, men var idel Forundring, naar jeg saae, hvorledes det lille Menneske formaaede at vende op og ned paa alle hans indgroede Vaner. Jeg, som tidligere havde ængstet mig for, hvorledes han vilde finde sig i Uroddelighed og Uro i Huset, jeg maatte nu være den, der holdt lidt igjen, ellers var Alt blevet til Legetøi og hele Huset til en Legeplads. Selmers Kontor, der ellers var hans Helligdom, var ikke engang lukket for hende, og hans gamle støvede Papirer, der i mange Aar havde ligget urørte, og som det havde været en Majestætsforbrydelse at røre, bleve af hende kastede omkring, saa Støvet stod til Loftet. Han kløede sig rigtignok bag Øret og sagde: „Nei, nu bliver det altfor galt!“ men naar jeg saa vilde tage dem fra hende, og hun begyndte at klynke, sagde han hurtig: „Aa

nei, hun maa ikke græde! Jeg kan jo siden ordne dem igjen."

Naar et ungt Hjerte berøres af Kjærlighedens Magt, vide vi vist Alle, at en gjennemgribende Forandring foregaaer med hele den elskende Person, men at en Mand, der er over de Fyrgetyve, og som ellers er meget selvstændig, kunde blive saa forvandlet ved Kjærligheden til et Barn, det var en Side af Menneskets Karakter, som hidtil havde været mig aldeles fremmed, og som vel glædede mig, men som tillige gjorde mig bekymret for Fremtiden; thi naar den ene af Forældrene er saa eftergivende, maa den anden jo nødvendigvis være desto mere bestemt, og dette giver ikke alene ofte lidt Misfornøielse imellem Ægtefolkene, men kan tit have den Følge, at Barnet hænger med størst Omhed ved den, der føier dets Ønsker, og derimod bliver fremmed for den, der forekommer det som den strænge. Dette vilde bedrøve mig, og jeg bad ofte til Gud, at jeg maatte finde det rette Middel til at binde hendes Hjerte til mit.

Da Elise var noget over to Aar, troede jeg, at Gud havde hørt mine Bønner, idet han gav mig Haab om, at hun skulde faa en Søster eller Broder, der kunde dele vor Kjærlighed og Omsorg. Jeg var glad og taknemmelig derover, og Selmer ikke mindre, især talede han med Glæde om Muligheden af at faa en lille Søn. — Vort Ønske blev tilfredsstillet: en Dreng kom til Verden og blev modtagen med inderlig Glæde. Selmer var især lykkelig over ham og saae allerede i

det usædvanlig lille Væsen en vordende Vismand, der skulde berede os Stolthed og Ære paa vore gamle Dage. Men Mennesket spaaer og Gud raader! I de første sex Uger voxede han godt, og vi sporede ingen Kjendetegn paa Svaghed. Den Dag, han var i Kirke, forekom han mig førstegang noget bleg og mat, men alle de Andre sagde, at min Frygt var ugrundet, og opmuntrede mig til at dele den almindelige Munterhed. Dennegang var det min Broder og Marie, der som nygifte Folk besøgte os ved Festen. Uagtet deres tarvelige Existens vare de meget lykkelige over at være blevne forenede, og desuden glade ved samlede at gjæste os, og vilde derfor gjærne see mig fornøiet paa denne Hoitidsdag; men hvor megen Umage jeg end gjorde mig, var det mig dog umuligt at bortjage en vis Sørgmodighed, som var over mig og kun lod mig føle Ro ved min Drengs Vugge. Har jeg nogensinde følt, hvad man kalder Anelse, var det paa denne Dag; jeg ængstedes og bad, uden ret at vide hvorfor; min Sjæl var saa forsagt, og jeg længtes blot efter den næste Dag, der med Guds Hjælp vilde bringe mig en gladere Stemning. Men desværre, det var ingenlunde Tilfældet! Allerede ved Daggry viste Barnet saa tydelige Tegn paa Sygdom, at Selmer lod en Vogn gaa efter Lægen, og da han kom, var hans Udsagn vel ikke afgjørende, men dog saa foruroligende, at vor Frygt forøgedes.

Herefter fulgte en Tid saa sørgelig, at Hjertet endnu bløder ved Erindringen. I fem Maaneder lod

Gud os beholde den lille Skabning, men aldrig var nogen Dag eller Time uden Bekymring for os. Længe var Lægen uvis om Sygdommens Natur, men senere overbevistes han om, at en medfødt indvortes Svaghed tærede paa Barnets Livskraft. At see Kræfter og Sundhed tage til med hver Dag er en Glæde og Fryd for Forældre, men at see de smaa Lemmer afmagres og Hudens Friskhed at blegne, o, det er Smærte, tifold Sorg! Al Tanke om Besvær og Anstrængelse er forsvunden; Ønsket at hjælpe og lindre fortrænger enhver egenkjærlig Følelse. Dag og Nat bleve anvendte til Pleie for den lille svage Stakkel, og naar Haabet imellem oplivedes, vare vi tusindfold lønnede for vore Opoffrelser. Selmer var utrættelig, og hans Omhu for mig og Barnet gav mig fordoblet Kraft til ej alene at bevare mit eget synkende Mod, men tillige, saalænge som mulig, at opretholde hans. De Timer, hans Forretninger nødte ham til at forlade Hjemmet, vare dobbelt smærtelige for os begge, især da vi saae, at alt Haab var forbi, og at der kun kunde være faa Dage tilbage. Det Hjem, der hidtil kun havde seet Lykke og Tilfredshed, var nu Skuepladsen for Sorg og Angst, og Døden, Glædens Banemand, betraadte dets Tærskel og tog det unge Liv, der nys var givet os; og som om den ei var tilfredsstillet ved dette Bytte, omsvævede den ogsaa mit Hoved og lagde mig paa et langt og farligt Sygeleie.

Overanstrængelse og Sorg havde aldeles udtømt mine Kræfter, og saasnart Barnets Liv var udslukt,

greb en hæftig Feber mig, hvilken i flere Uger berøvede mig min Bevidsthed. — Alle Erindringer fra den Tid ere mig dunkle; min elskede Drengs Begravelse mindes jeg aldeles ikke, kun synes jeg at kunne huske, at jeg hørte dem græde omkring mig og saae Selmer bedrøvet. Først da min Tilstand bedredes saa meget, at Tankens Redskaber atter formaaede at staa mig bi, hævede alle Erindringerne fra den sidste sørgelige Tid sig for min Sjæl, og lode mig føle det smærtelige Savn. Inden jeg endnu havde Kraft til at udtale mig derom, undrede det mig, at Selmer, istedenfor at være bedrøvet, tværtimod var glad, og jeg hørte ham endog en Dag sige til Lægen: „Vor Herre har gjort Alting godt! Ham og Dem takker jeg af ganske Hjerte!" Dette kunde jeg ikke forstaa, og da Selmer senere kom hen til mig, kunde jeg ikke Andet end hviske ham i Øret, at han maatte forklare, hvad han havde sagt, og sige mig, om jeg havde drømt, at vor lille Dreng var død. I ubeskrivelig kjærlige Ord sagde han mig, at det vel var Sandhed, at vor lille Engel havde forladt os, men tilføiede, at Gud dog havde været uendelig god imod os, idet han havde sparet mit Liv. „Nu," sagde han, „er al min Sorg forvandlet til Glæde og Taknemmelighed, over at Du, min elskede Kone, blev hos mig. Du aner ikke, hvad jeg har lidt af Frygt for at miste mit Livs Liv, men Gud hørte mine Bønner, og vi skulle ved hans Hjælp endnu leve mange lykkelige Dage med hinanden!"

Den behagelige Følelse, som gjærne følger med en

Rekonvalescents Tilbagevenden til Sundhed, blev naturligvis for en stor Del formindsket ved Sorgen over det Tab, vi havde lidt. Om det end havde været en sørgelig Beskæftigelse, savnede jeg alligevel det dyrebare Væsen, der i saa lang Tid havde været Gjenstand for min Omhu og Kjærlighed, og jeg kunde ikke uden Bedrøvelse tænke paa alle de Forhaabninger, der vare tilintetgjorte ved dette Barns Død. Men havde jeg tidligere maattet oplive og trøste Selmer, da var han unægtelig her den stærkeste; jeg vidste, at han delte min Sorg, men aldrig blev han træt af at berolige og opmuntre mig, og talte dertil saa smukt om den Lykke, han følte ved atter at see mig helbredet, at jeg med dyb Erkjendelse af hans Kjærlighed til mig maatte paaskjønne de mange Goder, der endnu vare mig bevarede. Hvad der faldt mig svært, var, at jeg i længere Tid ikke maatte see min elskede Elise. Min Sygdom havde nemlig været en hidsig Nervefeber, og Lægen havde strax forlangt, at det længst bortliggende Værelse skulde indrettes til Barnets Opholdssted, og forbød strængt, at hun maatte komme til mig, inden al Tanke om Smitte var forbi. Jeg indsaae jo vel fuldkommen det Rigtige heri, men naar jeg saae hende i Haven, eller hun udenfor Vinduet kyssede paa Fingeren ad mig, følte jeg en mægtig Længsel efter at trykke hende til mit Bryst. Hun var jo nu vort eneste Barn, og var om mulig bleven mig endnu kjærere. — Da Lægen endelig erklærede, at jeg nu ganske rolig kunde lade hende komme til mig, var jeg ubeskrivelig glad.

Selmer gik og hentede hende, og med Hjertet bankende af den ømmeste Kjærlighed, aabnede jeg mine Arme for at modtage hende, men — Barnet glemmer hurtig, endog sin Moder; istedenfor som før at række efter mig, klyngede hun sig nu til sin Fader med Ængstelse og gav sig til at græde, da jeg kom hende nær. Jeg veed, at det var taabeligt, men i det Øieblik gjorde denne lille Scene et usigelig smærteligt Indtryk paa mig; jeg kunde ikke tilbageholde mine Taarer, og det gjorde naturligvis, at hun endnu mindre vilde gaa til mig, thi som om Børn ane, at de tidsnok kunne komme i Berøring med Alvor og Sorg, foretrække de altid dem, der see milde og fornøiede ud. Først ved Hjælp af Kage og andre Lokkemidler lykkedes det mig omsider at faa hende til at glemme hendes Frygt, og da den engang var overvunden, varede det ei længe, før hun med de smaa Arme om min Hals gav mig alle de Kjærtegn, hun kunde finde paa. Al Sorg og alt Savn var glemt i disse Timer; Glæde og Lykke fyldte paany min Sjæl, og Taknemmelighedstaarer vædede mine Øine. Den lille Stue indesluttede min Verden, jeg følte mig rig som Faa paa Jorden, og Selmer delte i fuldt Maal den Følelse, der opfyldte mig. Hans Blik og hans Ord røbede Lykke, og han kunde ikke blive mæt af at see paa mig og Barnet, hvilke han afvexlende kjærtegnede. Øieblikket bragte os saa megen Glæde, at vi, fortabte i dette, glemte hele den øvrige Verden.

Et Suk, dybt og tungt, bragte mig til at see op,

og Mathilde, mild, men bevæget, stod for os. Hun var staaet af Vognen ved Haven, og var igjennem den og Havestuen kommet ind til os, uden at vi havde mærket det. I Stilhed havde hun været Vidne til den Scene, som jeg har beskrevet; hun nænnede ikke, sagde hun, at forstyrre os ved sin Nærværelse, og kunde ikke unddrage sig selv den Nydelse at see, hvor skjønt og herligt Livet kunde være. Mit Sind var stedse aabent for hende, og jeg modtog hende med megen Hjertelighed, men at Selmer med sin ærlige Ligefremhed tog begge hendes Hænder og glædede sig over hendes overraskende Nærværelse, forundrede mig i høi Grad. Senere fortalte han mig imidlertid, at Mathilde i min Sygdom havde viist en Deltagelse og Opoffrelse for min Skyld, der havde indgivet ham megen Agtelse og Godhed for hende; og ligesom for at udsone sin tidligere Uvillie, var han, det gode Menneske, nu dobbelt opmærksom og velvillig imod hende. Baronen havde i Selskab med Humreicher været en Maanedstid i Holsten, og denne Frihed havde Mathilde benyttet til næsten bestandig at være hos mig og yde mig den omhyggeligste Pleie. Endskjøndt det var i den allerfarligste Tid af min Sygdom, formaaede dog hverken Selmers eller Lægens Advarsel at fjerne hende fra mig; Følelsen af, at hun var mig til Nytte, vakte alle de slumrende Kræfter til Virksomhed, og hun følte i den Tid en Tilfredshed, der ellers var hende fremmed. — Næsten med Glæde omtalte hun senere denne Epoke i sit Liv, og dette overbeviste mig om, at hun endnu

kunde komme til at udrette meget Godt og Nyttigt
Verden, naar blot Omstændighederne vare mindre uhel
dige end dem, under hvilke hun henlevede sit Liv. Baro
nen var nu atter kommen hjem, og smaa Trætter elle
dræbende Ligegyldighed udgjorde Afvexlingen i det dag
lige Samliv hos disse to Mennesker, som til gjensidi
Ulykke vare forenede; thi at Feilen udelukkende va
paa hans Side, troede jeg næppe. — Efter at Selme
var bleven gunstigere stemt for hende, opmuntrede ha
mig oftere til at besøge hende, for om mulig at virk
Noget til hendes Gavn. Ved disse Besøg var jeg ve
ofte Vidne til ubillig og haard Opførsel fra Baronen
Side, men jeg maa med Sorg bekjende, at Mathild
langtfra var det Hværv voxen, hun havde paataget sig
At være en hæftig og lidenskabelig Mands Kone er vist
nok overordentlig vanskeligt, og der hører ikke alen
Overbærelse, men ogsaa Klogskab til, for her at finde d
rette Midler til at berede dem Begge en taalelig Exi-
stens. Er Manden, som det her var Tilfældet, ove
den første Ungdom, da ere alle slemme Vaner og Fei
desmere indgroede, og kun det utrætteligste Studium
den ufortrødneste Udholdenhed kan udrødde noget a
dette Sjælens Ukrudt.

Ikke alene Mathildes Mangel paa Klogskab, men
hele hendes Karakters Eiendommelighed gjorde hend
uskikket til at løse denne svære Opgave. Hun tænkte
paa sig selv og sørgede over, at hendes Liv var saa
glædeløst, men at han ogsaa var utilfreds, faldt hende
ikke ind. Hun havde aldrig kjendt, hvad det var at op-

offre sig for Nogen, og vidste derfor ikke, at det netop er en af de første Fordringer, der gjøres til Kvinden. Desuden var hun svag og eftergivende; hun havde fra først af med barnlig Tillid adlydt hans Villie og Luner, og senere, da det Herredømme, han havde faaet over hende, blev hende en Byrde, manglede hun baade Forstand og Kraft til at tilbageerobre sine Rettigheder. Hun bøiede sig under Aaget, led i Stilhed og hensank i den sløve Melankoli, der kedede ham saa meget, at han undgik at være i hendes Selskab og søgte Adspredelse, hvor den fandtes. Da han blev vant til oftere at see mig i sit Hus, og derved glemte den utidige Stolthed, var han ikke sjælden ret livlig og vakker i min Nærværelse, ja blev endog flere Aftener hjemme for at nyde vort Selskab. Dette smigrede mig ingenlunde, thi jeg brød mig aldeles ikke om hans Bevaagenhed, men det viste dog, at han endnu vidste at sætte Pris paa Hjemmet, naar der var lidt Hygge og Liv. Jeg ansaae det derfor for min Pligt at opmuntre Mathilde til at bestræbe sig mere for at underholde og adsprede ham, og ikke altid vise denne kedsommelige Ensformighed, som jo maatte blive trættende for enhver Mand. Jeg forestillede hende ogsaa, at hun maatte sørge for at gjøre ham Hjemmet mere hyggeligt, for at han kunde føle sig vel der, saa vilde han nok glemme sine uheldige Omgangsvenner og foretrække at blive hos hende. Med sin sædvanlige Hjertensgodhed optog hun alle mine Formaninger (om jeg saa maa kalde dem), men begreb ikke, hvordan hun skulde kunne udføre alt det, som jeg

forlangte af hende. Hvor skulde hun kunne more og underholde ham, sagde hun, hun var jo altid forstemt og kedsommelig; og hvordan skulde deres Hus blive mere hyggeligt end det var? Alt var som i hendes Moders Tid, og da havde der aldrig manglet Hygge. Det var mig ikke let at gjøre hende begribeligt, at der gives mange Tilfælde i Livet, da Læberne maa smile og spøge, medens Hjertet lider, og tillige faldt det mig vanskeligt at forklare hende, at den Forandring, jeg ønskede i Huset, saa godt som ene skulde bestaa deri, at hun overtog de Pligter og Forretninger, som paahvile en Husmoder og Ægtefælle. Hidtil havde hun været som en Gjæst i sit eget Hus; en Husholderske bestyrede og ordnede Alt, og Mathilde vidste ikke, hvad der blev kjøbt ind eller tilberedet. Hun kjendte næppe sit eget Linned og Dækketøi, kort sagt, alle disse smaa Forretninger, som give det daglige Liv lidt Tidsfordriv og Adspredelse, vare hende aldeles fremmede. Som hun havde levet som Barn i sin Moders Hus, saaledes havde hun hidtil bestandig haft det. — Saasnart jeg havde talt med hende om alt dette, blev hun noget modfalden og gjorde sig selv Bebreidelser, men senere undskyldte hun sig med sin Uvidenhed i saa Henseende, og bad mig blot veilede hende, saa skulde hun nok gjøre sig Umage for at blive, som hun burde. Hendes elskelige Godmodighed rørte mig, og jeg søgte saa venlig og godt, som jeg formaaede, at bevise hende, at det ingenlunde var min Mening, at hun selv skulde varetage Husholdning og Madlavning, men at jeg kun

troede, at det vilde være adspredende for hende, om hun med et vist Overblik styrede sit Hus og havde Opsigt med de mange kjære Gjenstande, som hun havde modtaget i Arv efter sine Forældre.

Hun indrømmede villig, at jeg havde Ret, i hvad jeg sagde, og lovede mig, at hun skulde lægge sig mine Ord paa Hjertet og overtage sine ny Funktioner, naar de i næste Maaned fik en ny Husjomfru. Næsten med samme Interesse som den, hvormed hun begyndte sine moderlige Pligter, tog hun nu fat paa de huslige, kom sjælden til mig, fordi hun havde saameget at tage vare, laante forskjellige Husholdningsbøger af mig og var hele Sommeren i en uhyre Bedrift. Jeg besøgte hende et Par Gange, men traf hende altid beskæftiget enten i Fadebur eller Pulterkammer; dog kan jeg ikke sige, at Værelserne derfor bare Spor af mere Sirlighed. Det Modsatte var snarere Tilfældet, thi nu vilde hun gjøre Alt selv og derved blev saa Meget ugjort. — Om jeg end ikke troede, at denne Virksomhed vilde være af lang Varighed, var jeg dog glad over den Tid, der gik paa denne Maade, dels fordi det inderlig glædede mig at see Mathilde nogenlunde tilfreds, og tillige fordi det unægtelig var mig et Slags Lettelse, naar jeg uforstyrret kunde overgive mig til mine egne Pligter og Anliggender. I Henseende til vor Husholdning var der ikke Lidet, som udfordrede min Hjælp og Interesse, og hvad der naturligvis var tifold vigtigere, var alle de mange Tanker og al den Tid, som min søde Elise gjorde Fordring paa. Hun var nu paa fjerde Aar, og alle de slumrende Evner

begyndte at vaagne; utallige vare hendes Spørgsmaal, og komiske vare hendes Begreber om Et og Andet, der tiltrak sig hendes Opmærksomhed. En Moders store og vigtige Hværv viste sig tydelig for mig, og jeg bad saa inderlig om Evne til at aabne og veilede den dyrebare Sjæl, som var os betroet. At hun var rig baade paa Forstand og Hjerte, troede jeg at spore ved mange Leiligheder og takkede Gud derfor. Jeg vilde saa gjærne tidlig indgive hende Agtelse for Alt, hvad der var helligt, og fra Lille af vænne hendes Tanker til Gud, men jeg gik dog meget forsigtig frem hermed, thi jeg vilde for ingen Pris danne en lille forskruet Skabning af hende, og det troer jeg let man kan, naar man taler altfor meget til Børn om Ting, hvilke deres Forstand endnu ikke kan begribe. At skabe et godt og lykkeligt Væsen af hende, var jo Maalet for alle mine Ønsker; jeg havde selv følt Trykket af en sørgelig Barndom, og at hun skulde nyde sin glad og sorgløs, var derfor min stadige Bestræbelse; dog var det ingenlunde min Mening, at Alvorsord aldrig skulde naa hendes Øren, tværtimod var det mig kjært, naar hun imellem maatte føle, at der var en Villie stærkere end hendes. Hun var god og kjærlig, men en Menneskesjæl er dog lige fra Fødselen af en underlig Ting, thi hvormegen Lyst er der ikke hos Enhver efter at smage den forbudne Frugt! Moder Eva har rigtignok givet os Alle en sørgelig Arvepart, og Gud hjælpe den, der ikke i den tidlige Barndom lærer at afstaa fra sine Ønsker og bøie sig efter Andres Villie. Det Stive og Haarde i os skal dog engang kues; skeer

det ikke tidlig, da skeer det seent, og da, naar Lidenskaberne ved Aarene ere blevne stærkere, er det endnu langt sværere, thi Livet er ofte en stræng Tugtemester. — Alt dette fortalte jeg mig selv, naar min Kjærlighed vilde gjøre mig altfor eftergivende, men at see den bedrøvet, som man elsker, er uendelig tungt, især naar man selv er den, der har fremkaldt Bedrøvelsen, og mit Hjerte var mångengang yderst forsagt, naar jeg maatte være den strænge. Og det Uheldige var, at Selmer vedblev at være saa svag i Henseende til Barnet, ja var nær ved at blive vred paa mig, naar der imellem var lidt iveien. Om Aftenen, naar vi sad i Fortrolighed og talte om Tingen, var han saa enig med mig i, at hun skulde være artig og lydig, og at vi ikke maatte forkjæle hende, kort sagt, det var de skjønneste og prisværdigste Principer, han udtalte i disse Aftenkonferencer, hvilke ofte fortsattes, indtil vi sov ind; men endskjøndt jeg ikke endte Dagen uden en Bøn til Gud om Fasthed i vore gode Forsætter, sporede jeg dog næsten aldrig nogen Forandring hos Selmer. Imidlertid var Gud med os og hjalp paa vor Svaghed ved den Hjertensgodhed, som var nedlagt i hendes Sjæl.

Sommeren efter at vor lille Dreng var død, vare vi i Kjøbenhavn, og det var et sandt Triumftog ved vor søde Elise. Der var ellers kun smaa Drenge i Familien, hvorfor hun blev saa afholdt, at mit Moderhjerte slog af Stolthed og Glæde. Bedsteforældrene vare især lykkelige over hende, og det rørte mig meget at see den gamle ærværdige Mand lege og more sig med den

lille Unge; men hun gjengjældte ogsaa hans Kjærlighed, og jublede høit af Glæde, hvergang hun saae ham komme hjem fra Byen. Naar jeg saae hans graa Haar ved Siden ad Barnets bløde Træk, mindedes jeg om den Menneskealder, der laa imellem disse To, og tænkte paa, hvad for Sorger og Omskiftelser der skulde ridse Furer i hendes glatte Hud og lægge Rynker paa hendes Pande, og i disse Betragtninger blandede sig altid en ængstelig Bekymring; men min Tro paa Gud og hans Kjærlighed indgav mig Haab og Beroligelse. I hans Varetægt betroede jeg mit Kjæreste paa Jorden og saae med Fortrøstning Fremtiden imøde.

Som jeg havde forudseet, varede det ikke ret længe, før Mathilde var træt af de Pligter, hun havde paataget sig. Da Kulden begyndte at indfinde sig, følte hun sig ikke vel, og troede, at Grunden til dette Ildebefindende var den Træk, hun gik i paa Gange og Trapper. Hun kom derfor til mig og spurgte, om jeg ikke troede, at det var det Bedste, at hun tog sig mere iagt og for i Vinter holdt sig i de varme Værelser. Efter at jeg forgæves havde søgt at bevise hende, at hendes Virkekreds aldrig behøvede at gaa udenfor hendes egne Værelser, mærkede jeg tydelig, at hun var ked og led af al den Bedrift, og opgav derfor at gjøre Forsøg paa at faa hendes Interesse derfor fornyet, især da jeg af hendes Meddelelser hørte, at Reindorff ikke i mindste Maade havde paaskjønnet hendes Bestræbelser, men endog havde været mere vanskelig og vredladen, naar Noget var forsømt. — Hendes Livs Lyspunkt, Vinter=

opholdet i Kjøbenhavn, blev ogsaa tilintetgjort derved, at Reindorff bestemt erklærede, at hans Finanser ikke tillode ham en saa stor Udgift. Han var nødsaget til at tage til Hovedstaden for om mulig at faa ordnet nogle Pengesager, men hun maatte finde sig i at blive paa Skovslunde. For hende var denne Efterretning et Sorgens Budskab, thi i de Maaneder, hun pleiede at leve i Verden og imellem tidligere Venner, havde hun hidtil fundet fornyet Mod til at henleve den øvrige Del af Aaret i kedelig Ensformighed. Hun kom derfor meget forknyt til mig med denne Jobspost, og var dertil vred over, at Baronen vilde nægte hende den eneste Glæde, hun kjendte, og bad tilsidst, at jeg vilde tale alvorlig med ham derom. „Du er saa fornuftig," sagde hun; „Din Overtalelse vil han nok give efter for." Men at jeg ikke vilde indlade mig herpaa, faldt af sig selv, dels fordi jeg jo ingenlunde havde Ret til at blande mig i hans Affærer, og tillige fordi jeg respekterede den Grund, han havde angivet. Egnens Folk havde allerede længe talt om, at hans Pengevæsen var i en rædsom Uorden, og at han havde gjort Forsøg paa at faa optaget et betydeligt Laan i Gaarden. Jeg havde hidtil nødig villet tro derpaa, men ansaae desværre nu hans egne Ord som et Bevis paa, at Rygtet havde talt Sandhed.

Det gjorde mig ondt at maatte nægte Mathilde enhver Hjælp i den Retning, men endnu mere bedrøvede det mig at maatte sige hende, at Reindorff udentvivl havde gyldig Grund til denne Besparelse. Strax

forstod hun mig ikke ret, thi Penges Værd var hende igrunden fremmed; hendes Moder havde sørget for alle hendes Fornødenheder, indtil hun blev gift, og siden den Tid havde hun kun haft Lidt imellem Hænder. Naar hun behøvede Penge, forlangte hun hos Baronen, og hidtil havde han ikke vægret sig ved at tilfredsstille hendes faa Ønsker. Hun begreb derfor ikke, at der virkelig kunde være Tale om, at de manglede det Fornødne, og da jeg omsider fik forklaret hende, at det dog var Tilfældet, blev hun meget bedrøvet, græd og talte om at lide Nød og mangle enhver Bekvemmelighed. Da denne Paroxysme var ovre, forestillede jeg hende, at, uagtet her ikke var Tale om en saadan Trang, kunde hun dog nu faa Leilighed til at prøve sine Kræfter ved at undvære og gjøre Opoffrelser. Dette indgav hende den Idee, at hun vilde arbeide og sælge sine Guldsager, kort sagt, hun reves hen af en romantisk Begeistring og troede sig tifold stærk til at udføre alle de prisværdige Forsætter, der foer igjennem hendes Hoved.

I kort Tid slugte hun en Mængde Romaner, der alle handlede om det, der for Øieblikket beskæftigede hende. Disse Heltinder, der i fattige Kaar have udrettet det Utrolige, vare dem, hun nu sværmede for at efterligne. At hendes Prætiosa bleve i Behold, sørgede jeg dog for, ved at minde hende om de mange Erindringer, der knyttede sig til dem, men forresten lod jeg hende uforstyrret overgive sig til den uskadelige Virksomhed; saa gik Tiden saalænge med det. Da Reindorff imidlertid ikke i mindste Maade paaskjønnede hendes Øko-

nomi eller efterlignede den, svækkedes snart hendes Iver, og da han istedenfor et kort Ophold i Kjøbenhavn blev der i flere Maaneder, saa opgav hun ganske denne Sparsomhed, som vist ved en kjærlig Mands Opmuntring havde kunnet bringe dem Begge Gavn og Tilfredshed. Hun forsøgte derefter flere forskjellige Ting, men med det samme Resultat: hun blev ked deraf og tabte Lysten, saasnart der var gaaet en lille Tid. Engang, da hun talte med mig derom, og jeg bebreidede hende Ustadighed, sagde hun med Taarer i Dinene: „Du maa ikke være vred paa mig, søde Anna! Var Du altid hos mig og vilde rose mig, naar jeg fortjente det, og opmuntre mig, naar jeg var forsagt, saa skulde Du see, hvor godt Alting skulde gaa; men jeg er ikke mig selv nok, jeg behøver En til at veilede og støtte mig."

Naar jeg hørte hende tale saaledes, beklagede jeg dobbelt, at hun ikke var kommen i gode og kjærlige Hænder, thi da var sikkerlig alt det Gode og Elskelige i hende kommet til Liv og Udvikling. Som det nu var, var det fortvivlet; jeg vidste ikke mere, hvad jeg skulde gjøre for den stakkels vaklende Sjæl, der søgte til mig om Raad og Bistand. Saalænge det ikke var for koldt, kom hun ofte til os; hun lod til at føle sig vel ved den Fred og Harmoni, der, Gud være lovet! altid herskede i vor Kreds. Senere, da hun i den strænge Vinter næsten altid klagede over Ildebefindende, turde hun ikke vove sig ud, og var da utrættelig i at bede mig komme til sig. Saa ofte jeg kunde, uden at forsømme mine Pligter, opfyldte jeg hendes Begjæring,

men disse Besøg vare ingenlunde opmuntrende, thi hendes Sygelighed havde forøget hendes Mismod. I Førstningen ansaae jeg hendes Klager for noget overdrevne, thi med Undtagelse af en paafaldende Magerhed forekom hendes Udseende mig uforandret. Den fine, friske Farve, der havde forøget hendes Skjønhed i tidligere Dage, dvælede endnu paa hendes Kinder, hvilket jeg ansaae for et Bevis paa Sundhed. Jeg søgte derfor, saa godt jeg formaaede, at snakke hende fra den Formodning, at hun havde Tæring, og først senere, da jeg engang traf Lægen hos hende, læste jeg i hans Miner, at han ikke var uden Bekymring for hendes Tilstand. Han foreslog hende, at hun skulde gjøre en Reise til Italien eller Madeira; det, troede han, vilde være yderst gavnligt for hendes Helbred. Med Bestemthed, næsten med Hæftighed, afslog hun hans Forslag, og saasnart han var gaaet, slog hun Armene om min Hals og sagde: „Nei, for ingen Pris vil jeg atter slæbes Verden rundt og forøge min Ulykke ved at være mellem lutter Fremmede! Skal jeg dø, saa lad det dog skee i mit kjære Hjem, og hos Dig, Anna, som ikke vil slaa Haanden af mig.“ Mildt og kjærlig søgte jeg at berolige hende, og bad hende endelig ikke gjøre sig saa sørgelige Forestillinger. Lægen troede maaske, at hun med Glæde vilde gribe det Forslag at reise, og var af den Grund fremkommen dermed, uden at han derfor nærede Bekymring for hendes Helbred. „Spar Dine Ord, søde Anna,“ sagde hun vemodig; „troer Du da, at jeg med Sorg forlader Verden? Nei, tværtimod! Naar jeg først

bliver fortrolig med Tanken derom, vil det snarere give mig forøget Mod til at stride den Tid, der er tilbage."

Jeg erkjendte saa fuldkommen, at det var et jammerlig goldt Liv, hun førte, og havde derfor ondt ved at modsige hende med Varme. Jeg mindede hende om hendes Barndom, om al den Kjærlighed til Livet, hun dengang havde følt, og den maatte ikke være aldeles udslukt. Hun var endnu saa ung; mangen Glæde, som hun ikke anede, kunde være gjemt til hendes ældre Alder; dette maatte hun haabe, og ikke være modfalden. Hun rystede tvivlende paa det endnu smukke Hoved og sagde: „Du troer ikke selv paa det, Du siger, kjære Anna! men Din Mening er god, det erkjender jeg. Forlang ikke, at jeg nu skal holde af Livet, som da jeg var tolv Aar; tænk Dig Forskjellen imellem mine Barndomsforhaabninger og den Tilværelse, der er bleven min Lod! Afstanden derimellem er saa stor og sørgelig, at jeg ikke engang tør anstille Sammenligningen. Du siger, at jeg er ung endnu; ja, nogle og tredive Aar ere ingen lang Levealder, men naar man i Sind og Tanker er træt, o, da gjør Aarenes Tal intet, thi mangen Kvinde med snehvidt Haar er ikke saa udlevet som jeg." — En nervøs Hæftighed havde grebet hende, og Ordene gik med Veltalenhed over hendes Læber; først da hun saae mig græde, holdt hun pludselig inde og saae bedrøvet paa mig. „Det er Uret af mig," tilføiede hun venlig, „at jeg fremkalder Sorg hos Dig; men Du er jo den Eneste, jeg kan udtale mig til, og imellem forlanger dog Hjertet at løses af sit Fængsel. At Du er den

Eneste, der vil savne mig, naar jeg gaaer bort, veed jeg meget vel, men jeg finder dog et Slags Tilfredsstillelse i den Tanke, at der er En, der vil fælde Taarer ved min Grav!"

Samtaler som denne bleve ofte gjentagne, og jeg turde ikke engang sige Selmer deres Indhold, thi da vilde han have sat sig imod, at jeg saa ofte blev rystet ved den Sindsbevægelse, de fremkaldte. Unægtelig indvirkede det meget paa mit Humør, og gav mig tillige Anledning til mange alvorlige Betragtninger; thi Mathilde talte vel ofte med Rolighed om at gaa bort, men jeg savnede dog den kristelige Fortrøstning og Hengivenhed, som jeg syntes, maatte være uadskillelig fra Tanken om Død og Evighed. Hun var træt af denne Verden, men yttrede aldrig Længsel efter den anden og bedre, og i det Hele taget var det, som om alle hendes Begreber og Forestillinger standsede ved Dødens Port: det hellige, uudgrundelige Mysterium, der er Maalet for de Flestes Tænken og Grublen, lod aldrig til at berøre hende med sit gaadefulde Trylleri, og Guds og Christi Navn lød sjælden fra hendes Læber. — Denne Tankeløshed, eller hvad jeg skal kalde det, forekom mig baade uhyggelig og ubegribelig. Jeg vilde gjærne vende hendes Sjæl og Tanke til Gud og til Alt, hvad der er helligt, og søgte mildt og varsomt at aabne hendes Sind for Religionens Trøst. I Førstningen bleve mine Forsøg tilbageviste med Tegn paa Kedsomhed; saasnart jeg henvendte Talen paa denne Gjenstand, syntes hun ikke alene adspredt, men utilfreds, og søgte at faa for-

andret Emnet; men jeg lod mig ikke saa let skræmme bort fra det Maal, jeg havde sat mig. Her var jo ikke Tale om at betvinge et Lune eller bortmane et taabeligt Indfald; det var efter mit Begreb ikke mindre end en Sjæls Frelse, der stod paa Spil. Jeg gav derfor heller ikke tabt, uagtet jeg mødte Modstand. Guds Aand var maaske hos mig med et Atom af sin hellige Kraft, og lagde Ord i min Mund, saa varme, saa tydelige, at Taagen lidt efter lidt løftedes i min Tilhørerindes dæmrende Sjæl, saa Troens Lys tændtes derinde. Hvad hun i sin Barndom havde hørt og lært, var ingenlunde glemt, men var gjemt saa godt, at det hidtil aldrig havde formaaet at hæve sig til Liv og Virksomhed. Den Tro, hun som Barn havde faaet, slumrede endnu i hendes Indre, men var for svag, for barnlig, til uden Hjælp at kunne udvikle sig. Heller ikke i vore første alvorlige Samtaler lykkedes det mig at gjøre hende begribeligt, at en saadan Tro igrunden var liden eller ingen Støtte i Livet eller Trøst i Døden. Hun blev forsagt, men manglede Mod til Forsøg paa ved dybere Tænkning at komme til Klarhed. At jeg hos mig selv ikke fandt Evne til at tydeliggjøre hende, hvad jeg ønskede, falder af sig selv. Jeg ledte derfor hendes Tanker hen paa de forskjellige religiøse Bøger, der saavel i simple som i lærde Ord gjengave, hvad jeg ikke var istand til at forklare hende. Ogsaa der troede hun fra først af at behøve min Hjelp og Veiledning, og naar jeg læste en Psalme eller en Afhandling høit for hende, bad hun om Forklaring derover, som om hun havde

været et Barn. Men et godt, et lærvilligt Barn viste hun sig snart at være. Med rørende Tillid modtog hun hvert veiledende Ord og var idel Taknemmelighed over min Omsorg for hende. Mange Timer bleve tilbragte med disse alvorlige Samtaler, som, Gud være lovet, ikke vare spildte; thi Fromhed og Gudsfrygt toge efterhaanden Bolig i hendes syge Sjæl, og skjænkede den en Hvile og Lægedom, der hidtil havde været den fremmed.

Da Sommeren kom, og med den en Del af hendes tabte Kræfter, kom hun hyppig hos os. Engang imellem tog Selmer Del i vore religiøse Samtaler, og det var Festdage for mig; thi Overbevisningens Varme og Troens begeistrende Iver udtalte sig i enhver Sætning, han fremførte. Det var ikke Sværmerens blomstrende Sprog, men det var kjærnefulde, smukke Ord, som røbede en ædel Karakter, et kjærligt Hjerte, et sundt og varmt Troesliv; og dertil vidste han at gjøre Alt saa klart, saa forstaaeligt, at enhver Tvivl maatte forsvinde. I saadanne Øieblikke var jeg usigelig lykkelig, thi jeg følte, at jeg i enhver Henseende havde en Støtte i ham, der var mit Livs Ledsager. Men det var sjældent, at Selmer gik ind paa dette Thema. „Lader os ikke gjøre Alt hverdagsligt," sagde han engang; „hvad der er helligt, skal altid have Plads i vort Indre, men bør sikkerlig ikke indblandes i enhver Samtale; dertil er det for godt!"

To Vintre og to Somre gik paa denne Maade for Mathilde. Hver Vinter følte hun sig svag og lidende, men om Sommeren vendte taaleligt Velbefindende tilbage, og hun var mindre afkræftet. Imidlertid viste

de feberrøde Pletter paa hendes Kinder, at en skjult Orm tærede paa den svage Livskraft. Med rolig Tilfredshed imødesaa hun den sig nærmende Opløsning, men yttrede ikke længer den tidligere Livskede, thi Religionens uudtømmelige Læskekilde havde kvæget hendes tørstende Sjæl. Ligesaa ustadig som hun havde været i andre Retninger, ligesaa udholdende var hun nu. Guds Ord, der er forstaaeligt for Enfoldige som for Kloge, bandt alle hendes flagrende Tanker, og hun fordybede sig aldeles i Læsningen deraf. Man bruger et Udtryk, som forresten er mig meget imod, man kalder dem for de Hellige, der hengive sig til en mere end almindelig Religiøsitet. Denne Benævnelse, i den Forstand, hvori den nu tages, kunde maaske passe til Mathildes Sindsstemning, thi en blid Hengivelse under Guds Villie og en from Ydmyghed havde aldeles opfyldt hende. Jordens Anliggender beskæftigede hende kun lidt, men derimod levede hun i sværmeriske Forestillinger om Gud og Evigheden. At et sygeligt Sværmeri havde blandet sig i hendes Tro, mærkede jeg vel, men det ansaae jeg ingenlunde for Synd og lod hende derfor beholde hendes Skat uberørt af utidig Indblanding.

Under alt dette havde Reindorff forholdt sig aldeles passiv. Mathildes Svaghed havde givet Anledning til, at de ikke engang nøde Maaltiderne sammen, og de saaes saaledes meget lidt. At han ikke var glad, var let at see, thi mørke Furer laa paa hans Pande, og Bekymring stod malet i hans Træk; dog troer jeg ingenlunde, at det var Mathildes Tilstand der foruro-

ligede ham, thi han ansaae hendes Sygelighed for e
Følge af Kedsomhed og ondt Lune, og røbede aldri
sønderlig Deltagelse. At hans Pengevæsen med hve
Aar blev mere derangeret, var nok derimod Aarsage
til hans daarlige Humør. — Flere Gange var han i læn
gere Tid borte, man sagde for at kjøbe en mindre Land
eiendom, og saa sælge Skovslunde, der nu var sa
forgjældet, at han ikke længer formaaede at beholde den
Saalænge han ikke selv talte derom, vilde jeg ikke fæst
Lid dertil; jeg vidste, at det vilde være den størst
Sorg, der kunde ramme Mathilde, og vilde derfor nø
dig tro derpaa. Imidlertid varede det ikke ret længe
inden jeg fik Vished, for hvad jeg frygtede. En Af
ten i November var jeg derovre; det var den tredi
Vinter, at Mathilde havde været svag, og hun var dett
Aar endnu mere afkræftet end tidligere. Jeg sad ind
hos hende og søgte at oplive hende, da jeg blev over
rasket ved at see Baronen træde ind i hendes Sovevære
relse, hvilket ellers var et meget sjældent Tilfælde
Efter nogle høflige Spørgsmaal til hendes Befindend
kom han da frem med sit Ærinde, som hverken va
meer eller mindre, end at han havde kjøbt en Gaar
i det Meklenborgske, som han skulde tiltræde til For
aaret, hvilket han ansaae som meget heldigt for han
Kones Helbred, da Luften der vilde være mere mild o
tjenlig for hende. — Uagtet han bestræbte sig for at se
fornøiet og tilfreds ud, opdagede dog mit skarpe Blik
at Misfornøielse var gjemt bag den smilende Maske
og at han med en Smule Uro ventede hendes Svar

Dette var strax kun et Suk, og saa spurgte hun, hvad han vilde gjøre med Skovslunde, thi der vilde hun gjærne blive, saalænge hun levede. Med lidt Forlegenhed forklarede han hende, at han solgte deres nuværende Eiendom, fordi det var ham formeget at overkomme, men at hendes tilkommende Hjem skulde blive langt smukkere og bedre. Han fik ikke udtalt, thi en hæftig Hulken afbrød hans slebne Veltalenhed; hun bad, hun bønfaldt om, at han endnu vilde beholde Skovslunde et Aar. „Længer lever jeg med Guds Hjælp ikke!“ sagde hun; „opfyld min sidste, min eneste Bøn til Dig: lad mig blive her, til jeg døer!“ Istedenfor at røres ved hendes Sorg og Taarer, stod han hurtig op og sagde med et Buk: „Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan opfylde Dit Ønske, men her af Avisen seer Du, at Skovslunde alt er averteret til Salg. Det var af den Grund, jeg fortalte Dig, hvad Bestemmelse jeg har taget for Fremtiden, men havde jeg tænkt, at Du var saa barnagtig at tage Dig den Ting saa nær, kunde jeg endnu en Tidlang have skjult det for Dig. Hvad disse sentimentale Yttringer om Din Død angaaer, da lad mig ikke oftere høre dem; de skræmme mig ikke, thi jeg veed altfor vel, at man ikke døer af indbildt Syge.“

Hans hæftige Sind var ved daglig Utilfredshed blevet end mere pirreligt, og han formaaede mindre at bekæmpe det; men som for at undgaa videre Udgydelse fjernede han sig, saasnart han havde endt denne hjerteløse Sætning. Og det var heldigt, thi Vreden kogte i mig, og Gud veed, om ikke ubesindige Ord vare fulgte

paa, saafremt han var bleven. — Men da han var borte, var min første Tanke naturligvis at berolige den stakkels Mathilde, der var bedrøvet og angreben i en saadan Grad, at det varede længe, inden jeg fik tilbagekaldt en Smule Ligevægt i hendes Sind. Tanken om at skulle forlade Skovslunde og mig var hende saa smærtelig, at jeg tilsidst for at trøste hende maatte love, at det aldrig skulde blive Tilfældet, men at hun skulde blive hos os, naar Reindorff til Foraaret reiste til Meklenborg. Denne Idee greb hun med stor Glæde og tænkte aldrig paa, at han rimeligvis vilde gjøre Indsigelse imod en saadan Adskillelse og de dermed forbundne Udbetalinger.

Som Baronen havde sagt, stod Skovslunde i Avisen til Salg. Forskjellige Liebhavere indfandt sig, besaae Skovene, Markerne og Bygningerne, roste og vragede og tænkte mindst paa, at denne smukke Eiendom i en lang Aarrække var gaaet i Arv i een Slægt, og at den sidste Eier vilde have forbandet den Fremmede, der vovede at betræde dette Sted som sit eget. Mathilde sukkede smærtelig, naar hun hørte de fremmede Fjed gjenlyde i hver en Vraa. Tanken paa hendes Moder blev mere levende hos hende,, og hun talte ofte til mig om, hvor godt det var, at hun var gaaet bort uden at opleve denne Sorg.

Iblandt dem, som havde Lyst til at kjøbe Skovslunde, var ogsaa en Iversen. — Saasnart jeg hørte dette Navn, tænkte jeg paa Forpagteren paa Hjorthøi, men lod atter Formodningen fare, da jeg ansaae det

for umuligt, at han kunde tænke paa en saa stor Eiendom. Jeg blev derfor ikke lidt forundret, da jeg ved Juletid modtog Besøg af den gamle Forpagter og en høi, bredskuldret Mand, som ved nøiere Forklaring viste sig at være hans yngste Søn. De havde været paa Skovslunde, og da de fra Heiden vidste, at jeg var gift med Herredsfogden i Egnen, havde de ikke taget i Betænkning at aflægge mig et Besøg. „For derved sloge de to Fluer med eet Smæk," som Iversen udtrykte sig; thi dels vilde han gjærne see, hvordan lille Jomfru Warner havde det, og tillige vilde de gjærne hos Kancelliraaden høre lidt nærmere, hvad Skovslunde duede til." Denne Underretning fik de, saa god som de kunde ønske den, og til Gjengjæld fortalte Forpagteren mig, hvordan han var kommen til de Penge, som udfordredes for at blive Herremand. „I tredive Aar," sagde han, „har jeg været Forpagter paa Hjorthøi, og det har hvert Aar lagt Lidt paa Kistebunden, — for Fru v. Orten var ikke urimelig i saa Henseende," tilføiede han rosende. „Og hvad der endnu manglede for at klare den omtalte Kjøbesum, det har Mosjøen der vidst at skaffe tilveie ved at tage sig en Kjæreste, der har Grunker. Ja, De skulde vel ikke see ham an for det, lille Frue, men han er snild, kan De tro, og har altid været i Kridthuset hos Pigerne. De kan ikke regne, at han nu seer daarlig ud, det er Kjærligheds-sorg, der har tæret paa ham, for de ere lige nylig blevne forlovede."

Jeg kunde næsten ikke skjule min Forundring,

over hvad jeg hørte og saae; den lange, kluntede Dreng, der havde været den personificerede Dumhed, var bleven forvandlet til en snild Fyr, der var i Gunst hos det smukke Kjøn, og som tilsidst havde faaet en Kjæreste, der var rig nok til at betale en halv Herregaard. Imidlertid tillod jeg mig i al Stilhed at drage den skjønne Gjenstands gode Smag i Tvivl; thi om ogsaa Kjærlighedens Uvished havde taget noget paa hans Ydre, saa var og maatte han dog altid blive en gyselig klodset Landjunker. — At jeg gratulerede saavel gamle som unge Hr. Iversen til deres Lykke, faldt af sig selv, men et meget alvorligt Udtryk lagde sig paa Forpagterens Ansigt, da han svarede: „Ja, det kan nu altsammen være godt nok, men jeg har dog aldrig ønsket mig bedre Dage end dem, jeg havde paa Hjorthøi, saalænge min salig Kone levede; men nu, da hun er borte, er Alting mig saa øde der, og da jeg veed, at Jægermesteren heller end gjærne seer mig drage bort, saa har jeg endelig bestemt mig til at søge mig en Landeiendom.“ -- At den gamle, skikkelige Madam Iversen havde forladt Verden og var gaaet til sin altid savnede Datter, forstod jeg nok af Iversens sidste Yttring, men hvem den nævnte Jægermester kunde være, var mig endnu uklart. Efter nogle Spørgsmaal desangaaende fik jeg en overmaade vidtløftig Forklaring over, hvorledes Fru v. Orten og hendes Søn vare blevne gode Venner Aaret før hendes Død, og at hun af den Grund havde tilladt Heiden og Sønnen at slutte den Overenskomst, at den Sidste overtog Hjorthøi, hvilket

altid havde været Heidens Ønske, da han følte sig uskikket til at bestyre et Gods. Den ny Eier, der ønskede Iversens Fratræden, var altsaa Hr. v. Orten, der bar Tittel af Jægermester. Han blev ellers i alle Maader beskreven som en retsindig og flink Mand, og Fruen som „en rigtig velsignet Kone“, der ikke havde fornemme Nykker. „Nei,“ sagde Iversen tilsidst, „naar Fru Heiden kommer derud om Sommeren, saa faaer Alting et andet Sving; hun er ligesaa stolt og hoffærdig som i gamle Dage, og veed næppe, om hun vil svare, naar man taler til hende. Manden er da den, hun er pænest imod; ham tør hun nok ikke saadan traktere. — Mærkeligt var det ellers,“ vedblev han med sin sædvanlige Plumphed, „at han tog hende! Dengang troede jeg saa vist, at det var Dem, lille Frue, som han gjorde Hanebeen for, men efter det, jeg seer, har De vist ikke tabt ved at faa en Mand, der har sit Brød ved Pennen, imens han smører med Penselen, for det er dog bestemt en usikker Næringsvei.“ — Uagtet mine ni og tredive Aar fløi Blodet endnu hurtig til mine Kinder ved denne Yttring; men det var ingenlunde Rester af gammel Svaghed, der bragte det i Bevægelse, tværtimod følte jeg mig aldeles rolig i saa Henseende, men det var en pinlig Forlegenhed, der berørte mig, da disse Ord bleve udtalte i Selmers Nærværelse. At han senere skulde forlange en Forklaring, ansaae jeg ikke for umuligt, og det vilde være mig ubehageligt. Imidlertid berørte han dog ingensinde dette Emne, men udtalte sig med usædvanlig Uvillie om disse Gjæster, og

kaldte Forpagteren en plump Personlighed, hvis Selskab han i Fremtiden bad sig fritaget for. Om det virkelig var hans fine Følelse, der var saaret ved disse Menneskers Taktløshed, eller om det var hans Stolthed, der led ved at høre dem tale saa beklagende om min tidligere Stilling, det vil jeg lade være usagt, men jeg maatte formelig love ham, at jeg ikke vilde fortsætte dette Bekjendtskab, naar de kom til Skovslunde. Dette Løfte var det mig let at give og endnu lettere at holde, thi Familien havde i sig selv aldeles ingen Tiltrækningskraft, og som Beboere af det mig saa kjære Skovslunde bleve de mig næsten imod.

Med Bedrøvelse saae jeg allerede i Marts en Del af deres Effekter blive bragt ind paa Gaarden. Mathilde var dengang næsten bestandig sengeliggende, og var saaledes fritaget for at være Vidne til deres Indflytning, men led dog meget ved at høre disse Fremmede regere i de hende saa kjære Værelser. Omkvædet paa alle hendes Tanker var, hvor tungt det vilde være hende at forlade Skovslunde. „Jeg begriber ikke,“ sagde hun, „hvor jeg skal udholde at sige Farvel til dette Sted!“ — Men Vorherre vidste at gjøre Alting vel; han standsede hendes Hjertes Slag, inden det havde tømt denne bittre Smærte, og han lukkede hendes Øine, før hun havde oplevet at see sig som Fremmed i sit Barndomshjem. Da den milde Luft kom, og det første Grønne begyndte at udfolde sig, da svandt hendes sidste Kræfter. Jeg var i den Tid næsten daglig hos hende, og det var mig klart, at hendes Bort-

gang var meget nær; hun derimod talte endog mindre derom end tidligere.

En Eftermiddag jeg var hos hende, forekom hun mig meer end almindelig svag, og Stemmen havde tabt al Klang, hvilket foruroligede mig. Jeg sendte derfor Bud til Selmer, at han ikke maatte vente mig hjem om Aftenen, da jeg vilde blive Natten over hos hende. Efter at hun gjentagne Gange havde klaget over, at hun ikke kunde sove, sagde hun tilsidst yderst mat: „Giv mig Din Haand, søde Anna, saa falder jeg nok isøvn; jeg er saa træt!“ Jeg opfyldte gjærne hendes Ønske og sad stille ved Sengen. Et Suk og et let Tryk i min Haand bragte mig til at betragte hende nøiere: — Søvnen, hun havde længtes efter, var kommen, men det var den lange, dybe Søvn, der giver Legemet Hvile og Sjælen Frihed! Et Smil dvælede paa de fine Læber; Døden havde som en god Ven, blot ved et mildt Pust, udslukt det svagt brændende Livslys, og hun havde nu den Fred, som overgaaer al Forstand. — Saasnart den første Smærte var ovre, sendte jeg Bud efter Reindorff. Han kom strax, men hans rolige Ydre sagde mig, at han endnu ikke vidste, hvad der var skeet. Med den Sorg, som jeg virkelig følte, sagde jeg ham, at vor gode, elskelige Mathilde ikke var mere, men at hun blidt var gaaet bort fra Verden. Jeg havde næppe udtalt den sidste Sætning, før han afbrød mig med hæftige Udbrud af Overraskelse; han nærmede sig hurtig Sengen, greb hendes Haand og vedblev at udstøde lidenskabelige,

kjærlige Ord. Her var det ikke Komediespil, det saae jeg; enhver Nerve bævede i hans Ansigt, og en dødelig Blegheb bedækkede hans Kinder. Han havde intet Dieblik tænkt sig Muligheden af, at Mathildes Tilstand var farlig, og kunde derfor ikke begribe, at hun var borte for stedse. Med al den Hæftighed, der laa i hans Karakter, overgav han sig til sin Sindsbevægelse: han kaldte paa hende, han bad hende i de ømmeste Udtryk at aabne Dinene endnu engang, men — Alt var nu forgæves! Det Liv, som han hidtil ikke havde paaskjønnet, vilde ikke mere vende tilbage, og han maatte tilsidst gjøre sig fortrolig med den Tanke, der havde været ham fremmed. I flere Dieblikke blev han aldeles ubevægelig staaende foran hendes Leie; Sorgens milde Taarer vædede ikke hans Kinder, Angerens bittre Følelse bragte derimod hans Bryst til at hæve sig af Uro og Smærte, og rystede hans hele Indre; men som om han vilde betvinge Stormen derinde, dreiede han sig hurtig om og forlod Værelset. — Faa Minutter efter saae jeg ham sprænge ud af Gaarden i flyvende Fart, og først sent om Aftenen kom han hjem. Hesten skummede af det voldsomme Ridt, men derfor var det næppe lykkedes ham at undfly Djævelen i hans eget Bryst. Samvittighedsnaget følger Synderen som hans egen Skygge.

Da jeg næste Morgen vilde tage bort, kom han hen imod mig, rakte mig Haanden og takkede mig for min Omhu for Mathilde. Tillige bad han mig senere at aabne hendes private Gjemmer og ordne, hvad deri

fandtes, thi han vidste, at hun helst vilde have sine kjæreste Gjenstande overgivne i mine Hænder. Denne Pietetsfølelse viste dog, at Hjertet endnu havde lidt Stemme hos ham, og efter hendes Begravelse opfyldte jeg beredvillig hans Anmodning. — At ordne hendes Efterladenskaber var let; smaa Billetter til enhver af hendes faa Slægtninger og Venner fandtes i hendes Gjemmer, og tillige laa der et langt, forseglet Brev til mig, hvori hun i de kjærligste Udtryk takkede mig for mit Venskab og tilkjendegav mig sit Ønske i Henseende til flere Smaating, som hun vilde have uddelt til dem, hvem Billetterne vare skrevne til. Mit Brev var dateret sidst i November; altsaa havde hun allerede dengang ordnet sine jordiske Anliggender. Et Brev til Reindorff laa ogsaa i hendes Skriverbord. Da jeg gav ham det, saae han næsten ængstlig paa mig, brød det strax, og imedens han læste det, saae jeg for første Gang nogle Taarer at væde hans Øine. Men denne Blødhed varede kun et Øieblik; i det næste tog han i formelle Ord Afsked med mig for at kjøre til Aarhus, hvorfra han næste Dag reiste til Kjøbenhavn.

Først da Auktionen paa Skovslunde udkrævede hans Nærværelse, vendte han atter tilbage, men da var al Tanke om Sørgmodighed forsvunden hos ham. Livet i Kjøbenhavn havde maaske formaaet at døve Samvittighedens Stemme, og han følte vist et Slags Lettelse ved atter at være fri og ubunden. Saasnart alle hans Eiendele vare realiserede, forlod han Egnen for at overtage sin ny Eiendom, og ikke En sendte en

længselsfuld Tanke efter ham, thi af Venner havde han ingen, og sine Undergivne havde han behandlet med Haardhed. — Jeg havde heller ingen Grund til at have Godhed for ham, men jeg kunde dog ikke lade være at ønske, at der endnu maatte blive forundt ham Tid og Kraft til at finde det Rette. Om det blev Tilfældet, veed jeg ikke, thi da ogsaa Humreichers nogle Aar senere forlode Jylland, blev jeg afskaaren fra al Underretning om den Mand, der med Sandhed kunde siges at have været Mathildes onde Engel. Hun havde været mig saa kjær, at jeg ikke uden stor Sorg kunde see hende forlade Verden; men snart blev denne Følelse mildnet ved Erkjendelsen af, at Alt var skeet, som det var bedst. Hun selv fandt ingen Glæde i Livet, og formaaede ei heller at berede Andre den, derfor kaldte Gud hende til en Verden, hvor hun mere hørte hjemme.

Med en mageløs Taalmodighed havde Selmer fundet sig i, at jeg saa ofte forlod ham og Hjemmet, men var rigtignok glad, da jeg atter udelt kunde offre min Tid til ham og Elise. Hun var nu ti Aar og et godt og lærvilligt Pigebarn, som aldrig fremkaldte nogen bedrøvet Tanke hos os, men derimod beredede os usigelig Glæde. Hidtil havde vi i Forening underviist hende, men ihvor nødig jeg end gav slip paa dette Arbeide, indsaae jeg dog, at hun nu var i en Alder, da hun behøvede en mere grundig og ordnet Undervisning, end vor Tid tillod os at give hende. En Lærerinde blev derfor antaget, og heldigvis var det En, der i alle Henseender var skikket til det Hværv, hun havde paataget sig. — At det nogen-

lunde lykkedes mig at opfylde mine Pligter som Hustru og Moder, vover jeg at haabe, thi den Tilfredshed, som boede i mit Bryst, ansaae jeg som et Tegn paa, at Guds Velsignelse var over min Gjerning. Desuden var min gode, kjærlige Mand utrættelig i at prise sin Lykke ved at have faaet saadan en velsignet Hustru. Han sagde ofte, at han var vis paa, at der i hele Omegnen ikke var saa flink en Kone og saa fornuftig en Moder som jeg. At hans venlige Overbærelse lod ham overvurdere mine gode Sider og glemme mine Svagheder, derom følte jeg mig overbevist, men takkede ligefuldt Gud, som gav mig Evne til at berede den samme Lykke og Tilfredshed, som jeg selv fandt i Samlivet med en ædel, en herlig Mand.

Naar Sindet er kommet til Ro, og man har fundet sin rette Plads i Livet, falder det af sig selv, at man i aandelig Henseende har mindre at meddele; thi hvad Gud og Verden sender os til Opmuntring og Prøvelse, er ofte af den Natur, at det kun har Betydning for den, hvem det bliver tilskikket. Den Periode af mit Liv, som fulgte efter Mathildes Død, var ikke som een solklar Dag, tværtimod, mange smaa Skyer kom og gik og bragte deres Del af Sorg og Bekymring, men nu, da alle disse smaa Storme ere overstaaede, finder jeg dog kun Lidet, der kan have Interesse for Andre end mig selv. Min dyrebare Ven og min elskede Datter vare min Verden; med dem og ved dem fandt jeg Glæde og Tilfredsstillelse. Hun var unægtelig vort Samlivs lysende Stjerne, og det er derfor

ogsaa om hende, at jeg nu føler Trang til at tale. — Ren af Hjerte og from af Sind tog hun til i aandelig og legemlig Udvikling. Hun var ligesaalidt overdreven klog som overordentlig smuk, men besad en god, sund Dømmekraft, parret med Tænksomhed; hun var en Blanding af hendes Faders Klarhed og Ro og hendes Moders Modtagelighed. Det Sværmeri, som altid havde haft Plads i min Sjæl, mærkede jeg længe aldeles intet til; først da det unge Hjerte blev berørt, begyndte det at yttre sig, men mildt og besindig. Det var ingenlunde den Hæftighed, der i min Ungdom havde henrevet mig snart til Lykke og snart til Smærte, og derfor takkede jeg Gud.

Efter Naturens Orden gik Pastor Lund og hans Kone omsider til den evige Hvile, og i deres Sted kom en anden, særdeles vakker Præstefamilie, som havde flere Sønner og Døttre. To af de Sidstnævnte vare omtrent paa Elises Alder, hvilket gav Anledning til en meget hyppig Omgang imellem dem og os, og efter Elises Konfirmation blev det endog ordnet saaledes, at de kom to Gange sammen hver Uge for at øve sig i Musik, hvori den ældste af Præstens Døttre var ualmindelig færdig. Disse flittige Besøg fremkaldte naturligvis et meget intimt Forhold imellem de unge Piger, og bragte tillige Elise i Berøring med Sønnerne af Huset. Den ældste, som var Student og opholdt sig i Kjøbenhavn, for at læse til theologisk Attestats, saae hun jo kun i Ferierne, men ved Amors mægtige Hjælp lykkedes det ham dog at bringe For=

styrrelse i hendes Hjertes Ro. Med en Moders klare Blik læste jeg i hendes Sjæl, hvorledes den vakte Følelse lidt efter lidt voxede i Styrke og Inderlighed, og jeg haabede og troede, at den, der var Gjenstand derfor, fortjente den Kjærlighed, han havde fremkaldt. Forstand og Hjertensgodhed røbede sig i hans hele Forhold, og den Hengivenhed, hvormed han hængte ved Forældre og Søskende, gav mig Tillid til ham; thi naar Sønnen i Verdenslivet fjerner sig fra Forældrene og Hjemmet, er næsten altid en Del af hans Sjæls Renhed gaaet tabt. Og ren af Sind og Hjerte, bad jeg Gud, at den maatte være, som jeg skulde betro mit Kjæreste paa Jorden. Den Lykke, jeg i min Ungdom havde haft en Forsmag paa, ønskede jeg hende saa inderlig, og jeg bad ofte til Gud, at hendes Hjertes Rose maatte blive velsignet med rige Blomster.

Min Bøn blev hørt, og hendes Følelser i fuldt Maal gjengjældte. Da nitten Somre vare gaaede over hendes Hoved, kom hun en Dag ind til mig med straalende Øine og bevægede Miner, og tilstod i forvirrede Udtryk, at hun nu var det lykkeligste Menneske i Verden, saafremt vi vilde give hende vor Velsignelse til den Forening, der nylig var sluttet imellem hende og Valdemar Mønster. — Uagtet jeg havde ventet, at en saadan Begivenhed vilde komme, overraskede den mig dog, og jeg tillod mig at spørge om de nærmere Omstændigheder ved denne Forbindelse. Med det rødmende Ansigt skjult ved mit Bryst fortalte hun mig om deres gjensidige Kjærlighed og om hans Erklæring,

som havde fundet Sted for faa Øieblikke siden. Den lykkelige Elsker var endnu i Haven, hvor han med Længsel ventede det Budskab, som Elise skulde bringe ham fra sine Forældre. Selmer var fraværende, og det ansaae jeg for meget heldigt, thi hvor kjærlig og god han end var, vidste jeg dog altfor vel, at han ikke strax med Glæde vilde give sit Samtykke til dette Parti; thi det gammeldags Begreb, at Embedsexamen altid burde være fra Haanden, før man tænkte paa at forlove sig, var endnu saa levende hos ham, at han sikkerlig vilde modtage Mønsters Begjæring med Indvendinger i den Retning, saafremt han ikke forud var bragt paa andre Tanker ved Elises og mine Forestillinger. — At jeg med Ømhed tog mit elskede Barn i mine Arme og ønskede hende Lykke og Velsignelse, behøver jeg vist ikke at sige; jeg vidste, at et vigtigt Skridt var gjort, og bad til Gud, at det maatte bringe dem Begge Held og Lykke. Efter Elises Begjæring fulgte jeg med hende til hendes Hjertensven. Han kom os hurtig imøde og saae spørgende paa mig; jeg rakte ham venlig Haanden og talte til ham, som mit Hjerte indgav mig. Glæde og Bevægelse viste sig i hans aabne Ansigt, idet han takkede mig for den Skat, der var bleven ham betroet, og forsikkrede alvorlig og kjærlig, at han aldrig skulde have andet Maal for Øie end hendes Lykke og vor Tilfredshed. Mine Betænkeligheder i Henseende til Selmers Samtykke lode til at forurolige ham, og han bad mig indstændig at tale hans Sag. „Bedste Fru Selmer,“ sagde han tilsidst,

„siig Justitsraaden, at jeg skal læse baade Dag og Nat og ikke unde mig Ro, før jeg bringer ham et godt Laud. Jeg vil arbeide med dobbelt Lethed, naar jeg veed, at Lønnen venter mig hos min søde Elise og mine kjære Svigerforældre."

Jeg maatte love at gjøre, hvad jeg kunde, for de unge Mennesker; paa deres Lykkes Himmel saae de kun denne ene Sky, og den vilde jeg naturligvis gjærne bidrage Mit til at fjerne, men saa ganske let var det ikke. Selmer havde, uagtet mine gjentagne Hentydninger, aldrig villet tro, at noget Saadant var i Gjærde; for ham vedblev Elise endnu bestandig at være et Barn, og hvergang jeg talte til ham om Muligheden af en Forbindelse imellem hende og Mønster, sagde han spøgende: „Kjære Kone, bliv nu bare ikke en Kirsten Giftekniv! Det har ingen Hast; lad Elise ikke tænke derpaa i de første ti Aar. Hun maa helst ligne sin Moder i Alt, saaledes og i det Kapitel; jeg vil desuden nødig af med Pigebarnet." — Ved disse Yttringer og lignende Anskuelser havde han levet sig saa aldeles ind i den Tanke, at der endnu var langt frem med alle saadanne Romaner, som han kaldte dem, og blev derfor som himmelfalden, da jeg i Aftenkonferencen fortalte ham, hvad der var skeet. Han var halv vred og halv bedrøvet, og erklærede det for Barneværk, der enten skulde glemmes eller gjemmes. Selv at tale med Elise derom, sagde han, at han nødig vilde; det var bedre, at jeg sagde hende hans Mening om den Sag. Hun var jo en fornuftig Pige, der nok vilde indsee, at hendes

Fader havde Ret. — Saalænge jeg mærkede, at Manden var i Hede, forholdt jeg mig aldeles passiv, men da Paroxymen var ovre, sparede jeg ikke paa Ord. Alt, hvad jeg vidste, der kunde og maatte røre hans Hjerte, brugte jeg for at stemme ham gunstig for vore Børns Lykke, og ret længe varede det heller ikke, før en Smule Mildhed fik Indpas i hans Sind. Tanken om at gjøre hende bedrøvet, som han elskede, var ham uudholdelig, og da Elise næste Morgen lagde sine Arme om hans Hals og saae ham ret kjærlig ind i Dinene, svandt det sidste Gran af Haardhed fra hans Sjæl, og han gav efter for vore Forestillinger.

Med Fred og Glæde feirede vi samme Aften deres Forlovelsesfest. Præstefolkene modtoge med Kjærlighed den ny Datter i deres Kreds, og snart lærte vi ogsaa at erkjende, at vi havde faaet en god og kjærlig Søn, som elskede vor Elise med Sandhed og Troskab. Selmer, som ikke let sluttede sig til Nogen, vedblev vel en Tidlang at være noget fremmed og utilgængelig mod det ny Medlem af vor Familie, men efterhaanden maatte det forsvinde, thi en elskværdigere og opmærksommere Søn kunde vi ikke have ønsket os. Elises Lykke stod præget i hendes Miner og sporedes i enhver Yttring. Overensstemmelse og Harmoni forenede daglig de to Mennesker mere og mere. Guds Engle i Himlen saae vist med Velbehag paa dette Par, og mit Hjerte bævede ofte af Taknemlighed og Glæde, naar jeg var Vidne til deres Lykke.

At de snart maatte skilles, var den første Sorg, der

mødte dem, men det kunde jo ikke være anderledes, da hans Studier fordrede hans Nærværelse i Kjøbenhavn. Da Embedsexamenen var taget, og et Laud var Lønnen for hans Flid og Møie, var der stor Glæde i vor Kreds. En Ansættelse som Huslærer nogle Mile fra os var den Stilling, han kom i strax efter Examenen, og de to Aar, han saaledes tilbragte i vor Nærhed, vare unægtelig rige paa Glæde og Opmuntring for os Alle. — Men saa kom der et Tilbud fra en Godseier i Fyen, der ønskede en dulig Hovmester til sine to Sønner, og dette fremkaldte mange Betænkeligheder og en alvorlig Kamp hos de Elskende. Det var nemlig Godseierens Hensigt, med sine Sønner og Hovmesteren at forlade Danmark førstkommende Efteraar og forblive tre Aar i Italien og Frankrig, og en saa lang Adskillelse forekom dem strax som umulig og uudholdelig; men ved nærmere Drøftning af Sagen var der dog Saameget, der talte til dens Fordel, at Hjertets Stemme maatte vige for Fornuftens. Med den tilbudte Ansættelse fulgte f. Ex. ikke alene et særdeles godt Honorar, men tillige det Løfte, at det første Præstekald, der blev ledigt paa Kammerherrens Gods, skulde blive den Kandidat sikkret, der bestemte sig til at følge med paa Udenlandsreisen. — De Fleste vide altfor godt, hvor sent og vanskeligt det er for den studerende Klasse at komme i en nogenlunde sorgfri og selvstændig Stilling; der er saa Mange om Alt, saa de bedste Aar gaa altfor ofte hen i knappe Kaar og trykkende Forholde. Dette indsaae Mønster meget vel og søgte af bedste Evne at indgive

Elise de samme Anskuelser, hvilket da heller ikke faldt ham vanskeligt; thi hun lyttede til hans Ord som til et Orakels, og overgav med Tillid Alt i hans Hænder. Det gode fyenske Præstekald var Guldfuglen, der lokkede, og Beslutningen blev taget. Men Afskeden var smærtelig, og mange tunge Uger og Maaneder fulgte efter. Længsel og Savn hvilede over de unge elskende Mennesker, og det friske Ungdomsliv tabte sin første Duft. Breve, lange og kjærlige, fløi over Land og Hav, men Hjerterne sukkede dog efter mere, og Dagene vare dem saa lange. Elises tidligere Liv havde været som en stille Strøm, der ikke kjendte til Storm eller Brydninger; den første var nu kommen, men blidt og resigneret bøiede hun sig for det uvante Tryk, og kom sikkerlig Gud nærmere ved denne hendes første Prøvelse.

Da den halve Tid var gaaet, gik det bedre, især for hende. Hun tænkte nu paa den Rede, der skulde beredes til den ventede Fugl, og havde travlt med at virke for det Hjem, som han havde arbeidet for at forskaffe dem. Der blev spundet, og der blev syet, og ofte svævede et lykkeligt Smil over hendes Ansigt, imedens Naalen fløi hurtig ud og ind. Og da hendes Tankers og Kjærligheds Gjenstand omsider vendte tilbage, o, da var der en Fryd og Gammen, som maatte bringe Hjertet til at svulme af Glæde, og som maatte fylde Øiet med Taknemmelighedstaarer; thi kjærlig og tro, som han forlod hende, modtog hun atter efter tre Aars Forløb sin Hjertensven i sine Arme. Kinden var brunet af den brændende Sol, men Sind og Hjerte

vare uforandrede. — Efter et Aars Forløb blev der et Præstekald ledigt paa Kammerherrens Gods, og den tro Jakob, som i syv Aar havde tjent for sin Rachel, var nu endelig Maalet nær. Saasnart den forrige Præstefamilie forlod Præstegaarden, vilde det unge Par drage ind i den, og først i Oktober skulde derfor deres Bryllup finde Sted. Med Længsel og Glæde imødesaae Brudgommen denne Høitidsdag, og blev kun lidt nedslagen, naar han mærkede, at Vemod blandede sig i Elises Glæde; og uagtet al hendes Tillid og Kjærlighed var det dog ofte Tilfældet. Barndomshjemmet havde været hendes hele Verden, og hun hængte derfor saa inderlig ved det og ved os, som hun skulde forlade, at hun dengang ikke begreb, at hun kunde blive fuldkommen lykkelig, uden at vi delte hendes Lykke. Uagtet Hjertet ofte blødte i mig ved Tanken om det Savn, der forestod saavel Selmer som mig, betvang jeg dog i hendes Nærværelse enhver Yttring deraf, og talte derimod ofte med hende om, hvor glad og lykkelig hun vilde blive, og hvilken Glæde det vilde være, naar vi til næste Sommer besøgte dem. Naar Samtalen tog den Retning, smilte hun igjennem Taarer og hengav sig til lyse, velsignede Forhaabninger, og da Bryllupsdagen kom, o, da var der Fest i vore Hjerter og Fest i vort Hus. Glæde og Kjærlighed besjælede os Alle, og Intet blev sparet eller forsømt, som kunde forøge Dagens Høitid. Selmer, min kjære, dyrebare Ven, var utrættelig i Opfindelser for ret at gjøre alt saa smukt og godt som mulig, og var dertil saa mildt bevæget

over den Adskillelse, der forestod, at Taarerne ofte blinkede i de rare, milde Dine, naar hans Blik hvilede paa vor elskede Datter. Og hun, en sødere, mere kvindelig Brud kunde ikke let tænkes; ellers var hun jo egentlig ikke smuk, men den Dag var der et Udtryk i hendes Dine, der gav hende en ubeskrivelig Ynde, og hun var dertil saa kjærlig og taknemmelig imod os Alle. Det mindste Bevis paa Kjærlighed imod hende blev paaskjønnet, og hun modtog dog saamange, thi baade Slægt og Venner kappedes om at vise hende Omhed og Hengivenhed. — Der kunde ikke let gives nogen større Kontrast end den, der var imellem min frendeløse Brudefærd og hendes, men jeg velsignede dog den Dag, som havde forenet mig med min nu saa dyrebare Ven. Og jeg var ikke den Eneste, der havde tænkt saaledes, thi da vi om Aftenen bleve alene, lagde han sin Arm om mig og sagde mildt og kjærlig: „Har min lille Kone tænkt paa vor Bryllupsdag idag? Jeg har ret i Tankerne mindedes den med Taknemmelighed, thi den er bleven efterfulgt af Dage og Aar, tilbragte i Lykke og Tilfredshed. Ikke sandt, kjære Anna, det var dog godt at vi To fandt hinanden!" I fuld Erkjendelse af vor Lykke svarede jeg ham med Inderlighed og Kjærlighed herpaa, og bad til Gud, at vi endnu en Tidlang maatte leve med hinanden.

Det er for Tiden Skik og Brug, at nygifte Folk gaa fra Alteret til Reisevognen og ile i største Hast fra Slægt og Venner, som om det, at de have giftet sig, var noget saa Forfærdeligt, at de maatte fly fra det

Sted, hvor det var skeet. Det er maaske et Bevis paa vor Tids overdrevne Pænhed og Kvindelighed, men da det efter mit Begreb er en aldeles feilagtig Opfattelse, vil jeg blot bemærke, at min Datter slet ikke fulgte Moden i den Retning. De Nygifte bleve tværtimod i hele otte Dage hos os, snart hos Mønsters Familie og snart i vort Hus. Glæde og Munterhed herskede i vor Kreds, og alle Egnens Beboere kappedes om at fetere det unge Par. — Dagen før deres Afreise var en Søndag, og den var ogsaa en Sjælens Festdag. Mønster havde nemlig bedet sin Fader, om han maatte prædike den Dag for ham; han følte Trang, sagde han, til at tolke Guds Ord for den Menighed, der havde været Vidne til hans Lykke. Jeg husker endnu saa tydelig denne Prædiken; Evangeliet var om Bryllupsklæderne, og Slutningsordene: Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte, var det Punkt, hvorom hans Tale nærmest dreiede sig. Hvor klart end Alt staaer for mit indre Blik, er det mig dog umuligt at gjengive den Veltalenhed og Troens Klarhed, hvormed han udviklede den dybe Betydning, som ligger i denne Sætning. Enhver Tilhører var bevæget og følte sikkerlig Sandheden af hans Ord, men meer end alle Andre berørte dog denne Prædiken hans Slægtninger, thi uden at blande det private Forhold ind i den offentlige Tale, vidste han i smukke, rørende Ord at sige Noget, der havde Hensyn til enhver af os. Hans Kjærlighed som Søn, Ægtemand og Svigersøn udtalte sig tydelig i det rige Sprog, hvori han omtalte Livets Velsignelser og den rette Maade

at nyde dem paa. — Det var, som sagt, en Sjælens Festdag, der feiredes i Guds Hus, og hans Dine saae vist med Velbehag ned til den unge Herrens Tjener, der elskede Gud og Verden uden at glemme det Vigtigere over det Ringere.

Dagen, der fulgte efter, bragte Vemod og Smærte, thi at skilles fra dem, vi elske, er svært, selv om vi haabe, at de gaa til Lykke og Tilfredshed. Livets Omskiftelser ere mange og ofte tunge; vi vide jo ikke, hvad der kan møde saavel dem, der drage bort, som dem, der blive tilbage, og man slipper derfor saa nødig dem, der hidtil have delt Sorg og Glæde med os. Elise var ogsaa usigelig bevæget, da hun sagde Hjemmet og sine Forældre Farvel, og aldrig har jeg maaske viist mere Kraft i min Kjærlighed, end da jeg ved Afskeden betvang min egen Bedrøvelse for at opmuntre hende og Selmer. Først da de vare borte, gav jeg efter for min Bevægelse, men det var kun for nogle Dieblikke, thi Selmers Forsagthed opfordrede mig snart til at glemme mit Savn for at adsprede ham. Hans mange Forretninger, der ellers saa høilig interesserede ham, vare ham i den første Tid imod; saa ofte han tog fat paa sit Arbeide, lagde han det atter tilside for at tænke paa og tale om den Bortreiste, og han søgte mit Selskab med fordoblet Iver, som om han hos mig haabede at glemme Savnet. Men desværre, med min bedste Villie formaaede jeg det ikke at fremtrylle Glemselen. Tomhed omgav os, og Længselen var den ubudne Gjæst, der fulgte os, hvorhen vi end gik. Saalænge vi havde været omgivne af de Unge, og havde levet og virket

for deres Interesser, havde vi ikke mærket, at vi selv vare blevne gamle, men nu, da vi vare ene, følte vi paa engang Vægten af de mange Aar, der hvilede paa vore Skuldre, og søgte forgæves at tilkæmpe os den tabte Livlighed med Aandens Elasticitet.

Da nogle Maaneder vare gaaede, og glade og kjærlige Breve fra vore Børn havde oplivet os, gik det bedre. Vi Gamle sluttede os om mulig endnu mere til hinanden, da vi vare ene, og Selmer paaskjønnede ethvert Bevis paa Kjærlighed, som jeg viste ham. Imidlertid mærkede jeg dog, at noget Ualmindeligt gjærede i hans Hoved, og omsider kom det frem. Det var et Forslag han vilde gjøre mig, og han vilde prøve, om jeg billigede hans Ønske at forlade hans nuværende Stilling og søge sig et Embede i Kjøbenhavn. I pekuniær Henseende vidste han vel, at vi muligvis vilde tabe, men i Henseende til Omgivelse og Tilfredshed troede han, at vi vilde vinde. Hans Forældre vare vel døde for flere Aar siden, men hans Brødre levede endnu, og hos dem, saa vel som hos min Broders Familie, tænkte han, at vi skulde finde Opmuntring og Adspredelse. Desuden vilde de Forretninger, som den af ham attraaede Stilling medførte, ikke være saa besværlige som dem, han nu havde, hvilke i den senere Tid havde været temmelig anstrængende. — Af ganske Hjerte gik jeg ind paa denne Plan, thi var mit nuværende Opholdssted mig end kjært, forlod jeg det dog gjærne, naar vi Begge paa et andet Sted kunde finde mere Ro paa vore ældre Dage. En Ansøgning om det Embede, der

havde fremkaldt denne Attraa hos Selmer, blev derfor skrevet og afsendt, og faa Uger efter stod hans Udnævnelse i Aviserne. Hans gode Examenskarakterer og hans mangeaarige Virksomhed lode ham gaa forud for de øvrige Ansøgere.

Da Foraaret kom, herskede Travlhed og Forstyrrelse i vort ellers rolige Hjem. Indpakning og Flytning bragte mange uhyggelige Dage, og det var ikke uden blandede Følelser, at jeg forlod det Sted, hvor jeg nu i otte og tyve Aar havde fundet en rolig og sikker Havn. Selmer delte fuldkommen enhver min Følelse, men var dog glad ved den Beslutning, der var taget. Kjøbenhavn og hans Venner der havde altid besiddet en betydelig Tiltrækningskraft for ham, og han søgte med sin sædvanlige Hjertensgodhed at indgive mig det samme gode Haab til Fremtiden, som han selv nærede. Nogenlunde lykkedes det ham, men jeg kunde dog ikke lade være at anstille Sammenligninger imellem den Sindsstemning, der havde besjælet det sidste Par, som fra dette Sted begav sig til et nyt Hjem, og saa den, der hvilede over os. Forhaabningernes straalende Glands udbredte over deres Fremtidsbilled en Farverigdom og Ynde, der gav dem Mod og Kraft til at bære Alt, og Ungdommens lykkelige Sorgløshed lod dem kun vente Glæde og Lykke. Hjemmet, som de droge til, var deres eget, og forekom dem derfor som et jordisk Paradis, og Pligterne, der ventede dem, syntes dem lette at udføre, thi de skulde hjælpe hinanden dermed. Mine og sikkerlig ogsaa Selmers

Tilskikkelser i Ægteskabets Skole havde været rige paa mange glædelige Erfaringer, men alligevel var der en vis Forsagthed over os Begge, da vi droge til et nyt Hjem og til ny Omgivelser. Vi kjendte hinanden saa godt, at vi ingen Bekymring nærede med Hensyn til vort eget indre Liv, men hvad Livet og Verden kunde bringe os for Omskiftelser, var det Spørgsmaal, som ængstede os. Illusionernes Tid var forlængst forbi for os, og vi følte og erkjendte, at der var en himmelvid Forskjel imellem den Stemning, hvormed en ung Mand drager hjem med sin unge Hustru, og saa den, hvormed en aldrende Mand bringer sin aldrende Hustru til den ny Bolig, der rimeligvis skal være deres sidste fælles Hjem her paa Jorden.

Livets Aften.

Sex Vintre og Somre ere nu henrullede paa Tidens Strøm, siden vi forlode Jylland og vor Birkekreds der. Roligt og godt har vort Liv været i disse forløbne Aar, og mangen Glæde har oplivet vor Sjæl. Iblandt dem maa jeg dog først og fremmest omtale den Lykke, som vi have følt ved gjentagne Gange at gjæste vore kjære Børn i Fyen. I en venlig Bolig og med særdeles gode Indtægter finde de en sjælden Tilfredshed og Lykke, og ere dertil saa inderlig glade ved at modtage Besøg af os. De kappes Begge om at vise os Kjærlighed og Omhu, og finde utallige Paaskud til at forlænge vort Ophold hos dem. — At see en Datter saa lykkelig gift, er den største Glæde, som en Moder kan føle, men at Livets Solskin ikke altid vil kunne skinne paa dette Par, veed jeg vel, thi Enhver skal have sit Kors. Dog ængstes jeg ikke derfor, thi Tro og Tillid, Menneskets bedste Skatte, have Plads i deres Sjæle og ville vel holde dem opret, om ogsaa Livets Storme fare hen over deres Hoveder. De kunne blive bøiede under Trykket, men sikkerlig aldrig knækkede,

saasandt Gud staaer dem bi! — En rask og velsignet Dattersøn har jeg holdt over Daaben, idet hans lykkelige Fader indlemmede ham i Christi Samfund, og senere har en lille sød Pige forøget Forældrenes Glæde. For hvert nyt Led, der føies til Familiekjæden, bindes den endnu nøiere sammen, og det er, som det sig bør. — Naar jeg er Vidne til den Omhed, hvormed Elise hænger ved Mand og Børn, takker jeg Gud, thi jeg føler da, hvormeget hun har at elske her i Verden, om ogsaa hendes Forældre snart skulle forlade den, og derpaa maa vi jo nu være forberedte. De mange tilbagelagte Aar have ikke været uden Virkning, hverken paa vor Helbred eller vort Udseende; Alderens Snee bedækker Selmers Hoved, og min smækkre Figur er bleven forvandlet til Matronens temmelig svære Skikkelse, dog sender ingen af os noget Suk efter de svundne Ynder. Vi elske hinanden trofast og inderlig og have hverken Øie for Rynker eller Svagheder. — At Gud endnu lader os vandre med hinanden, ansee vi for en stor Naadegave, og bede Begge, at vi ogsaa maa følges ad, naar vi engang kaldes til den lange Vandring.

Med Undtagelse af enkelte astmatiske Anfald er Selmer forresten rørig og rask endnu, og er dertil saa usvækket i aandelig Henseende, at han daglig tager Del i de Forretninger, der følge med hans nuværende Stilling. Hans ældste Brodersøn, som for nogle Aar siden er bleven juridisk Kandidat, er hans Fuldmægtig og er ham i enhver Henseende en tro Støtte; thi han besidder ikke alene Dygtighed, men er tillige opmærksom

imod den gamle Onkel, og bærer venlig over med de Smaasvagheder, der imellem gjøre sig gjældende i Forretningslivet. — I det selskabelige Liv finder hverken Selmer eller jeg nogen stor Fornøielse; det trætter, uden at more os. Derimod er det os en kjær Opmuntring hyppig at samles med hans og min Familie. Min Broder har efter mange Aars anstrængende Virksomhed omsider naaet en tarvelig Velstand, og lever i lykkeligt Samliv med sin endnu livlige Kone og sin talrige Børneflok. De komme ofte til os og glemme aldrig at paaskjønne, at vi ved den ringe Hjælp lagde den første Grund til den store Virkekreds, hvorved de nu beskæftigede en Mængde Mennesker, og som giver dem selv en fuldkommen sorgfri Existens. Den ældste Datter, Anna, ligner mig paafaldende, saavel i Ydre som i Sjæl og Hjerte. Hun hænger med en uendelig Hengivenhed ved mig, og meddeler mig med ubegrændset Fortrolighed alle de forskjellige Tanker og Følelser, der vexle i hendes bevægelige Sjæl. Og dette er mig ikke alene kjært, fordi jeg holder af Pigebarnet, men det interesserer mig tillige, thi i Samtale med hende føres jeg ofte ligesom tilbage til min egen bevægede Ungdomstid; den var jo ingenlunde rosenfarvet, men har dog et eget Trylleri for den treogtresindstyveaarige Kone.

Ogsaa de andre af mine Broderbørn ty ofte til mig i Glæde og Sorg; Tante Anna maa tale et godt Ord med Forældrene, naar en eller anden Fornøielse skal komme istand; Tante Anna maa hjælpe lidt paa

Lektierne, naar det kniber i Skolen; og Tante Anna er Konfident, naar en lille Overraskelse skal beredes Forældrene til Fødselsdag eller til Jul. Jeg gjør det med stor Glæde, ja jeg finder Adspredelse i at hjælpe dem, og Selmer er langtfra nogen kneben Onkel, naar det gjælder om at hjælpe lidt paa deres Sparebøssers Indhold, der sjælden vil slaa ret til til de ungdommelige Spekulationer.

Foruden den Opmuntring, som det er os at see disse Børn og unge Mennesker om os, tage vi endnu med usvækket Interesse Del i, hvad der foregaaer i den litterære Verden; hvad Konst og Litteratur har at byde sine Yndere af Nyt og Godt, drage vi Gavn og Glæde af. Poesiens yndige Sprog og Konstens skjønne Fremstillinger formaa endnu at begeistre os som i tidligere Dage. Aarenes Vægt hviler hos os mere paa Legemet end paa Aanden, og det ere vi meget taknemmelige for, thi der er noget Sørgeligt ved, at selv den udødelige Sjæl skal blive svækket ved Alderens Paavirkning. — Til en af vore Fornøielser hører det, at vi hvert Foraar besøge Maleriudstillingen, saasnart den bliver aabnet. Jeg har fra min Barndom af næret Interesse for Malerkonsten, og den blev unægtelig forøget ved det Indtryk, som Heiden engang gjorde paa mig, og min Smag er tillige bleven skærpet ved saa ofte at høre tale om denne Gjenstand. Følelsen, der dengang forøgede Interessen og skærpede Smagen, er forlængst forsvunden, men Konsten besidder, og vil altid besidde, en stor Tiltrækningskraft for mig, og det er

en af mine største Nydelser, at beundre hvad Stort og Skjønt Geniet har frembragt i denne Retning.

Selmer harmonerer heldigvis ogsaa i denne Hen-
seende med mig; mange gode og kostbare Malerier
pryde vor nuværende Bolig, og det er ham en Glæde,
hvergang han er istand til at forøge vor Samling.
Paa den Udstilling, som jeg her vil omtale, var han
netop beskæftiget med at udsøge et godt Stykke. Vore
Finanser tillode os at anvende en ret rundelig Sum
paa dette Indkjøb; Spørgsmaalet var blot at finde
Et, der besad sandt konstnerisk Værd. Ikke fuldkom-
men stolende paa vor egen Smag, raadførte han sig
med flere Bekjendte, som vi traf deroppe, og blev af
en af dem raadet at henvende sig til en eller anden
Maler, der bedre end nogen Anden kunde være ham
behjælpelig med at vælge. „Der er nu Professor Hei-
den," sagde den Raadgivende tilsidst, „han er da i
enhver Henseende istand til at bedømme, hvad her er
fremstillet. Hvis jeg ikke tager meget feil, er han her
idag, og De vil maaske allerede nu kunne faa Leilig-
hed til at tale med ham. Jeg har lidt Bekjendtskab
til ham" — tilføiede den Talende med en vis Selvtil-
fredshed — „og kan, om De ønsker det, præsentere Dem
for ham." Efterat Selmer havde modtaget Forsikrin-
ger om, at det ikke var paatrængende at henvende sig
til en Fremmed med en saadan Anmodning, begyndte
vi i Forening at dele vor Interesse imellem Malerierne
og de Tilstedeværende, for muligvis at træffe den om-
talte Smagens Kritikus. Den Herre, som ved denne

Leilighed var den protegerende, var utrættelig i at beskrive Professorens Udvortes, for at vi skulde kunne kjende ham, hvis vi traf paa ham. Hvor uligt var det Billede, som han fremstillede, fra det, som stod præget i min Erindring! Af den hele Beskrivelse over mit Ungdomsideal kunde jeg kun gjenkjende den noget haltende Gang, som han omtalte. Det Mærke, som han havde faaet paa den ulykkelige Kjøretur, havde Tiden, der ellers mildner Alt, dog ikke formaaet at udslette; det skulde følge ham til hans Grav.

Uden nogen Bevægelse følte jeg dog unægtelig Lyst til atter at gjensee den Mand, der i saa lang Tid havde haft Plads i mit Hjerte, og som i mange Retninger havde godtgjort, at jeg ikke havde overvurderet hans Evner og Talenter; thi han var almindelig anerkjendt som en udmærket Konstner og en pletfri Karakter. Ret længe behøvede vi ikke at søge efter ham, thi saasnart vi traadte ind i det næste Værelse, lagde jeg Mærke til en høi, svær Mand, der stod i Samtale med flere Herrer. De forskjellige farvede Baand i deres Knaphuller tydede paa, at det var Mænd, der havde modtaget forskjellige Monarkers Udmærkelse; ogsaa han, som jeg antog for Heiden, bar disse Prydelser. Uden at omtale til Selmer eller den anden Herre, at jeg troede at have fundet den, vi søgte, stod jeg i nogle Dieblikke i Stilhed og betragtede ham. Ved det første Indtryk forekom han mig aldeles som fremmed; kun den Maade, hvorpaa han førte den ene Fod, bestyrkede mig i min Formodning. Men da jeg nærmere havde

iagttaget hans Bevægelser og Udtrykket i hans Ansigt, mens han talede, gjenkjendte jeg lidt efter lidt de samme Træk, der engang i mine Tanker havde besiddet den største Skjønhed og Ynde. De kloge, geniale Dine havde endnu beholdt deres Livlighed og Glands, men ellers havde Tiden rigtignok fremkaldt stor Forandring hos ham; kun tyndt, graat Haar omkrandsede den høie Pande, og Alder og Anstrængelse havde furet Kinderne. — Mine Reflektioner over Støvets Forkrænkelighed bleve afbrudte, da Heiden vendte sig om imod den Herre, der ledsagede os, hvorpaa denne strax tiltalede ham og fortalte i de mest smigrende Udtryk Anledningen, til at vi havde søgt at træffe ham. Heiden erklærede, at han med Fornøielse vilde være til hvad Nytte han kunde, og vendte sig imod Selmer, som af vor fælles Bekjendt blev præsenteret for ham. „Etatsraad Selmer!" gjentog Heiden nølende, og lod sit Blik glide hen paa mig. Selmer, som intet Dieblik glemte at vise mig Opmærksomhed, tilføiede efter den første Hilsen: „Maa jeg forestille Professoren min Kone; hun er ellers den, hvis Smag jeg stoler paa, men dennegang ønskede hun Assistence, da hun finder, at her er saa meget Godt, at det er vanskeligt at gjøre noget Valg." Ved disse Ord saae jeg op paa Heiden, som næppe lod Selmer tale ud, før han udbrød: „Er det muligt! Er det Anna — om Forladelse, Fru Selmer mener jeg, hvem jeg tidligere har kjendt som Anna Warner!" Han rakte begge Hænder ud imod mig, og syntes meget glad ved at gjensee mig. „Jeg vidste

nok," sagde han, „at De var kommen her til Byen, men har hidtil aldrig kunnet træffe Dem. Det er jo et fortræffeligt Møde! Nu skal jeg med forøget Interesse udsøge Dem et rigtig godt Stykke."

Selmer havde under denne Gjenkjendelsesscene forholdt sig aldeles rolig, men saae dog saa forundret ud, at jeg skyndte mig med at give ham en Forklaring, og hvor kort og ufuldkommen den end var, lod den dog til at tilfredsstille ham. Han tog villig Del i den livlige Samtale, der opstod imellem os. Heiden forblev i vort Selskab, til vi atter toge bort; han spurgte og fortalte med en Interesse, der viste, at han endnu erindrede enhver Smaating, der angik vort tidligere Samliv. Han havde vist gjærne modtaget en Indbydelse til at besøge os, og min Lyst tilskyndede mig til at komme med en saadan; men da Selmer og jeg ellers vare enige i, at vi ingen ny Bekjendte vilde optage i vor Kreds, troede jeg ikke at burde gjøre en Undtagelse paa egen Haand, i Særdeleshed da jeg følte mig overbevist om, at hans Kone aldrig vilde kunne behage hverken Selmer eller mig. Jeg taug altsaa og ventede forgæves paa, at Selmer ved Afskeden skulde sige et Par opfordrende Ord, men han takkede kun for den udviste Tjeneste og lod det dermed være godt. — Uden ret at ville give efter derfor følte jeg mig ubehagelig berørt ved denne Mangel paa Hjertelighed fra vor Side, og det varede lidt, inden den sædvanlige Tilfredshed vendte tilbage til mit Sind; men da den atter var der, følte jeg tilfulde, hvor mægtig en Forandring der

var foregaaet med mig, siden jeg sidst havde seet Heiden. Dengang havde et Blik, et Ord af ham endnu formaaet at vække de slumrende Følelser tillive; nu derimod var Alting, endog ligeoverfor ham, Ro og Fred. Følelsen var ikke død i mit Bryst, ingenlunde, den var der endnu varm og trofast, men den tilhørte min dyrebare Ven og mit elskede Barn. Dem har jeg givet mit Hjertes bedste Del; hvad der nu er tilbage for Heiden, er kun den venlige Hengivenhed, hvormed jeg omfatter Saamange.

Et stort Maleri af Heiden hænger nu over mit Skrivebord; Selmer fandt det saa smukt og godt, at han for et Aarstid siden kjøbte det til en Julegave til mig. Denne Foræring forskaffede mig megen Glæde, og jeg betragter det daglig med Fornøielse, thi det er en udmærket Konsttanke, der tydelig viser, at Malerens Talent og Geni ikke er sløvet af Alderen. En Dag, da jeg ret stod fordybet i Beskuelsen deraf, kom Selmer til, og efterat vi en Tidlang havde talt om og rost Maleriet, gik Samtalen uvilkaarlig over til den, der havde udført det. Selmer roste hans Tjenstagtighed ved den nylig omtalte Leilighed, og talte tillige med Fornøielse om den Opmærksomhed, som Professoren ved dette Møde havde viist hans Ægtehalvdel. „Hvorfra er det egentlig, at I kjende hinanden?" spurgte han tilsidst; „Du har vist tidligere fortalt mig det, men jeg erindrer det ikke mere."— At besvare dette Spørgsmaal var let, men det fremkaldte flere Tanker hos mig, som vare vanskelige nok at komme paa det

Rene med. Jeg havde nemlig oftere følt et Slags Bebreidelse over, at Selmer var aldeles fremmed for den Periode af mit Liv, som stod i Forbindelse med Heiden. Han havde vist ikke en Tanke, som nu var skjult for mig, hverken fra hans tidligere Liv eller det nærværende, og at han havde Ret til den samme Fortrolighed fra min Side, erkjendte jeg, men jeg havde hidtil altid manglet — Leilighed til at vise ham den. Den savnede Leilighed var nu kommen, og jeg ansaae det for min Pligt at vise ham den eneste Fold i mit Hjerte, der var skjult for ham. Men at finde de rette Ord var det Vanskeligste, dog, naar man har Ro i Sindet og Tillid til den, man taler til, komme de af sig selv; idetmindste gik det mig saaledes. — Med min Haand hvilende i Selmers gav jeg ham en Skildring af de Følelser, der dengang havde besjælet mig, og meddelte ham tillige de Beviser, hvoraf jeg sluttede, at Heiden havde næret den samme Interesse for mig. Med den Fred, som nu fyldte mit Bryst, forekom det Hele mig som en Drøm, og det var mig let at forsikkre Selmer, at enhver Rest af denne ungdommelige Kjærlighed var forsvunden, og at han nu var den, der udelukkende eiede min Sjæl og mit Hjerte. Under min korte Fortælling saae han meget alvorlig ud og forsøgte ofte at drage sin Haand fra mig. Dette bedrøvede mig, og jeg var nærved at fortryde min Oprigtighed, men standse paa Halvveien vilde jeg ikke. Jeg vedblev derfor uforstyrret at skrifte for ham, haabende, at min Kjærlighed og mine Kjærtegn nok vilde kunne formaa at forjage

le mørke Tanker fra ham. Mit Haab skuffedes heller ikke; ed den Omhed, som jeg følte, sagde jeg ham, hvor kkelig han havde gjort mig, og hvor dyrebar han var ig. Overbevisningen gav mig Veltalenhed, og dybt vægede omfavnede vi tilsidst hinanden med en Kjærghed saa varm og inderlig, at den vilde have gjort Par unge Elskende Ære.

At mine Meddelelser ikke aldeles vare gaaede Seler ad Glemme, mærkede jeg imidlertid senere. En ag, som han stod og betragtede det omtalte Maleri, gde han nemlig meget alvorlig: „Veed Du hvad, nna, dette Stykke kunde egentlig godt hænge inde i n anden Stue, f. Ex. over Klaveret, saa kunde Du a det, der hænger derinde, over Dit Skrivebord." — stedenfor at svare strax, reiste jeg mig, gik hen til m og saae ham vist i Dinene, idet jeg spurgte, hvorr vi skulde foretage den Flytning. Han saae forlegen og dreiede sig fra mig, men jeg lod ham ikke slippe a let. Jeg lagde min Haand paa hans Skulder og gde smilende: „Kjæreste, bedste Ven! lad os nu ikke ive naragtige paa vor gamle Alder. Maleriet er it; lad det blive paa det Sted, hvor det hænger; — r passer det saa godt. Mit Hjerte er Dit og bliver ig hos Dig, thi der hører det hjemme." — Ligesom skæmmet over at have huset en eneste taabelig skinsyg anke, bad han mig venlig om Tilgivelse, og lovede drig oftere at tænke paa, hvad der laa saa mange ar tilbage i Tiden. Jeg troer, han har holdt dette fte, thi vi have om mulig haft det endnu kjærligere

sammen, siden hin Samtale, ja Selmer har endog altid søgt Heidens Selskab, naar vi senere ere trufne sammen med ham, hvad ofte har været Tilfældet. — Det traf sig nemlig saaledes, at Heiden ifjor Sommer havde leiet Sommerværelser paa et Landsted, som min Broder eier ved Strandveien. Hos ham kom vi naturligvis hyppig, og som oftest kom Heiden ned i Haven, naar han saae os spadsere dernede. Han var altid hjertelig og opmærksom imod mig, og talte gjærne om tidligere Dage. Maaske er det min Forfængelighed, som indgiver mig den Tanke, men det har ofte forekommet mig, som om han, mere end jeg, har bevaret en Del af den Følelse, der forenede os i vor Ungdom. Saaledes har han ofte talt om den overordentlige Lighed imellem min ældste Broderdatter og mig, og foretrækker paafaldende hende fremfor de andre Søstre, ja, han har endog tilbudt hende Veiledning i Malning, hvortil hun, ligesom jeg, har ualmindelig Lyst og Anlæg. Efterat han gjentagne Gange havde forsikkret, at det vilde være ham en kjær Adspredelse, modtog hun hans Tilbud, og i den Tid de boede sammen, bleve et Par Timer om Ugen tilbragte paa denne Maade. — En Dag kom jeg tilfældigvis ind, da denne Undervisning fandt Sted, og for ikke at forstyrre dem, vilde jeg strax fjerne mig, men Heiden bad mig blive. „Det kan umulig forstyrre Anna, at vi tale sammen," sagde han; „vi forlange ikke, at hun skal deltage i Samtalen, thi den vil rimeligvis berøre en Tid, der ligger udenfor hendes Tilværelse. Ikke sandt, Fru Selmer," vedblev

han, „De tænker i dette Dieblik paa Deres Ungdom? Jeg dømmer fra mig selv, thi jeg seer aldrig Deres Broderdatter sidde saaledes, uden at jeg saa tydelig mindes Dem i Deres nittende Aar, ja, jeg rives vel endog saaledes hen af Erindringen, at jeg glemmer mine graa Haar og mange Aar, og bliver ligesom foryngет. Det er jo rigtignok kun momentvis, at Ungdommeligheden saaledes gjæster mig, men det er dog altid Noget, thi De giver mig vist Ret i, at Ungdommen er en velsignet Tid."

„Aa, ja!" svarede jeg nølende; „Ungdommen har en Friskhed, som den sildigere Alder savner. Men forresten finder jeg, at Alderdommen bringer saa uendelig meget Godt og Herligt med sig, som Ungdommen mangler. Den er ligesom Hvilen efter Arbeidet, og den bringer en Fred, som jeg sætter megen Pris paa." — „Ja vist, svarede han hurtig; „Alt er Ro og Stillestaaen, men det har efter mit Begreb noget Jammerligt ved sig; thi hvad er Aanden og hvad er Hjertet, naar Bevægeligheden og Spændkraften er sløvet? Kun en gold Rest, som ikke formaaer at tilfredsstille Besidderen! Nei, der er noget Tomt ved Alderdommen; det er Livets Vinter, som ikke bliver afløst af nogen opmuntrende Sommer." — „Kan jeg end ikke bekæmpe alle Deres Anskuelser af Alderdommen," svarede jeg, „denne sidste maa jeg dog indvende imod. De siger, at Livets Vinter ikke bliver efterfulgt af nogen oplivende Sommer — hvor kan De tale saaledes? Den evige Sommerglæde kommer os jo daglig nærmere, og der skulle vi uden Sorg eller Synd

indaande Blomsterduften i Himlens store Have." — Heiden forsøgte at smile, idet han sagde: „Naar man som De, bedste Fru Selmer, har vidst at bevare Sjælens Poesi usvækket, kan man aldrig føle nogen Levetid tom, men det har jeg desværre ikke forstaaet. Verden og Livet have gjort mig tør og kedsommelig, og jeg seer Alt med Misantropens taagede Kikkert. Dog, det er nok om denne Gjenstand. Klokken er fire, og de fysiske Fornødenheder gjøre sig gjældende. Den Maskine, der skal gjøre Tjeneste, maa holdes i Orden; derfor forlader jeg nu Deres Selskab for at spise til Middag, — en yderst prosaisk Yttring, ikke sandt, Fru Selmer? Jo, Alderdommen er velsignet, — for den er rolig!"

Med disse Ord forlod han Værelset. Han havde søgt at give Samtalen en spøgende Retning, rimeligvis fordi han fortrød at have røbet sine mørke Livsanskuelser, men det var ingenlunde lykkedes ham. Uagtet Smilet om hans Mund laa Tungsind i hans Øine, og tillige var der noget Bittert i hans hele Udtryksmaade, som gjorde mig ondt. Efter at han var gaaet, forblev jeg siddende fordybet i forskjellige Betragtninger. Jeg indsaae, at hans nuværende Liv maatte være tomt og temmelig glædeløst; hans allerede meget gamle Kone var saa svag og sløv, at hun vist mindre end nogensinde formaaede at oplive hans Tilværelse, og af Konstens Ære og Glæde havde han alt nydt saa Meget, at den meste Tillokkelse derved var borte. Faa eller ingen Baand bandt ham til Livet, hvad Under da, at han følte sig ene! — Fra Billedet af hans Liv vendte min Tanke sig

uvilkaarlig til mit. Hvor rigt var det ikke imod hans! Jeg havde dyrebare Venner og Slægtninger baade fjernt og nær, og fandt i Samlivet med min trofaste Ven en Glæde og Overensstemmelse, der lod mig glemme Alderen og dens Tryk. Taknemmelighed imod Gud var den Følelse, der fyldte mit Bryst, da jeg kom til Ende med mine Betragtninger; thi vel mindes jeg ofte ved legemlig Svaghed om, at mine Dage rimeligvis ikke ere mange, men det fremkalder ingen Sorg hos mig. Mange kjære Baand binde mig vel til denne Verden, men mange Kjære ere ogsaa gangne forud til den anden. Den lille Engel, som Gud en kort Tid lod være hos os, er vist det Himlens Sendebud, der skal hente vore Sjæle til Gud. Det er Sværmeri, det veed jeg, men deri er der næppe Synd.

Selmer ønsker inderlig, at han maa være den Første af os, der kaldes bort; Døden vil intet skrækkende have for ham, siger han, naar jeg blot maa staa ved hans Side i det sidste Øieblik. Hvad han ønsker, beder jeg ogsaa til Gud, maa skee, thi den tunge Prøvelse faaer jeg vel overvundet, og jeg har da den Bevidsthed, at jeg har fuldført mit Dagværk herneden. Hvorledes, — det veed kun Gud, som seer i Hjertets skjulte Vraa, men med Haab om hans Naade og Christi forsonende Forbøn gaaer jeg tillidsfuld Regnskabsdagen imøde. Ligesom man ofte om Aftenen, før man gaaer til Hvile, lader den tilbagelagte Dags Begivenheder gaa forbi sine Tanker, saaledes dvæler jeg ikke sjælden ved mit tilbagelagte Livs Omskiftelser. Lys og Skygge have af-

løst hinanden, og det er vistnok meer eller mindre Tilfældet i Enhvers Tilværelse; uden de mørke Timer vilde Livet herneden jo alt være et Paradis, og det er ikke Skaberens Hensigt. Ved Smærte og Længsel drages vi til Gud og Evigheden; ved hans Visdom og Kjærlighed er der sikkerlig i ethvert Menneskes Sjæl nedlagt en Følelse, der aldrig lader os aldeles glemme, at vor Livsplante har sin Rod i Evighedens Grund. Vi skulle elske Livet herneden, men dog som de, der stunde efter et andet og skjønnere.

Hvad er Livet? lyder det atter i min Sjæl, idet jeg fordyber mig i disse Betragtninger. For mig har det været Prøvelse, Forsagelse, Resignation, Tilfredshed, Lykke, og nu en mild Fred og velsignet Hvile. Jeg erkjender med et taknemmeligt Sind, at mit Liv har været rigt; de Prøvelser, som engang forekom mig tunge, føler jeg nu, vare nødvendige for mig, thi kun ved dem er jeg bleven skikket til at nyde den Lykke, som senere er bleven mig til Del; og saaledes gaaer det vist altid her i Verden. Intet er Tilfælde; Alt kommer umiddelbar fra Gud og har sin vise Hensigt; men vore jordiske Øine formaa ei at see den. Tillid til Gud og Nøisomhed i vore Fordringer til Livet er vist det, som man især bør søge at bevare i sit Hjerte; thi efter min Tro er intet Menneskes Tilværelse aldeles blottet for Glæde. Det gjælder blot at at see og paaskjønne den. Jeg har læst et Sted, jeg troer hos Jean Paul, at man kan sammenligne Livets Glæder med en Bog med forgyldt Snit; seer man hvert

enkelt Blad for sig, bemærker man næppe den gyldne Kant, men lukker man Bogen til og betragter de samlede Blade, da straaler Forgyldningen os smukt imøde. Denne Sammenligning forekommer mig ligesaa træffende som smuk, thi enhver enkelt Glæde, som sendes os, bliver ofte upaaskjønnet af vort unøisomme Sind; naar de derimod alle blive samlede i Erindringens Bog, viser denne os først, at vi have haft mange, mange Livsblade, forgyldte med Glædens straalende Glands.

Min Virken her i Verden anseer jeg nu for saagodtsom fuldendt, og det har været mig en kjær Adspredelse at nedskrive de Begivenheder, jeg har oplevet, de Følelser, der have berørt mig. Smærten fra den forsvundne Tid har nu tabt al Bitterhed, men Glæden derimod har endnu bevaret sin oplivende Kraft; Erindringen derom har ligesom forynget mig, og Ungdommens Solskin har ofte belyst mit Livs Aften.

Naar Selmer og jeg ere gangne til en bedre Verden, tilhøre disse Blade vor elskede Datter, vil hun overgive dem i fremmede Hænder, har jeg Intet derimod — dog vilde jeg nødig, at de skulde blive Gjenstand for stræng Kritik. For min egen Skyld er det mig naturligvis ligegyldigt — min Aand er da et Sted, hvor den ei kan saares eller bedrøves af jordisk Spot; — men det vilde gjøre mig ondt i en anden Henseende, om denne simple Fortælling skulde veies og vrages paa Kritikens Guldvægt; thi da har den aldeles forfeilet sin Virkning og Bestemmelse, der var at fremkalde et mildt og beroligende Indtryk hos dem, der havde Taalmodighed

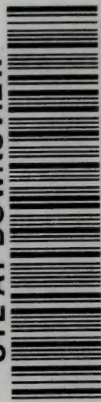
nok til at læse den. Jeg vilde saa gjærne indgive Andre den samme Beroligelse, som jeg selv har følt ved Besvarelsen af det Spørgsmaal: Hvad er Livet? Ethvert troende og tænkende Menneske maa nødvendig, synes jeg, derved komme til at erkjende Livets korte Varighed, og i denne Erkjendelse forekommer der mig at ligge en ubeskrivelig Trøst; thi hvad er al Livets Kamp og Sorg imod Evighedens Hvile og Salighed? Den er:

Et Pust i Sivet,
Som synker ned —
Et Spil af Kræfter,
Som higer efter
En Evighed.
Til Evigheden,
Saa morgenrød,
Gaaer Vei herneden
Kun gjennem Død!

Men Døden bør og kan ikke ængste os. Den samme Gud, der med trofast Kjærlighed ledede os igjennem Livet, sender os jo og den Engel, der skal føre vor Sjæl tilbage til ham. Enten Overgangen er svær eller let, vide vi jo dog, at en kjærlig, en alvis Fader staaer hos os i Striden.

Ende.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 06 05 12 013 8